

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEXIE
AXELSON

PRETEND

CREATURE

A DARK MILITARY ROMANCE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

YARATIK TAKLIDI

YARALI CELLATLAR

3. KİTAP

LEXIE AXELSON

Pretend Copyright © 2024 by Lexie Axelson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler, olaylar veya kurumlarla olan benzerlik veya benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İlk Baskı: Temmuz 2024

Ciltsiz ISBN: 979-8-9906844-1-6

Metin Düzenleme ve Düzeltme K. Morton Editing Services Kapak

Tasarımı Jaqueline Kropmanns

*Tüm incinmiş ruhlara,
Siz yaralarınızdan ve hatalarınızdan daha fazlasısınız. Her gün büyümek,
iyileşmek ve öğrenmek için başka bir fırsattır. Sadece devam edin.*

Çeviri Kitaplar

Telegram

Ve kurgusal, akli dengesi yerinde olmayan, maskeli bir askerin künyesini boynuna dolamasını isteyen karanlık romantik kankalarım, Daegan Hannibal sizindir.

İÇİNDEKİLER

[Önemli Not Oynatma](#)

[Listesi](#)

[Önsöz](#) __

1. [daegan](#)
2. [daegan](#)
3. [alessia](#)
4. [alessia](#)
5. [alessia](#)
6. [alessia](#)
7. [alessia](#)
8. [alessia](#)
9. [alessia](#)
10. [alessia](#)
11. [Alessia](#)
12. [alessia](#)
13. [daegan](#)
14. [daegan](#)
15. [alessia](#)
16. [daegan](#)
17. [alessia](#)
18. [daegan](#)
19. [alessia](#)
20. [alessia](#)
21. [alessia](#)
22. [alessia](#)
23. [alessia](#)
24. [alessia](#)
25. [alessia](#)
26. [alessia](#)
27. [daegan](#)

[İKİ AY SONRA](#)

28. [alessia](#)
29. [alessia](#)
30. [alessia](#)
31. [alessia](#)
32. [daegan](#)
33. [daegan](#)
34. [alessia](#)
35. [daegan](#)
36. [alessia](#)
37. [daegan](#)
38. [alessia](#)
39. [daegan](#)
40. [alessia](#)
41. [daegan](#)
42. [alessia](#)
43. [alessia](#)
44. [daegan](#)
45. [alessia](#)
46. [alessia](#)
47. [daegan](#)
48. [alessia](#)
49. [alessia](#)
50. [daegan](#)
51. [daegan](#)
52. [mezarlar](#)
53. [Kane](#)
54. [daegan](#)
55. [alessia](#)
56. [daegan](#)
57. [alessia](#)
58. [alessia](#)
59. [daegan](#)

[Devam Edecek](#)

[Lexie Axelson'dan sırada ne var? Teşekkür](#)

Yazar Hakkında

ÖNEMLİ NOT

Bu kitap 18 yaşından büyük, yetişkin okuyucular için hazırlanmıştır.

Bu seri, *kurgusal* Donanma SEAL'ları hakkında.

Bu hikaye, grafik şiddet, takip, aşağılama, TSSB, intihardan bahsetme, ölümden bahsetme, doğum sonrası depresyondan bahsetme, işkence, sadomazoşizm ve grafik dil gibi bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik, temalar ve durumlar içerir. İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin.

Kan oyunu, bıçak oyunu, mermi oyunu, nefes oyunu, CNC, tükürme ve üreme gibi cinsel içerikli materyaller içerir.

www.lexieaxelson.com

OYUN LİSTESİ

Sober Thing by Cody Jinks
Avenged Sevenfold'dan A Little Piece Of Heaven
Coldplay'den Yellow
Skin and Bones by David Kushner
Stargirl Interlude by The Weeknd ft. Lana Del
Rey
Blue Jeans by Lana Del Rey
Black Beauty by Lana Del Rey
Stephen Sanchez'den Seni Bulana
Kadar Taylor Swift'ten Wildest Dreams
Paint It Black by The Rolling Stones
Take Me To Church by Hozier
Nightcall by Kavinsky

PROLOGUE

DAEGAN

"BAŞKA BİR GÜN... Kırılma noktan yoksa BAŞKA BİR yara izi." Yüzümün yan tarafını kalın, keskin olmayan bir bıçakla tekrar kesiyor. İnanılmaz derecede kör, bu da tutsaklarımı daha sert bastırmaya zorluyor. Bıçak alnımın yanından gözümün altına kadar kesiyor. Derimi yarıp geçerken acı ve yanma hissi dalgalanıyor. İstedikleri şeye teslim olmamak için dişlerimi sıkıyorum.

Homurdanma yok. Acıdan kaynaklanan duygular yok. Onlara hiçbir şey vermeyeceğim. Bilgi. İstihbarat. Benim adımları. Büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklar... Benim bir kırılma noktam yok.

Beni keserken kuru boğazımdan bir kahkaha sesi kaçıyor. Beni esir alan kişi kaskatı kesiliyor ve elindeki sapı sıkıca kavrayıp duruşunu ayarlayarak duruyor. Gözleri onu korkutan bir şey görmüş gibi açılıyor.

Kanım yüzüme ve göğsüme damlıyor. Kırmızıya bulandım. Kan karnımdan aşağı süzülürken mırıldanıyorum. En sevdiğim renk.

Hain gülümsemesi tehditkâr bir kaş çatmaya dönüşüyor. Kaşlarını çatıyor, burun deliklerini genişletiyor ve yüzümün aynı tarafını tekrar kesiyor, ama bu sefer hızlı ve daha az işkenceli. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun, Yaratık?"

Daha sert gülüyorum, bağlı olduğum sütuna yaslanıyorum. Hafifçe kıkırdatarak başımı dinlendiriyorum. Çıplağım, üşüyorum ve dayak yiyorum. Yani evet, yüzümde birkaç yara izi olmasından korktuğumu düşünmeleri bence oldukça komik. Sadece beni daha lezzetli bir yakışıklı yaptılar.

"Komik aslında," diyorum ona, morarmış yüzüme yayılan büyük bir gülümsemeye.

Karnıma bir yumruk indiriyor, darbenin etkisiyle ciğerlerim iflas ediyor ve vücudumun izin verdiği kadarıyla iki büküm oluyorum. Bileğimdeki zincirler metale sürtünürken, dışarı çıkan havayı solumak için mücadele ederken öksürüyorum. Kahretsin, beni iyi yakaladı. Hakkını vermeliyim. Yine de zayıf biri ve kendimi kurtardığımda onun trajik sonunun ne kadar komik olacağını göstereceğim.

"Nedenmiş o?" Eğilip yüzüme bakıyor. Gözlerimden biri kapalı ve tüm bunlar bittikten sonra hala görebiliyorsam şanslı bir piç olacağım. Eh, sanırım çulluk yapmak için sadece bir göze ihtiyacım var, bu yüzden iyi olmalıyım. Omuzlarımı silkiyorum, kendi kendime konuşurken başımı yana yatırıyorum. Gücümü yeniden kazanıyorum ve önümde duran ölü adama odaklanıp kanlı ağzımı göstererek gülümsüyorum. Şaşırdı ama sonra yüzüne tükürdüm.

Üzerine kırmızı püskürtüldüğünde irkiliyor, gözlerini kapatıyor ve ben sırtıtıyorum. "Çünkü benim bir kırılma noktam yok, salak. Oh bak, senin bir

Burnunda küçük bir şey var... Eğer bu zincirlerden kurtulmama izin verirsen, onu senin için alabilirim." Dudaklarımı büzüyorum. Arkasındaki köşede duran tutsaklardan biri kahkahayı basıyor. Üzerine tükürdüğüm adam bakışlarını benden ona çeviriyor ve ters ters bakıyor. Bu, gülen adamın boğazını temizlemesine ve yere bakmasına neden oluyor.

Eliyle yüzünü siliyor, en sevdiği oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi surat asıyor. Bulunduğum yerden birkaç adım ötede duran silahlarla dolu masaya doğru yürüyor. Aşağı yukarı yürürken memnuniyetle gülümsüyor çünkü beni kırmayı umduğu hastalıklı zevki için kullanmak istediği başka bir alet bulmuş. Bir pala aldı ve boğazıma dayadı.

Savaş esiri olmaktan kurtulduğumdan beri her gece rüyamda gördüğüm kâbustan kaçarak, nefes nefese ayağa fırlıyorum. Telefonumda programladığım alarm yüksek sesle çalıyor ve beni gözlerimi kapattığımda katlandığım gölgelerden dışarı sürüklüyor.

Ter içindeyim ve yatak çarşaf larım nemli. Göğsüm sıkışıp kaldığım karanlıktan kurtulmak için umutsuzca inip kalkıyor. Kendimi korkunç anılardan kurtarmak için elimi siyah saçlarımın arasından geçiriyorum. Hiç iyi uyuyamıyorum. Sürekli uykuya dalıp çıkıyorum. Buna alışkınım. Ama işkence gördükten ve ömür boyu sürecek yaralar aldıktan sonra... daha da kötü.

Ter göğüs kıllarımdan karnıma doğru damlıyor. Uyumadan önce görmekten hoşlanmadığım için yatak odasındaki vantilatörü kapatıyorum. Kanatlar bana bir helikopteri hatırlatıyor ve beni Irak'a geri götürüyor. Işıklar olmadan uyuyamıyorum çünkü bana esir düştüğümde kaldığım karanlık yatak odasını hatırlatıyor.

Komodininin üzerindeki saate bakıyorum ve saat ışı l ışı l parlıyor. Saat sabahın biri ve ben hâlâ nefes almaya çalışıyorum. İş ve spor salonunda geçen uzun bir günün ardından sızmışım. Boğazımı temizleyip doğruldum ve

Bacaklarım yatağın kenarından sarkıyor. Beni geri dönüşü olmayan bir noktaya sürükleyen kişiyi düşününce kalbim küt küt atıyor.

ALESSIA

Soğuk bir hava fırçası beni ağır uykumdan uyandırıyor. Ağır gözkapaklarımın arasından gözlerimi kısarak mırıldanıyorum, kaslarım canlanırken uyku yavaş yavaş kayboluyor. İşte o zaman dışarıdaki fırtınayı dinlerken uyuyakaldığımı fark ettim. Pencereyi açık bırakmıştım çünkü sağladığı beyaz gürültüyü seviyordum. Yağmur bana huzur veriyor. Suyun düşüşü, rüzgârın esişi ve gök gürültüsü gibi sesler beni rahatlatıyor. Bunu her fırtına geçişinde yapıyorum, sadece birkaç dakikalığına bile olsa.

Erkek arkadaşımı bulma ve ondan kapıyı benim için kapatmasını isteme umuduyla kolumu uzatıyorum. Ama yatak soğuk ve parmaklarım daha fazla battaniyeden başka bir şeyle karşılaşmıyor ve tanıdık bir hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Muhtemelen yine arkadaşlarıyla içmeye gitmiştir.

Ayağa kalkmak ve pencereyi kapatmak için güç toplamaya çalışarak yanıma dönüyorum. Karanlık yatak odamda neredeyse hiç görüş alanı yok ve gökyüzünü hafifçe saran fırtınadan gelen ay ışığı loş bir aydınlatma yaratıyor.

Gözlerimi açıyorum, battaniyeleri üzerimden çekmeye hazırım ve kalbim karnıma düşüyor. Gök gürüyor ve kapının girişinde duran kafatası maskesi takmış uzun boylu, iri bir figür gördüğümde kanım donuyor.

Paniklemiş gibi görünmüyor. Elleri yanında ve başını eğerek eğleniyor.

Zihnim orada duran esrarengiz maskeli kişinin erkek arkadaşım olma ihtimalini anında ortadan kaldırıyor, çünkü Jack sadece 1.80 boyunda ve zayıf, ama bu kişi 1.80'in çok üzerinde ve kapı çerçevesinden daha uzun.

Çılgılık atıyorum, kısa bir çılgılık ve gözlerim açılırken adrenalın devreye giriyor. Komodinime doğru koştum, lambaya doğru yöneldim, gözlerimi yırtarak

davetsiz misafirden.

Düğmeyi buluyorum ve açıldığında yatağımdan düşüyorum. Vücudum kısa süreli bir gümbürtüyle yere düşüyor. Silahıma doğru sıçrayıp yatağımın altına sakladığım Glock'umu alıyorum. Sıkı bir tutuşla kapıma doğrultup emniyetini kapatıyorum.

Ama adam artık orada değil. Gitti. Beni izlediğini fark ettiğim anda, gerçek bir hayalet gibi ortadan kayboldu. Göğsüm kabarmış, bir elim battaniyemi tırmalıyor, bunun sadece kötü bir rüya mı yoksa gerçek bir istila mı olduğunu sorguluyorum.

Yirmi sekiz yaşında Deniz Komandosu oldum ve bir uçaktan atlamak üzereyken hissettiğim adrenalini hiç değişmiyor. Şu anda otuz dört yaşındayım ve bu kariyere olan bağlılığım bir saplantı haline geldi, her zaman daha fazlasını yapmak ve daha iyi olmak için çabalıyorum.

Üvey kardeşlerimden biri olan Graves için çalışıyordum. Özel bir güvenlik şirketi işletiyor. Graves'in sağladığı hizmetler iş unvanını hafifletiyor. Çok anormal bir özel güvenlik şirketi. Ayrıca çeşitli başka işler de yapıyor; ne olduklarını sormadım.

Ama daha fazlasını arzuluyordum. Daha fazlasını yapmak istiyordum. Donanmaya katılmak benim '*daha fazlası*'mdı.

Gökyüzündeyiz, merkezinde olduğum bir görevde cehennemi getirmeye hazırız. Birileri hedefimde olacak ve onlara iyi geceler dileyeceğim. Başka bir yüksek değerli hedef. Bir daha kimseye zarar veremeyecek başka bir kötü ruh. Ve bu sefer biz atlıyoruz.

Oh, ne eğlenceli.

Bu benim favorim. Gecenin ortasında karanlık etrafımı sararken zıplamak, bir ejderha gibi süzülüp uçarken yıldızların içinde kaybolmak, ateş saçmaya hazır olmak.

Herkes atladı. Rooker, Lopez, Grim... Kane hariç. O uçaktan inmekte tereddüt ederken ben maskemin altından kocaman gülümsüyorum.

"İyi misin Bane?" Derin ve hınzırca öterim.

Uzun süredir SEAL infaz ekibinde değilim ama Operatör Bane'in veren bir kalbe sahip olduğunu biliyorum. Benimki sadece alır.

"Tabii ki. Ben iyiyim." Uçağın motorundan ve sert rüzgârlardan bağılıyor. Uçağın hemen kenarında duruyor. Bir adım ileri atsa havalanacak. Omzunun üzerinden bakıyorum, yanında duruyorum. Hiçbir şey göremiyoruz, sadece bulutlar var. "Hiçbir zaman atlamayı sevmedim, kardeşim." Omuz silkiyor.

Zaman hızla akıyor ve daha fazla vakit kaybedemeyiz. Görev başladı.

Gözlerimi deviriyorum.

"Siktir git." Hırladım.

Kaşlarını kaldırıyor, kafası karışmış. Ben konuşurken her zaman olduğu gibi kaşları daralıyor. Onu kolundan tutuyorum, "Atlamıyorsun, uçuyorsun."

"Yaratık, sakın buna cüret etme, sakın-" Tutuşumdan dolayı geriliyor. Çileden çıktığını biliyorum.

Çenesini kapatmaya zorlayarak onu uçaktan dışarı ittim. İnfazımdan kaçma girişimi başarısız oldu. Teçhizatım ve tüfeğimle atlamaya hazırlanırken kulaklarımı kara kahkahaların uğultusu dolduruyor.

"Pislik!" Alçalırken mikrofona bağıyor. Artık bağırıışlarını zar zor çözebiliyorum; şimdi uçma sırası bende.

İndikten sonra, en çok arananlar listesindeki bir hedefi indirdim. Yüksek değerli bir hedef olan herkes trajik derecede kötü suçlar işlemiştir. Başarılı bir gizli görev daha tamamlandı. Şimdi, Overwatch'a yardım etmek için gönderildik.

Navy SEAL keskin nişancısı olarak görevlerimin çoğu bundan ibaret.

Gök gürültüsü patlıyor, dünyanın çekirdeğine çarpıyor ve vücudumda yankılanıyor.

Şimşek çakmasını kemiklerimde hissedebiliyorum, keskin nişancımın sesini korurken titreşiyor ve bir kötü adam daha yere düşüyor.

Hedefin ortadan kaldırıldığını doğrulamak için nişangâhıma bakarken aynı melodiye mırıldanıyorum. Adam ölmüştü. Kafasının yarısı kopmuş ve bir roketatar mermisi sokağa düşmüş. Bu gece on denizci kurtuldu çünkü ben ıskalamam... asla. Her şeyi görürüm. Keskin nişancılık bana her zaman doğal gelmiştir. Keskin Nişancı Okulu'nu birincilikle bitirdim.

Yağmur maskeli yüzüme vuruyor, şimşek üstüne şimşek çakıyor ve dünya lanet bir kutlama gibi gürliyor. Ölüm mutlu. Cehenneme yol göstereceği bir ruh daha.

Siyah maskemde yarım bir gülümseme ve tasarım olarak işlenmiş keskin dişler var. Yüzümdeki yaraları kapatıyor. Vücudumda üniformamın gizlediği daha fazla yara izi var.

Gece geç bir saat ve denizciler aylar önce boşaltılmış olması gereken tehlikeli bir köyden çıkmak üzereler. Hala onları ortadan kaldırmak için bekleyen tehditler olmasına şaşırmadım.

"Hey, Yaratık."

Slaughter arkamdan sesleniyor. O benim gözcüm, ben tehditleri ararken arkamdan kimsenin gelmediğinden emin oluyor, bu adamların güvenli bir şekilde boşaltılmasını izliyor. Ben onların gökyüzündeki gözleriyim.

Bir an için başımı çeviriyorum, gözlerimle ona sıkılmış bir ifade veriyorum, konuşmaya devam etmekten hoşlanmıyorum.

"Bak dostum, muhtemelen benden hoşlanmadığını biliyorum. Ari'ye karşı haddimi aştığımdan beri herkes bana soğuk davranıyor. Ama-"

Alay ederek sözünü kestim.

"Kıza karşı haddini aştın. Çizgiyi aştın, aşık çocuk. Grim sana merhamet ettiği için şanslısın çünkü ben etmezdim." Tükürdüm, keskin nişancı tüfeğimi yeniden ayarladım ve dürbüne baktım.

Sessizleşiyor ve çatının köşesindeki yerinde kayıyor.

Orduya girmek bana bir şey yaptı. Başarılı olan hepimize olduğu gibi, hatta daha da fazlası SEAL timi kurarak, hepimiz kan, ter ve gözyaşından oluşan bir kardeşliğe bağlandık. Hayatlarımız için birlikte savaşıyor, kopmaz bağlar oluşturuyoruz. Ne olursa olsun, özel hayatımızı kiminle paylaştığımız söz konusu olduğunda bile her zaman birbirimizin arkasındayız.

Konu eşler ya da sevgililer olduğunda çizgiyi aşamazsınız. Ve Slaughter yaptı.

"Bakın, drama umurumda değil. Aletlerinizi nereye koyduğunuz umurumda bile değil. Tek söylediğim, sadakatin ne demek olduğunu öğrenin." Onu azarladım.

"Sadakatin ne demek olduğunu biliyorum." Öfkeyle karşılık veriyor. Sesi yükseliyor ve savunmaya geçiyor. "Ari'yle işler biraz karışık. Paul öldüğünden beri yanındaydım. Paul Alvarez'in gömüldüğü gün Grim onların yüzüne bile bakamazken ona ve annesine başsağlığı diledim. İlk günden beri verdiğimiz sözü tuttum. Ve bunun için Grim'i suçlamıyorum. *Sadece söylüyorum.* Onların gözlerinin içine bakamadı ve nedenini anladım. Birinin onlarla yüzleşmesi gerekiyordu ve ben de yüzleştim. Ve işte o zaman onunla tanıştım. Ari'yi seviyorum. Her zaman da seveceğim. Grim'in verdiği sözün aynısını verdim. Paul'un

ekibi ve bizim ekibimiz onun ailesine göz kulak olacağına söz verdi." Keskin bir nefes aldıktan sonra duraklıyor. "Ama acı verse de hayatıma devam ediyorum. Geçtiğimiz yıl yaptıklarım için bir mazeret değil ama her ikisinden de özür diledim. Grim askeri balodan beri benimle konuşmadı, gerçekten ve biliyorum ki her şeyi berbat ettim." Duraklıyor, boğuluyor. "Yaptığımı biliyorum." Kekeliyor. Kısık sesiyle duygularını dökme dürtüsüyle savaştığını söyleyebilirim.

Gözlerimi deviriyorum.

Bu çatı çok duygusal olmaya başladı.

"Bana duygusal davranmana gerek yok, Bane. Gerçekten umurumda değil. Aşkın var olmadığını er ya da geç öğreneceksin." Denizcilerin son turlarını atıp köyü boşaltmalarını izlerken ona Kane'le benim de gitme zamanımızın geldiğini söylüyorum.

"Katliam." Boğazımı temizleyerek omzumun üzerinden ona sesleniyorum. "Hatalarınız kim olduğunuzu belirlemez. Önemli olan onları yaptıktan sonra ne yaptığınızdır."

Slaughter'ı artık göremiyorum ama bir an yaşadığını biliyorum. Bu yüzden kendimi herhangi bir kıza bağlanmakla meşgul etmiyorum. Grim'in işinde iyi olmasının bir nedeni var, ben de öyleyim. Duygusuz yaratıklarız, irademiz güçlü ve kendimizi kariyerlerimize adadık.

Ama o şimdi karısına ve bir aile babasının hayatına teslim oldu. Ben vermeyeceğim. *Asla.*

"Kahretsin, çok yağmur yağıyor," diye Clark yanımdan seslenerek konuşmanın tonunu değiştiriyor. Clark, Zeke Akana'nın ekibinde yer alan bir deniz komandosu. Kane'e beni korumasında ve gözetlemeye katılmasında yardımcı oluyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve titremeye başlıyorum. Bir şeyler doğru gelmiyor.

Uzaktan gök gürültüsü geliyor. Yağmur daha gürültülü ve daha ısrarlı hale geliyor. Sert rüzgârlar yüzüme çarpıyor ve omuzlarımdaki uğursuz korkuyu yutuyorum.

Bir şeyler olmak üzere. Hissedebiliyorum.

Her zaman altıncı hissim vardı. Tehlikenin ortaya çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. Birinin iyi mi kötü mü olduğunu anlayabilirim. Sadece onlara bakarak ve konuştuklarında sahip olduğum bu garip yeteneği doğruluyor. Şu anda alarm zilleri çalıyor ve ben de onu arıyorum.

"Yukarıda hava nasıl çocuklar?" Grim telsizden soruyor. "Güneşli ve açık bir gökyüzü var." Kıkırdayarak alaycı bir şekilde söylüyorum.

Yağmur

sert bir şekilde düşmeye devam eder ve uzaktan şimşekler çakarak

köyü ve denizcileri kör edici bir flaşla patlayan bir kamera gibi.

Lopez mikrofondan "Yağmur dinmiyor," diye cevap veriyor. Kobra ve Teksas denizcilerle birlikte aşağıda bir yerdeler.

Zeke ve Kane superbowl ve kimin kazanacağını düşündükleri hakkında bir sohbete dalıyorlar ve ben herkesi duymazdan geliyorum çünkü yüksek alarmdayım, diğer sokaklara, binalara ve ağaçlara bakıyorum. Herhangi bir şey.

Dürbünümü kaydırıyorum ve kalbim çarpmaya başlıyor ama yine de. Sakinim. "Bir sorun var," diye fısıldıyorum.

Kane ve Zeke gülmeyi keser ve yavaşça sessizliğe gömülürler.

"Hiçbir sorun yok. Burada işimiz neredeyse bitti, görev tamamlandı-" Zeke başlıyor ama bitiremiyor.

Yüksek bir patlama sesi kalbimi yerinden oynatıyor. Bu sesi çok iyi tanıyorum. Bir el ateş edildi ve bu bizden değildi. Bir deniz piyadesi gevşeyip yere düşüyor, acı içinde çığlık atıyor ve kaosun yayılmasına neden oluyor. Herkes tüfeklerini kaldırıyor ve Kane arkamdan tıslıyor, "Az önce ne oldu lan?" Ben keskin nişancımı kavrayıp tehdidi bulmak için elimden geleni yaparken herkes siper alıyor.

"Temas kurduk!" Grim bağılıyor.

Denizcinin düşüş şekli... Bu sesin ne olduğunu biliyorum ve başka bir keskin nişancıdan geliyor.

"Herkes siper alsın!" Zeke bağırır. Denizci neredeyse kopmak üzere olan bacağını tutuyor, yarasından kan akıyor ve Rooker tarafından güvenli bir yere sürüklenirken parlak kırmızı bir iz bırakıyor.

Nefesimi tutarak işe koyuldum, mümkün olan her yeri araştırdım.

"Nerede bu adam? Uzakta olmalı. Sesi çok uzakta geliyordu." Kane arkamdan soruyor, ses tonunda panik var.

"Onu bulacağım... Onları her zaman bulurum." Ben deadpan. Odaklandım ve tüm dünyanın sesi kesildi. Artık yağmuru duyamıyorum. Yaralı bir denizcinin çığlıklarını ya da liderlerin bağırıışlarını duyamıyorum.

Düzgün nefes alış verişimden başka bir şey duyamıyorum. Söz verdiğim gibi, onu buldum.

Düşman keskin nişancısını görüyorum. Birkaç metre ötede başka bir çatıda ve dişlerimi sıkıyorum. Geceye ve binaya uyum sağlayan yerleşik bir çadırın altında saklanıyor. Keskin nişancısını aşağıdaki denizcilere doğrultmuş, kendinden emin bir şekilde sırtıyor ve eli tetikte, denizcilerden birini daha vurmak üzere.

Denizciler dışarı çıksın yoksa işi bitirecek. Nefesini tutuyor ve parmağı tetikte, ama ben de öyle.

Gönderiyorum.

Tüfek omzuma doğru geri tepiyor, gök gürültüsü çarpıyor ve susturucu, bir savaş alanına namlusuz bir atış yapıldığında tipik olarak duyacağınız çınlamayı durduruyor.

Gözlerim onun bedeninden hiç ayrılmıyor. Etrafındaki her yere kırmızı bir ışık yayılıyor ve tüfeği ruhsuz eti ve kemikleriyle birlikte hemen yere düşüyor.

Öldürüldüğüm onaylandığında hep yaptığım gibi aynı melodiye mırıldanarak mikrofonlara "Hedef ortadan kaldırıldı" diye fısıldıyorum.

"Neden aynı şarkıyı mırıldanıyorsun?" Kane yumuşak bir sesle soruyor, yağmur ve gök gürültüsünden zar zor anlaşılıyor.

Başımı yana eğiyorum ve sert boynumu kırıyorum.

"Belki bir gün hikayeyi seninle paylaşırım, aşık çocuk."

"BU GECE HARİKA İŞ ÇIKARDIN. O keskin nişancıyı bulduğuna inanamıyorum. Bu gece tüm o adamları kurtardınız." Amiral Ravenmore sandalyesine yaslanırken parmaklarını birbirine geçirir.

Görev sona erdi. İyi işti.

"Sizin sayenizde vurulan o denizci bir gün daha yaşayacak. Hepsi öyle."

Başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Böyle şeylerde iyi değilimdir. Küçük bir ofis odasında, özenle yığılmış evrakların ve karısıyla birlikte çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafın bulunduğu ahşap masasının önünde duruyorum. Üsse geri döndük ve ateş açtıktan sonra sağ salim döndük. Üniformamı giymişim, yarım maskemi takmışım ve ellerimi arkamda kavuşturmuşum.

Kahretsin, yorgunum. Üniformam yağmur yüzünden hâlâ sıırılsıklam. "Sadece emirleri uyguluyorum efendim... Durumu nasıl?" diye sordum.

"Durumu stabil. Ne yazık ki bacağını kaybedebilir."

Göğsümde oluşan suçluluk duygusunu yutuyorum. Ellerim yumruklara dönüşüyor ve iblisler çılgılık atmaya başlıyor. Tehdidi ortadan kaldırmış olsam da başarısız oldum. Başarısız oldum çünkü kan döküldü. Biliyorum, böyle şeyler olur ve benim kontrolüm dışında gelişir.

Ama kontrolün bende olmasını seviyorum.

Bu savaş.

Yedi yıl içinde, dört görevden sonra, bu dünyadaki gerçek canavarların kimler olduğunu öğrendim ve gördüm.

İnsanlar.

Yapabildikleri için başkalarına acı ve kötülük çektiren insanlardır.

Savaş affetmez, acımasız ve en önemlisi adaletsizdir.

"Grim gitti," diyerek ayağa kalkıyor ve üzerinde kilit olan kapalı bir dolaba doğru yürüyor.

Kahretsin, şimdiden mi? Daha
yeni döndük. "Farkında
değildim."

Bir anahtar kodu giriyor ve dolap açılıyor. Güzel, uzun, güzel bir bardak burbon, diğer viski şişeleriyle birlikte orada duruyor ve kuru ağzımı sulandırıyor.

Benim favorim.

"Evet, takım lideri gitti. Grim artık bir aile babası. Kısa bir süre önce karısının doğum yapacağı haberini aldıktan sonra eve geri döndü ve apar topar eve döndü. Paul Alvarez'in kız kardeşiyle evlendiğine hâlâ inanamıyorum." İnançsızlıkla başını sallıyor. "Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Danny Rider mı? Operatör Azrail, bir koca ve şimdi de baba mı?"

Danny Rider'ı çok uzun zamandır tanımıyorum ama bildiğim tek şey onun ordunun en ölümcül operatörü olduğu. Zeki ve soğuk, operatör isminin vücut bulmuş hali... *Ölüm.*

Aylar önce Kane'in askeri baloda dayak yemesine tanık olduktan sonra, *ki bu yılın en sevdiğim olaylarından biriydi*, ne yazık ki Paul, Ari, Danny ve Kane'in dahil olduğu dramaya kapıldım.

Paul, Operatör Avcı olarak biliniyordu. Birkaç yıl önce Rider'ın sorumlu olduğu ve ters giden bir görev sırasında öldürülen bir Donanma SEAL'ıydı. Operatör Avcı'nın Bloomings'te hemşire olan küçük kız kardeşi Ari, Azrail'i parmağında oynatmaktadır.

Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarım
gevşiyor. Benden ne söylememi istiyor?

Grim'in özel hayatı umurumda bile değil. Evli ve çocuklu olması hiçbir zaman ilgimi çekmedi.

Kötü adamları öldürmek için yaşıyorum.

Aşka inanmıyorum. Umurumda da değil.

Ravenmore kendine buzlu bir bardak burbon dolduruyor ve sonra aynısını bir başkasıyla yapıyor. Bardağı kaldırıp bana bir içki uzatıyor. Boğazını temizleyip içmemi bekliyor.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Bu gece birden fazla hedefi vurduktan sonra bunu hak ettim. Asla ıskalamayan keskin nişancının bir içkiye ihtiyacı var." Kendi içkisini benimkiyle çarpıştırıyor. Bardaklar çınlıyor ve yumuşak bir yanık saniyeler içinde boğazımdan aşağı yuvarlanıyor. Ravenmore da aynısını yapıyor ve iki yudumda bitiriyor.

Macallan Bourbon favorimdir.

"Seni çağırmamın bir sebebi var."

Başka bir görev mi? Avlanması gereken başka bir kötülük mü? Ben her zaman varım.

"Ne oldu efendim?"

"Ben de sizler gibiyim. Özel hayatımı gizli tutmayı severim. Aile kutsaldır ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, özel operasyonlara katıldığınızda bu ima edilir." Kendine bir bardak burbon daha servis ediyor. "Benim bir kızım var. İstihbaratta çalışıyor ve bir listede adı var. Grim benim bir numaralı tercihimdi. Ama o... müsait değil. Sorduğumda bana siktir olup gitmemi söyledi. Evli ve ikizleri olduğu için artık değişmiş bir adam."

"Bu nereye gidiyor, Ravenmore?" Sözcüklerimin arasına sabırsızlık karışmış bir şekilde karşılık veriyorum.

"Konuşlanmaya hazırlanıyor... ve sana farklı bir görevde ihtiyacım var."

Kahretsin.

Bundan hoşlanmadım.

Ravenmore benden ne istediğini açıklarken, bana bu tür bir görev vererek gücünü kötüye kullandığını biliyorum. Ve ben bir işkolik olduğum için asla hayır demem.

SEAL Team Executioners ile çalışmak üzere şimdilik görev yerim olan Kuzey Carolina'ya GERİ DÖNDÜM. En iyilerin en iyisi Navy SEAL'ler takımının baş keskin nişancısı olarak.

Evde olmayı sevmiyorum; gürültü çok oluyor ama bu bana annemin mezarını ziyaret etme fırsatı veriyor.

Kuzey Carolina'ya indikten sonra doğruca mezar taşına gittim. Orada bir saat oturdum ve en sevdiği çiçekleri koymak yerine en sevdiği çikolataları yerleştirdim.

Margaret Hannibal

Sevgililer Günü'nde öldü.

SEAL olduğumdan beri her yıl aynı şeyi yapıyorum. Onu ziyaret ediyorum ve savaşın nasıl bir şey olduğunu, neler gördüğümü ve dünyanın ne kadar kötü olabileceğini anlatıyorum.

Annem küçük kız kardeşimi doğurduktan sonra doğum sonrası depresyonu geçirmiş ama hiç tedavi aramamış. Babam cesaretini kırdı ve bunun yerine Tanrı'yı aramasını söyledi.

Herkes ona kötü gözle bakıyordu. Annemin ailesindeki herkes, kız kardeşimi doğurduktan sonra böyle hissettiği için ona aşırı dramatik, nankör ve aptalmış gibi davrandı. Bunu o istemedi. Zihninin kaçamayacağı bir hapishaneye dönüşmesini o istemedi.

Kendini ldrd. Ve hayatım boyunca bunun için ona kızdım. Beni nasıl terk edebilirdi? Çocuklarını ve kocasını terk edecek kadar nasıl bencil olabilirdi? Nasıl bu kadar zalim olabilir?

Karanlıkta duvara bakıyorum.

"Sanırım şimdi anladım, anne." Tek katlı yalnız evimin karanlık odası dışında etrafta kimse yokken kendi kendime yüksek sesle gülüyorum.

Kimse beni böyle istemeyecek. Yara izleriyle dolu bir adam. Tenimdeki yaralar ve ruhuma kazınmış olanlar.

İşkence gördüğümden beri bu düşünceler zaman zaman aklımdan çıkmıyor. Çok fazla düşünmüyorum ama oradalar.

Annemi şimdi daha iyi anlıyorum.
Bitmesini isteyecek kadar çok acı çekebileceğinizi anlıyorum.
Gececeğine dair yüzde sıfır umutla hissizleşmek.
Kendini çok berbat ve yalnız hissediyorsun.
Savaşta yaşadıklarınızdan sonra eve döndüğünüzde ne kadar yalnız hissettiğinizden kimse bahsetmiyor.
Ölümünden sonra ölüm.
Ve her şeyi gördüğünüzü sandığınızda, görmemişsinizdir.
"Yalnız değildin anne. Yanında ben vardım. Bana sahiptin, anne...

Ben.

" *Beni kandırdın.
Yalnız değildin.
Güçlüydün.
Yalnız değildin.*

Ne düşüneceğini merak ediyorum.
Onu kendini öldürmeye iten son düşünceler neydi?
Akıl hastalığı da diğer hastalıklar kadar gerçektir ve annemi yedi
Çünkü yardım alamayacağını düşünüyordu. Yardım isterse çocuklarının
elinden alınacağını düşünüyordu.

Keşke doğum sonrası depresyon yaşayan kadınlar için daha fazla
farkındalık ve empati olsaydı.

Bazen canına kıydığı için ona kızıyorum ama aynı zamanda anlıyorum
da.

Şimdi anladım.

Acı çekiyordu, kaybolmuştu, o kadar ileri gitmişti ki kendini
öldürmenin acıdan tek kaçış yolu olduğunu düşünüyordu. Acısını hiçbir
şeyle maskeleyemedi. Bir gün artık yeter dedi ve bileklerini kesti.

Beş yaşındaydım. Beş. Ve o günü, annemin artık olmadığı günün her
bir detayını, uyandığım andan o gece uykuya daldığım ana kadar
hatırlıyorum. Her bir detayı.

O sabah kendime mısır gevreği doldurduğumu hatırlıyorum çünkü ilk
defa o hala odasındaydı. Garip olduğunu düşünmüştüm ama üzerinde
fazla durmamıştım. Kendime kahvaltı hazırladım. Hala uyuduğunu hayal
ettim. Ama sonra bir şeylerin ters gittiğine dair garip bir hisse kapıldım.
Öğleden sonra kapısından dışarı adımını atmadığında bu içgüdüsel hissi
kabul ettim. Beni henüz kontrol etmemişti. Öğle vakti geldiğinde, tüm
sabah çizgi filmleri bitmiş ve babam eve gelmişti.

Babam ön kapıdan hızla girdi, kapıyı büyük bir güçle açarak duvarda bir delik açtı. Piyanomun başına oturdum ve çalmayı yarıda bıraktım. Koridorun sonundaki yatak odalarına koştu ve benim tek yapabildiğim dinlemektir.

Onun düzensiz bağırışlarını duydum, adını tekrar tekrar söylüyordu... ve tek yapabildiğim müzik çalmak ve mırıldanmaktır. Annem üzgün olduğunda bunu yapar, ben de yapıyorum.

Dakikalar sonra çok sayıda polis memuru içeri girdi ve ben hala piyanomu çalmaya devam ediyordum.

Dakikalar sonra annem bir sedyeyle dışarı çıkarıldı, bileklerinden yere bolca kan akıyordu ve biri onun üzerine çıkmış göğsüne kompresyon uyguluyordu.

Tekerlekli sandalyeyle evden çıkarıldığım o birkaç saniyede kanın kaynağını gördüm.

Bileğinde kesikler vardı, kan izler halinde ahşap zemine damlıyordu. Doktor her seferinde göğsünü itti. Kolları elektrik çarpmış gibi sarsılıyor, her yere kan sıcıyordu.

Babam sağlık görevlileriyle birlikte yürürken tüm bu süre boyunca haçını tuttu. Tanrı'ya dua etti, bir avuç dua okudu ve karısını canlandırması için yalvardı. Solgun teni belli oluyordu. Haçını o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz, avuç içleri ise kıpkırmızıydı. Haçı o kadar sıkı tutuyordu ki kan kaybından ölecek sandım.

Her şeyi gördüğümünden tamamen habersiz, kontrolsüzce ağladı. Oğlunun piyano çaldığından habersiz, beni oturma odasında yalnız bıraktılar.

Az önce ne olduğunu anlamadan oynamaya devam ettim. Korkmuştum, kafam karışmıştı ve en önemlisi annemin çocukken yaptıklarından habersizdim.

Güneş yeni batmıştı ve oturma odası uğursuz gölgelerle kararmaya başlamıştı ama ben çalmayı bırakamıyordum. Müzikle ilgili bir şey beni sakinleştiriyordu, tek başımayken bile.

Dakikalar sonra komşum aceleyle içeri girdi. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Kırmızı bir mutfak önlüğü giymişti, büyük ihtimalle kendi ailesi için yemek pişiriyordu.

Eğildi, böylece yüz yüze geldik. Yanakları ağlamaktan ıslanmıştı ama ben oynamayı bırakamıyordum. Ellerimi tuttu ve beni

Bu beni daha da kızdırdı. Ve kırmızı gözleriyle benimkileri aradı.

"Sen iyi misin?" Titrek bir ses ve güçlü bir gülümsemeyle bana sordu. Maskarası mavi gözlerinin altına bulaşmıştı.

"Annem nerede? O iyi olacak mı?" Titreyen bir sesle sordum. Kaçınmak için elimden geleni yaptığım soruları sormam için beni zorluyordu.

Geri gelmesini ve bana annemin geri döneceğini, iyi olacağını ve benimle piyano çalacağını ve birlikte müzik mırıldanacağımızı söylemesini istedim.

Bayan Rivers ellerimi avuçlarının içinde tuttu ve nazıkçe sıktı. Her zaman nazıktı ve bana ve en iyi arkadaşşıma kurabiye pişirirdi. Her hafta sonu gidip oğluyla oynamama izin verirdi.

Bayan River'ın sahte gülümsemesi annemden bahsedince hızla kayboldu ve o anda annemin gittiğini anladım.

Annemin bölümleri başladığında bana söylediği şarkıyı mırıldanıyorum.

En sevdiğim filmlerden biri olan *The Devil's Advocate*'in bitiş jeneriği ekranda akarken yatak odamın duvarına bakıyorum.

Ekranı *siyaha boyayın*.

Kötü adamları vurup öldürürken söylediğim melodi. Eğer yüksek sesle mırıldanamıyorsam, kafamın içindedir çünkü annem de böyle yapardı.

Endişesini yatıştırmak için kendi kendine şarkı söylerdi. Bu alışkanlık bende de var. Şarkı söylemiyorum ama kafamdaki kargaşayı yatıştırmak istediğimde şarkı mırıldanıyorum.

Bir başka iyi görev ve konuşlandırmanın ardından eve gönderildik, ancak geri dönmeye hazırım.

Neyse ki benim için. Özel bir göreve atandım ve beni meşgul eden ve ilgimi çeken ekstra ödevler yapıyorum.

Elim geriliyor; mermi yatağında bir mermi var ve parmak ucum yavaşça tetiğin üzerine kayıyor. Silahımı neden tuttuğumu bilmiyorum, ama sanırım her zaman yanımda bir şey bulundurmak, kendimi savunmaya hazır olmak benim bir parçam... evdeyken bile.

Sanki her an biri kapımı kırıp beni öldürmeye çalışacakmış gibi. Ben.

Patlama sesleri, sıkılan kurşunlar, patlayan bombalar, ölenler Çocukların çığlıkları ve sıçrayan kan zihnimde yankılanıyor.

"Başka bir gün, başka bir yara izi."

Bu kelimeler her gün kafamın içinde.

Kötülüğün görselleri ve sesleri, karanlık, stres. Savaşın katmanları, tedavisi olmayan bir veba gibi beynimi kesintiye uğratıyor ve aşırı yüklüyor.

Yaşadıklarına rağmen hâlâ birçok şeye bağımlıyım.

Savaşa bağımlıyım, çalışmanın, savunmanın, korumanın ve kötü adamları alt etmenin bana verdiği adrenaline bağımlıyım. İçime çöken karanlığı burbon, sigara, seks ve ağır kesicilerle uyuşturmaya bağımlıyım.

Ama sonra telefonum çalıyor ve beni eve döndüğümde her zaman kapıldığım karanlık düşüncelerden koparıyor. Tuttuğum yoğun nefesi dışarı vererek televizyona bakıyorum ve televizyon kararmış. Sadece otuz dakika boyunca kanallar arasında gezinmediğimde ya da kumandaya dokunmadığımda kararıyor.

Sikeyim.

Ne zamandır bu silahı tutup duvara bakıyorum? Yemin ederim gözümü kırptım ve zaman akıp geçti.

Silahı bırakıp kalçama koyuyorum ve emniyeti tekrar açıyorum.

Telefonum tekrar çaldı ve pes ettim. Cevapsız bildirimlerimi kontrol ettim ve ekranda Kane'i görünce şaşırmadım. Kane'e tahammül ediyorum. Ekte en çok konuştuğum kişi o. Neredeyse hiç konuşmuyorum, yani bu da bir şeydir.

Grup sohbetindeyim:

■

Fısıltılar mı?

Whispers, Bloomings şehir merkezinde popüler bir striptiz kulübüdür. Servis üyeleri salonu çok sık işgal etme eğilimindedir. Bu özelliğiyle bilinir. İki dakika sonra,

■

Kane: Operadaki Hayalet, orada mısın kardeşim?

■

Beni şimdiden özledin mi? Gururum okşandı.

■

Seni özledim bebecito. Bu gece Whispers'a gel. İyi yapılmış bir işi daha kutlayalım.

■

Ben: Tamam, oynamaya geleceğim. Ama önce El Devine'e uğrarsak.

Aşk romanımı karıştırırken buzlu kahvemi yudumluyorum. Chrome Beans'te pencerenin önündeki bir masada oturuyorum. Ne zaman yalnız kalmaya ya da kafamdaki karmaşadan uzaklaşmaya ihtiyaç duysam adımları anan küçük bir bağımsız kahve dükkânı.

Saat akşamın sekizi ve ben kitap okurken taze kahve ve pişmiş hamur işlerinin kokusu, yoğun bir iş gününün ardından sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor. Chrome Beans çok yoğun değil ama hiçbir şekilde yavaş da değil. Birkaç üniversite öğrencisinin araştırma ödevlerini yazdığını ya da dizüstü bilgisayarlarında sıkı bir şekilde çalıştığını ve burada ve orada sohbet eden arkadaş gruplarını görüyorum.

Okumaya başladıktan yirmi dakika sonra telefonum çalıyor ve kalbim küt küt atıyor. Bir parçam bunun Jack'in bana bu akşam yemek pişireceğini söylemesi ya da neden hâlâ evde olmadığımı sorması olmasını umuyor. Her zamankinden biraz daha agresif davranıyor ve bunun ilişkimizin tonunu değiştirmek için bir tür başlangıç olmasını umuyorum.

Mesafe bir bakıma taze bir nefes gibi hissettiriyor.

■

Bilinmiyor: Neden yüzün asık?

Parlak telefon ekranıma kaşlarımı çatarak bakarken kafam karışıyor. Önümdeki masanın üstünde duruyor ve birkaç saniye boyunca metni tekrar okuyorum. Kitabımı elimde sıkıca kavrayarak inceliyorum.

Bilinmeyen bir numaradan söylenecek ne tuhaf bir şey. Telefonumu yavaşça elime alıp odunların arasında sürüklüyorum ve Jack'in bana garip bir şaka yapıp yapmadığını anlamak için etrafıma bakıyorum.

Ama beni çevreleyen sakin manzarada hiçbir şey sıra dışı değil. Hatta Krom Fasulye'nin şeffaf pencerelerinden dışarı bakıyorum ama karanlıkta geçen arabalar ve kaldırımda yürürken kendi baloncukları içinde olan insanlardan başka bir şey görmüyorum.

Bu metinle ilgili bir şey tüylerimi diken diken ediyor.

Biri *beni* mi izliyor?

Kendimi bu ürkütücü düşünceden sıyrıyorum.

Bazen *selam* ya da rastgele bir şeyler yazan mesajlar alıyorum ama bu çok gerçekçi geliyor. Çok kişisel. Çok düşünülmüş çünkü genelde rastgele mesajlar ya da aramalar aldığımda bir numara eklenir. Ama bu farklı. Ekranımı tutuyorum, hala tanınmaz bir numara içeren metne bakıyorum. Sadece bilinmeyen yazıyor.

Ben: Kimsiniz? Sanırım yanlış numarayı aradınız.

Yanıtımı hızlıca yazıp gönder tuşuna bastım ve bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim ama içimden bir ses beni yanıt vermeye zorluyordu. Genelde mesajları görmezden gelirdim çünkü yanlış kişiyi arayan yanlış numaralardı.

"Alessia!"

Tanıdık bir ses beni çağırıyor, bir deniz komandosuna ait bir ses.

Kafamı kaldırdığımda Zeke Akana'nın Chrome Beans'e girdiğini görüyorum, üzerinde hâlâ işten yeni çıkmış gibi duran üniforması var. Dudaklarında geniş bir gülümseme var. Siyah saçları kısa kesilmiş ve sinekkaydı tıraş olmuş. Kapıdan iki masa ötede oturduğumu fark ettiğinde koyu kahverengi gözleri parlıyor. Gülümsemesine garip ve utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Zeke ve ben yıllardır arkadaşız. İki yıldır benimle flört ediyor ve son zamanlarda ısrarcılığının yeni bir boyutu var. Violet'i Teksas'a döndüğünden beri görmediği için olabilir.

Ravenmore lise mezuniyet partim için bir barbekü partisi düzenlediğinde arkadaş olduk ve SEAL Team Executioners Paul Alvarez ve ekibiyle orada tanıştım. Paul Alvarez neredeyse iki yıl önce öldü, ancak izleri hala tüm toplumda hissediliyor.

Zeke'in arkasından korkunç bir tanıdık yüz daha gelince kalbim sıkışıyor. Frankie.

Frankie, kısa kariyeri boyunca çok sayıda ihlalde bulunmuş ve Donanma'dan atılmış eski bir denizcidir.

Liseye beraber gittik ve bir şekilde Zeke ile arkadaşlık kurmanın yolunu buldu.

Ne zaman benimle aynı ortamda bulunsa sinirlenmemin bir nedeni var. Ne zaman kendimizi El'de yakalasak beni defalarca taciz etti.

Devine aynı anda.

İkisi de bana doğru yaklaşıyor ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Frankie ürpertici bir sırıtiş sergiliyor. Saçları dökülmüş, birkaç tel saç kalmış, bol bir ceket ve kot pantolon giyiyor.

Kitabımı kapatıyorum, Frankie'den olabildiğince uzaklaşmak için gitmeye hazırım. Eminim alenen bir şey denemeyecektir, özellikle de Zeke'in önünde. Yine de denemekten geri kalmazdı.

"Zeke. N'aber?" Sandalyemden kalkıp yavaşça eşyalarımı topladım. "Ben de tam gidiyordum."

İstemedenden de olsa onu ürküttüm. Duraklıyor, benden sadece bir metre uzakta duruyor, elleri ihtiyacım olan her şekilde bana yardım etmeye hazır.

"Şimdiden gidiyor musun?"

"Evet..." Dilimin döndüğünden daha hızlı konuşuyorum. "Eve gitmeliyim.

Sadece bir kahve içmek için uğramıştım."

İkisi de beni izlemeye devam ediyor ve ben bir adım öne çıkıyorum ama Zeke önüme geçerek beni kapıdan engelliyor.

"Üzgün görünüyorsun. Neden üzgünsün? Yine cennette sorun mu var?" Sorusu beni şaşırttı. Bir deja vu kırbağı çarpıyor yüzüme ve utangaç gülümsememin yerini bir kaş çatma alıyor. Bu bilinmeyen kişi her kimse bana da aynı şeyi sormuştu.

Ne tesadüf.

Jack'i biliyor ve ilişkimin üzerinde her zaman hafif bir kıskançlık bulutu vardı. El Devine'de sarhoşken ona geçmiş tartışmalarımı açtım - ki bunu yaptığım için pişmanım.

"Oh, uh," diye omuz silktim, "aklımda çok şey var. Görevlendiriliyorum ama eminim bunu biliyordur. Son kontrol ettiğimde birlikte çalışıyor olacaktık."

"Doğru... Sadece birkaç gün içinde ayrılıyoruz. Dört gözle bekliyorum. Bu senin ilk görevin, değil mi?" Zeke sonunda hareket ediyor ve Frankie'nin gözlerinin sırtımda delikler açtığını hissedebiliyorum. Zeke, Chrome Beans'in kapısını benim için açık tutuyor.

Bu benim ilk görev yerim. Kariyerimde bu noktaya gelebilmek için birçok okuldan geçtim. Birçok zorlu çemberden geçtim ve işimi yapacağım için heyecanlıyım. Aynı zamanda tehlikelerin ve risklerin de farkındayım. Savaşın acımasızlığı sinirlerimi geriyor ama kendimi neye adadığım konusunda kendime güveniyorum.

"Evet," bir ayağım dışarıda, arabama doğru fırlamaya hazır, ama Zeke'e düzgün bir veda etmek için dönüyorum. Şu anda yaşadığım soğukluğu hak etmiyor.

arkadaşına veriyor.

"Yola çıkmadan önce El Devine'e gidecek misin? Son bir parti biliyor musun?" Ellerini ceplerine sokarken soruyor. Omuz silkiyorum.

Gabe de daha önce bana aynı şeyi sormuştu. Gabe, El Devine'in sahibi ve eskiden Navy SEAL'dı ancak iki yıl önce tıbbi olarak emekli oldu. Emekli olduktan sonra kendi işyerini açmış ve El Devine o zaman doğmuş. Donanma üssünden yaklaşık beş dakika uzaklıkta yer alıyor ve müşterilerinin yaklaşık %90'ını denizciler ve deniz piyadeleri oluşturuyor.

"Belki." Ne kadar rahatsız hissettiğimi gizlemeye çalışarak cıvıldıyorum. Frankie'nin koyu renk gözleri yarıklara dönüşüyor ve ben içten içe ürperiyorum. "Gitmeliyim, sonra görüşürüz Akana." Frankie yokmuş gibi davranıyorum ve gidiyorum. Zeke beni el sallayarak uğurluyor ve en yakındaki baristaya doğru ilerliyor.

Telefonum tekrar çalıyor ve arabama giderken kontrol etmeye cesaret ediyorum.

Bilinmiyor: Sadece duvardaki bir hayalet.

Ne oluyor be?

Arabama geldiğimde, telefonumdan başımı kaldırdım. Ön cam sileceklerinin arasına sıkıştırılmış bir buket muhteşem çiçek var. Hepsi siyah papatyalar, sanki o şekilde boyanmışlar, ortadaki parlak sarı hariç, dokunulmamış ve diğerlerine karşı parlıyor.

"SİKİŞELİM." Kulağıma fısıldıyor, soğuk likör nefesi burnuma geliyor ve cevap olarak inliyorum. Kim olduğunu zaten biliyorum. Gözlerim hâlâ kapalı ve Ravenmore'la buluşmam gerekmeden önce beni uyandırmasına sinirleniyorum. "Jack... hayır. Lütfen. Kalkmak zorundayım-" Saatiime bakıyorum.

tek gözünü açıyor ve parlak beyaz rakamlara bakıyor.

2:12

"Ravenmore'u görmek için birkaç saat içinde kalkmam gerekiyor. Lütfen dur."

Ama üç yıllık üniversite aşkım her zaman olduğu gibi bunu yapmıyor. Sınırlarımı zorlamaya devam ediyor ve bunu arzu ettiğim şekilde yapmıyor. Ellerin altıma girdiğini, iç çamaşırımı ve şortumu ayak bileklerime kadar çıkardığını hissettiğimde yüzüstü yatıyorum. Onları agresif bir şekilde ayak parmaklarımdan çekip çıkarıyor ve kıyafetler yere düşüyor. Keskin bir nefes alıyorum, zihnim hala uyku sisi yüzünden kör. Yoğun talepleri duyularımı canlanmaya zorluyordu. Hamleleri, heyecanlandığı şiddetli tuzluluktan kaynaklanıyor.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve genellikle bu keşfetmek istediğim bir şeydi... ama bu gece değil.

Sırtımda göğsünü, kıkımda sertleşmiş boyunu hissediyorum, girişime kadar takip ediyor. Amımı bulduğunda duruyor ve ben de çarşaflarıma tutunarak acı verici saldırıya hazırlanıyorum. Parmak eklemlerim ipek çarşaflarımın rengiyle eşleşene kadar beyaz battaniyelerimi avuçlarımda sıkıştırıyorum ve sonra gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Bebeğim... Alessia. Sana düzgün bir veda etmeliyim." Kulak mememi ısıtıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum, sinirleniyorum... ama en çok da canım yanıyor.

Görevlendirileceğimi biliyor.

"Yapma, Jack. Sadece uyuyalım. Bu öğleden sonra zaten 'hoşça kal' dedik," diye yalvardım. İstemesem de. Bugünlerde seks isteğim yok ama her halükarda ona boyun eğdim ve akşam yemeğinden sonra beni oturma odasındaki kanepeye yatırdı. İş stresi ve yaklaşan sevkiyat beni çok gerdi ve son zamanlarda işten başka bir şey düşünemiyorum. Her iki durumda da, seks konusundaki kuru zihniyetime rağmen, ona teslim oldum ve daha önce arkadaşının evine gitmeden önce beni becermesine izin verdim. Şimdi sarhoş bir şekilde eve dönüyor. Cuma geceleri her zamanki gibi.

"Lütfen dur," diye yalvarmaya devam ediyorum ama sözlerim başının üzerinden uçup gecenin karanlığına karışıyor.

Durmuyor. Beni görmezden geliyor, dudakları kaybolmadan önce omzumu üç kez öpüyor.

"Tekrar hoşça kal dememe izin ver." Hırlıyor, reddedilmemi sabırla karşılayamıyor.

Onunla gerçekten kavga etmek istemiyorum, bu yüzden omzumun üzerinden ona bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Belimi kavırıyor, ellerini tenime öyle sıkı, öyle sarhoşça bastırıyor ki. İstenmeyen acıdan dolayı inliyorum. Zevkle birlikte acıyı da seviyorum... ama şu anda ve son zamanlarda ondan değil. Beni yukarı itiyor

Ta ki dizlerimin üzerine çöküp, hala çarşaflara tutunana kadar... ve gözlerimi kapatıyorum.

Sonra kendini içime itti.

"Kahretsin, bu dar amcığı özleyeceğim," diye inliyor.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve o bedenimi istediği şekilde istismar ederken zihnimin farklı bir yere sürüklenmesine izin veriyorum. Sonra, aynen böyle, huzur dolu farklı bir yerdeyim. Sahilde. Okyanus yazın masmavi olur. Ilık bir esinti, çok sıcak değil. Çok soğuk da değil. Güneş pırıl pırıl parlıyor, dingin atmosferden yansıyor. Su kenarında taze deniz ürünleri ve piña colada kokusu alıyorum.

Evet... Şu anda bulunduğum yer orası.

Erkek arkadaşım tarafından o kadar sert seks yapmaya zorlanmıyorum ki, belinin benimkine çarpma sesi havayı dolduruyor. Bana verdiği her sarhoş şehvet kilosuyla iniltilerim benden kaçıyor. Artık hiçbir şeyin önemi yok. Sadece sanrısız dalgaların sesi ve-

Gözlerim şişiyor ve Jack yatak odamızın penceresinden cam kırıldığında beni sikmeyi bırakıyor ve ben çılgılık atıyorum.

Camın kırılma sesi saniyeler içinde sona eriyor ve ciğerlerimden gelen sersemlemiş çılgılığım da öyle.

"Ah lanet olsun! Omzuma bir şey girdi!" Jack yarasını tutarak bağıyor.

Üzerimden kalkıyor ve ben de örtünmek için çarşafın altına giriyorum. Jack yatağın diğer tarafında saklanıyor, kendini örtmek için kot pantolonunu tutuyor ve beş dakika önce oluşan gözyaşları daha da sert bir şekilde akıyor.

"Bu da neydi böyle?" Jack eline bakar ve parmak uçlarında birkaç kırmızı damla belirir.

Önce kırık pencereme sonra da yere bakıyor, içinde bulunduğumuz durumu anlamaya çalışıyorum. Jack üçüncü kattaki apartmanımızın dışında duran biri olup olmadığını araştırıyor ama... hiçbir şey yok. Birinin önce evimize girmeden verandamızda olmasının imkânı yok. Güvertemize çıkan ne bir merdiven ne de bir merdiven var.

"Biri penceremize bir şey mi attı?" Jack ayağa kalkıyor ve kot pantolonunu giyiyor. Bir elini kızıl saçlarında gezdiriyor ve ben de kıyafetlerimi arayıp bir kez daha giyiniyorum.

"Bilmiyorum..." Gözyaşlarımı siliyorum ve evimizin içine atılmış herhangi bir nesne arıyorum, kırık camlara bakıyorum ama hiçbir şey yok.

Tuğla değil mi? Taş mı?

Sonra duvarda bir delik görüyorum. Kaşlarım çatılıyor ve hızla oraya doğru yürüyorum, büyük olasılıkla tamir etmesi için birine para vermek zorunda kalacağım yıkıma bakıyorum çünkü Jack izin verirsem berbat bir iş çıkaracak.

Yaklaşıyorum ve gözlerim daire çiziyor. "Bu bir silah sesi."

Ama neden yüksek sesle çaldığını duymadık? Neden yazın 4 Temmuz'da havai fişek patladığında olduğu gibi yüksek bir patlama sesi duymadık?

Sessizdi... *susturulmuştu*.

Bu silah sesinden sorumlu tutulan kişinin silahında susturucu var.

"Hareket etmeliyiz. Hemen yatak odasından çıkalım." Düşünceler içime işliyor, bunun bir kaza olmadığına dair alarm zilleri çalıyor.

"Biri bize ateş mi etti?!" Jack duvardaki deliğe bakarak çığlık atıyor. Üstsüz bir şekilde üzerimde geziniyor, zayıf vücudu ay ışığında sergileniyor.

Şimdi yakınımda olduğu için hala kanaması olduğunu fark ediyorum, zar zor. Bir çizik gibi görünüyor, eti sıyrılmış.

Daha fazla araştırmaya karar veriyorum, küçük parmaklarımı deliğe sokuyorum ve işte o zaman suçluyu hissediyorum.

Ateşlenmiş bir mermi çıkarıyorum, parmaklarım titriyor, sabit duramıyorum. Avucumun içinde döndürüyorum.

"Bunu kim yapar ki?" Oturma odama gitmeden önce Jack'e soruyorum. Duvara takılı ve şarjda olan cep telefonumu aldım ve 911'i aradım.

Jack bana karşı her zaman böyle değildi, ama son zamanlarda zorlanıyordu ve arkadaşlarıyla daha çok dışarı çıkıyordu ve Tanrı bilir onlarla ne yapıyordu ki eve vücudunda içki lekeleriyle geliyordu.

Birini kızdırdı mı?

Onu sorgulamak istiyordum ama sabahın ikisinde bir tartışma başlatma ihtiyacı hissetmiyordum.

"Biliyorsam ne olayım bebeğim." Rahatlamak için ellerini kendi dirseklerinde gezdirmeden önce omuzlarımı ovuyor.

Durumumuzu 911 operatörüne aktarıyorum ve cep telefonumu mutfak tezgahımın üzerine koyup hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Ellerimi uzun siyah buklelerimin arasında gezdiriyorum ve bir saç bağı ihtiyacı bana bağıyor. Şakaklarımı ovarak dakikalar önce yaşadığım tuhaf gerginliğe masaj yapıyorum.

Ravenmore'un masasının önünde, soğuk, canlı yeşil gözlere bakmadan önce sadece uyumak istiyordum... annemin en yeni çabası.

Her zaman erken uyurum, böylece yatmadan önce en az altı saat uyuyabilirim. İçimdeki asker bu. Vücudum sabahın erken saatlerine ve güneş kaybolur kaybolmaz uykuya dalmaya alıştı.

"Babanı da ara... Amiral Ravenmore, değil mi? O ne yapacağını bilir." Oturma odasındaki kanepeye oturup telefonuyla mesajlaşmaya başlamadan önce bana bunu söylüyor. Kız arkadaşı orduda olsa bile Jack unvanlar, rütbeler ve işlerin nasıl yürüdüğü konusunda hiçbir şey bilmiyor.

"Bu işler böyle yürümez. O bir polis memuru değil."

Annem yıllardır yeni kocasıyla birlikte ama ben onu bir baba figürü olarak kabul etmeyi reddediyorum. Benim zaten bir babam var.

"Peki ya annen? Onunla konuşabilirsin, değil mi? Sabah iş aramaya gitmeden önce biraz uyuyacağım." Jack telefonunu kapatır ve mutfığa gider. İlk yardım çantasını açar ve geniş bir bandaj keser.

Oh, güzel. Beni huzurlu uykumdan uyandırabilir ve adrenalin ve ihlalle ayağa kalktığım için beni tekrar uyutabilir.

"Tamam," diye pes ediyorum, onunla tartışmak istemiyorum. "Ve Ravenmore benim babam değil. Lütfen ona öyle hitap etme. O benim için sadece Henry ve annemi bu konuda endişelendirmeyeceğim." Kahveme uzanıyorum ve yeni bir demlik yapmaya başlıyorum. Görünüşe göre hiç uyuyamayacağım, o yüzden ayakta kalsam iyi olur.

Henry'nin ya da tüm ordunun ona taktığı isimle "Amiral Ravenmore "un binasına gittim. Bu hafta başında bana acil olduğunu belirten bir mesaj atmıştı ve elbette ben de buna uydu. Donanmaya katıldığımdan beri ona karşı hep profesyonel davrandım. Ondan olabildiğince uzak durdum. Ben de soru sormadan oraya gittim.

Yine de, bunun garip olduğunu düşündüm çünkü denizaşırı ülkelerden bir ay önce dönmüş olmasına rağmen, İnfazcılarla birlikte Irak'a da gidiyordu.

Operatörler Grim Reaper, Bane, Cobra ve Texas çok iyi biliniyordu. Onlar Ravenmore'un en sevdiği, en değerli varlıkları olan bir ekipti. Nereye giderlerse gitsinler, o da oradaydı. Konuşlanmaya hazırdılar ve eğer yanılmıyorsam Grim az önce en çok aranan yüksek değerli bir hedefi daha ortadan kaldırmıştı. Adam çalışmayı bırakmıyor ve söylentilere göre karısı da hamileliğini sürdürüyor.

Soğuk, yıkık dökük, eski tuğla binaya giriyorum, kapıyı açıyorum ve genellikle cehennem gibi kalabalık oluyor. Ama bugün öyle değil. Denizciler ve deniz piyadeleri girip çıkıyor ama bugün cumartesi ve herkes evinde, ben hariç, Amiral hariç.

Üniformalı olduğum için örtümü çıkarıyorum. Üniformalı olduğunuzda, içerideyken çıkarmanız gerekir. Bu yüzden elimde tutuyorum, lobinin ortasındaki asansöre doğru uzun adımlarla ilerliyorum. Siyah düğmeye uzanıyorum, parmağım bir santim ötede, ama biri benden önce davranıyor. Başka birinin uzun erkeksi parmakları benden önce basıyor düğmeye.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve ağzım hafifçe aralanıyor. Soluma bakıyorum ve üniformalı, maske takmış bir adam görüyorum - bir Cellat maskesi - ama onu tanıyamıyorum.

Bildiğim kadarıyla sadece görevlerde maske takıyorlar, peki bu adam neden hala maskesini takıyor?

Grim değil. Slaughter değil. Rooker değil, ve o yaramaz Teksas kovboyu Lopez de değil.

Düğme parlak sarıya dönüyor ve ben bir adım geri atarak SEAL ile aramda boşluk yaratıyorum. Parmağımı geri çekiyorum ve gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum.

İskeleti tanıdık geliyor ama nedenini tam olarak kestiremiyorum. O kadar uzun ki Grim'le aynı boyda olmalı. Ama gözleri... gözleri onu daha önce nerede gördüğümü sorgulamama neden oluyor ve sonra baktığımı fark ediyorum.

Gri... neredeyse beyaz ve buz mavisi tonları var. Sol gözündeki yaraları fark etmemek zor. Üstten başlayan izler. Kaşının üstünde ve alt kirpiklerine kadar iniyor. Belki de yanağına kadar iniyordur. Ama siyah kumaşın arkasından anlayamıyorum.

"Yukarı mı çıkıyorsun?" Derin sesi bana soruyor ve ben asansör kapılarının bizim için açıldığını fark etmemiştim. Sesinin boğukluğu ve eşsizliği kalbimi titretiyor.

Başımı sallıyorum, aval aval bakan yüz ifademi utanç verici bir şekilde yara bandını yırtar gibi ondan uzaklaştırıyorum.

"Uh-evet."

Asansörde daha fazla yürüyebilmem için elini eğiyor. Dişlerim alt dudağıma batıyor. Şimdiden hiç sosyal etkileşimim yokmuş gibi davranıyorum ve ayağım ağzımda.

Beni metalik gümüş renkli, korkunç donuk sarı ışıklı ve kahverengi duvarlı odaya kadar takip ediyor. Düğmelerin önünde durarak, beşinci kat düğmesine basmadan önce içeri girmesini bekliyorum.

Ellerini arkasında kavuşturarak içeri girer ve asansörün arka tarafına doğru yürür.

Kapı kapanıyor ve ben ellerimi yanıma koyuyorum, hâlâ kasketimi tutuyorum.

Numaranın birden ikiye, sonra üçe geçişini izliyorum.

Gözümü kırpyorum ve bir de bakıyorum ki vücudum güçlü bir yerçekimiyle sarsılıyor; asansör bir anlığına şiddetle sallanıyor, dengem bozuluyor. Maskeli deniz komandosunun kollarının arasına düştüm. Elimi tutup beni göğsüne çekmeden önce yüzüstü kapılara düşecektim. Sağ eli asansörün korkuluklarında, diğer eli ise beni belimden tutuyor... neredeyse koruyucu bir şekilde.

Sarsılmış nefesimi toparlamaya çalışırken beni bir saniye daha tutmasına izin verdim. Güzel kokuyor. İşte o zaman talihsiz durumumuzu fark ettim: Asansör hareket etmeyi bıraktı ve açılmıyor.

Oh, hayır.

Oh, lanet olsun, hayır.

"Hayır, sakın bana kapana kısıldığımızı söyleme!" Çılgınca paniklemeye başladım.

Yabancıнын ellerini bırakıyorum ve üniformamı avuçlarımla düzelterek kendimi toparlıyorum. Yanlışlıkla düşürdüğüm şapkamı elime alıyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

"Bir şey değil, bu arada." Kayıtsızca söylüyor.

Yüzümdeki şişliğin yaklaşan kıyameti için ona teşekkür etmemiştim.

"Özür dilerim, çok kabalık ettim. Beni kurtardığın için çok teşekkür ederim.

Alnına." Hoş bir gülümsemeyle şakayla karışık nefes veriyorum.

Acil durum düğmesine birkaç kez bastıktan sonra köşeye doğru geri geri yürür ama binada Henry'den başka kimse yoktur. Birkaç memur olabilir ama acil durum düğmesine cevap vereceklerinden şüpheliyim.

Boğazından kısa, boğuk bir kıkırdama yankılanıyor ve bu çok sıcak ama gizemli...ve-

Bir erkek

arkadaşım var.

Erkek arkadaşım

var.

I. Var. Bir erkek arkadaşım var.

"Küçük alanlarla aram iyi değildir." Bu hiç iyi değil. Mide bulantısı duyularıma sızıyor ve burada saatlerce mahsur kalma düşüncesiyle yeşile döndüğümü hissedebiliyorum.

Doktor muayenehanelerinde veya MR makinelerinde bile küçük odalar ve alanlar beni tedirgin eder. Dar tıbbi makinelerin içinde hareketsiz durmak zorunda kalmak beni her zaman tedirgin eder. Uçaklara hiç girmeyeyim bile.

"Merak etme, Valentine. Bizi bulacaklar." Yabancı bana güven veriyor.

Kalbim sıkışıyor ve kaşlarım içe doğru kırışıyor. Gözlerimi asansör düğmelerinden ayırıp duvara yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış ve kollarını kavuşturmuş olan adama bakıyorum. Kahverengi gözlerimi delip geçen iki açık renk göz görüyorum sadece.

"Adımı nereden biliyorsun?"

Evime ateş açıldıktan sonra gerginim. Polis herhangi bir ipucu bulamadı ama gece için başka birinde kalmamızı tavsiye etti. Ancak yoğun görev programım nedeniyle, Jack'in yatak odamızda huzur içinde uyuyabilmesi için polisin kim olduğunu bulacağını umuyorum.

Karşılığında hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Gözleri göğsüme inip sonra dudaklarıma çıktığında her şeyi anlatıyor...

Göğsümü ve dudaklarımı inceleme şekli, siyah bir maskenin ardına

saklanan bir adamdan uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklık dalgası gönderdi. Ben de

Rutinimin dışında bir şey beni bunalttığında en iyi yaptığım şeyi yaparım: Saklanırım. Hiçbir şey olmamış gibi davranırım.

Göğsüme bakıyorum ve ne kadar aptal olduğumu fark ediyorum. İsim kartım üniformamda köprücük kemiğimin altında duruyor.

Valentín

"Ah, tabii ya. Bu arada adım Valentin."

"Elbette." Başını sallıyor ve kirpiklerinin etrafındaki deri kırışarak yüz hatlarına sinen günahkâr bir gülümsemeye işaret ediyor. Bunu biliyorum.

"Bayan Valentine." Karanlık bir şekilde bitiriyor.

Henry'ye asansörde mahsur kaldığımı bildiren birkaç mesaj gönderdikten sonra, asansörü tekrar çalıştırmak için bir ekip topladı.

Sadece bir ya da iki saat sürer.

Bu çok acı verici.

Yanımdaki yabancıya ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyordum, bu yüzden zaman geçirmek için bir E-Kitap okumaya başladım. Bir bölümü daha bitirdiğimde kafama dank etti.

Küçük bir alanda sıkışıp kaldığımı hatırladım.

Donmuş bir kış harikalar diyarına taşınmışım gibi görünen belli belirsiz gizemli gözlerle bir asansörde mahsur kaldım.

Bana Valentine dediğinden beri tek kelime etmedi. İkimiz de zıt köşeleri seçtik ve kurtarıcılarımızı beklerken kendi inziva baloncuklarımıza yerleştik.

Aklım Irak'a ve Jack'ten ve onun sarhoş gecelerinden nasıl uzaklaşacağıma kaydı.

Tanrı'ya şükür.

Onu seviyorum ama bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum. Belki onu kurtarabiliriz. Belki değişir. On sekiz yaşımdan beri onunla birlikteyim ve onu tamamen kaybetmekten korkuyorum. Bir parçam ona biraz daha zaman tanımak istiyor, belki ilişkimiz zamanla daha da güçlenir.

Artık telefonuma ya da küçük bir kasabada geçen aşk hikâyesine konsantre olmadığımı fark ediyorum. Köşedeki deniz piyadesine bir göz atmaya cesaret ettim.

İlk gördüğüm şey, pantolonuna kadar uzanan savaş botları ve kalın, kaslı kalçaları.

Sonra ellerini görüyorum. Elleri büyük, damarları her yerde varlığını hissettiriyor. Bir mermiyle oynuyor. Parmaklarının arasında gezdiriyor, hala köşede duruyor.

Bu çok garip.

Sonra başımı hafifçe yukarı kaldırıyorum ve sanki Noel'de ellerim kurabiye kavanozundaymış gibi yanaklarımda ani bir sıcaklık belirliyor.

Gece.

Direkt bana bakıyor. Yüzünü göremiyorum ama gözleri bana her şeyi anlatıyor. Beni incelenecek bir şeymişim gibi izliyor.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, ona bakmıyormuş gibi yapıyorum ve dudaklarımı büzerek telefonumdaki e-kitaba dönüyorum.

"Neden bu kadar kırmızısın, Valentine?"

Kahretsin.

Sanki içimde gerçekten hissettiklerimi engelleyecekmiş gibi yutkunuyorum.

"Burası çok sıcak," diye yalan söyledim. Yanıtım niyet ettiğimden daha hızlı çıktı. "Ve bu Valentin." Onu bir kez daha düzeltiyorum.

Pozisyonumu yeniden ayarlıyorum, çapraz oturuyorum.

Ama gerçekten yalan mı söylüyorum? Burada klima yok ve yanımdaki yabancıyla ilgili bir şey kendimi yelpazelemek istememe neden oluyor.

Sonra isim etiketini gördüğümde gözlerim doluyor.

Hannibal

Hannibal aynı zamanda savaş esiriyken kaçan operatörün adıdır. Yakalandığından beri maskesini çıkarmayan kişi.

Operatör Yaratık.

Şimdiye kadar kaydedilmiş en uzun mesafeli atışa sahip keskin nişancı. Ateş ettiğinde asla ıskalamayan operatör. Donanmaya katıldığından beri tek bir atış bile kaçırmadı... *belki de hiç.*

"Sen Daegan Hannibal mısın? Hannibal gibi. Operatör Yaratık?"

"Bilmiyorum Valentine. Öyle miyim? Sana bir yaratık gibi mi görünüyorum?"

Bunu hınzırca söylüyor ve beni test mi ediyor yoksa onu gerçekten başka bir Navy SEAL ile mi karıştırdım anlayamıyorum. "Teknik olarak, tanım gereği hepimiz yaratığız," diye bitiriyor.

"Ah, özür dilerim. Sadece düşündüm ki..." Omuz silkiyorum, o gümüş gözlerden uzaklara bakıyorum ve telefonuma geri dönüp hemen şifremi yazıyorum.

Birkaç dakika sadece sessizlikle geçti. Ne olduğunu anlamadan yanıma oturdu ve benim alanıma girdi.

Ona kuşkuyla bakıyorum, cüretkârlığı karşısında şaşkına dönmüş durumdayım. Benim sığınağım olan bir sınırı işgal ediyor ve ben ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum.

Kafamın içindeki küçük bir ses hoşuma gittiğini söylüyor. Başka bir ses ise gırtlığını yumruklamamı söylüyor.

"Umm?" Gergin dudaklarımdan çıkarabildiğim tek kelime bu.

Sonra bir bıçak çıkarıyor ve nefesim göğsümde düğümleniyor. Bıçağı

büyük elinde tutuyor ve parlak bıçağın yoksul asansörün üzerinde
parıldadığını görüyorum

Aydınlatma. Göğsüm inip kalkıyor, bu adamın beni bıçaklayacağı düşüncesiyle nabzım boynumda gümbür gümbür atıyor.

Beni öldürecek mi? Ne oluyor lan?

"Ne halt ediyorsun sen?" Ona korkarak soruyorum ama nedense kıpırdayamıyorum. Çünkü onu tanımasam da, kalbimdeki iyilik onun bir donanma üssünde Amiral'in üvey kızını öldürmek gibi aptalca bir şey yapmayacağına inanıyor. Hem de lanet bir asansörde.

Yine de onun için mükemmel çünkü bu dört duvar arasında gidecek hiçbir yerim yok.

Ama sonra bıçağını boynuma yaklaştırıyor ve boğazımda ses tellerime çarpan çılgılığı serbest bırakmadığım için pişman oluyorum. Sonra daha yakına eğiliyor, böylece artık yüz yüze geliyoruz. Soğuk, buz gibi nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum, kolonyası o kadar keskin ki kalçalarımın arasındaki titreşimi canlandırıyor.

Bu şekilde hareket etmesi tehlikeli. Ama ölümcül değil.

Sigara, kolonya, deri ve daha pek çok şey kokuyor ama belki de sadece o kokuyordur. Telaşlıyım, kıpırdamadan durmam için kendimi azarlıyorum... ama ani yakınlık beni daha çok içine çekiyor, susmamı zorlaştırıyor.

Tüm bu süre boyunca bana bakıyor, bıçağı saç tellerimde yavaşça gezdirirken gri-mavi tonları genişliyor, sanki bana yakın olduğu her saniyenin tadını çıkarıyor. O kadar sessiz ki ağır nefes alış verişlerimi ve bıçağın saçlarımda gezindiğini duyabiliyorum. Bir bıçağın bu kadar gürültülü olabileceğini bilmiyordum.

Sonra bıçağını bir hareketle omzumdaki bir yamanın üzerine koyarak karanlık bir şekilde "İrlanda Flaması" diye fısıldıyor.

Üniformamda kalan keteni kesiyor ve derin sesini duyunca yanaklarımda bir volkan gibi kıpkırmızı alevler patlıyor.

Sesi... baştan çıkarıcı.

Lanet olsun ona.

"Ah, teşekkürler." Sonunda cesaretimi toplayarak ondan uzaklaşıyorum ve asansör pır pır edip onun seçtiği kata doğru hareket etmeye başladığında omzuma bakıyorum.

Hedefimiz.

Sanırım personel asansörü tamir edip hareket ettirmeyi başardı. Mükemmel zamanlama.

İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve ben boğazımı temizleyerek saçlarımı yeniden sıkı bir topuz haline getiriyorum. Saçımı düzelttikten sonra, daha iyi görünebilmek için onun önünde yürüyorum.

Amiral'in karşısına çıkabilir. Bu sırada maskeli adam bıçağını üniformasının içine geri koyar ve ellerini arkasına götürür.

Hiç de ürkütücü değil.

Asansör kapıları birkaç saniye sonra açılıyor ve Ravenmore'un ofisine tek başıma yürümeyi bekliyorum ama hayır... asansördeki ürkütücü yabancı beni takip ediyor.

Arkamda bir mesafe bırakıyor ve ben ona bakıyorum. Beni o kadar dikkatle izliyor ki kaybolacağımı hissediyorum.

"Beni mi takip ediyorsun?" Ravenmore'un ofisine yaklaşırken bakışlarımı onun üzerinde tutma zahmetine girmeden soruyorum.

"Belki de beni takip ediyorsundur."

Verdiği yanıt karşısında irkildim. Dudaklarımı büzüp, kaşlarımı birbirine kenetleyerek şüpheyi başımı sallıyorum.

"Neden sorulara evet ya da hayır diye cevap vermiyorsun?! Normal bir insan gibi?!"

Bir sessizlik oldu ve ortalama bir cevapla bana açılmasını sağlayarak kazandığımı düşündüm ama sonra şöyle dedi.

"Belki de normal değilimdir."

Sonunda Ravenmore'un ofisinin önündeyim ve içeri girmeden önce derin bir nefes alıyorum. Onun etrafında olmaktan nefret ediyorum. Henry Ravenmore'un etrafında olma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Tam gümüş kapı koluna uzanacaktım ki maskeli adam kapıyı iterek açtı ve içeri girmemi işaret etti.

Ona bakıyorum ve kibarca başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Henry'nin ofisine girdim ve onu evrak işleriyle uğraşırken gördüm. Üniformalı olduğumuzda ona ilk ismiyle hitap etmemem gerektiğini iyi biliyorum. İş ve aile söz konusu olduğunda ikimiz de kişisel ilişkilerimizi açıp kapatma konusunda iyiyiz.

Bir duvarda kitap rafları var ve eski ahşap ve küf kokuyor. Her tarafta fotoğraflar ve ödüller çerçevelenmiş ve annemin bir resmi de duvarda asılı. Bu adam kendini tamamen askeri kariyerine adanmış. Son kontrol ettiğimde yirmi yılı aşkın süredir askerdi. Neden şimdiye kadar emekli olmadığını bilmiyorum.

"Valentin, üvey kızım nasıl? Umarım o kutunun içinde fazla çıldırmamışsındır." Okuma gözlüklerini çıkarır ve sandalyeye yığılır.

"Ben iyiyim efendim... sadece-" Başımı çeviriyorum, Hannibal'ı odanın köşesinde, elleri arkasında, hareketsiz duran amirale bakarken yakalıyorum.

Profesyonel görünüyor, sanki bir toplantıyı dinliyormuş ya da emir almaya hazırmış gibi.

"Neler oluyor? Beni neden buraya çağırdın? Neden... o burada?" Hannibal'a doğru kaşlarını kaldırdım.

"Evet, o konuda... Bu Daegan Hannibal. Eminim onunla asansörde mahsur kaldığınızda tanışmışsınızdır." Ravenmore köşedeki Daegan'a bakar. "Operatör Yaratık. İnfazcıların en yeni elemanı."

Demek haklıymışım!

Pislik itiraf etmek istemedi.

"Tamam mı?" Yavaşça mırıldanıyorum. "Bu hâlâ hiçbir şeyi açıklamıyor."

Oturduğu yerde kayıyor, iki dirseği de sandalyenin kollarına dayanmış durumda. Dilini ısırarak ve kelimeleri zorla çıkarmak için çok uğraşıyor gibi görünüyor.

"Adınız bir listede çıktı." Basitçe söylüyor. "Ne listesi?"

"Askeri istihbarat. Omar'ın ordusunun bulmak istediği insanların isimlerini içeren bir liste buldular... *öldürmek için*. Kısa bir süre önce bir görev vardı. Gürcistan'da HVT'leri bulduğumuz yer; bu görevi yürütürken insan kaçakçılarına da rastladık. Son zamanlarda bir sürü insanı kızdırdık. Ve sürpriz bir şekilde, üssü çevreleyen bir soruşturma var. İnsan kaçakçılığına karışan hizmet üyeleri olabilir."

"Ben de trafiğe çıkarmak ya da öldürmek istedikleri insanlar listesinde miyim?" Nefes nefese kaldım. Başını salladı.

"Ne? Nasıl? Neden?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Tahminimce o listede benim adım var ve sen de benim üvey kızımsın. Üniforma giyen üvey kızım. Bu yüzden senin de ölmeni ya da kaçırılmanı istiyorlar. Garip bir nedenden dolayı, yüksek bir ödülün var. Hâlâ nedenini anlamaya çalışıyoruz."

"Ne oluyor be?" Amiral'in önünde küfrettiğimi fark ettiğimde gözlerim doluyor. "Özür dilerim efendim, bir daha olmayacak. Ama bu İnfazcıların Amerika'da yaptığı görev yüzünden mi?"

"Belki de. Kötü insanların neden kötü şeyler yaptığını bilmiyoruz. Günün sonunda yapabileceğimiz tek şey hayat kurtarmaya çalışmak. *Senin hayatını*."

"Ama yakında Irak'a giden bir uçakta olmam gerekiyor!"

"Bunu biliyorum. Ve sen gidiyorsun ama... Yaratık'la birlikte. Kendisi kişisel güvenlik açısından seni güvende tutmakla görevlendirildi. Annen başka türlü süni istemezdi."

"Ne?! Neden? Ben politikacı değilim. General değilim... ya da yüksek rütbeli bir subay?" Sözlerimi kekeleyerek, elimi savunmacı bir şekilde havada sallayarak, bunun neden kötü bir fikir olduğunu ve bunu yeniden düşünmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyorum.

"Hayır, ama sen bir hedefsin, lanet olsun!" Ravenmore soğukkanlılığını kaybedip yumruğunu masaya vuruyor ve benim ağzım kapanıyor. Her zaman kötü bir mizacı vardı.

"Sen orada işini yaparken birinin sana göz kulak olması gerekiyor. Ve bu o olacak."

"Ama!" Rahatsız bir şekilde yer değiştirerek itiraz etmeye devam ediyorum.

"Bitti." Hırlıyor. "Operatör Yaratık görevin sona erene kadar seni izleyecek. Bu sadece liste değil, Alessia." Bana adımla hitap ederken hata yapıyor. "Operatör Azrail'in pusuya düşürülmesi ve Operatör Avcı'nın küçük kız kardeşinin kaçırılması sadece bir tesadüf değildi."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kollarımı kavuşturuyorum.

"*Bizim tarafımızdan* biri o ödül parası için bize ihanet etti. Kim olduğunu bilmiyorum. Delta'dan biri olabilir. SEAL ekiplerinden biri ya da istihbaratta çalışan biri. Soruşturma altında. Ve eğer bu kişi Ari'yi ihbar edip Grim'i neredeyse öldürtebildiyse, ne yaptıklarını ve nasıl yapacaklarını biliyorlar demektir. İşlerinde iyiler. Tahtaya iki kez vurdu, "Operatör Yaratık ve Operatör Bane sizin için PSD'ye yerleştirildi, Yaratık liderliği üstlendi."

PSD. Kişisel Güvenlik Detayı.

Bunların hepsi çok fazla bilgi ve ben de kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Birkaç dakika önce boynuma bıçak dayayan adamı mı diyorsun? *Harika.*

"Tüm bunlar gerçekten gerekli mi? Tüm bunlar dün gece pencereme olanlar yüzünden mi?" Sesim yükseliyor.

İrkildi ve kafası karışmış bir şekilde yana eğildi.

"Pencerene ne oldu?"

O biliyor mu? Ona olanları anlatmalı mıyım? Eğer anlatırsam annem benim için daha çok endişelenecek ve ben bunu istemiyorum.

Konuyu değiştiriyorum. Botlarıma bakıyorum ve parmaklarımla oynuyorum, sinirli bir şekilde yutkunuyorum.

"Hiçbir şey..." Fokurdayan nefesimin altında mırıldandım. "Bu altı aylık bir görevlendirme," diye karşı çıkarak ona emirlerimi hatırlattım. "Elbette Daegan'ın niteliklerine başka bir yerde ihtiyaç var."

Ravenmore ağzını açar ama derin, keskin, maskeli yabancı onun sesinin yerini alır.

"Farkındayım," diye mırıldanıyor Daegan arkamdan, sıkılmış bir halde. Aile kavgamızın onu çok eğlendirmesine sevindim.

"Her şey yoluna girecek. Orada olduğunu bile anlamayacaksın. Gölge gibi davranması ve sessizliği ile ünlüdür." Bana alaycı bir gülümseme veriyor, yeşil gözleri rahatlıktan başka bir şey göstermiyor. "Grim'in sana bakıcılık yapmasını isterdim ama pardon, bakıcılık değil, korumalık yapmasını isterdim. Ama Grim kim bilir ne kadar süreliğine izinde ve ben senin için sadece en iyisini istiyorum... güvенеbileceğim birini. Ve o can sıkıcı kovboya güvenmiyorum. Onun bir ünü var... boşver, önemli değil. Bu yüzden Yaratık'ı görevlendiriyorum."

Elimi kaldırıyorum, işaret parmağım bir bebek bakıcısına neden ihtiyacım olmadığına dair yüzlerce neden sıralamak üzereymişim gibi yukarı bakıyor, Ravenmore kaşlarını çatıyor, direnmem ve itaatsizlik etmem için beni cesaretlendiriyor.

Çenemi kapattım. "Bu ne zaman başlıyor?"

Ravenmore beni inceliyor, sonra odanın köşesine bakıyor, gözlüklerini tekrar burnunun üzerine yerleştiriyor ve Hannibal'a başını sallıyor. "Dağıtım yaklaştığı için sana Yaratık'ın iletişim bilgilerini içeren bir mesaj göndereceğim."

Dudaklarımı sol tarafa doğru bükerek dudak büküyorum. "Kovuldum mu?"

Bana bakmadan başını sallıyor ve ben de ayağımı çevirip kapıya yöneliyorum.

Ama sonra beni yine durdurdu.

"Evet, ilk seyahat planlarınızı iptal edin. Onun yerine İnfazcılarla birlikte Irak'a giden bir uçağa bineceksin."

Çok önemli bir şey değilmiş gibi rahatça söylüyor. Sanki bunu çoktan tuhaflaştırmış gibi. Ama sanırım ona güvenmek zorundayım. Belki de oraya giderken onlarla birlikte olmanın daha güvenli olduğunu düşünüyordur.

Yine de, birinin altı ay boyunca mahremiyetime ve bulunduğum yere izinsiz girmesi fikri hoşuma gitmiyor.

"Artık gidebilirsiniz." Amiral sıkılmış çenesinin arasından emrini haykırdı.

Dudağımı ısırdım ve çıkışa doğru yürüdüm.

Yaratık amirali selamlıyor ve hemen ardından hızlı bir hareketle benim için kapıyı açıyor.

Koridorda tepinip meydan okumamı belli etmeden önce buz gibi gözlere dik dik bakıyorum.

Bu sefer merdivenlerden çıkmaya karar veriyorum, tekrar küçük bir kapalı alanda sıkışıp kalmaktan kaçınmak istiyorum, 'korumamın' yakınlarda olup olmadığına bakmaya zahmet etmiyorum.

Merdivenlerden inerken, insanların benim ölmemi istedikleri düşüncesi yanaklarımı ısıtıyor. Üstüne üstlük bir de çocuk gibi bakılıyorum.

Dün gece pencereme ateş edenler bunlar mıydı? Beni tamamen ıskaladılar mı? Mesaj vermek için bir suikast girişimi miydi? Bok gibi nişan almışlar. Jack ve beni tamamen ıskaladılar.

Şu anda hayatım nasıl?

"Sen benimle asansörde bile on dakika dayanamazsın. Dünyanın öbür ucuna giden bir uçak yolculuğunda ne kadar korkacağını görmek istiyorum," diyor Hannibal arkamdan alaycı bir şekilde.

Asansörde sıkışıp kalma durumu ve annemin kocasıyla bir korumaya ihtiyaç duyduğuna dair konuşması beni çok öfkeliendirdi.

Şimdi, pek konuşmayan, konuştuğunda da alay eden maskeli bir operatörle uçuyorum. Her zaman bir mermiyle oynuyor ya da her hareketimi izliyor. Uçuşta sadece ikimiz olacağız ve ben bunu dört gözle beklemiyorum.

Asi yanıma ona zor anlar yaşatmak ve sabrını sınamak istiyor çünkü gerçekten de Ravenmore'un sabrını sınamış olurum. Daegan aracılığıyla onu hayal kırıklığına uğratabilirim.

Kafamda bir ampul yanıyor ve dudaklarım yaramazca kıvrılıyor.

Bu uçak yolculuğu eğlenceli olacak.

"Uçuşunuz yakında. Seni oraya götürmek için emir aldım. Uçak yolculuğumuzun başladığı günden itibaren benimsin."

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Ben senin miyim?" Alaycı bir şekilde tükürdüm. "Bak, bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Hatta iyiden de öteyim. Ben çocuk değilim. Kendimi savunabilirim. Zorunlu eğitim alıyoruz. Kendimi nasıl güvende tutacağımı biliyorum. O listeye girerek sizinkilerin pisliğine bulaştığıma inanmıyorum." Göğsümü işaret ediyorum. "Önümüzdeki altı ayın daha sorunsuz geçmesi için..." Ona gerçekten bir teklifte bulunup bulunmayacağımı düşünerek duraklıyorum. "Ona hiçbir şey söylemeyeceğim." Omuz silkiyorum. "Irak'a indiğimizde ne halt edersen et, özgürsün ve ben de yakandan düşmüş olacağım. Sana bir çıkış yolu veriyorum, Yaratık. Kabul et yoksa... pişman olursun." Kaşlarımı çatıyorum, yemi yutması için ona meydan okuyorum. O tip biri gibi görünmese de pes etmesini bekliyorum. Bu görevden ayrılmak istiyor olmalı. Ekibinden ayrı kalmaktan hoşlanan bir özel operatör tanımıyorum.

"Bana ultimatoma mu veriyorsun? Beni tehdit mi ediyorsun?"

Kulaktan kulağa gülümseyerek başımı sallıyorum. Otoparkın ortasındayız. Davamı savunmak ve ona bir seçenek sunmak için yürümeyi bıraktım... şu ana kadar

yemi yutuyor. Gün batımı doğrudan buzdan gözlerinde parlıyor ve bilinmeyen duyguların titreşimi gözlerinde yanıp sönüyor.

"Tehditlerden hoşlanmam," sesi tehditkâr.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak sırtıyıyorum. Dudaklarımı yalıyorum, ardından dişlerimi. Bunu çok kolaylaştırıyor.

"Bu konuda ne yapacaksın? Beni cezalandırarak mısınız? Üvey babama mı söyleyeceksin?" "Baba" kelimesinin etrafına tırnak işareti koydum.

Sertleşiyor, gözleri kararıyor.

Onu zorluyorum. Zorladığımı biliyorum. Hiçbir şey söylemiyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, anahtarlarımaya arabamın kilidini açıyorum ve araba iki bip sesiyle yanıt veriyor.

Beni birkaç adımda Honda Sedan'ıma götürdü. Hızını artırdı, önüme geçti, kapının koluna benden önce ulaştı ve kapıyı benim için açtı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum kilitlenmiş çenemin arasından. Arabama doğru kayarak sürücü koltuğuna oturuyorum. Kapatmak için kola uzandım, bu terk edilmiş binadan eve doğru hızla yol almaya hevesliydim. Yaratık'ı gereksiz bir göreve atayan Ravenmore'dan uzağa. Sanki  fke nöbeti geçiren asi bir ergenmişim gibi. Bunun annemin gözünde ona puan kazandıracağını sanıyorsa çok yanılıyor. Eğer bunun ilişkilerinde neden olduğu sıkıntıyı telafi edeceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir.

" zg n m Valentine. Ama sen benim yeni g revimsin. Kuralları asla  iğnemem. Amirali asla sorgulamam. Her zaman emirleri uygulamam, soru sormadan. Bu emirler bana 24 yaşındaki Alessia Valentine'ın göreve başladığı günden itibaren altı ay boyunca benim olacağımı söylüyor. Buna alışın," diye hırılıyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

Kapıyı yüzüme kapatıyor ve ağzım açık kalıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak suratımı asıyorum. İri gövdesinin benden uzaklaşmasını izliyorum. Elini cebine atıyor ve uzaklaşıyor. Hareketlerindeki bir şey beni büyülüyor. Tanrım, yürüyüşü bile yasadış olmalı. Bir paket sigara çıkarıp otoparkın derinliklerinde kayboluyor ve ben artık onu göremiyorum.

Fokur fokur kaynıyorum.

İlk görev yerim böyle olmamalı. G venliğim için olduğunu biliyorum ama bana özel muamele yapılmış gibi görünmesini istemiyorum. Bugün bulunduğum konuma gelmek için çok çalıştım.

Ravenmore'u siktir et, Yaratık'ı daha da siktir et çünkü onu tam olarak göremesem de sadece gözlerinin bile üzerimde manyetik bir etkisi var, beni içine çekiyor ve öfkemi dindiriyor. Gözlerinin ağzından daha fazlasını söylemesi, onu her seferinde bir katman çözmeme için benimle alay etmesi, hayır diyemeyeceğim bir meydan okuma gibi.

Arabamın motoru gürlüyor ve hoparlörlerden Lana Del Rey çalıyor. Yaratık'ı nasıl kızdıracığımı düşünerek otoparktan çıkıyorum.

Eve giderken telefonum çaldı.

Ekranda Ella Winters beliriyor ve hemen yeşil düğmeye basıyorum. Benimle birlikte askeri istihbaratta çalışıyor ve ikimiz de aynı emirleri alıyoruz. Ona Yaratık'ın hangi emirler altında olduğunu söylemek için sabırsızlanıyorum. Acaba onun hakkında bir şeyler biliyor mu?

"N'aber Winters?"

"Mutlu yıllar, Alessia!" Dehşet içinde haykırıyor. Gözlerimi deviriyorum ve gülümsüyorum. "Bu akşam El Devine'e gidip gitmeyeceğinizi merak ediyordum. Bailey konuşlanmadan önce bizi görmek istiyor." Direkt konuya giriyor. Country barda barmenlik yapan diğer en iyi arkadaşımızdan bahsederken arka planda müzik çalıyor. "İşyerinden bir grup insan bu gece, biz konuşlanmadan önce son bir gece eğlenmek için oraya gidiyor. Ne dersin? Seni dokuzda alayım mı?"

Gülümsüyorum, "Kulağa eğlenceli geliyor. Ben de varım. Bu sabahtan sonra bir içkiye ihtiyacım var." Direksiyonu her zamankinden daha sıkı kavrayarak başımı sallıyorum.

"Oh, hayır, ne oldu?" Arka plandaki müziğin sesini kısar.

Sokağıma dönüyorum ve saniyeler sonra garaj yoluna park ediyorum. Jack evdeydi, şaşırtıcı bir şekilde. Cipi garaj yolunun onun tarafında duruyor. Midem gurulduyor, bir şeyler yemek için can atıyorum. Bu sabah kahvaltıyı atlamıştım.

"Seni bu gece bilgilendiririm," diye iç geçiriyorum ve arabamı kapatıyorum. Ben anahtarları kontaktan çıkarırken vedalaşıyoruz.

Telefonum çalıyor ve arayan Ravenmore. Söz verdiğim gibi, Daegan ve Kane'in iletişim bilgileri bana bakıyor. Onları hızlıca rehberime ekliyorum ve dışarı çıkıyorum.

Evime giriyorum; televizyon açık ve sesi gereksiz yere yüksek. Jack beni tanımıyor. Yatak odamıza doğru ilerlerken kaşlarımı çatıyorum. Jack kanepede sırt üstü yatmış, bacak bacak üstüne atmış. Ekranda bir film oynuyor ama onun dikkati telefonunun ekranında. Bir şeyler yazıyor.

ve yüzünde hoppa bir gülümseme vardı. Kahverengi gözleri sevinçle sabitlenmişti.

"Ben geldim," diye anons ediyorum.

"Oh, hey, bebeğim!" Telefonunu kapattı. Hâlâ beni tanımıyor, başını yana, televizyona doğru çeviriyor. "Bana öğle yemeği hazırlayabilir misin? Açlıktan ölüyorum."

Bana Ravenmore'un ne istediğini sorma zahmetine girmedim. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Ona anlatmam gerek.

Kendi evimde bir hayalet gibiyim... ve son zamanlarda ben de öyle hissediyordum. Erkek arkadaşım tarafından görülmediğimi hissediyordum.

"Elbette."

Yatak odama giriyordum ve doğruca botlarımın bağcıklarına yöneliyordum. Beyaz çarşafplarımın üzerine oturuyordum ama yabancı bir şey gözümde çarpıyor.

Yatağın ortasında bir buket çiçek duruyor. Tıpkı arabamdakilere benziyorlar. Belki iki düzine şakayık ve ortada parlak pembe bir tane.

■

Bilinmiyor: Doğum günü kızı için çiçekler.

Kalbim midemin çukuruna düşerken telefonumu da aynı hızla düşürüyordum.

İzleniyor muyum? Bu hasta kişi her kimse *beni görebiliyor* mu?

Arkamı dönüp etrafıma bakıyorum. Kırık pencere tahta ile kapatılmış. Beni görmesinin imkânı yok. Yine yanlış numara ya da mesaj olmalı.

"Jack?" Yatak odasından aceleyle çıkarken ayağım takıldı. Tökezliyorum ama dengemi yeniden sağlamayı başarıyorum. Ona doğru yürüyordum ve televizyonun önüne geçerek görüşünü engelliyordum.

"Bunlar senden mi?" Elimdeki çiçekleri sarsıyorum.

"Hayır mı?" diye cevap veriyor, kaşlarının birbirine yapışması ve ses tonunun sorularla dolması onu açıkça şaşırtıyor.

"Bunları yatağımızda buldum. Bunların orada olduğunu nasıl bilmezsiz?"

Bütün gün evde değil miydin?"

"Evet, yani hayır," diye kekeleyor. "Cipi yağ değişimine götürmek için biraz ayrıldım. Sana kim çiçek bırakıyor? Ve evimize nasıl girdi?"

Ter cildimi kaplıyor. Bu bilinmeyen kişi bir sorun mu?

"Bilmiyorum, ama öğreneceğim."

El Devine'in siyah giriş kapılarına yaklaştıkça, botlarım beklentiyle kaldırıma vuruyor. Cam pencerelerin müzik ve sarhoş sohbetleri yüzünden titreştiğini neredeyse duyabiliyorum. Ne de olsa bir Cumartesi gecesi.

El Devine'in kapısını açar açmaz, barın ortasında her zamanki gibi parlak neon sığır kafatası ile karşılaşıyorum. Köşedeki televizyonda bir spor maçı gösteriliyor ve country müzik yüksek sesle çalıyor, kovboy şapkaları ve botlar küçük ama geniş alanı dolduruyor.

Yurtdışına gitmeden önce arkadaşlarımla son bir eğlence gecesi.

Ella Winters'a üvey babam hakkında bilgi verdim, o da benim için iki SEAL'e "kişisel güvenlik detayı" emri verdi. İçkiye ihtiyacımız olduğunu biliyor.

Benden önce evden çıktığı için Jack'i görebilmek için etrafıma bakındım. Arkadaşlarıyla buluşacağı için benimle burada buluşacağını söylemişti. Beni bekleyemeyecek kadar sabırsızdı.

İleriye doğru yürüyorum ve bar alanından yüksek sesli bir tezahürat ve sesler yükseliyor. Winters yanımdayken, pembe dudakları bir gülümseme oluştururken döktüğü alayı duyabiliyorum. Bakışlarını takip ediyorum ve önümde duran şeyi içime çekerken ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kalıyor.

Slaughter ve Hannibal gömleklerini çıkarmışlar.

Operatör Bane ve Operatör Yaratık *gömleklerini çıkarmış*.

Daegan'ın tüm sırtını kaplayan devasa bir ejderha dövmesi var. Kanatlarını açmış, ağzı ateş püskürmek üzereymiş gibi açık ve yaklaşık yüz sivri dişi var. Sırtının alt kısmında bir yığın kafatası var. Bu bir sanat eseri. Sırt kasları... en hafif tabirle büyüleyici. Kaslı ama çok kaslı değil ve- başka tarafa bakmam gerekiyor.

Başka tarafa bakmalıyım. Ama bakamıyorum.

Gözlerim aşağıya kayıyor ve daha fazla dövme görüyorum.

Göğsünden başlayan kaburgalarında başka bir efsanevi yaratık var. Her yerinde dokunaçları olan bir Kraken, bir çapaya tutunuyor. Sol kolunda bir kol dövmesi var. Gözlerimi kısarak sembollerin ne olduğunu çözmeye çalışıyorum.

Bir ağaç dalında büyük, ürkütücü, keskin dişli bir sırtışıya sahip bir Cheshire Kedisi gördüğümde netleşiyor.

Tıpkı Alice Harikalar Diyarında filmindeki gibi korkak bir yazı tipiyle bir duman bulutu içinde 'Hepimiz burada deliyiz'. Kedinin hemen altında, kolundan bileğine kadar uzanan bir Aziz Mikail, baş melek dövmesi. Diğer kolu örümcek ve yılan dövmeleriyle kaplı.

Bu adamın her yeri belirgin, kas kütlesi fiziksel kondisyonunu çok ciddiye aldığını açıkça gösteriyor. Kane'i bir an için hızlıca inceliyorum ve son derece fit olması şaşırtıcı değil.

Tanrım, burası çok sıcak.

Sonra Berlin'den *Take My Breath Away* çalmaya başlıyor, sıcaklık tavan yapıyor ve şapkamı fırlatmak istiyorum.

İkisi de kendi taraflarına döndüğünde yüzlerini görebiliyorum. Ellerini kenetliyorlar ve bu gece ne tür bir yaramazlık peşinde oldukları anlaşılıyor. Bu bir bilek güreşi maçı.

Rider, Rooker, Lopez ve Zeke ellerinde bira şişeleriyle etraflarında toplanıyorlar. Tanımadığım daha fazla adam 'Yaratık', diğerleri ise 'Bane' sloganları atıyor. Daegan ve Kane'in ikisinde de aviator güneş gözlükleri var ve tenleri güneş tarafından derinlemesine öpülüyor. Bu sefer... Daegan'ın yüzünün bir kısmını görebiliyorum.

Bu kez yüzünün sadece yarısı örtülü. Bir gizem katmanını saklayan siyah bir yarım maske.

Onu daha fazla göreceğimi fark ettiğimde kalbim duracak.

Kalın tellerle dolu bir kafası var. Ama sıradan bir saç değil. Uzun ama çok uzun olmayan güzel siyah saçlar. Koyu, dalgalı bukleleri kulaklarının hemen yanından aşağı iniyor. Çene çizgisini takip eden, dolgun dudaklarını çevreleyen koyu renk bir sakal ve kıvılcımlanan bu şehvet çarpıntısını karşılamak isteyen bacaklarımı çığlık çığlığa ayıran bir yüz.

Lanet olsun ona çünkü lanet olsun. Çok seksi.

Az önce bu adama meydan okudum, kısa süreli öfke nöbetim sırasında bir otoparkta *beni cezalandırır* gibi sözler söyledim.

Ve sonra beni gördüğünde gülümseme cüretini gösteriyor - büyüleyici dudakları kıvrılıyor, keskin köpek dişleri olan düz beyaz dişleri ortaya çıkıyor.

Gözlerini kırıştırarak görüşünü benden uzaklaştırıyor ve lanet olsun, bunu yaptığında... tanıdık olmayan bir ateş fırtınası ve kelekler, göğsümde yuvarlanan affetmez bir dalga gibi etrafımda bir araya geliyor. Bu kayıp duyguların çoktan yok olduğunu sanıyordum.

Ama hayır.

Buradalar.

Sanki öldüğünü sandığım bir parçam hayata geri dönüyordu. O bir saniyede, göğsüme doğru saplanan bir adrenalin iğnesiyle vuruldum.

Bakışlarımı onun aşırı özgüvenli göz kırpışından kaçırıyorum ve boğazımı temizliyorum. Sesini kısıtığım yüksek sesli müzik yeniden güç kazanıyor ve kendimi o köşeden kurtarıyorum.

"Gidip Jack'i bulalım," diye yalvarıyorum, kolumu onunkine dolayarak onu da yanıma çekmeye çalışıyorum. Ama Winters yerinden kıpırdamıyor; kahverengi kovboy çizmelerini ahşap zemine dikmeye devam ediyor.

"Bekle, kimin kazandığını görmek istiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturarak sırtıyor ve gözleri parlıyor. Biraz fazla sert gülümsüyor ama gözleri Daegan'a takılı kalmış.

İç çekiyorum, yenilgiyle çöküyorum ve onunla birlikte izliyorum. Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum, kalçalarımı sıkıca kavrarken yüzüğüm derime batıyor. Birbirimize yakın duruyoruz ve kendimi umursamamaya zorluyorum... ama nedense maskeli operatör ilgimi çekiyor.

Daegan sırtıyor. Keskin dişleri alt dudağına doğru kıvrılıyor ve pazularını esnetirken şişkinleşiyor. Kane baskı uyguladıkça damarları kaslarına yapışıyor.

Kane'in alnı terle kaplanıyor, çenesi stresle seğiriyor ve sertçe bastırıyor. Vücudu titriyor ve işe yarıyor. Daegan maçı kaybetmesine rağmen rahatlamış görünüyor. Eli yavaşça aşağı iniyor.

Kane kazanacak.

Vay canına.

Daegan'ın parmak eklemleri tahtaya dokunmak üzere ve kalabalık tezgâha vurarak ikisini de teşvik ediyor. Kane'in adı, sanki çoktan kazanmış gibi kalın ve nemli havada zikrediliyor. Daegan'ın parmak eklemleri kaybetmeye çok yakın. Ama birden Daegan'da bir değişim oldu.

Yaralanmamış kaşlarını kaldırıyor ve günahkârca sırtıyor. Ukala. Gibi. Cehennem gibi.

"Benim sıram, Bane," diye sırtıyor bir şeytan gibi. Onu kandırdı... herkesi kandırdı.

Kane'in lacivert gözleri panikle irileşir.

Bir anda Daegan tüm enerjisini bu an için saklıyormuş gibi geri çekilir ve Kane'in gücüne karşı iter. Göz açıp kapayınca kadar, Kane'in

eli tahtaya sert bir şekilde çarparak yere düşer. Kane'in tüm vücudu yenilgiyle düşerken, Daegan zaferle sarsılır. İkisi de çok sarhoş olmalı. Kutlama için Kane'in omzunu sertçe iter; bu sırada herkesin havası değişir.

"Ohhhh!"

"Yaratık! Yaratık! Yaratık!" Hepsi ve Özel
Operatörler Sarhoşça şarkı söyle.

"İç bakalım, Bane." Üç kadeh sert likörü Kane'e doğru iter. Tahta üzerinde kayıyor, sıvı neredeyse shot bardaklarından dışarı fırlıyor. Kane iç çeker. Her iki avucunu da tezgâhın üzerine koyarak sıkıca kavırıyor ve trisepslerinin esnemesine neden oluyor. İnançsızlıkla başını sallar ve saçları geriye. İlk kadehi kapıyor ve dişlerini sıkıyor.

"Orospu çocuğu beni kandırdı." Kane acılı bir ezik gibi tükürüyor.

Kaderini kabullenerek hepsini teker teker içmeden önce omuz silkiyor. Lopez, Kane'i kaydederken telefonunu tutarken gülüyor. Gabe hazırlamayı bitirdiğinde Daegan kendisi için bir shot alır. İşkencesinde Kane'e katılır ve zehri su gibi içer. Kane yüz dolarlık bir banknotu ona doğru kaydırırken o da boş bardağı düşürür.

"Yetişkin adamlar çocuk gibi davranıyor, yeni olan ne?" Gözlerimi devirirken bunun komik olduğu gerçeğini saklamaya çalışıyorum. Winters'ı geçiyorum, umarım o da beni takip eder. "Biliyorum, biliyorum... Yine de ne bekliyardun ki? Bu onların son gecesi. aylarca, hatta bir yıl boyunca. Bunun ateşli olduğunu kabul etmelisin." Kalçasıyla şakacı bir şekilde bana vuruyor. "Bane ve Creature benimle her gün bilek güreşi yapabilirler ve kazanmalarına memnuniyetle izin veririm."

Gözlerimi devirerek uzaklaşıyorum.

"Kızım. Dur. Onlarla romantik bir ilişki kuramayacağını biliyorsun. Hem kendi işini hem de onlarınkini riske atacaksın."

"Sadece şaka yapıyorum..." Dans eden kalabalığın içine doğru yürüyor ve ben de hemen arkasından onu takip ediyorum. "Yarı şaka," diye itiraf ediyor şehvet dolu itirafında.

"Şimdi... Jack nerede?"

"BİRA İÇİN TEŞEKKÜRLER, BAILEY," Jack bar tezgahının arkasındaki Bailey'e teşekkür eder. Tezgâha çarpmadan önce birasından uzun bir yudum alır. Bir boşluk tabakasıyla çınlıyor. Islak dudaklarını elinin tersiyle siliyor, dans eden kalabalığı izliyor, kahverengi gözleri benden başka her yerde.

Jack bir saat önce bedava içki içmek için uğradı ve onu yüzünde bir gülümsemeyle ve elleri vücudumda gezinirken görmeyi umuyordum.

Ama ne yazık ki, sadece yakın arkadaşımдан bedava bira istemek için mesafeli bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Rica ederim Jack," diye cıvıldıyor başka bir müşteriyle ilgilenmeden önce. Üçümüzden uzaklaşırken güzel mavi saçları omzunun üzerinden sallanıyor.

Bailey uzun boylu, güzel, girişken ve çok sıcak bir havası var. Her iki kolunda da açık teninde dövmeli alıntılar ve doğa unsurları var. Yıllar önce El Devine'de tanıştık ve zamanla kaynaştık. Üç yıldır arkadaşız ve hiç ayrılmadık. Sürekli takıldıktan sonra beni, Winters'ı ve Jack'i çok iyi tanıyor.

Winters ve Jack'in arasına oturup biramı yudumlarken Bailey hepimiz için shot'larla geri geliyor. Hepimiz kadehlerimizi şerefe kaldırıp yanma hissini yutuyoruz ve ben de yüzümü buruşturmadan kabul ediyorum.

Bu gece kendimi kısıtlıyorum. Yarın göreve gidiyorum. Aynı zamanda yirmi beş yaşıma gireceğim gün ve bunu bir uçakta geçireceğim.

Biri omzuna dokununca Jack'in dikkati dağılıyor. Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Hava değişiyor, karanlık titreşimlerle yoğunlaşıyor.

Frankie Blanchard.

Ne zaman onun yanında olsak bana asılıyor. Bunları bilen erkek arkadaşımın onunla arkadaşlığını nasıl sürdürdüğünü anlamıyorum.

Buranın müdavimlerinden, o yüzden şaşırmadım. Hala futbol takımının ceketini giyiyor, sanki mezun olduktan sonra sosyal statüsünden vazgeçmeyi reddeden havalı bir çocukmuş gibi.

Jack'e defalarca Frankie'den bahsettim, ama o bana onu görmezden gelmemi ve onun yanındayken kat kat giyinmemi söyledi... Sanki bunun bir faydası olacakmış gibi.

Tamamen küçümseyici.

SEAL Team Executioners hala barın en sağında, televizyonun ve tuvaletlerin yanında duruyor, sanki bir emir almamışız gibi içiyorlar.

yarın konuşlandırılacak.

"Evde görüşürüz, tamam mı?" Jack telefonuna bakıyor, bir şeyler yazıyor ve merak içimi kemiriyor. Bar taburesine yığılıyorum, botlarımın ucu yere çarpıyor.

"Ne? Şimdiden gidiyor musun?" Hayal kırıklığına uğramış yüzümde, kalmasını isteyen bir kaş çatma ifadesi beliriyor.

"Evet, bebeğim. Yoruldum."

Saatime bakıyorum. Üzerindeki rakamlara rağmen, gece hala genç hissettiriyor. Her halükarda onu durdurmayacağım.

"Dışarıdaki son gecemde birlikte daha fazla zaman geçirmek isteyeceğini düşünmüştüm." Tezgâha yaslanıp telefonunun ekranına bakmaya çalışırken pazularım geriliyor, "Bu saatte sana kim mesaj atıyor?" Biramdan bir yudum alıyorum.

Sanki benden bir şey saklıymış gibi hissediyorum ve elimde değil. Ama suçluluk duygusu hemen varsayımlarımın yerini alıyor ve dilimi ısırıp sorumu geri çekmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Ona güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedi.

"Ha?" Telefonunu cebine koydu ve beni duymuyormuş gibi yaptı. Beynini okuduğumdan korkmuş gibi vücudu kaskatı kesiliyor.

"Telefonun... Neler oluyor?" Bir elimi kalçama koyuyorum ve ona yaslanıyorum.

"Oh, önemli bir şey değil. Sadece kız kardeşim. İyi geceler, bebeğim... Seni seviyorum." Konuşmamızı tatsız bir şekilde kısa kesiyor. Savunmaya geçiyor ve ben de onu dürtmek istiyorum ama doğru zaman değil.

Saat gece yarısı oldu ve hâlâ bana mutlu yıllar dilemedi. Onun yerine, arkadaşlarıyla bedava bira içmeye geldi, benden başka herkesle konuştu ve bana verdiği zararı fark etmeden gidiyor.

"İyi geceler." Ses tonumda onun bu umursamaz tavrına karşı bariz bir kızgınlık var.

"Alessia, bebeğim, şu anda bana gerçekten kızgın mısın?" Gözlerini deviriyor. "El Devine'e senin için geldim." İşte yine başlıyor - ilişkimiz boyunca çok iyi ustalaştığı gaz verme ve manipülasyon.

Herkesin içinde tartışmak istemiyorum. El Devine'in bar sahibi Gabe, müşterilerle ilgilenerek arkamızda bir ileri bir geri yürüyor. İçki üstüne içki, shot üstüne shot. Winters yanımda, bizi izliyor.

"Tabii ki hayır." Yüzümde sahte bir gülümseme beliriyor. "Bak, ben iyiyim.

Sadece git, lütfen. Eve sağ salim dön."

Gözleri yumuşuyor ve bir an için bana ne yaptığının farkına vardığını düşünüyorum... aylarca ayrılmadan önceki gece. Bugün benim doğum günüm ve ben hala bir çeşit şefkat umuyorum.

Bir ilişkiye bu kadar çok şey koyduktan sonra onu ayakta tutan tek şeyin siz olduğunuzu hissetmek acı verir.

"Tamam, iyi geceler." Topuklarının üzerinde dönüyor ve herhangi bir iki adım atmadan çıkışa yöneliyor. Yanağına bir öpücük kondurmuyor, hissiz bir vedadan başka bir şey yapmıyor.

Muhtemelen bugünün doğum günüm olduğunu hatırlamıyordur ya da belki evde bana bir sürprizi vardır.

Kısa sürede kapıya ulaşır. Dışarı çıkar, telefonunu tekrar eline alır ama bu sefer telefon görüşmesi yapıyormuş gibi kulağına götürür.

Peşinden gitmek istiyorum. Son zamanlarda neden bu kadar götlük yaptığını sormak istiyorum. Ama sonra Winter adımı söyleyerek beni düşüncelerimden kopardı.

"Alessia, Bailey bize müesseseden nachos getirecek."

PSD olayı yüzünden hâlâ üzgünüm. Arkamı dönüyorum ve elini omzuma koyup rahatlatıcı bir hareketle sıkıyor.

Gözlerim tezgahın altında Daegan'ı arıyor ama artık ortalıkta görünmüyor. Tek gördüğüm Danny Rider ve Enzo Rooker'ın sohbet ettiği.

Belki de gitmiştir.

Bu benim ilk görevim olacak ve bir bebek bakıcım var. Maske takan bir SEAL ile.

Cody Jinks yüksek sesle çalışıyor ve ben de parmaklarımı müziğe vuruyorum. Bar kapılarını sabah üçe kadar açık tutacak ve sonra eve gidip yaklaşan görevim için her şeyi hazırladığımdan ve paketlediğimden emin olacağım.

Tüm uygun üniforma ve ekipmanların hazır olduğundan emin olmalıyım.

Telefonum kotumun arka cebinde vızıldıyor, bar taburesine çarparak titreşiyor.

Bilinmiyor: Erkek arkadaşın nasıl? Küçük yarası için yara bandı aldı mı?

Şok geçiren yüzümden kan çekilirken telefonuma sarılıyorum. Ama sonra görüşüm bulanıklaşıp dönerken bir saniye içinde yere düşüyor. Safra boğazımda yükseliyor ve yumuşak bir yanma hissine neden oluyor. Vücudum yavaş yavaş soğurken onu yutuyorum.

Bu kişi bana yine mesaj atıyor.

Bu kişi benim düşündüğüm şeyi mi kastediyor?

Titreyen ellerimle telefonuma uzanıyorum, sanki canlanıp beni ısıracakmış gibi ona bakıyorum. Barın etrafına bakıyorum... bir gölge arıyorum.

Sanki burada biri varmış gibi korkunç bir his içimi kemiriyor. Sanki biri beni izliyormuş gibi.

Görüşüm bir sağa bir sola kayıyor, ama tek gördüğüm şaşkın ve endişeli Winters ve gece boyunca içki içip dans eden yabancılar; sıra dışı hiçbir şey ve hiç kimse yok.

Country müzik yüksek sesle çalmaya ve duvarları boğuk bir şekilde titretmeye devam ediyor. Gücümü topluyorum ve parmaklarımı hareket ettiriyorum.

■

Ben: Yanlış numara olmalı. Lütfen bana mesaj atmayı kes, yoksa polise bildireceğim.

Yanlış numara olmalı. Sıkıca tutuyorum, merak içinde cevaplarını bekliyorum. Kırpiklerimi hızla kırıştırmadan önce yanağımın içini çiğniyorum. Saniyeler geçtikçe çenem geriliyor ve eminim ki bir yanıt geliyor.

■

Bilinmiyor: Neyi rapor edeyim? Endişeli bir vatandaşı mı? Seni bir daha zorlarsa küçük bir yaradan daha kötü bir şey yaparım, Alessia.

Adımı biliyorlar.

Benim lanet adımı biliyorlar. Bu kişi bize ateş mi etti?

Bunu polise götüreceğim. Götürmek zorundayım. Buna daha fazla katlanamam. Bu kişinin oynadığı bu iğrenç oyuna neden boyun eğdiğimi bilmiyorum.

Ben: Sen miydin? Beni takip mi ediyorsun? Beni mi izliyorsun? Bunu neden yapıyorsun?

Hararetle yazarken, telefonuma her basışım küçük bir saldırganlık gümbürtüsü çıkarıyor.

Bilinmiyor: Ama neden? Bir insanın ham anlarını görmek çok eğlenceli. izlendiklerini bilirler. Sakladıkları sırlar ilginçtir. İzlendiklerini bilmedikleri zaman birinin kim olduğunu gerçekten anlayabiliyorsunuz.

Dişlerimi sıkıyorum, kanım korkudan çok öfkeyle kaynıyor. Birbirine karışan iki duygu sonunda doruğa ulaşıyor ve o piç kurusuna meydan okumaya karar veriyorum.

Ortaya çık, seni korkak.

Bilinmiyor: Bana teşekkür etmelisin. Yakında görüşürüz... Endişelenme.

Yorgun bir nefes vererek gözlerimi deviriyorum. Zihnim her senaryoyla yarışmaya başlıyor, kendimle tartışıyorum.

Bu kişi kim? Onları tanıyor muyum?

Bu bir tür eşek şakası mı?

Winters'a ya da Jack'e neler olduğunu anlatmalı mıyım? Polisi aramalı mıyım?

Raporumu almak için El Devine'e polislerin üşüşmesi düşüncesi dehşet verici.

"Üvey babamı" çok iyi tanıyan polisler.

Biliyor musun...hayır. Bunu şimdi yapmayacağım. Bu saçmalıkla uğraşmayı reddediyorum.

Yarın polisleri arayacağım ve göreve çıkmadan önce bir rapor hazırlayacağım.

Beni Irak'taki bir askeri üste takip edemeyeceği kesin.

Telefonumu kapatıyorum ve parti moduna geri döndüğümde tenimde dans eden tüm ürpertiler yok oluyor.

Bailey elinde nacholarla geri geliyor ve önümüze bırakıyor. Peynir kokusu duyularıma ulaşıyor ve ağzım sulanıyor.

Peynir dolu bir cips alıp ağzıma atıyorum. "Teşekkür ederim, Bailey."

"Elbette, doğum günü kızı için her şeyi yaparım." Bana göz kırıyor ve ellerini havluyla siliyor. "Bu gece erken çıkıyorum hanımlar, ama görevde iyi şanslar Alessia. Seni çok özleyeceğim!" Kırmızı dudaklarını büzüyor. "Lütfen mesaj atmayı ve beni aramayı unutma." Uzun kirpiklerini kırıştırarak yalvarıyor.

"Tabii ki yapacağım, kanka. Altı ay sonra görüşürüz."

Sarılmak için kollarını önüme uzatmadan önce bana küçük bir gülümseme veriyor. Tezgâhın üzerine eğildim ve kucaklaştık. Winters da benden sonra ona sarılıyor. Kısa ve tatlı bir vedalaşma, sonra görüşürüz.

Üniversite öğrencilerinden oluşan büyük bir grup sarhoş kıkırdamaları ve tökezlemelerle barı boşaltıyor. Tam o sırada sağımda Gabe ile konuşan SEAL Team Executioners'ı görüyorum. Artık özel harekâtçılarla aramda bir sınır yok.

Elimde değil ama bataklık gibi bir şey dikkatimi o yöne çekiyor. Ve yamyam ile kafiyeli.

Danny Rider, evlilik parmağında parlayan siyah bir yüzükle sandalyesinde oturuyor. Onu uzun zamandır görmedim ama eskiden buraya sık sık gelirdi. Her zaman tek başına ya da kolunda rastgele bir kızla veya ekibiyle içmek için en sevdiği viskiyi sipariş ederdi. Ne zaman bir odaya girse Rider'ı fark ettiğimi inkar edemem. Sadece beni değil, herkesi kendine çekiyor.

Enzo Rooker onun yanında oturuyor. Biberli saçları yanlardan tıraş edilmiş ve gözleri Danny'nin telefonuna sabitlenmiş, sanki ona önemli bir şey gösteriyormuş gibi.

Kane Slaughter yine giyinik bir şekilde Lopez'in yanında oturuyor. Ve sonunda... Bay Daegan Hannibal, Operatör Yaratık. Ya da önümüzdeki altı ay boyunca kışımındaki Operatör ağrısı.

Bu kez, kas kütesini saran beyaz bir gömlek giyiyor. Gömlek yine de iyi yapılandırılmış ve kavisli sırtını gizleyemiyor.

Winters ve benim aval aval baktığımızı fark ettiğinde kalbim bir anda yerinden fırlıyor.

Kahretsin.

Neyse ki, saatlerce sürmüş gibi gelse de sadece yarım saniye sürdü. Lopez, Daegan'ın dikkatini başka yöne çekerek benden çaldığı havayı solumam için bana bir şans verdi. Ağzıma bir cips attım, soğukkanlı davranmaya çalıştım ve göze çarpmadan çıtırdattım.

Slaughter ile bir sohbete girerler ve anlaşılmaz anı hızla değiştirirler.

Huzurlu bir mutluluk anı evim gibi içime yerleşiyor ve Daegan soğuk gözlerini benimkilere diktiği süre boyunca dünyam birkaç saniyeliğine iyi oluyor.

Bu garip bir duygu. Burada olduğu için neredeyse heyecanlıyım.

Daegan hariç hepsi burayı sık sık ziyaret eder. İlk kez ortaya çıkıyor. SEAL ekiplerinde yeni olduğu için olduğunu varsayıyorum.

Gabe yiyecek sepetini Cellatların önüne koyar ve onlar da bir av gibi sepete saldırırlar.

"Kızım. Jack neden gitti? Bugün doğum günün mü?" Bir cips kapıyor. Düz dudaklarımın yerini hızla bir kaş çatma alıyor.

"Bilmiyorum," diye omuz silkip önümdeki sepete odaklanıyorum.

"Yorgun olduğunu söyledi."

Beni inceliyor, enerjimi anlıyor.

Üniversiteden beri birlikte olmamıza rağmen erkek arkadaşımın kız arkadaşının doğum gününü nasıl unuttuğundan bahsetmek istemiyorum.

Sadece yorgun. Kendime
yalan söylüyorum. Sadece
yorgun.

"Sence de tuhaf değil mi?"

"Garip olan ne?" Parmaklarımı tahtaya vurarak soruyorum. "Hannibal hakkındaki söylentiler."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, dedikodular mı var? Onu çevreleyen gerçek bir drama mı var?"

"İlla dram olması gerekmiyor ama insanlar konuşuyor. Hani içeriden bir sızıntı vardı ya?" diye fısıldıyor, aramızdaki mesafeyi kapatarak.

Başımı salladım.

"Yaratık ortaya çıktıktan sonra işlerin ters gitmeye başlamasının biraz garip olduğunu düşünen birkaç kişi var. Bu çok mantıklı. Yakalanmıştı, hatırladınız mı? Belki de-"

"Kızım, lütfen yapma. Söylediğin şey çok yanlış." Ondan uzaklaşarak araya giriyorum.

Daegan'a bir bakış atmak istiyorum ama kaçınıyorum. Dedikodular hakkında iyice düşünüyorum, dedikoduların ona bakış açımı etkilemesine izin vermeyi reddediyorum. Yani, sırf içinde bulunduğumuz durum yüzünden ondan zaten hoşlanmıyorum. Adamı şahsen tanımıyorum, ancak kendi yargımı vermeden önce birini tanımak isteyen biriym. Başkalarının bana onlardan neden hoşlanmamam gerektiğini söylemesine izin vermem.

"Ravenmore şüpheleri olsaydı onu benim kişisel korumam olarak atamazdı."

Onu savunduğuma inanamıyorum ama bu aptalca bir söylenti. İşkence gördüğünü ve çok sayıda insanın bunu sorguladığını hayal bile edemiyorum.

"Pardon, konuyu değiştirelim, olur mu? Yanımdaki kovboyla kendimi tanıştıracam. Ekürim ol lütfen." Kollarını bir balık kancası gibi benimkilere doladı ve beni Navy SEALs'ın yüzeyine doğru çekti.

"Merhaba, *senorita*." Lopez kovboy şapkasını Winters'a doğru eğip ağzına bir patates kızartması atarken Winters da onun yanına kayıyor. Bu gece bir görevi var ve görünüşe göre gözünü Vicente Lopez'e dikmiş, Operatör Texas. Bir kürdan kapıyor ve çiğniyor. Arkadaşımla flört ederken gözleri çıkmak çıkmak.

Daegan yemiyor. Bunun yerine ayağa kalkıyor, arkamdan yürüyor ve yanımdaki bar taburesine oturuyor... aradaki boşluğu kapatıyor.

Ne istiyormuş?

Kendimi taş gibi kaskatı kesmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama üzerimde yabancı bir gücü var... ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Erkek arkadaşın nasıl?" Derin sesi tanıdık bir soru soruyor ve temkinli alarm zillerinin çalmasına neden oluyor. Bardağı tekrar dudaklarına götürüyor. Sıcaklık lav gibi duyularıma akıyor ve gözlerim açılıyor. Nefesim sertçe kesiliyor ve Daegan'ın ses tonu o kadar ciddi, o kadar gergin ki omurgamda soğuk bir ürperti oluşuyor.

Bilinmeyen numaradan gelen mesajda da aynı soru soruluyordu.

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Kaşlarım birbirine kenetlenmiş halde ona dönüyorum.

Polis Ravenmore'a vurulma olayını anlattı mı?

Şüphe ve gerilim beni pençeliyor. Bir erkek arkadaşım olduğunu nereden biliyor? Daha bugün tanıştık. Ses tonunun karanlık bir şeye dönüşmesi tüylerimi diken diken ediyor ama alaycı gülümsemesinin güzel, günahkâr yüzüne yansımaları beni rahatlatıyor.

Garip bir duygu kombinasyonu.

Daegan sırtıyor ve yanaklarında şeytani bir gülümseme oluşuyor. Kollarını kavuşturuyor, pazuları geriliyor ve sanki benim korkuyla gerilmemden zevk alıyormuş gibi şeytanca sırtıyor.

"Kız arkadaşının askere gittiği haberini nasıl karşılıyor? Baban seni bana verirken bir erkek arkadaşın olduğunu söylemişti," diyor bana kayıtsızca.

Oh. Doğru.

Tabii ki. Tanrım, paranoyam beni ele geçiriyor.

"Sanırım iyi idare ediyor. Eşi görevde olan birinin üstesinden gelebileceği en iyi şey bu."

Bardağı tutuyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Barın müziğine alçak, derin bir uğultu hafifçe katılıyor.

Tanrım... çıkardığı sesler bile büyüleyici.

"Elbette," diyerek içkisini bitiriyor ve usulca tezgâhın üzerine bırakıyor. "Amiral'in kızının El Devine'e sık sık gittiğini bilmiyordum."

Alay ediyorum.

"Üvey kızım," diye çıkışıyorum ona, bir daha bana kızım diye hitap ederse kafasını koparacakmışım gibi. "O benim için sadece Amiral Ravenmore, Hannibal. Ve evet, buraya gelmeyi seviyorum. Bu gece dışarıdaki son gecem."

"Evet, bu gremlini özleyeceğim. O çok tatlı bir müşteri." Gabe şakacı bir tavırla buklelerimi karıştırıyor, ben de dudağımı ısırarak onu kibarca kovuyorum. Gabe sayısız kız gecesinden sonra beni iyi tanıyor.

"Graves nerede? Bir süredir onu burada görmedim. İkinizi de görmedim... Dario'dan beri-" Gabe sorduğu sorudan pişman olmuş gibi sesini alçaltıyor. Daegan'ın akıldan çıkmayacak kadar atılgan sırtışı kayboluyor ve kaskatı kesiliyor.

Gözleri açılıyor ama sonra yavaşça yumuşak bir bakışa dönüşüyor. "O meşgul.

Her zaman meşgulüm... tıpkı benim gibi."

Yani daha önce buraya gelmiş. Sadece onu hiç görmedim.

Daegan kehribar rengi sıvıyla dolu bardağı kaldırıp uzun bir yudum alıyor ama Gabe Dario'nun adını andığında gözlerinin arkasında bir şeyler parlıyor, sanki bu konudan bahsetmek ona acı veriyormuş gibi.

Yutkunurken Adem Elması'nın aşağı yukarı sallanmasını izliyorum ve neden bilmiyorum ama içmeyi bile büyüleyici bir şekilde ateşli hale getiriyor.

Sanırım viski içiyor. İçeri girdiklerinde sipariş ettikleri tek şey bu.

"Dario kim?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Uh-" Gabe başlıyor ama sözü kesiliyor.

"Alessia, tatlı turtam. Jack neden aniden gitti? Neden kız arkadaşını erkeklerle dolu bir barda bıraksın ki?" Sarhoş, bulamaçlı, tiz bir ses

Konuşmamızı bölerek bir rahatsızlık dalgası yarattı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Frankie.

Dişlerimi sıkıyorum ve adımını söylediğinde bedenim geriliyor. Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar tezgâhı sıkıca kavıyorum. Jack'in bu adamla arkadaş olduğuna inanamıyorum.

Ama Frankie yalnız değildir. Zeke onun arkasında durur, yakındaki bir masadan bir sandalye alır ve üzerine oturur.

Frankie'ye döndüğümde sesim zoraki bir dost tonuyla "Yorgun," diye yükseliyor ve o da canı yanmış gibi kalbini avuçluyor.

Daegan sağına dönüyor, öyle ki bir an için çenesi gerilmiş bir şekilde onu inceliyor. Gözlerini tekrar bana dikmeden önce iki kez esnetiyor. Frankie o kadar sarhoş ki Daegan'ın ona hançer gibi baktığını fark etmiyor.

"Senin için ne yapabilirim, Frank?" Gabe, geçmişinin açıkça farkında olarak soruyor. Frankie'nin bana bakışı tüylerimi diken diken ediyor. "Biraz kanat alırım dostum," diyor Frankie ona masumca.

Alkol gözeneklerinden burnuma sızmaya başlamıştı bile.

"Geliyorum." Gabe tezgâha vurup gözden kayboluyor.

Daegan Frankie'ye ayakkabısının altındaki sakız gibi bakmaya devam ediyor.

"Burası biraz kalabalık, sence de öyle değil mi?" Zeke, Frankie'yi Daegan ve benden uzaklaştırıyor. Alt dudağını yalarken Frankie'nin ukala ve hınzır sırıtışı devam ediyor. Bana bir öpücük konduruyor ve ben de hemen yüzümü buruşturarak irkiliyorum.

Tanrıya şükür Zeke ipucunu anladı ve Frankie'yi uzaklaştırdı.

Korku havası dağılıyor ve rahatlayarak iç çekiyorum. Omuzlarım gevşedi. "Neden Ravenmore'u sevmediğin hissine kapılıyorum?"

Daegan araştırıyor.

Başka bir barmen önümüzde duruyor ve Daegan'a buzlu bir soğuk içecek daha servis ediyor.

"Burbon." Uzun boylu, güzel, siyah saçlı bir kadın ona söyler. Kadın muhteşem. Saçları dümdüz ve neon ışıklarının altında parlıyor. Göz kırıyor ve elini onunkinin üzerinde gezdiriyor, parmaklarının normalden daha uzun süre kalmasına izin veriyor. Flört etme şeklini fark etmemiş gibi yapıyorum ama fark ediyorum.

Tepki vermiyor. Lafı geveliyor ve ben onun bu aşırı arkadaşça tavrını hoş mu karşılıyor yoksa küçümsüyor mu emin değilim. Kızarıyor, dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde ısırıyor ve kalçalarını eskisinden daha fazla sallayarak uzaklaşıyor.

Alay ediyorum ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum, etkilenmiyorum.

Bu kadının kendini ona atmasını izlemek hoşuma giden bir şey değil. Genel olarak bunu görmekten hoşlanmıyorum. Daegan özel biri değil.

Bir yudum alır ve dudakları yarıklara dönüşür.

Ne de olsa o bir viski adamı, bunda şaşılacak bir şey yok. Sert ve yumuşak.

Daha önce içmiştim ve ateş içmek gibi bir şey. "Yine anladığım kadarıyla Ravenmore hayranı

değilsin?"

"Bu kadar açık, ha?" Dudaklarımı kilitli tutmak ister gibi ovuşturuyorum. Eğer ona bir şey söylersem, bunun Ravenmore'a geri döneceğinden korkuyorum ve kim bilir neler olacak.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Bak, bu gece bana ne söylersen söyle, ona geri dönmeyecek. Sırların benimle güvende." Serçe parmağını uzatıyor ve yüzümde yarım bir gülümseme oluşuyor.

Küçük, sevimli bir jest ve ben gülümsememi zorla uzaklaştırıyorum.

Parmağımı onunkine geçiriyorum ve iç içe geçiyoruz. Tenlerimizin birbirine değmesi, parmağının benimkini bütünüyle yutması, büyük elindeki damarlar belli oluyor ve Tanrım, o eller beni kendimden geçiriyor.

Büyük ellerin nesi var?

Bu çok masumca. Bu masum bir jestti, önümüzdeki birkaç ay boyunca bana göz kulak olacak adamı tanımanın başlangıcıydı.

"O annemin kocası. Hiç geçinemedik ve gördüğüm şeylerden sonra geçinmek de istemiyorum. Onunla gerekli olmayan herhangi bir ilişki kurmakla ilgilenmiyorum. Söyleyeceklerim bu kadar."

Yapmak istediğim son şey olmasına rağmen parmağını bırakıyorum ama bırakmak zorundayım. Tenini tenimde hissettikçe, yanaklarımda hafif bir pembe renk oluştuğuna emin oluyorum.

"O kadar da kötü değil, değil mi?"

"Siz onu sadece Amiral olarak tanıyorsunuz. Ben onu Henry olarak tanıyorum. Annem ve onunla olan ilişkim her zaman karmaşık olmuştur."

"Yeterince adil." Beni daha fazlası için zorlamayacağını kabul ediyor ve bunun için minnettarım.

"Pekala beyler, ben eve gidiyorum. Ari'ye sabah ikiden önce evde bebeklerimizin yanında olacağıma söz verdim ve bu sözümü tutmaya niyetliyim. Zaten yakında bir sonraki sevkியatta görüşeceğiz." Danny Rider koltuğundan kalkıyor ve Gabe'e parayı uzatıyor. "İyi geceler çocuklar ve beladan uzak durun. Sana bakıyorum, Lopez." Teksaslı kovboyu işaret ediyor ve Lopez hiçbir şey bilmiyormuş gibi masumca ellerini havaya kaldırıyor.

Sonra Bay Rider bana yumuşak, centilmence bir gülümseme veriyor, sakalları tamamen uzamış. Arkası dönük bir kasket takıyor ve tek görebildiğim koyu sarı saçlarının kulaklarına dökülen uçları.

"Alessia." Bana başıyla veda ediyor. "Rider."

Başımı eğip ona el sallayarak veda ediyorum.

Rooker da onu takip eder ve hepsi birbirlerine kardeşçe sarılıp el sıkışarak vedalaşırlar. İki Navy SEAL artık yok ve sadece

Üç tane kaldı.

"Alessia."

Derin bir ses beni çağırıyor. Bu derin sesi artık her yerde tanıyorum. Sadece birkaç etkileşimden sonra kulaklarıma kazındı.

"Evet?"

"Amiral sadece sizi güvende görmek istiyor. Bu bebek bakıcılığı işinden ben de memnun değilim." Burbonunun kalanını yutar.

Tabii ki bundan memnun değil. O özel bir operatör. İşine ve kötü adamları yakalamaya takıntılı olmayan birini tanımıyorum.

"Bekle. PSD'ye mi alındın?" Gabe araya giriyor.

"Evet."

Gabe bir içki sallıyor ve Lopez'e uzatıyor. "Kahretsin dostum, görevlerde ve ekipte olmayı, benim için yaptığın gibi insanları kurtarmayı tercih ettiğini biliyorum."

"Bekle, siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Gözlerim büyüyerek sordum.

"Tabii ki. Bir erkeğin buraya maskeyle girmesine asla izin vermem; Yaratık tek izinli olan kişi. Çünkü başka biri maske ile içeri girseydi, *hemen* hapse girerdi. Hannibal ve ben çok eskiden tanışırız. Bir keresinde Afrika'ya gitmiştik. Piç herif arkadaşımın hayatını kurtarmıştı. Başta kimin yaptığını bilmiyordum. Tek bildiğim, arkamda elinde RPG olan bir adamın vurulduğuydu. Sonradan Yaratık olduğunu öğrendim." Gabe elini kaldırarak yumruk haline getiriyor ve parmakları birbirine değiyor. "Bu Grim'in ekibine katılmadan önceydi."

Aniden, birkaç metre ötemizdeki cam kırılıyor ve hafıza şeridindeki yolculuğumuz yarıda kesiliyor. Gürültülü ama tanınabilir. Sanki birisi büyük cam bira sürahisini yere düşürmüş gibi bir ses.

Ben etkilenmezken, Daegan irkiliyor ve kaskatı kesiliyor. Biriyle dövüşmeye hazırmış gibi gözleri hızla sesin kaynağını arıyor. Elleri kenetleniyor ve dizleri hızlı ve sert bir şekilde zıplamaya başlıyor.

Kargaşaya neden olan adamlara gözlerini diker. Suçlular barın diğer tarafındaki müşterilerdir. Kim bilir ne için birbirlerine bağırıyor, ilk yumruğu atmak için birbirlerini dürtüyor ve cesaretlendiriyorlar. Gabe bu tür şeylerin her zaman olmasına alışkınmış gibi başını sallıyor. El Devine'in sahibi olduğu için öyle olduğunu varsayıyorum. Omzuna beyaz bir havlu atıp güvenliğe ıslık çalıyor ve Daegan'la beni sarhoş adamlarla yüzleşmemiz için yalnız bırakıyor.

Daegan'ın Ravenmore'u kurcalamaya devam etmesini bekliyordum ama o kıpırdamadı. Endişeyle onu izlerken bir an duraksıyorum. Dizleri titremeye devam ediyor ve elini cebine atıyor. Bir mermi çıkarıyor, parmaklarının arasında döndürüyor ve bir melodi mırıldanıyor.

Sanki ben artık burada değilim ve Daegan başka bir yerde.

Kaşları içe doğru daralıyor, hala izliyor ve bir cam daha kırılıyor, bu da kurşunu sinirlenmiş gibi daha hızlı çevirmesine neden oluyor. Omuzları geriliyor ve teni soğuk terler döküyormuş gibi parlamaya başlıyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Omzuna dokunmak istiyorum ama biri benden önce davranıyor.

Kane omzuna üç kez vurur ve Daegan bir melodi mırıldanmayı ve kıpırdanmayı bırakır. Kurşunu cebine koyar ve yüzünü Kane'e doğru kaldırır.

"Hadi gidip hemen bir tane yakalım." Bir paket Marlboro'yu havaya kaldırıp sallıyor.

Daegan başka bir şey söylemeden sandalyesinden kalkıyor ve Kane ile birlikte oradan ayrılıyor. Dışarıda masaların ve sigara içme alanının bulunduğu bir verandaya doğru giderler.

Winters'a geri döndüğümde onu gitmiş, koltuğu boş ve görünürde Lopez yokken buluyorum. Saatile bakıyorum ve kapanış saatinin yaklaştığını fark ediyorum. İnsanlar gece için ayrılmaya başlıyor.

Arkadaşımı aramak için barın derinliklerine inmeye karar vererek, dans eden kalabalığın arasından bara doğru yürürken Jack'ten cevapsız mesaj var mı diye gizlice telefonumu kontrol ediyorum.

Ama hiçbir şey yok.

"Bir gün bu kıcı yiyeceğim." Sarhoş, cılız bir ses kulağıma hırlıyor.

Frankie'nin kıcıma attığı tokat beni ayaklarımın üzerinde tökezletiyor. Tenimi yakıcı bir his kaplıyor, acı tüm sınırlarımı zorluyor ve parmakları kot pantolonumun üzerinden daha da içeri girdiğinde inliyorum, sanki kıyafetlerimi tam anlamıyla çıkarmaya çalışıyormuş gibi sert.

"Frankie! Dur!" Onu fırçalıyorum, ellerimle itiyorum ve o bir adım geri atıyor. Ben uzaklaşırken beni tekrar yakalamaya çalışıyor. Neyse ki reflekslerim hızlı ve ıskalıyor. Beni göğsüne çekmek istercesine elimi hedef aldı ama tam zamanında elimden kaçırdım. Ben uzaklaşırken şehvet dolu, sarhoş, parlak kahverengi gözlerle bana bakıyor.

"Beni rahat bırak!"

Kıkırdıyor, aşağılayıcı kahkahaları arasında yüksek sesle geçiriyor.

"Daha yeni başlıyoruz, Alessia! Jack burada değil." Adımlarımı hızlandırıp gözyaşlarımın düşmesine izin vermek için El Devine tuvaletlerine doğru ilerlerken omzumun üzerinden bağılıyor.

Daha önce kimse beni toplum içinde böyle taciz etmemişti. Frankie bu gece sınırlarını zorladı. Korkunç çapkınlıklarının fiziksel saldırıya dönüşmesi beni öfkелendirdi.

Jack'e Frankie'den bahsetmek istiyorum. Onu arayıp arkadaşının beni taciz ettiğini söylemek istiyorum ama sonra Jack'in muhtemelen beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmayacağını hatırlıyorum.

Frankie'nin bana bu şekilde dokunmasının benim suçum olduğunu söyleyecek. Yanıldığımı kanıtlayacağını umarak Jack'e bir mesaj gönderiyorum.

■

Frankie az önce kışımı elledi. İyi değilim. Bu gece gelip beni alır mısın?

Daha hızlı yürürken telefonuma bakıyorum ve neyse ki Jack onu okuyor.

Yazı baloncukları yansıyor ve ben onun ne diyeceğini tahmin ediyorum,

Elbette, bebeğim.

Seni almaya

geleceğim.

Boğazına yumruk at.

Herhangi bir şey.

Ama sonra yazı balonları kayboluyor ve o umut da yok oluyor. Cevap vermiyor.

Öfke daha da patlıyor ve tek gördüğüm kendimi daha da içine soktuğum bir kara delik. Ayrılmadan önce eğlenceli bir gece olması gerekiyordu ama bu mu?

Karanlık koridora giriyorum, boğazım düğümleniyor ve ağlamamak için kendimi zorlarken acı gözlerimi deliyor.

Kapı koluna uzanamadan bileğim diğer yöne doğru çekiliyor ve hayatımdan endişe duymaya başlıyorum.

Frankie peşimden mi geldi? Beni daha da zorlamak için mi burada?

Oh, hayır.

Diğer elimi yumruk yapıp Frankie'yle temas kurmaya ve ona dalga geçilecek biri olmadığımı göstermeye hazırım.

Karşılık vereceğim.

Ama aynı gizemli, buz mavisi, karla dolu bir kış harikalar diyarını andıran gözlerle karşılaşıyorum.

"Neden ağlıyorsun?"

Daegan. Hannibal.

O işaret edene kadar fark etmemiştim. Banyo koridoru karanlıktı ve yalnızdık. Müzik country'den slow'a geçiyor.

"I-uh," derin, titrek bir nefes alıp bir elimle siliyorum ve şimdi gözyaşlarımla ıslanmış olan parmaklarıma bakıyorum.

"Ne oldu?"

Onun varlığıyla şaşkına dönen düşüncelerim ne diyeceğimi bilemeden karmakarışık oldu.

"Birisi, uh," diye burnumu çekiyorum, düşüncelerimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. Hayır. Kendi savaşımı kendim verebilirim. Bileğimi acıtmayan, koruyucu ve aceleci bir tavırla daha sıkı sıkıyor.

"Kim, Alessia mı? Bana bir isim ver." Daegan tükürüyor, çenesini bir kez daha sıkıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, gözleri parlak değil. Sarhoş gibi görünmüyor. Ses tonu sert ve talepkâr. Kaşları öfkeyle birbirine çarpıyor.

Başımı sallıyorum.

"Bir şey yok Bay Hannibal. Ben iyiyim. Henüz senin görevin değilim. Beni korumak zorunda değilsin." Tekrar çekiliyorum ve o da beni bırakıyor.

Gördüğüm son şey burun deliklerinin açılması, çenesinin gerilmesi ve sınırsız tehditler barındıran tehditkâr gözleri.

Ona beni yalnız bırakmasını söylememe rağmen, başka kimsenin takip etmediğinden emin olmak istercesine tuvalete girmemi izledi.

"PEKİ NE ZAMAN EVET DİYECEKSİN?"

Winters'ı bulmaya çalışmaktan vazgeçtim. Kadınlar tuvaletinde kendimi toparlarken bana mesaj attı. Lopez'le dans ediyormuş ve onun çok iyi öpüştüğünden bahsetmiş.

Lopez ve Danny'nin çapkınlık konusunda ünleri var. Şey... Danny *eskiden* bu üne sahipti. Şimdi en iyi arkadaşının kız kardeşiyle evli.

Gabe'in Miller Lite birayı Zeke'e uzatmasını izliyorum. Tezgâhın üzerinde yumuşakça kayıyor. Eline alıyor ve bir yudum içiyor.

"Neye evet?" Zeke bana çıkma teklif etmekten asla vazgeçmiyor.

"Benimle bir randevuya mı? Belki de konuşlandırmadan sonra yapılacak askeri baloya?"

Askeri balolara gitmekten hoşlanmıyorum. Her zaman çılgınca şeyler olur. Erkekler sanki yeniden üniversitedeymiş ya da ilk kez bir üniversite partisine katılıyormuş gibi davranır, sarhoş olur ve kavga ederler. Mecbur olmadıkça katılmamaya çalışıyorum.

"Zeke. Gerçekten mi? Jack'le birlikte olduğumu biliyorsun. *Ve* onlara gitmeyi sevmediğimi *de* biliyorsun." Suyumu içerken ona söyledim.

"Alessia 21. yaş günü için buraya ilk geldiğinden beri onunla çıkmaya çalışıyorum. Sıraya gir, dostum." Gabe başka bir müşteriye bira servisi yaparak yanından geçerken omzunun üzerinden şöyle diyor.

Daegan kendini tanıtmaya zahmetine girmeden Zeke'in yanına kayıyor ve kalbim hızlanıyor.

"Ahh, Yaratık, senin için ne yapabilirim, dostum?"

"Sadece Amiral'in kızı sana açıkça hayır demişken neden onunla konuştuğunu merak ediyorum." Burbonundan bir yudum alır; gözleri ölümcül bir bakışı haykırmaktadır. Zeke'e bakışı bir bıçaktan daha keskindir. "Üvey kızım." Onu düzeltiyorum. "Bay Hannibal, sorun yok. Zeke ve ben

bir süredir arkadaşız."

Neden bu ikisi birbirini tanıyormuş gibi hissediyorum? Zeke'in cellatların bir parçası olduğunu hatırlamıyorum. Birbirlerini nereden tanıyor olabilirler?

Zeke bana "Şimdilik arkadaşız," diye göz kırpmıyor ve ben de zoraki, rahatsız edici bir gülümseme atıyorum. Violet adında bir kızla menfaat karşılığı arkadaş olmuştu ve bu bana karşı olan hislerini hâlâ değiştirmede.

Tezgâhtaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, flört girişimleri ve tavrı karşısında sinirleniyorum.

Gözlerim Daegan'a takılıyor, kaya gibi gergin.

"Görünüşe göre Alessia çok iyi davranıyor ve sizi kolayca hayal kırıklığına uğrattıyor. İçimizden biri onu askeri baloya götürecek olsaydı, bu benimle olurdu. Öyle değil mi?" Daegan alay ediyor.

Çenem düşüyor ve ilk tepkim protesto etmek oluyor. Ona deli olduğunu söylemek; inkar etmek. Dilim tutuluyor ve yüzünde bir sırıtma beliriyor. Bu benim çıkış yolum. O bunu biliyor. İkimiz de biliyoruz.

Ben de sustum.

"Amiral'in bundan haberi var mı?" Zeke'in ses tonu kıskançlığa dönüşür. "Elbette biliyor. Alessia'yı bana veren oydu. O bana güvenir. Ben onun kişisel güvenliğiyim, hatırladın mı? Senin için aynı şeyi söyleyebilir mi bilmiyorum."

"Ama onun randevusu olarak değil Hannibal." Zeke hırılıyor, "Sen kendi işine bak." Daegan, sanki kasıtlı bir şekilde alttan almaktan zevk alıyormuş gibi mizahla sırtıyor.

Zeke'in derisi, geri adım atmayı reddediyor.

İkisi de ters ters bakıyor, hiçbiri sütten kesmek istemiyor. Sonunda Zeke bana bakıyor, kahverengi gözleri Daegan'ın hatalı olduğunu söylemem için yalvarıyor. Sessizliğimi sindirdiğinde, bunu yapmayacağımı anlıyor. Zeke çenesini sıkıyor ve gerginliği garip bir sessizlik dolduruyor. Birasını alıp Daegan'ı izliyor.

Frankie araya girmek için mükemmel bir an olduğuna karar verir. Destek için bar tezgahını avuçlayarak adamların ortasına geçer.

"Yaratık, söylentiler var."

Daegan kollarını göğsünde kavuşturur. "Ah, ne tür söylentiler?"

Bulduğumuz bölümün tamamı değişiyor. Hava kırmızı ve öfkeyle yoğunlaşıyor ve bir bar kavgasının yaklaştığını hissedebiliyorum. Sonra, sanki bir işaretmiş gibi, Kane Slaughter sohbete giriyor, Daegan'ın arkasında sağında ve benim solumda sivri bir çeneyle duruyor.

"Senin kör olduğunu."

Oraya öylece gitmedi. Bu alçakça bir darbe. Daegan'ın yakalandığında bir gözünün görme yetisini kaybettiğine dair söylentiler duydum.

Eğer bu doğruysa, nasıl hâlâ keskin nişancı olabiliyor, anlamıyorum.

Kane'in gözleri tiksintiyle açılıyor, benimkiler de öyle. Frankie'ye bizden uzak durması için bağırarak üzüldüm ama Daegan sinirlenmedi. Savunmaya geçmiyor. Onun yerine başını öne eğiyor, çenesi neredeyse göğsüne değecek şekilde derin ve yavaş bir kıkırdama çıkarıyor.

Zeke, Frankie'nin tavrını yatıştırmaya çalışır gibi omzunu okşar.

"Ne kadar kör olduğumu görmek ister misin Frankie? Bu teoriyi test etmek ister misin? Söylentilerin doğru olup olmadığını görmek ister misin, Zeke?" Daegan gülümsüyor, köpek dişleri alt dudağına batıyor.

Frankie sarhoştur ve çenesini kapatmak yerine Daegan'ı daha fazla test eder.

"Aklında ne varsa, Yaratık. 'Bay Ordudaki En İyi Keskin Nişancı'yı görelim." Frankie başının üzerinde parmaklarıyla tırnak işareti yapar. "Ben varım. Beni görebiliyor musun?" Frankie gülüyor ama Frankie'nin çevresindeki başka bir adam dışında kimse katılmıyor. Kısa boylu ve boynunda dövme olan bir bere takıyor.

"Oyunda olduğuna emin misin?" Sonra Daegan bıçağını çıkardı. Keskin, kalın, parlak bir bıçak El Devine'in neon sığır ışıklarında parlıyor ve bir şey söyleyecek kadar güçlü olan tek kişi benmişim gibi hissediyorum.

"Zeke, kes şunu! Gabe!" Arkamı döndüm, çaresizce yardım istiyordum, göğsüm kabarıyordu. Winters hangi cehennemde?

Gabe'in Frankie için çoktan güvenliği çağırması umuyorum. "Bırakın onları," diye emrediyor Gabe arkamdan.

Daegan kulaktan kulağa gülümsüyor, gözleri heyecan ve adrenalinle kırışıyor.

"Ben korkak değilim," diye omuz silkiyor Frankie, Daegan'ın yüzüne bakarak. "Katlet," diye emrediyor ve sanki Kane onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi

Frankie'nin üzerinden geçerek onu tezgâha doğru itiyor ve yüzünü bana dönmesini sağlıyor. Onu daha sıkı tutuyor, kaçamasın diye sandalyeye kilitliyor. Bileğini tutarak avucunu sertçe bara dayamaya zorluyor.

Daegan Frankie'nin bileklerini tutuyor ve Frankie boğazı kısıp ve kuru bir sesle, "Ne oluyor lan! Bırak beni!" Kıpırdanıyor ama Kane onu kolayca alt ediyor.

"Oyunda olduğunu söylemiştin Frankie... ve ben oynamayı severim." Daegan sırıtıyor, "Hareket etmemeye çalış... ya da yap. *Lütfen yap.*"

Parmaklarının arasındaki boşlukları hızlı ve sert bir şekilde bıçaklamaya başlıyor. Nefesim kesiliyor, elimi ağzıma götürüyorum. Gabe arkamdan kıkırdıyor, titriyor

kafasını.

Frankie şu anki kaderinden kaçamayacağını anlayarak bir bebek gibi ağlamaya başlar. Mücadele etmiyor, sanki bir santim bile kıpırdarsa Daegan'ın ıskalayacağından korkuyor. Zeke'in ağzı açık kaldı, benimki de öyle.

Herkes çoktan sersemlemiş durumda. Artık kimse durumu yatıştırmaya cesaret edemiyor.

Sonra Daegan artık Frankie'nin eline bakma zahmetine girmiyor, onu bıçaklayıp bıçaklamayacağını görme zahmetine girmiyor. Bunun yerine, doğrudan Frankie'nin sulu gözlerine bakıyor ve hınzırca gülüyor.

"Sence söylentiler hâlâ doğru mu Frankie? Ha?"

"Hayır! Lütfen! Dur! Delirmişsin sen!" Frankie'nin gözleri çaresizlikle dönüyor.

"Beni pohpohluyorsun," diye devam ediyor ama bu kez hızını artırıyor, tezgah her darbeyi alıyor. Herkesin duyabildiğı tek şey Frankie'nin yakarışları ve Daegan'ın boğazından gelen karanlık kıs kıs gülüşler.

Frankie, Kane'in sıkı tutuşundan kurtulmak için mücadele eder, ancak Kane onu tutar ve sırtır.

Daegan aniden durur ama bıçağı işaret ve orta parmaklarının arasında tutar. Bıçak hâlâ tahtaya saplanmış durumda. Tüm bunları Frankie'nin derisini çizmeden yapmayı başardı.

"Bu El Devine'e son gelişin olacak. Beni duyuyor musun, Frankie?" Frankie düzensiz bir şekilde başını sallıyor, yüzünden ter damlıyor. "Alessia'ya dokunduğın için ondan özür dile." Daegan başını bana doğru eğiyor.

Her yoğun nefes alışımnda göğsüm inip kalkıyor.

Frankie bana bakıyor, hızlı ve gergin bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. Yüzü kızarmış ve utanmış. Denizci ve deniz piyadelerinden oluşan bir kalabalık gülüşerek etraflarında dönüyor.

Frankie odayı okuyor ve sonra sert, soluk soluğa bir alay sesi çıkarıyor. Geri adım atmak istemiyor.

"Hayır, özür dilemeyeceğim. Giydiğı kıyafetle dokunulmak ve tokatlanmak için yalvarıyor!" Zeke Frankie'den uzaklaşıyor ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi başını sallıyor.

Vay canına. Söyleyecek söz bulamıyorum.

"Teşekkür ederim." Daegan neşeyle tükürür. Tek bir hamlede bıçağı tahtadan çıkarır ama Kane onu bırakmaz. Frankie'nin çaresizce kıpırdanmasına rağmen onu hâlâ tutuyor. Ben de dahil olmak üzere bardaki herkesin kafası karışmış durumda.

Avuçlarım hâlâ dudaklarıma bastırıyor.

"Ne için? O sürtükten özür dilemedim." Frankie tükürür, Kane'in tutuşuna karşı koyarken tükürüğü yüzünden dışarı fırlar.

Daegan başarılı bir kahkaha patlatarak kükrüyor. Eğilip dişlerini yalıyor ve benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle kulağına fısıldıyor.

"En sevdiğim rengi görmem için bana bir sebep verdiğin için teşekkür ederim."

Daegan bıçağı kaldırıp Frankie'nin eline saplıyor. Bıçak et ve kemiği delip geçerek tahtaya saplanana kadar çıkardığı ses gürlüyor. Frankie'nin çığlıklarıyla birlikte kan akar. Bardaki herkesin nefesi kesilir.

Kırmızı. En sevdiği renk kırmızı.

Daegan sigara içer gibi nefesini içine çekiyor, yanakları çukurlaşıyor, kaşları çatılıyor, "Ooo, kemiklerin kırılma sesine bayılıyorum!" Uğursuz bir neşeyle haykırıyor. Yüzünde cehennemi, günahkâr bir sırıtış beliriyor ve hayatının en iyi zamanını geçiriyormuş gibi başını bir kez sallıyor. Düz beyaz dişlerinin altını yalıyor. Dili keskin köpek dişlerini sıyrıyor ve bu manzara beni mıknatıs gibi kendine çekiyor.

11
ALESSIA

AZ ÖNCE BİRİNİ BİÇAKLADI. Az önce birini bıçakladı.

Çünkü benden özür dilemedi. Vay anasını.

Bardaki herkes şaşkın soluklarla inledi. Bıçak elini delip tahtaya saplandığında vücudum bilinçaltında korkuyla sıçradı, kırım bir milisaniye havaya kalktı.

Ellerimle gözlerimi kapatıyorum, kalbim şaşkınlıktan seğiriyor.

Akli dengesi yerinde değil. Şimdi Amiral Ravenmore'un onu neden kişisel güvenliğim olarak görevlendirdiğini anlıyorum.

Daegan Hannibal, Operatör Yaratık, maskeli adam.

Daegan bıçağı Frankie'nin elinden çekip alıyor ve bıçağını elinde çevirerek gümüş Şam bıçağını kaplayan kana bakıyor.

Karanlık ve uğursuz bir şekilde gülüyor. "Kırmızı renkte bıçağımın güzelliğini ortaya çıkaran bir şey var. Sence de öyle değil mi Frankie? Bu bıçağı sıfırdan yaptım, biliyorsun." Frankie'yle, eline bir delik açmış ve muhtemelen bu sırada kemiklerini kırmış gibi değil de iyi bir arkadaşymış gibi konuşuyor. Daegan eğleniyor gibi görünüyor. Ondan saf bir zevk yayılıyor. Gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor.

"Bu lanet orospu yüzünden psikopata bağladın!" Kanlı elini tutarak feryat ediyor.

Oh, hayır.

Terli Frankie'ye gözlerimi kısarak bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Gabe'e dönüyorum ve o da sıradan bir Cumartesi gecesiymiş gibi omuz silkiyor.

"Güvenliğin erken çıkmasına izin verdim," diye söyleniyor.

Harika. Yani bu kavga fırtınasını durduracak kimse yok.

Kane onu bıraktığında Frankie dimdik ayağa kalkar, hâlâ açık yarasını tutmaktadır. Kanı bolca ön kolundan aşağı damlıyor, sıçırıyor

Her yerde. Tezgahta, yerde, hatta kendi kıyafetlerinde bile.

Daegan onu iyi yakaladı.

Daegan dudaklarını yalıyor, kararlı bir şeytan gibi sırtıyor. Frankie, Zeke'in güvenliğine sığınmak istercesine yavaşça geri çekiliyor ama Zeke ona hiçbir şey teklif etmiyor. Gözlerini Daegan'dan ayırmadan çıkışa doğru geri geri yürüyor. Sanki onu tekrar bıçaklayacağından korkuyor gibiydi. Daegan'ın delirmiş zihninin çalışma şekliyle, sanırım bunu yapabilir.

"Alessia hakkında saygılı bir şekilde nasıl konuşacağını bilmediğin için sırada dilin var." Daegan bıçağı kavırıyor ve tutmaya niyetli olduğu bir söz vermiş gibi dimdik duruyor.

Bir şeyler yapmam lazım.

Sandalyelerin üzerinden omzunu tutuyorum ve kolunun altındaki kas yığınınına dokunuyorum. Nazikçe ama acilen sıkıyorum. Parmaklarım beyaz gömleğinin içine giriyor. Daegan yüzünü Frankie'den çeviriyor ve bir zamanlar acımasız bir öfkeyle dolu olan gözleri birkaç saniye sonra elim pazusunda yumuşuyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "O daha fazla bir şeye değmez." İşini daha fazla riske atmasını istemediğim için ona yalvarıyorum.

Winters sonunda ortaya çıktı ve yanımda durdu. Ruju her tarafa bulaşmıştı - Lopez'le öpüştüğünün kanıtı.

"Kardeşim, kapa çeneni!" Zeke, Frankie'nin kafasının arkasına vurarak onu azarlar. "Defol git buradan!"

Zeke onu aceleyle bardan çıkarır ve kapıyı üzerine kapatır.

Bu sırada Daegan kıkırdıyor.

"Ve bununla birlikte," Gabe omzuna beyaz bir havlu atıyor. "Barı erken kapatıyorum. Herkes evine gitsin!" Herkese dışarı çıkmalarını işaret ediyor. İki parmağıyla dudaklarını sıkıyor ve havaya yüksek sesli bir ısıklık çalıyor. Kapıyı işaret ediyor ve herkes homurdanıyor ama yine de çıkışa doğru iniyor. Gabe kapıyı açık tutarken bedenler kapıdan çıkıp kayboluyor.

Müzik kesiliyor ve El Devine'ın tüm ışıkları tekrar yanıyor.

Daegan sigarasını çıkardı ve tekrar önüne oturdu.

"*Sen delirmişsin.* Polisi arayacak." Titrek bir ses tonuyla boğuk bir şekilde söyledim. "Kariyerin için endişelenmiyor musun?"

"Hayır, yapmayacak, Alessia." Kane, sanki zihinlerinin nasıl çalıştığı hakkında öğrenmem gereken çok şey varmış gibi, neredeyse küçümseyici bir tavırla söze karışıyor. Daegan'ın omzunu sıvazlıyor ve gidiyor.

Bay Slaughter ve Bay Kovboy Lopez bana hep yakışıklı gelmiştir. SEAL Team infazcılarındaki herkes uzun boylu, yakışıklı ve kas yığınınına sahip. Ama Daegan... Bay Hannibal'la ilgili bir şeyler bana bir şeyler hissettiriyor.

Sadece bu manyetik güçten kendimi kurtaramıyorum.

"*Pinche loco*," Lopez de maskeli adamın omzunu sıvazlıyor. Kovboy şapkasını bana doğru eğiyor ve Kane'i takip ediyor. "*Adios, senorita*." Şapkasını Winters'a doğru eğiyor.

Başımı onaylamaz bir şekilde sallayarak ona dönüyorum. "İnanılmaz." Onu azarlıyorum ve o da kızarıyor.

"Ne? Beni yargılama! Gitmeden önce tuvalete gideceğim," dedi bana çabucak. Sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve Daegan ile beni yalnız bırakıyor.

"Bunu yapmak zorunda değildiniz Bay Hannibal. Ben zor durumdaki bir genç kız değilim. Kendi savaşımı kendim verebilirim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Bana bakma zahmetine girmeden sigarasını yakıyor. Bir şey söylemeyeceğini anladığımda devam ediyorum.

"Baloya kimseyle gitmeyeceğim. Bir, benim bir erkek arkadaşım var. İkincisi, Ravenmore'un sorumlu olduğu özel operatörlerden biriyle çıkarsam bana kızacağından eminim. Seninle çıkarsam seni öldürür ya da kovar. Seni rapor edip donanmadan attırırsa bundan hiç şüphem olmaz. Ayrıca, kendi arabamı riske atmak-"

Lafımı bitirmeme izin vermiyor.

"Kalbimi kırıyorsun, Valentine." Nefes alıyor, ucundaki parlak kıvılcımlar kırmızıyı yansıtıyor. Ona dışarıda içmesini söylemeye zahmet etmiyorum. Gabe'in cellatlardan herhangi birinin içeride sigara içmesine izin vereceğinden oldukça eminim.

"Kimin ne düşündüğünü umursadığımı mı sanıyorsun?" Bana kendinden emin bir şekilde soruyor.

İyi bir noktaya değindin. Kimsenin düşüncelerini ya da duygularını umursayacak bir tipe benzemiyor.

Gözlerimi devirip saatimi kontrol ediyorum. Eve beklediğimden erken dönüyorum.

Daegan benim için ayağa kalktı. Her şeyi abarttı ama buna gerek yoktu. Jack'in ilişkimiz boyunca benim için asla yapamayacağı bir şey yaptı. Ve sonra o lanet kelebekler yine üşüştü. Ateşimi düşürmek için elimden geleni yapıyorum ama bu gizemli adam bunu zorlaştırıyor.

Şehvet böyle bir şey mi?

"Alessia." Daegan'ın sesi dikkatimi saatimden uzaklaştırıyor.

"Bay Hannibal," diye nefes vererek arkamı döndüm.

Çenesini esnetiyor, bir peçete kapıyor ve Frankie'nin bıçak yarاسındaki kanı siliyor.

"Dağınıklık için üzgünüm, tatlım." Kan kalmayana kadar peçeteyle iki kez siliyor ve pisliği temizliyor. "Ben de dışarı çıkıyorum. Slaughter benim aracım." Ayağa kalkıyor ve sigarasını dişlerinin arasında tutarak çöp kutusuna doğru ilerliyor.

Bunu onun vedası olarak kabul ediyorum ve Winters'la arabasında buluşmaya karar veriyorum.

Gabe mutfağı gidiyor, muhtemelen herkese bu gece erken kapatmaya karar verdiğini bildirmek için.

Bu çok garip bir gece.

Barın altında sakladığım kişisel eşyalarımı alıp omuzlarımin üzerinde sallıyorum. Eve gitmem, duş almam ve uyumam gerekiyor.

Daegan'ı artık hiçbir yerde göremiyorum... Muhtemelen Kane ve Lopez'le birlikte sokağın aşağısındadır. Yarın büyük bir gün.

Winters'a mesaj atıp onunla dışarıda buluşacağımı söyledim.

Bardan El Devine'in ön kapısına kadar olan yürüyüş uzun sürmedi. El Devine bangır bangır müzik ve kalabalıktan sessizliğe geçti. Attığım her adımda ayakkabılarımin yere vuruyor.

Kapıya uzanıyorum ama önce iri bir el kapıyı açıyor.

Koyu renk saçlar, gümüş gözler ve kalçalarımin birbirine sürten bir ses. Tanrım, Ravenmore onu fark etmediğim konusunda şaka yapmıyormuş. Gerçekten de sessiz bir gölge gibi.

"Anladım."

"Teşekkür ederim," diyorum Bay Hannibal'a utangaç bir gülümseme vererek. Boyu 1.80 olan bu adam benden kolayca yükseliyor. Dışarı çıkıyorum ve temiz hava beni karşılıyor. Gökyüzünde yıldızlar parlıyor ve taze bir esinti keşke bu gece yanıma hafif bir ceket alsaydım dedirtiyor. Sesini tekrar duyduğumda Winter'ın SUV'una doğru yolculuğuma devam ediyorum.

"Mutlu yıllar, Valentine."

El Devine'in kenarındaki kaldırımı yaralamıştım ki yolumda durdum. Çantamı sıkıca kavriyorum ve kaşlarımin birbirine çarpıyor.

Nereden biliyor?

Ayağımin çevirip yavaşça arkamı dönüyorum. "Nasıl yaptın-?"

"Sen benim görevimsin. Senin hakkında pek çok gerçek şey biliyorum. Baban...yani, babanla ilgili olarak benden istenen ev ödevini yaptım.

Amiral, sizi bana atadı." Sigarasından derin bir nefes çekiyor ve karanlık geceye üflüyor. Gökyüzüne doğru uzanıyor ve ben gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim...umm, ciddi, teşekkür ederim. Bunu söyleyen ilk kişi sensin." Bir bukleyi gergin bir şekilde kulağımın arkasına atıyorum, nefes alamadığım için göğsüm karıncalanıyor. Bunu bana o yapıyor.

"Nasıl kutlayacaksın?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum, "Sadece başka bir gün," diyorum ona, kaldırımdaki küçük bir taşı tekmeleyerek.

Sertleşiyor, çenesini sıkıyor. Bunu söylediğim için üzölmüş gibi görünüyor.

"Böyle düşünmen çok yazık." Bir elini cebine sokuyor, ruhuma bakıyor ve sonra asla unutamayacağım büyüleyici bir tonla bir şey söylüyor: "Alessia Sahara Valentine adında bir kızın bu dünyaya geldiği gün herhangi bir gün değil." Sigarasından bir nefes daha alıyor. "Erkek arkadaşın sana bunu söylemiyor mu?"

Bunu hissedemiyorum.

"Hayatın bir yılı daha her zaman bir kutlama olmalıdır. Ölümün tahsilat için ne zaman geleceğini asla bilemezsiniz."

Dudağımın içini çiğniyorum.

"Haklısın..." Kıkırdıyorum. Bir nefes daha çekiyor ve ben de merakımın beni yenmesine izin verip yarı maskesine bakıyorum.

"Neden maske takıyorsun? Başına gelenler yüzünden mi?"

Sigarasını bir kez yakıyor, külleri yere düşüyor ve yüzü gerginleşiyor.

"Hepimizin kırık parçaları var, aşkım. Hepimizin bir maskenin altında sakladığı yaraları var. Ne demişlerdi? Bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim?" diye meydan okuyor.

Bir şeytan gibi sırtarak dudağımın içini çiğniyorum.

Geriye doğru yürümeye başladım, "İyi geceler Bay Hannibal." Yüzümde beliren telaşlı dalgayı gizlemek için elimden geleni yaparak ona kibarca başımı sallıyorum.

"İyi geceler, Valentine."

Vedalaşma şeklindeki bir şey beni büyüledi. Arkamı dönüyorum, dudağımı ısııyorum, dudaklarımın baş döndürücü kıvrımını uzaklaştırmaya çalışıyorum, vücudumdaki etkilerini görmesine izin vermeyi reddediyorum.

Bu geceki olaylar beni çok etkiledi.

Beni garip bir şekilde gülümseten tek şey mutlu yıllar lafıydı. Daegan bana sandığım gibi hissiz olmadığımı gösterdi. Beni korudu, ancak bıçağını çıkardığında ve hatta Frankie'nin derisine battığında bunu bir sonraki seviyeye taşıdı.

Jack'i uyandırmak istemediğim için ön kapımı usulca kapatıyorum. Kapıyı kilitleyip saç bağımı çekiyorum. Çıkıyorum, buklelerimi serbest bırakıyorum. Sırtımdan aşağı, arkama düşüyor.

Uzun, kalın, siyah, kıvrırcık saçlarım var ve muhtemelen uçlarını kesmek için dağıtımdan önce bir veya iki inç kesmeliydim, ama zaman bulamadım.

Botlarımı çıkarmak için eğilirken kafa derime masaj yapıyorum, ama yüksek sesli bir kadın iniltisi dairemin sessizliğini bozuyor.

Sanki göğsüme beyzbol sopasıyla sertçe vurulmuş gibi hissediyorum. Kalbim güm güm atıyor ve vücudumu soğuk bir ter kaplıyor. Nefes almayı kesiyorum, dinlerken bedenimi hareketsiz ve donmuş olmaya zorluyorum. Tüm dünyam ağır çekime giriyor ve bekliyorum. Tüm bunların kafamın içinde olduğunu umuyor ve Tanrı'ya dua ediyorum... *öyle olmalı*.

Daha fazla sessizlik için umutsuzca dua ediyorum, ama hayır. Daha fazla inilti geliyor ve tüylerim diken diken oluyor. Dişlerimi sıkıyorum ve artık ne yaptığımı bilmiyorum. Hareketlerim üzerinde hiçbir kontrolüm yok; durmasını dilediğim yaltaklanmaya değer sesleri takip ederken bayılmaya başlıyorum.

Lütfen durun.

Yatak odamdan geliyorlar.

Lütfen bir film olsun. Lütfen Jack'i yatak odamızdaki televizyonda porno izlerken yakaladığım ve sesin çok yüksek olduğu bir film olsun... ama hayır.

Şansıma, kapıyı sert ve hızlı bir şekilde itip açtığımda en kötü kâbuslarımdan biri canlanıyor. Gürültüyle duvara çarpıyor, iz bırakıyor ve muhtemelen duvarda bir delik açıyor. Gözlerim iğrenerek açılıyor. Bailey'i erkek arkadaşıma binerken buluyorum. Elleri mavi dalgalar halindeki saçlarında,

ve başı öne eğik. Kadın hareket etmeye devam ederken adam onun belini tutuyor.

Siktiğimin hastası.

Hasta olacağım.

Jack beni hemen görüyor. Dudağını ısırmayı bırakıyor ve şehvetli ifadesi hızla şok ve suçluluk karışımına dönüşüyor. Durması için kalçalarına vuruyor ve doğrudan bana bakıyor. Adam yutkunuyor ve kadın hareketlerini durdurarak adamın bana bakışını izliyor. Omzunun üzerinden dönüyor ve nefesi kesiliyor, örtünmek için battaniyeyi kapıyor ama adamın üzerinden kalkmıyor.

Hâlâ onun peşinde.

İhanet.

İhanet her ikisinin de korkak yüzlerinde yazılı. Maskeleye yok

Bu.

"Her zaman şüphelerim vardı. Ama deli olan bendim, değil mi?"

Haykırıyorum,

Kalbim kırılıyor. Destek sistemimin ana bileşenleri olan iki insan. Eskiden hayatımda güvendiğim iki insan.

"*En iyi arkadaşlarımdan* birinin erkek *arkadaşımla* yatacağını düşündüğüm için deli olan bendim. Bu kadar klişe olabileceğinizi ve bunu yapabileceğinizi düşündüğüm için deli olan bendim. Sana her sorduğumda, Jack... beni deli gibi hissettirdin."

Hiçbir şey söylemiyor ama Bailey'nin kalçasını tekrar okşuyor. Kımıldamıyor; şokta ve gözleri cam gibi oluyor.

"Bailey?" Ona soruyorum. Ona sorular sormak ve hakaretler yağdırmak istiyorum ama bunu ondan duymak daha çok acı veriyor.

En iyi arkadaşlarımdan biri. Bu, yaşayacağımı hiç düşünmediğim başka bir acı seviyesi. Kardeş olarak gördüğünüz bir arkadaşınızdan ayrılmak düşündüğünüzden daha yürek burkucu.

Bailey sözlerime siniyor. Yaptıklarını savunmaya çalışmıyor.

O da bilmiyor.

Odanın etrafına bakıyor, benim gözlerim dışında her yere. Tabii ki, benimle yüzleşemez.

O çok bencil bir korkak.

"Siz birbiriniz için mükemmelsiniz. Onu alabilirsin. Doğum günüm kutlu olsun."

Başka bir şey söylemeden yatak odasından hışımla çıkıyorum. Sonunda deri değiştiren ve yakalanan yılanlardan uzaklaşmadan önce başımı bir kez daha çeviriyorum.

"Alessia. Bekle, lütfen. Bir saat daha burada olmaman gerekiyordu!" Jack, Bailey'i üzerinden iter. Battaniyeleri de yanına alarak yatağın kenarına uzanıyor. *Benim battaniyelerimi*. Bu noktada benim battaniyelerimi de alabilir. Artık bu daireden hiçbir şey istememe imkan yok.

Durmadım. Yürümeye devam ediyorum, mutfak tezgahından çantamı alıyorum, arabama atlayıp bilinmeyen bir yere gitmeye hazırım.

Winter'ın evine gidemem. Muhtemelen ölü gibi uyuyordur. Onu endişelendirmek istemem. Ve kesinlikle annemi ya da Ravenmore'u uyandırmak istemiyorum.

Son zamanlarda şansım nasıl?

"Bebeğim, dur!" Jack yine yalvarıyor. "Siktir git!"

Tükürdüm.

"Alessia!" Kanepeye takılıp yere düşüyor. Hak ettiğini buldu.

Tekrar ayağa kalktı. Yatak odasından beyaz iç çamaşırını da çıkarmayı başardı.

Kapı kolundaki kilidi tutup çeviriyorum ama sonra duruyorum. Kapı büyük bir gürültüyle tekrar çarpıyor.

"Lanet olsun. Kes şunu, hemen!" Kolumu sıkıca kavrayıp beni geri çekerek bağıyor. Kuvvetli çekişinden tıslayarak keskin bir nefes alıyorum.

"Bırakın beni!" Kaçmaya çalışıyorum.

"Ne bekliyordun ki, ha?" Kahverengi gözlerinde manipülasyonun tonları var. "Boktan bir kız arkadaş oldun. Hiç eve gelmiyorsun." Kolumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve acı içinde irkiliyorum. "Şimdi de konuşlanmaya mı gidiyorsun?"

"Pislik herif!" Onun elinden kurtuldum. "Neler olduğunu biliyorsun! Emirlere uymak konusunda hiçbir şey yapamam, seni duyarsız pislik. Bu ilişkiye her şeyimi verdim ve sen sadece aldın. Ben sana baktım! İşsiz kaldığında bile her şeyle ben ilgileniyorum, her zaman iyi olduğundan emin oluyorum. Arkadaşlarımın iyi olduğundan, annemin *iyi* olduğundan, *kız kardeşimin iyi* olduğundan. Benden önce herkes!" Boğazım düğümleniyor ve gözlerim sulanmaya başlıyor. Onun önünde ağlamayı reddediyorum. Kazanmasına izin vermeyeceğim. "İlişkimiz bitti, Jack. Bir daha asla yanıma yaklaşma. Sabah ben eve dönene kadar o pisliğini dairemden çıkar."

Kolumu tekrar kavıyor, o kadar sıkı tutuyor ki keskin bir sızı daha hissediyorum.

"Buradan ayrılmayacağım. Bailey ve ben mutluyuz. Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama yine de değilim. Bu bizi ödeştirir. Sana çiçek alan bir adam var. Karşılığında am almayacaksa hiçbir erkeğin bunu yapacağını sanmıyorum. Bailey bana iyi biniyor. Vücudunun her yerini sikmeme izin veriyor ve senin yapabileceğinden daha iyi sakso çekiyor. Faturaları ödemekte iyi iş çıkardın ama güvensizlik sorunlarından bıktım." Duygusuz, tam bir narsist. Hiçbir şey onun hatası değil.

Jack sanki ilişkiyi bozduğum için bana kızgınmış gibi elini derime daha sert sokuyor. Gözümden bir damla yaş düşüyor ve öfkeyle burnumu sıkıyorum.

Bana zarar veriyor. Erkeklerin rızam olmadan bana dokunabileceklerini ve bunun bir sonucu olmayacağını düşünmelerinden bıktım.

Sonra tek bildiğim, bacağımın öfkeyle öne doğru savrulduğu ve taşaklarına tekme attığım. Sertçe. Gözleri acıyla irileşirken sonunda beni bırakıyor ve hemen nefes almayı kesiyor. Nefesini tutarak acı içinde yere düşüyor ve domates gibi kıpkırmızı oluyor.

"Seni uyarmıştım. Bana bir daha asla dokunmayın. İkiniz de evimi terk etmelisiniz ve ben sabah dönene kadar tüm eşyalarınız gitmiş olsa iyi olur." Bunu kafasına soktuğundan emin olmak için tekrar ediyorum. "Güle güle, Jack." Gözyaşları içinde yere yığılmış Jack'in yüzüne kapıyı çarpıyorum.

Nereye gittiğimi bilmiyorum. İki saat oldu ve görünürde bir hedefim yok. Tek bildiğim göğsümdeki ağrı geçene kadar sürmeye devam etmem gerektiği, ama hızlandıkça, kilometreler azaldıkça ve hiçbir yere gitmeyen yolum netleştikçe yanaklarımdan daha fazla gözyaşı dökülüyor.

Direksiyonu o kadar sert kavriyorum ki kan dolaşımım duruyor ve derim yanana kadar sertçe deriye sürtünüyor.

Gözümü kırpmadım ve içimdeki fırtınayı uzakta tutuyorum. İhanetin kaotik fırtınası ve bilinmeyen demleme ve ben yapamadım

Bırak çıksın. Kaçmasına izin vermeyi reddediyorum.

Sanırım bu konuda inatçıyım.

Yalnız olmama rağmen, onlar için kendimi parçalamayı reddediyorum. Bailey ve Jack mutlu... Ben ağlarken mi?

Geçen her saniye benzin miktarına bakıyorum, E'ye kadar inmiş ama Sedan'ım ilerlemeye devam ediyor. Erkek arkadaşımı iş üstünde yakaladığım için dikkatim o kadar dağılmıştı ki benzinimin bitmek üzere olduğunu fark etmedim.

Hadi, sadece birkaç mil daha, ve bir sonraki benzin istasyonunda olacağız.

Yağmur ön camıma sertçe çarpıyor, şimşekler gökyüzünü aydınlatıyor ve gözlerim o kadar yorgun ki yemin ederim bir şeyler görmeye başlıyorum.

Gözlerimi her kırışımda, gözlerimin etrafındaki şişlik beni acıyla selamlıyor. Sonra arabam yavaşlamaya başlıyor.

Oh, hayır.

Şu anki hayatım bu olamaz. Yolda kalacağım. Karanlık, etrafta hiç sokak lambası yok. Ön cam silecekleri durdu. Yolun kenarına çekiyorum ve su basmış çimlerin üzerinde zar zor ilerliyorum.

Çalışmayı durdurmadan önce güvenli bir şekilde park etmeyi başardım.

Yolun her iki tarafı da uzun ağaçlar ve ormanlarla çevrili. Fırtına gittikçe güçleniyor. Rüzgâr arabama çarpıyor, camlardan içeri uğulduyor.

Arabam şiddetli rüzgâr nedeniyle sağa sola sallanırken sessizce oturuyorum. Yağmur arabamın camına ve kaputuna çarpıyor ve ben orada öylece oturuyorum... damarlarımda kaynayan hayal kırıklığı, üzüntü, stres ve ihanetle.

Sonunda duygularımın beni mahvetmesine izin verdim. Alnımı direksiyona dayadım ve içimdekileri boşalttım.

İniltilerim yağmurun doğal sesine karışırken, nefes nefese ağlıyorum. Sahip olduğum son enerji kırıntısını da haykırırken ağzım bir karışık kalıyor. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda, her şeyin omuzlarıma sertçe çöktüğünü hissediyorum.

Destek sistemimin bir parçası yok olmuş gibi hissediyorum ve dünya sessiz ve yalnız bir yer haline geliyor. Gözlerim sımsıkı kapalıyken Jack'le olan ilişkimin tüm güzel anıları beynimde yanıp sönüyor ve panik atağımın çılgınca ilerlemesine izin veriyorum.

Birbirimizin kollarında uyuyakaldığımız tüm güzel zamanlar, her tatil, üniversite mezuniyetimiz ve küçük kız kardeşim kolunda kalıcı hasar bırakan bir araba kazası geçirdiğinde onun nasıl orada olduğu.

Bailey bunu bana nasıl yapar? Beni nasıl böyle incitebilir? İnsanlara güvenecek kadar nasıl aptal olabildim?

Tam şu anda, en iyi arkadaşım Bailey'i arardım. Ya da Jack'i.

Ancak bu, bencil ihtiyaçları ve klişe ihanetleriyle ortadan kalktı.

Kimseyi endişelendirmeyi reddediyorum. Bunu yapmayacağım. Durumun ne kadar kötü olduğu umurumda değil; kimsenin benim için sabahın üçünde yataklarından kalkmasına izin vermeyeceğim.

Annemi aramaya karar verdim. Ondan bir şey istemekten nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok.

Siktir et. Birine ihtiyacım var.

Telefonumun pil ömrünü gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kahretsin, yüzde birdeyim ve yanımda şarj aleti yok.

Tabii ki.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde annem cevap vermiyor. Muhtemelen uyuyordur.

Uber çağırabilirim. Ama şu anda bir uygulamayı bekleyerek gidip gelmek istemiyorum.

Arabanın kapısını açarak dışarıdaki fırtınayla yüzleşmeden önce son bir nefes alıyorum.

Hemen kalın su damlalarıyla ıslanıyorum. Hızlı ve sert esen rüzgâr saçlarımı savuruyor. Benzin istasyonuna doğru uzun yürüyüşüme başlarken tenimi kabaca okşuyorlar.

Yolun beş mil yukarısında. Sırılsıklam olacağım ama en azından benimki ölürse başka bir telefona ya da şarj aletine ulaşabilirim.

Uber uygulamamı elimle koruyarak açar açmaz bir mesaj alıyorum.

Bir fotoğraf.

Beni takip eden kişinin.

Uyuyan bir bedenin üzerinde, avucunda saçımdan bir parça tutan eldivenli bir elin resmi var.

Uyuyan bedenim.

Jack Skellington pijamalarımı giymiş yanımdayım.

Bilinmiyor: Doğum günü kızı bu gece nerede?

Beni uyurken de mi izliyormuş?

Bu da ne böyle?

Bu benim saçım mı? Saçımı mı kesti?!

Bir an için yürümeyi bıraktım ve paniğe kapıldım. Kulaklarıma kan hücum ediyor ve şiddetli bir rüzgâr bana çarptığında dengemi kaybediyorum.

Telefonum ölmek üzere.

Beni takip ediyor.

Hızlı davranıp üç numara yazıyorum ve telefonu kulağıma tutuyorum.

Bir kadın operatör bana "911, acil durumunuz nedir?" diye soruyor.

Ses parazitli ve dalgali geliyor.

"Hanımefendi, biri bana tuhaf şeyler yazıyor. Sanırım ben sta-"

"Alo? Hanımefendi, sizi duyamıyorum. Hat zayıf."

"Dedim ki, biri izliyor-"

Hat kesildi.

Kahretsin!

Lanet olsun. Daha önce fırsatım varken polisi aramalıyım. Her saniyenin değerli olduğunun farkına varınca panikliyorum. Etrafıma bakındım.

ama tek gördüğüm sallanan ağaçlar.

Alessia'yı

düşün. Düşün.

Aklıma gelen ilk kişiyi arıyorum. Son zamanlarda beni güvende hissettiren ama aynı zamanda korkutan tek kişi bu. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Yine 911'i arıyor olmalıyım ama onun yerine ekrana Daegan'ın numarası yansıyor. O cevap vermeden önce bir kez çalıyor ve beynime kazınmış derin, yontulmuş bir sesle karşılaşıyorum. Sesi tüm bedenimi ürpertiyor.

"Valentine." Adımı şaşırmış gibi söylüyor. Eminim şaşırmıştır. Sadece ne düşündüğünü tahmin edebilirim.

Amiral'in kızı berbat durumda.

*Neden gecenin bu saatinde beni
arıyor? Rahatsız edecek bir erkek
arkadaşı yok mu?*

Bana Valentine demesinden nefret ediyorum desem yalan olur ama etmiyorum.

"Bay Hannibal. Telefonumun şarjı her an bitebilir, o yüzden kısa keseceğim." Titrek bir ses tonuyla acele ettim. "Ben... Ben mahsur kaldım. Lockdown Yolu'nda, Fast and Speed benzin istasyonunun yakınındayım. Yaklaşık beş mil uzaktayım.

ondan uzakta. Yardıma ihtiyacım var. Birbirimizi iyi tanımadığımızı biliyorum ve sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, gerçekten, ama-"

Telefonum öldü.

"Kahretsin," diye kendime küfrediyorum. Ölü telefonumu korumayı bırakıyorum ve elimde sıkıca tutuyorum. Sıra dışı bir şey görüp göremediğimi anlamak için etrafıma bakıyorum ama hiçbir şey yok.

Doğum gününe ne güzel bir başlangıç.

Bu sefer tam maskemi taktım. Kapatmadığı tek şey gözlerim. Üzerinde bir gülümseme tasarımı var: keskin dişler ağzımın gittiği yerde U şeklinde bir gülümseme şeklinde kıvrılmış, bu yüzden büyük gülümsüyormuşum gibi görünüyor. Dişler keskin üçgenler gibi.

On beş dakika sonra penceresinin önündeydim. Uyuyordu.

Çok güzel uyuyor.

Tüfeğimin nişangahından ona bakıyorum ve anında kanın kasıklarına doğru aktığını hissediyorum. O kadar sertleşiyorum ki kotumun üzerinden kendimi ovmak zorunda kalıyorum.

Tanrım. Eğer izin verirsem, beni mahvedebilir.

Onu evine kadar takip ettim, Amiral onu bana verdiği günden beri onu takip ediyordum. Her zaman görevimin ötesine geçerim, bu yüzden onu kapsamlı bir şekilde araştırmaya karar verdim.

Belki bu kadar ileri gitmemem gerekiyordu ama ben buyum işte. Her zaman yaralı yüzümde bir gülümsemeyle çizgileri aşarım.

Nerede doğduğunu biliyorum. Onu doğurtan hastane ve doktorun adını. Ne zaman doğduğunu, doğum kilosunu, saatini. Zamanını kimlerle geçirdiğini, arkadaşlarının kimler olduğunu ve ebeveynlerinin kimler olduğunu, etnik kökenini, hobilerini ve nerede yaşadığını.

Araştırmalarım bana onun hakkında bunu söyledi.

Ama sonra nişangâhımdan ona baktım... ve tüm dünyam durdu. Dünya dönmeyi bıraktı, yerçekimi çekmeyi bıraktı ve onu izlerken lekelenmiş ruhumun canlandığını hissettim.

Onunla ilgili tüm bu gerçekleri biliyorum... *ama onu tanımak istedim.*

Sabahları kahvesini nasıl içtiğini bilmek istiyorum.

Nereden aldığını biliyorum. Horlayıp horlamadığını ve rüyalarında ne gördüğünü bilmek istiyorum, hangi yatakta uyuduğunu bildiğim halde. Ne tür müzik dinlediğini bilmek istiyorum, her ne kadar dans ederken onu izlesem de

yalnız olduğunu düşünüyor. Gelecek planlarının ne olduğunu bilmek istiyorum. Ordudaki sözleşmesinin bu yılın sonuna kadar sürdüğünü ve ne zaman bir fırtına çıksa pencereyi açıp yağmurun sesiyle uyuduğu için yağmuru sevdiğini bildiğim halde, onu hedeflerine ulaşmaya iten şeyin ne olduğunu.

Onun hayatının uzun ömürlü olduğunu biliyorum... ama aradaki zamanı oluşturan tüm güzel detayları arzuluyorum.

Bana neler oluyor böyle?

Sanki ilk defa güzel bir kadın görüyormuşum gibi davranıyorum. Ama o güzelden de öte. O görkemli, gerçek dışı, cennet gibi ve benim de tadına bakmam gerek.

Ama bu yasak. Dilimde görmek istediğim kanı... yasak çünkü Amiral benim patronum ve o da onun üvey kızı.

Eğer ona karşı gelirim, bu benim işim olur. Hayatım. Artık İnfazcılardan oluşan özel ekibe kabul edilmeyeceğim ve lekesiz kariyerime veda edeceğim. Onu bana vermeden önce hepimizi uyarmıştı.

Onlar benim ailem gibi. Ekip, soluduğum hava gibi. Üstlendiğim görevler benim adrenalinim.

"Karımın kızına göz kulak ol. Ne pahasına olursa olsun onu koru, Daegan. Ve geri kalanınız için, o yasak bölge. Beni duyuyor musun, Texas? Siz pisliklerden birinin ona elini sürdüğünü ya da profesyonelliğin ötesinde bir şey yapmaya çalıştığını öğrenirsem, bu takımdaki yerinize ve en önemlisi kariyerinize veda edebilirsiniz."

Günahkâr arzularım beni ele geçirdiğinde bozuk bir plak çalar gibi bu konuşmayı kendime tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kalıyorum. Çünkü ona yapmak istediğim şey iyi bir şey değil.

Onun kanını akıtmak istiyorum çünkü bunu güzel yapıp yapmadığını görmek istiyorum. Yarağım boğazının derinliklerindeyken ağzını dolduran döllerimle nasıl görüldüğünü görmek istiyorum. Adımı haykırana, durmam için yalvarana kadar onu ne kadar kırabileceğimi görmek istiyorum çünkü bu onun içinden zorla çıkarmak istediğim tatlı bir melodi ve durmam için yalvardığında, devam edeceğim.

Yani alabildiğimi alacağım.

Uyumasını izlerken kendimi yumrukluyorum, önce tepeden şaftıma doğru yavaşça okşuyorum.

Onu becermek istiyorum. Ama yapamıyorum.

Bu bir fantezi, biliyorum. Ama belki, sadece belki, başka bir hayatta, o benim iyi kızımdır.

Ve o küçük erkek arkadaşı hakkında her şeyi biliyorum. O pisliğin neyin peşinde olduğunu anladığımda onu vuran bendim. Onu izlemeyi bırakacaktım, ama sonra kendini ona nasıl zorladığını gördüm... *ve o da buna izin verdi.* Sadece izleyemezdim; ne de olsa benim işim onu korumaktı. Görevimin bitmesine daha birkaç hafta olduğunu biliyorum, ama onu her şeyden korumak için içimdeki açgözlülük giderek artıyor. Tedavisini istemediğim bir veba gibi beni ele geçiriyor.

Ben de bunu yapıyorum.

O kadar güzel ki. Mükemmel. Bana baksa, pantolonumun içinde çözülürüm.

Lanet olsun.

Kendini kontrol et, Yaratık.

Kontrol.

Arabamdayım, bir dürbünden onun dingin bedenini izliyorum. Kendimi okşuyorum ve sonra onun yatağında kaydığını görüyorum, bukleleri dudaklarının arasında, sadece çekilmek için yalvarıyor ve işim bitiyor.

Aletimden kalın beyaz ipler fışkırıyor ve onu arkadan mahvederken saçlarını bir tasma gibi çektiğimi hayal ettiğimde dişlerimi gıcırdatarak homurdanıyorum.

Sikeyim.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca ona nasıl bakıcılık yapacağım, tek düşündüğüm onun amını sikime nasıl uydurmak istediğim olacak?

Ona dokunmalıyım.

Kontrol, Yaratık, kendini kontrol et.

Ama bir de baktım ki, bir kadın için daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıyorum.

Evine zorla girdim. Kendimi temizledikten on beş dakika sonra dairesinin kapısını açtım.

Küçük erkek arkadaşı her zamanki gibi evde değil. Ya en iyi arkadaşını beceriyor ya da zor kazanılmış parasını. Bir parçam onu öldürmek, hayatından tamamen çıkarmak istiyor. Ama gerçek ortaya çıktığında bunu kendi başına yapacaktır. Bu adam insanlıktan nasibini almamış biri.

Şimdi onun başında durmuş, yavaş ve eşit tempolu ilahi nefesler alışını izliyorum ve bu nefesleri çalmak, kendi ciğerlerime çekmek istiyorum.

Üzerinde sevimli siyah ve gri Jack Skellington pijamaları var; büyük boy bir gömlek ve ona uygun bir pijama şortu.

Balkabağı Kralı'na karşı bir şeyler hissediyor. Benim de öyle.

Bukleleri sadece yumuşak görünmekle kalmıyor, aynı zamanda bunu hissettiriyor. Bir parmağımı siyah tellerinin üzerinde gezdiriyorum ve işaret parmağım sanki benim için tasarlanmış gibi saçlarının arasında kayıyor.

Mırıldanıyorum, nefesimi içime çekiyorum ve onu kokluyorum. Kokusunu içime çekerken gözlerimi kapatıyorum. Burnum saçlarının arasında kaybolmaktan sadece bir milimetre uzakta.

Çok temiz, sıcak ve tatlı kokuyor; hafif ve havadar.

Bıçağımı çekiyorum ve yatak odasından temiz, sinsî, sessiz çıkışımı yapmadan önce ondan bir parça alıyorum.

Onu takip etmemin birden fazla nedeni var ve bu sadece benim görevim olduğu için değil, sadece aşırı güzel olduğu için de değil. Belki de onu takip ediyorum çünkü şehvet duymak için bildiğim tek yol bu. Bunun için berbat durumdayım ama uzak duramıyorum.

Ne de olsa ben aşka inanmıyorum.

HAZIR BULUNAN

HER ŞEYİ BİLİYORDUM. Frankie'nin ona saldırırken ne zaman ve ne söylediğini biliyordum. Sadece onun ağzından duymak istedim. O anda iki elini de kırmak istedim ama daha aleni bir aşağılamanın bir mesaj göndereceğine karar verdim.

Neden bu kadar önemsemişimi bilmiyorum.

Umurumda değil. Umurumda değil.

Sadece Ravenmore'un istediği gibi ona göz kulak oluyorum. Evet... bu benim bahanem.

O yıkıcı bir dikkat dağıtıcı, hiçbir pişmanlık duymadan beni fırtınaya sürüklüyor ve ben onun lekelenmiş ruhumun her parçasını tüketmesine izin verdim.

Hâlâ insani duygular hissedebilen her parçamı işim için saklıyorum. Onun için değil, değil mi?

Bir daha kimse ona Frankie'nin dokunduğu gibi dokunamayacak. Buna izin vermeyeceğim. Frankie bir daha Valentine'a ya da herhangi birine bulaşmayacağını bilecek.

Yakın dostum Graves'in 'kirli işler' binalarından birinde oturuyorum ve Donanmaya katılmadan önce yaptığım bir şeyi yaparken sürekli gülüyorum.

İşkence.

"Ve bu da sonuncusu." Frankie'nin ağzındaki son dişi metal bir penseyle çekip çıkarıyorum. Onları yanımdaki ahşap masanın üzerine koyuyorum, son azı dişini de bir kaseye yerleştiriyorum.

Frankie her çığlık attığında daha çok gülümsüyorum. "Şimdi yemeye çalış."

Onun kıcını yemekle ilgili söylediklerini duydum. Her kelimesini duydum.

Ve onu pişman ediyorum.

Onun kıcı, amı, ağzı *ve ruhu* bu dünyada hiç kimsenin hak etmediği unsurlardır... ben de dahil.

Yerel Acil Servis'i buldum, takip ettim ve küçük sevgilime dokunmanın bedelini ödetmek için taburcu olana kadar bekledim.

Kimse ona dokunamaz; kimse ona acı veremez ve kalbi atan biri böyle şeyler yapmaya cüret edecekse, o da ben olurum.

Keşke.

Sadistçe sırtıyorum, verdiğim sözleri her zaman yerine getirdiğim için memnunum. Bütün dişleri bir kasede duruyor.

Frankie'nin ağzı kan içinde. Sonunda bayılana kadar feryat edip çığlık atarken bir sandalyeye sıkıca bağlanır.

Teşekkürler.

Graves onu araştırdı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu embesilin bir geçmişi var

-İki kez alkollü araç kullanmaktan. Birden fazla aile içi şiddet suçlaması ve ardından Graves soruşturmasını yürütürken turnayı gözünden vurdu.

O bir uyuşturucu kaçakçısı.

"Lanet olsun, dostum. Bu seni kızdıracak ne yaptı? Bilgi almak için onu sorgulamama bile izin vermedin. Onu arayan birden fazla kişi tanıyorum." Graves bir kolunu kalçasına dayamış, Frankie'nin başını kahverengi saçlarının ucundan tutarak yukarı çekiyor.

Omuz silkiyorum.

"O... *sinir bozucuydu*. Bu kadarı yeterli olmalı." Ayağa kalkıyorum, oturduğum sandalye geriye doğru gıcırıyor.

"Doğru," diye başını sallıyor ve gerçekten baygın olup olmadığını anlamak için Frankie'nin yanağına bir tokat atıyor ve onu soktuğum derin uykudan hiç ürkmüyor. Frankie'nin baygın başının tekrar aşağıya düşmesine izin veriyorum, baş aşağı düşüyor ve tüm vücudu yere yığılıyor.

Sarı gömleği artık kırmızı bir şelale lekesine dönüşmüştür.

Graves eldivenli ellerini Frankie'nin mikroplarından kurtulmaya çalışır gibi avuçlarının üzerine vuruyor. Siyah bir takım elbise giyiyor, kravat takıyor ve bileğinde bir Rolex var. Çalışırken her zaman şık takımlar giymeyi sever. Ben gösterişli takımlar ve mücevherler yerine rahatlığı tercih ederim. Şu anda koyu renk bir kazak ve eşofman giyiyorum.

"Ama bana söylemediğin başka şeyler de var." Bana doğru yürüdü, kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı.

Oda karanlıktır, çok az ışık vardır ya da hiç yoktur. Etrafta yanan mumlar ve yüksek sesle şarkı söyletmek için işkence oyuncakları var.

"Bir kıza dokunuyordu."

Kaşlarını kaldırarak daha fazla bilgi vermem için beni sıkıştırıyor. Özel hayatım hakkında konuşmayı sevmiyorum. Aslında, konuşmayı hiç sevmem. Ama nedense Amiral'in üvey kızının yanındayken çenemi tutamıyorum.

Graves, üvey kardeşim Graves olduğu için ona her şeyi anlatıyorum. Kendisinin bir güvenlik şirketi var. İşkence de dahil olmak üzere başka hizmetler de sunuyor ki ben de görevde olmadığım zamanlarda bazen bu hizmetlere katılıyorum. Ayrıca mafyanın da içinde.

"Tükür onu, Yaratık." Frankie'nin dişlerinden birini bana fırlatıyor ama ben tam zamanında kurtuluyorum.

"Adı Alessia."

"Jackpot! Ve bu kıızı önemsiyorsun." Eğleniyormuş gibi kollarını kavuşturarak sırtıyor.

"Biliyorum... Sanırım. Ama umursamak istemiyorum. Durumumuz bunu zorlaştırıyor." "Ah, normal bir erkeğin yapacağı gibi buna çıkma teklif ettin mi?"

ya da...?"

"Graves, yapamam ama onu takip ediyordum." Kana bulanmış penseye bakıyorum. "Onu uzaktan izliyordum. Birlikte uzun romantik yürüyüşlere çıkıyoruz ama onun bundan haberi yok. En hafif tabiriyle dikkatimi çekti."

"Seni durduran ne?"

"O benim patronumun üvey kızı. Çizgiyi aşarsam kovulabilirim. Bunu biliyorsun." Ona konumumu hatırlatıyorum. Haddimi biliyorum ama onun varlığı kariyerimin benim için ne kadar önemli olduğunu sorgulamama neden oluyor.

"Bence çoktan sınırları aştınız." Frankie'yi işaret ediyor. "Bu mantıklı. SEAL olmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bunu gizli tutabilirsin. Bu konuda zaten iyi bir iş çıkarıyorsun."

"Sırlar öyle ya da böyle her zaman ortaya çıkar. Ondan uzak durmam gerekiyor ama yapamıyorum. PSD'ye yerleştirildim."

Graves kahkahalara boğulurken benim yüzüm onun tepkisi karşısında sönüyor. Tabii ki bunun komik olduğunu düşünüyor. "PSD? Kişisel güvenlik detayı mı? Operatör Yaratık bebek bakıcılığı görevine getirildi. Sana iyi şanslar. En azından onu takip etmek için para alıyorsun."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve muzip bir gülümseme beliriyor. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Çok fazla şikayet edemem.

"Her neyse... Ayrıca benim niyetim zaten iyi değil. Söz vermem. Kariyerimi asla riske atmam. Yine de, o çok..." Parmaklarımla sakalımı ovuyorum, "Cezbedici."

Bir sigara çıkarıp saniyeler içinde yakıyorum. Stresli olduğumda bir tane yakmak iyi geliyor. Graves işini çok ciddiye alıyor.

Aynı yaşlardayız ve sürpriz bir şekilde birbirimize çok benziyoruz. İşkolikler. Otuzlu yaşlarımızdayız. Bekarız ve görünürde evliliğe ilgimiz yok. Gerçi o pahalı takım elbiseler ve lüks kıyafetler gibi maddi şeyleri seviyor.

arabalar ve malikaneler.

Ben basit biriyim. En pahalı kıyafetlere, evlere veya arabalara sahip olmak gibi bir derdim yok. Müziği, yemeği, viskiyi, açık havayı ve arzular çok fazla olduğunda iyi bir sikişi severim.

"Nasılsın?"

Sorusu midemi bulandırıyor ve Cerrah'ın ve Dario'nun korkunç anılarının yeniden su yüzüne çıkmasını önlemek için derin nefes alıyorum.

Ne demek istediğini biliyorum. Gerçekten neden sorduğunu biliyorum.

Tabii ki bana bunu soruyor. Son zamanlarda herkesten kaçıyorum.

"Ben iyiyim." Ses tonuma sinmiş bir acılıkla yalan söylüyorum. Bu benim için bir işaret.

Git. Bu konuda konuşmayı sevmiyorum.

"Biliyorsun, her şeyi kontrol edemezsin. Bazen bir şeyler olur ve-"

"Graves. Senden hoşlanıyorum. Ve çok fazla insandan hoşlanmam. Ama beni zorlamaya devam edersen sonun iyi dostum Frankie gibi olur." Okşadım

Frankie'nin bilinçsiz omzu, Graves'e gülümsüyor.

Graves ağzını kapatıyor ve dudaklarını büzüyor. Masayı kavırıyor ve başını yana eğerek benden daha fazla kaçıyor.

"Ben bu işi halledeceğim, sen de buradan git. Eminim bir göreve çağrılman uzun sürmeyecektir."

O haklı.

"Bu kaçakçıların görevdeki özel operatörlerle işbirliği yaptığını duydum." Graves üssü saran güncel suçlar hakkında konuşuyor. Her şeyi biliyor.

O öğrendiği bilgileri anlatırken ben orada oturmuş, mermiyi ellerimde evirip çeviriyorum. Graves'e konsantre olamıyorum. Alessia'nın içinin nasıl hissettiğini keşfetme saplantısı her düşüncemi ele geçiriyor. Sözlerini bitirdikten sonra sandalyeden kalkıp kurbanıma doğru yürüyorum.

"Bu çok eğlenceliydi... Bunu kesinlikle bir ara tekrar yapmalıyız!" Omzunu iki kez sıvazlamadan önce baygın haldeki Frankie'nin kulağına haykırıyorum. Asansöre doğru ilerlemeden önce Graves'e kardeşçe sarılıyorum.

"Selam. Baban seni sorup duruyor. Eve döndüğün için seni yakında görmek istiyor." Telefonuyla mesajlaşmaya başladı, muhtemelen diğer iş ortağına ulaşmaya çalışıyordu. Yirmi dört-yedi her zaman onun için hazır bekliyorlar.

"Ona görevden döndüğümü mü söyledin?" Endişe göğsümün içinde kıvrılıyor.

"Evet. O benim için bir baba gibidir. Seni özlüyor. Konuşmak istiyor." Telefon ekranında bir şeyler yazmaya devam ediyor ve ben babamla aramızdaki uçurumu çevreleyen bir suçluluk dalgası hissederek derin bir nefes veriyorum. Derin düşünceler içinde sakalımı ovuşturuyorum.

"Gitmem gerek. Geç oluyor." Katolik babamdan bahsetmekten kaçınıyorum. Graves mesajı aldı ve beni yalnız bıraktı.

Küçük sevgilimi şimdiden
özledim. Oyun zamanı.

Beni aramasını BEKLEMİYORDUM ama onunla oynadığım küçük oyunların işe yaradığını görüyorum. Graves, telefonundan 911'e yapılan tüm aramaların mahvedildiğinden emin oluyor.

Küçük sevgilimi arabasından bir mil uzakta buldum. Yolun kenarında, birkaç metre önümde giden bir kamyonu el sallamaya çalışıyordu.

O kamyon şoförü bu geceden daha uzun yaşamak istiyorsa, sürmeye devam edecek. Alessia onlara el sallamaya ve "Lütfen durun" gibi bir şeyler söylemeye devam ediyor ve beni tatmin edecek şekilde onu görmezden geliyor.

Ne kadar yazık.

Omuzları çöküyor ve ıslak buklelerini yüzünden kaldırarak görüşünü engelliyor. Hâlâ en yakın benzin istasyonundan yaklaşık üç mil uzakta, kıyafetleri tenine yapışmış, onu tutkal gibi sarıyor. Onu hafifçe geçiyorum, aracımı birkaç metre önüne park ediyorum. Kükreyen motor yavaşlıyor ve tek duyduğum camıma vuran sert yağmur sesi oluyor. Neredeyse dolu kadar acımasız.

Durdu, korkmuş gibi durakladı. Belki de bir Challenger kullandığını bilmiyordur. Hemen inmediğimde sinirli bir şekilde dudağını ısıırıyor. Göğsü inip kalkıyor ve koşacakmış gibi tek ayağının üzerinde dönüyor.

Saklambaç oynamayı çok isterdim. Tanrım,
onu kovalamayı çok isterdim.

Ama bu gece değil... Ne diyorum ben? Hiçbir zaman olmaz.

Amiral'in üvey kızıyla değil.

Böyle havalar için her zaman arabamda bulundurduğum şemsiyeyi kaptığım gibi dışarı çıkıyorum. Siyah şemsiyeyi hızlıca açıp üzerimi örtüyorum, dik duruyorum ve ona el sallıyorum. Yağmurun altında gözlerini kısıyor, gözlerindeki yağmur damllarından kaçmaya çalışıyor. Fırtınaya rağmen, kalbimin seğirmesine ve göğsümün sıkışmasına neden olan utangaç bir gülümseme veriyor bana.

"Bay Hannibal?!" Gök gürültüsünü bastırmak için bağırıyor. "Valentine. İçeri gir, gidelim."
Emrediyorum.

Bana çılgınca başını sallıyor ve arabama doğru hızla yürüyor.

Sürücü koltuğına geri kayarak, şemsiyemi arka koltuğa sıkıştırıyorum. O binmeye fırsat bulamadan kapımı kapatıyorum. Diğer tarafa geçip ona yetişmesini bekliyorum. Yolcu kapısını açık tutuyorum ve o içeri girdiğinde kapatıyorum.

Saniyeler sonra sürücü koltuğına geri döndüm, Alessia ile ne halt edeceğimi merak ediyor ve onu alma kararımı sorguluyordum.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Çok hızlı geldiniz. Nasıl gelebildin-

" "On dakika uzaklıkta oturuyorum." Sözü nü kestim.

Sırılsıklam. Beyaz tişörtü tamamen sıırılsıklam. Çok ince pembe bağcıklı bir sütyen giyiyor. Bunu biliyorum çünkü ıslak kumaşın arasından sert, çıplak, kahverengi, tatlı meme uçlarını görebiliyorum.

Tanrım.

Tanrım, bana güç ver ve şu anda onu vücudundan koparmamamı sağla.

Dürtüsel arzularımla hareket etmemek için yeterli olacağını umarak sessizce kendime dua ediyorum, duyularımı ve sinirlerimi sular altında bırakıyorum.

Onları ağzıma alma dürtüsü karşı konulmaz. Onları emmek ve ısırarak istiyorum.

Islak gömleğinden daha fazlasını görebildiğimi fark etmiyor... ta ki bakışlarımı ondan hızla ayırana kadar. Çok hızlıydı ama fark etmesi için yeterince uzun sürdü. Kaşlarını atıyorum ve boğazımı temizliyorum, arabamı sürüyorum ve hafifçe gaza basıyorum.

Küçük sivri durumunu fark eder. "Ah..." utanmış gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup çıplaklığını gizliyor.

Evet. *Evet. Oh doğru*, ama bu utanılacak *bir* şey değil.

Kırmızı bir renk yanaklarını boyuyor. Cildi soğuk yağmur nedeniyle neredeyse solgun ve zeytin tonundaki teni sert tüylerle kaplı. Isıtılmal koltukları açmak için düğmeye uzanıyor, bu da ısınmak için duyduğu aceleyi artırıyor.

"Senin için sakıncası yok, değil mi?" Dişleri gıcırđıyor ve kendi vücut ısımla onu ısıtabilmek için onu kendime çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Yolcu koltuğu ısıtılmal arabamı hiç bu kadar kıskanmamıştım. Kıcı yüzümde olmalıydı.

Kahretsin.

Kendini kontrol et, Yaratık.

"Tabii ki hayır-" Benzin istasyonuna yaklaşmıştım ki, pazusunda kırmızı, hafif hafif morarmış bir el izi gördüm ve bu beni şunu söylemekten alıkoydu

Daha fazla bir şey. Frene basıp arabanın iki saniye içinde tamamen durmasını sağlıyorum. Vücudu öne doğru sarsılıyor ama kemerini bağlayacak kadar akıllı.

Kim ona ellerini morluk bırakacak kadar sert vurdu?

Benden kaynaklanmayan acısına kim sebep oldu? Bana atandığı günden beri, ona not vermeyi hayal ettim. İsteddiği, *yalvardığı* işaretler. Benim olmasını istiyorum ki ona tüm bunları yapabileyim. Sadece bana. Tanrım, onun her yerini dişlerimle işaretlemek istiyorum.

Kahretsin, bir kadını becermeyeli uzun zaman oldu. Çok uzun zaman. Belki de üstesinden gelmeliyim. Belki de yanımdaki güzel ilahi ruhu yutmak için ölümcül cazibeye yardımcı olur.

"Alessia, koluna ne oldu?" Daha fazla inceleyebilmek için pazısını usulca kendime doğru çekerek homurdanıyorum. Onu nazikçe tuttuğumdan emin oluyorum ama her şeyi bilmek için ne kadar çaresiz olduğumu anlaması için yeterince sert davranıyorum.

Sanki biri onu eliyle sıkıca tutmuş gibi parmak izi morlukları var. Taze ve yeni. Daha önce El Devine'de böyle bir şey olmamıştı. Frankie yapmış olamaz çünkü bütün gece gözüm onun üzerindeydi.

"Bir şey yok..." diye kekeliyor, usulca fısıldıyor. Ön cam silecekleri ağır ve öfke dolu nefes alışımı gizliyor. İşte o zaman kırmızı ve şiş gözler ortaya çıkıyor.

Ağlıyordu.

Şimdi çok kızgıyım.

Kontrol, Yaratık... *kontrol*.

Kaşlarını çatıyor, kolunu tekrar yanına çekiyor ve pencereden dışarı bakıyor. Isınmak için trisepslerini ovuşturuyor. Hiç düşünmeden deri ceketimi çıkarıp battaniye gibi kucağına koyuyorum.

Yine de kımıldamıyor, neden bilmiyorum ama bu beni rahatsız ediyor. Beni içeri almasını istiyorum.

El Devine'den şimdiye kadar ne olmuş olabilir? Jack'i öğrendi mi?

Frankie ile o kadar meşguldüm ki onu takip edemedim. Sabah evine uğradığımda evini boş buldum.

Bunu kimin yaptığını bilmem gerek.

"Sana ne olduğunu anlatana kadar arabayı kullanmayacağım," diyorum, sesim ön cama vuran sert yağmurun sesine karışıyor. Sesim soğuk, tonum duygusuz.

Başını sallıyor, hâlâ bana bakamıyor. Beni neyin tuttuğunu bilmiyorum ama ona dokunmak için uzandım. Yine yolun kenarındayım. Saniyeler sonra emniyet kemerimi çözüyor, kalbimin soğuk kısımlarının ısınmasına izin veriyorum çünkü onun varlığı bana bunu yapıyor. Beni lekeliyor ve ben bununla savaşmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Günün sonunda, ben sadece insani hatalar yapabilen bir adamım. Umarım bu, kendimi şımartmama izin verecek bir hata değildir. Onun kim olduğunu öğrendiğimden beri var olan sınırları aşamam. İkimizin de kariyerini mahvedebilecek yıkıcı bir hata.

Orta konsola doğru eğilip saçlarını omzundan itiyorum. Arkasındaki uzun yeşil ağaçlar rüzgârda sallanıyor, karanlık manzarayı kaplıyor ve gökyüzüne yeniden şimşekler çakıyor.

"Valentine," diye tekrar sesleniyorum.

Sonunda bana döndü ve kalbi çok kırılmış bir sesle şöyle dedi. "Sadece bir an için rol yapabilir miyiz?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Kaşlarım birbirine çarpıyor, isteği karşısında kafam karışıyor.

"Bu gece için Ravenmore patronunun patronu değilmiş ve sen de benim korumam değilmişsin gibi davranabilir miyiz ve belki de sadece..." diye soruyor tereddütle. Aramızda bir teselli duraklıyor. "Lütfen, sarıl bana?"

Ağzımın uçları rahatlatıcı bir şekilde yukarı doğru eğiliyor, "Numara yapabilirim." "Bana atanmaktan memnun olmadığını biliyorum ve-"

Başparmağımı ağzına götürüp onu susturdum.

Benimle rol mü yapmak istiyor? *Eğer isterse bütün gece rol yapabilirim.*

Yumuşak, pembe alt dudaklarını başparmağımla ileri geri okşarken gözleri kamaşıyor, kızarıyor. Kıpkırmızı kızarıyor, kalçalarını birbirine kenetliyor ve deri ceketimi ellerinin altında sıkıca kavırıyor.

Bir ya da iki saniye sonra dudaklarını ayırıyor... ve nefesini içine çekerken dilinin ıslaklığını görüyorum.

Amiralin üvey kızını arabamın yolcu koltuğunda sikmeyeceğim.

Ara

ba. Onu parmaklarımla ve aletimle boğmayacağım. I.

Will.

Hayı

r.

Sonra kollarını boynuma doladı, bana sımsıkı sarıldı.

Birinin ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için yalvarıyor. Ne

olduğunu bilmeden

yanlış beni öldürüyor.

Bir anlığına sertleşiyorum, dokunuşunun tadını çıkarıyorum, beni ıslatıp ıslatmadığını umursamıyorum. Sert meme uçları göğsümü sıyrıyor.

Lanet olsun.

Onu arkamda tutuyorum, parmaklarımla küçük daireler çizerek okşuyorum.

Burnunu çekip boynuma doğru hıçkırarak öyle yumuşak bir şekilde hıçkırıyor ki burnunun tenimi sıyırdığını hissedebiliyorum.

Her zamanki gibi çok güzel kokuyor.

Ve saniyeler gibi gelen yaklaşık üç dakika boyunca, bir sonraki hamlesini yapmaya hazır olana kadar onu tutuyorum.

"Erkek arkadaşımı bu gece beni aldatırken yakaladım," diye omzuma hıçkırıyor. Ağzından ağır, ılık nefesler geliyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü hasta bir yanım sonunda öğrendiği için mutlu.

"En iyi arkadaşım. Bu ne kadar klişe Bay Hannibal?" Gitmeme izin vermiyor. Ağlamaktan vücudu inip kalkarken beni sıkıca tutmaya devam ediyor.

'Bay Hannibal' deyişinde onu sahiplenme saplantısını daha da alevlendiren bir şey var.

Sikeyim.

"Size en yakın olanlar, sizi incitmek için en fazla güce sahip olanlardır." İç çekiyorum. "En yakın olanlar en çok zararı verir. Lütfen bir dahaki sefere birini içeri almaya karar verdiğinde bunu hatırla," diyorum ona.

Çemberimi küçük tutuyorum ve o zaman bile yeterince küçük olmadığını düşünüyorum. "Neden bu hep benim başıma geliyor? Herkesle ilgilenmeye çalışıyorum. I

Her zaman doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Çok önemişiyorum ama sanki nazik olmak hep kıcıma batıyor. Dünya neden böyle işliyor? Neden ona yardım eli uzattığınızda dünya kolunuzu ısırp koparıyor?"

İşte bu yüzden insanlardan nefret ediyorum. Bir süredir onu izliyordum. Bu kız verdikçe veriyor; verecek bir şeyi kalmadığını düşündüğünde, onu bulacaktır.

Ona kendini değersiz hissettiren her varlığın kalbini göğsünden söküp almak istiyorum. Tek ihtiyacım olan lanet bir isim. Ya da bir yüz.

"Arabamın benzini yok. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim... ve sonra..." diye fısıldıyor, korkusu her hecesinde belli oluyor. Kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyormuş gibi duraklıyor. "Sürekli garip mesajlar

alıyorum. Biri *beni izliyor*. Ravenmore'a söylemek istemedim. Bu sadece

Görevi haklı çıkar, seni takımdaki zamanından ve görevlerinden ayırıp bana göz kulak ol. Beni kişisel güvenlik altında tuttuğu için haklı olduğunu söylemek istemedim. Ama şimdi korkuyorum. Şu anda gidecek hiçbir yerim yok. Beni bir otele götürebilir misin?"

"Hayır," diye homurdanıyorum, alçak sesle ve boğuk. Beni tutmayı bırakıyor, ellerini yavaşça bedenimden çekiyor ve koltuğuna geri oturuyor. Yanaklarındaki yaşları siliyor, parmaklarıyla kıpırdanıyor.

"İyi olacağım. Söz veriyorum." Bana güven veriyor ama sözleri yeterince ikna edici değil.

"Bu riski göze alamam. Seni annenin evine götürebilirim. Ravenmore başka türlüünü istemezdi, o-"

"Beni onların yerine götürmeyin!" Israr ediyor. "Annemle aramızdaki ilişki karmaşık." Ellerini önünde sallayarak protesto ederek mırıldanıyor.

"Peki. O zaman nerede? Sakın otel deme," diye hırıliyorum. Tekrar pencereden dışarı bakarak düşünüyor.

"O zaman senin kanepende yatabilir miyim?"

Kalbim küt küt atıyor. Bu iyi bir fikir değil. Her ne kadar onu oraya götürmek istesem de, yapamam.

"Ravenmore'un bunu onaylayacağından emin değilim. Biri evimde yatıya kaldığını öğrenirse iyi görünmez."

Gerçek bu. İnsanların Alessia'nın benim evimde kalması hakkında dedikodu yapma düşüncesi midemi bulandırıyor. Onun yüzünden takımdaki yerimi kaybetme riskini göze alamam. Gizli takıntımın öyle kalması gerekiyor.

Bir sır.

"Lütfen. Hiçbir şey söylemeyeceğim Bay Hannibal; sadece bu gecelik." Eli dizime kayıyor, masum bir şekilde kavıyor. Gözlerim bir an için eşofmanımın üzerindeki küçük avucuna kayıyor. Vücuduma saf alevlerden oluşan bir şok dalgası gönderiyor. Artık hissedemeyeceğimi sandığım alevler.

Alçak bir hırıltı göğsümde yankılanıyor.

Ona nasıl hayır diyebilirim ki? Hiç mi?

"Bu ne zaman başladı?" diye soruyorum.

"Kısa mesajlar mı?"

"Hayır, yağmur," diyorum alaycı bir tavırla. "Evet, mesajlar, Valentine."

"Ah, doğru, tabii ki," diye kıkırdıyor.

Onun kahkahası benim yeni milli marşım olabilir.
Arabayı park modundan çıkarıp sürüyorum. "Bir hafta önce."

"Güvende değilsin. Sanırım bu gece tanıdığın biriyle kalman daha güvenli olur. Sana kimin mesaj attığını bulana kadar. Peki ya Winters? Telefonunu şarj etmeli ve bunu polise bildirmeliyiz. Neden şimdiye kadar yapmadın?"

Manipülatif davranıyorum, biliyorum... ama umurumda değil.

"Çok fazla şey yaşadım. İşim, emirlere uymamam ve erkek arkadaşım -yani eski erkek arkadaşım- arasında çok fazla şey var. Bir parçam bu kişinin hastalıklı bir oyun oynadığını düşünüyor ve beni rahat bırakmasını umuyorum. Winters... bu gece Lopez'e bineceğinden oldukça eminim."

Vicente'nin konuşlanmadan önce iş yerinden biriyle takılacağını düşünmezdim.

Benzin istasyonunu geçiyoruz ve arabamda kısık sesle Metallica çalıyor.

"Bahane üretiyormuşum gibi görüldüğünün farkındayım ve bu ciddiye almam gereken bir şey."

"Bu takipçi sorununuzun kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" Konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

Şiddetli yağmurun altında evime ulaşmaya konsantre olurken onun kahverengi bal gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Sessiz kalıyor, hoşuma gitmeyen ürkütücü bir sessizlik. Kasvetli bir ses tonuyla bana, "Hayır ama yakında göreve çıkıyoruz. Umarım o listeyi hazırlayanlar değildir," diye ciyaklıyor.

Direksiyonu sıkıca kavriyorum ve dizimi zıplatıyorum.

"Senin için halledeceğim," diye söz veriyorum ona.

"Ne?" Mırıldanıyor.

"Bu kişiyi bulacağım..." Sola dönüyorum, evime sekiz dakika kaldı. Bana bir kaşını kaldırıyor. "Onları her zaman bulurum."

TAMAMEN SİYAH BİR MEYDAN OKUYUCU yolun kenarına çekip inmediğinde, önümde duran ve sonunda buluşup kaderimi mühürlemeye hazır olan takipçi sorunumdan korktum. Bu kişinin amacının ne olduğunu bilmiyorum. Bu kişi insanları korkutmaktan zevk alıyor mu bilmiyorum ama kazanıyor.

Belki de insan kaçakçılığı yapan kişilerdir.

Ama sonra uzun boylu, tanıdık maskeli bir adam elinde bir şemsiyeyle dışarı çıktı ve ben o canlı buz grisi gözleri gördüm.

Daegan yine maskesini takıyor. El Devine'den bu yana kıyafet değiştirmiş gibi görünüyor. Koyu gri eşofman altı, siyah kazak ve siyah beyaz Converse giyiyor.

Yağmurun altında gözlerimi kısıtım, çok iyi tanıdığım o gözleri gördüm ve bir rahatlama dalgası beni vurdu, endişeyi ve tereddütü yıkadı.

İri, uzun ve gizemli biri. Bir gün Danny'ye boyunun kaç olduğunu sordum ve bana 1.80 olduğunu söyledi. El Devine'de ikisi de ayağa kalktığı anda aynı boyda olduklarını fark ettim.

Daegan bana el sallayarak arabasına binmemi emretti. Hemen itaat ettim ve eşofmanının üzerinden sikinin dış hatlarını gördüğümde gözlerimin şişmesini engellemek için elimden geleni yapmak zorunda kaldım.

Eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa, o çok büyük.

Parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdiğinde, elimde olmadan bundan çok keyif aldım. Keşke parmağını ağzıma soksaydı ve bir an için sokacağını düşündüm. Parmağı ağzımdayken, doğrudan kalçalarımın arasına titreşen bir darbe gönderdi ve kirli düşüncelerim kudurdu. Acaba dudakları benimkilerin üzerinde nasıl bir his uyandırırdu? Tüm yüzünün neye benzediğini merak ediyorum.

Arabasındaki enerji sıcak ve yasak bir şeye dönüştü. Tanrım, benim neyim var?

Jack'ten birkaç saat önce ayrıldığımı biliyorum. Belki üzgünüm, belki depresyundayım ve belki de kızgınım, ama neden onunla bir gece geçirmek bu kadar ilgimi çekiyor?

Birine karşı bu kadar ateşli bir çekim hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Üniversiteden beri Jack ile birlikte olmama rağmen, zevk ve keşfetmeyi merak ettiğim farklı karışıklıklar söz konusu olduğunda kendimi çok deneyimsiz hissediyorum.

Jack'le ayrılmamız çok gecikmişti. Ona karşı hislerimi uzun zaman önce kaybetmişim. İlişkimiz memnuniyete dönüştü. Ama sonra agresif ve mesafeli olmaya başladı ve aramızdaki bağ azaldı.

Ve şimdi, istemediğim ya da geldiğini görmediğim ihanet gerçekleşti. Bailey'nin arkadaşlığı da onunla birlikte gitti.

Arabadaki yakınlığımız kalçalarımın birbirine sıkıca kenetlenmesine neden oldu. Kolonyası, duman ve deri koltuklarıyla karışarak beni sert bir şekilde etkiledi. Bu kokular birleştğinde sonsuza dek içinde kaybolabileceğim bir aroma yarattı.

Bana deli diyebilirsiniz ama ben bayılıyorum.

Daegan hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Beni içeri almasını istiyorum. Maske takmasının tek nedeni insanların yara izlerinin nasıl oluştuğuna dair sorular sormasını ya da savaş esiri olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmasını istememesi. Belki de yaşadıklarını anlatmak istemiyordur ama anlatırsa can kulağıyla dinlerim.

Ona neden maske taktığını sorduğum için kendimden nefret ediyorum. Belki haddimi aştım ama verdiği yanıt bana bunu umursamadığını söylüyor.

Sessizce oturup Metallica dinlerken bir mahalleye dönüşüyoruz.

Evi tek katlı ama çok geniş. Bloomings'in eteklerinde, herkesin bir ila iki dönümlük arsalara sahip olduğu bir mahallede. Tüm evler yeni yapılmış gibi görünüyor.

Gerçekten de beni bulduğu yerden on dakika uzakta yaşıyor.

Fırtına gök gürültüsüyle birlikte tehlikeli bir şekilde şiddetlenir ve yağmur dinmek bilmez.

Evinin önüne doğru hızlı adımlarla yürürken şemsiyesiyle beni yağmurdan koruyor. Siyah boyalı kapıyı hızla açıp içeri girmemi işaret ediyor, ben de hemen içeri atlıyorum.

Kapıyı kapatıp arkamdan kilitlediği anda karanlık ve tanıdık bir kokuyla karşılaşıyoruz. Evi her yönüyle Daegan gibi kokuyor. Soğuk ve ıslaktan hâlâ titriyorum. Bir düğmeye basıp girişi aydınlatıyor.

"Koridorda bir duş var ama benim banyomdaki duşu kullanabilirsin. Yalnız yaşadığım için orada şampuan var ve kıyafetlerimden bazılarını ödünç almana izin vereceğim, böylece içinde uyuyabileceğin kuru bir şeyin olur." Önümde yürüyerek beni koridora yönlendiriyor. Converse'i yürürken alçak sesler çıkarıyor. Bir dönüş yapmadan önce, tüm oturma odasını saran tamamen siyah bir kanepe ve açık gri renkli duvarına monte edilmiş bir televizyon görüyorum. Tamamen siyah renkli bir mutfak, viski şişeleri ve dağınık modern mobilya parçalarının üzerine serpiştirilmiş askeri ödüller dışında neredeyse hiç dekorasyon yok.

Madalyalı bir kahraman.

Yanında çerçevelenmiş fotoğrafların bulunduğu koridora dönüyoruz.

İki adamın daha fotoğrafı var ve El Devine olmayan bir bardalarmış gibi görünüyor. Ellerinde pizza ve bira tutuyorlar ve mutlu görünüyorlar, sanki bir kutlama için tezahürat yapıyorlar. Bunu bir diğeri takip ediyor ve denizaşırı bir yerde çekilmiş bir görev fotoğrafına benziyor. Üniformaları içinde, ellerinde tüfeklerle bir SEAL timinin yanındalar. Bay Rider ve Enzo Rooker'ı görüyorum, bu da demek oluyor ki SEAL Takımı infazcıları olmalı.

Yatak odasına girmeden önce gördüğüm son fotoğrafta uzun siyah saçlı güzel bir kadın, battaniyeye sarılı bir erkek bebeği kucağında tutuyor. Kolları olan uzun beyaz bir elbise giymiş ve mavi göz farı göz kapaklarını güzelce boyamış. Daegan ile aynı buzdan gözlere sahip. Bir kanepede otururken onu tutuşunda huzurlu bir hava var.

"Bebekken annenle birlikte olan sen misin?" Duvardaki fotoğrafı gösteriyorum ve o da omuzlarının üzerinden bakıyor.

"Evet," diye fısıldıyor soğuk bir şekilde.

Karanlık yatak odasında yürümeye devam ediyoruz ve saniyeler içinde banyosuna varıyoruz.

"Bu gece kanepeyi ben alacağım, sen de benim yatak odamı alabilirsin." Kapıyı kapatmaya hazırmış gibi açık tutuyor. İçeri giriyorum, dağları ve kar manzarasını taklit eden siyah beyaz duş perdelerini inceliyorum. Arkamı dönüyorum ve hemen tartışmak için ağzımı açıyorum.

"Yapmayacağım! Bırak kanepede uyuyayım. I-"

"Alessia'ya sormuyorum. *Sana söylüyorum.* Kanepeyi alıyorum." Havlıyor.

İlk adımı söylediğinde dişlerim sıkışıyor.

Adımı söyleme şeklini seviyorum.

Tanrım, bana emir verebilir ve ben de memnuniyetle itaat ederim.

Kahretsin.

Şimdiden Lopez'e Winters gibi davranıyorum.

"Bunu sana erkek arkadaşın yaptı." Bir kaşını kaldırıyor ve kolumdaki izleri işaret ediyor.

Başım kırmızı ve mor izlerin üzerine düşüyor. Jack'in beni kavradığı yeri avucumla tutuyorum, sanki silecekmiş gibi aşağı yukarı ovuyorum. İhaneti silecekmiş gibi. Morlukları sil. En iyi arkadaşımın beni erkek arkadaşımın kelimenin tam anlamıyla kazıklamasının anısı geri geliyor ve içim acıyana kadar hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum.

Bu çok acıtıyor. O benim en iyi arkadaşımdı. İkisi de öyleydi. Ya şimdi?

Kimsem yokmuş gibi hissediyorum.

Boğazımda bir yumru oluşmaya başlıyor, ancak dikkatim bir kez daha derin, boğuk bir sese doğru çekildiğinde kasvetli düşüncelerim yavaşça kayboluyor.

"Öyle değil mi?" Homurdanıyor, cevabı yine benden zorla almaya çalışıyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarım beyaz yarıklara dönüşüyor ve susuyorum. Neden bilmiyorum ama utanacak bir şeyim olmamasına rağmen utanıyorum.

Belki de Jack'le bu kadar uzun süre kaldığım için utanç duyuyorum.

Gözleri tiksintiyi haykırıyor. Frankie'yi bıçakladığı zamanki bakışlarının aynısı. Kapı kolunu sıkıca kavıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. Öfke ondan yayılıyor, odadaki enerjiyi yoğunlaştırıyor. Başını şiddetle sallıyor, sanki öfkesini bastırmak için elinden geleni yapıyor.

"Onu ve en iyi arkadaşımı birlikte bulduğumda evden çıkmaya çalışıyordum. Beni durdurmaya çalıştığında evimin kapısında idim." Ona daha fazla bakamayarak mırıldandım.

"Onu öldüreceğim."

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve banyodan çıkamadan onu durdurmak için ileri atılıyorum. Bir adım daha atmadan çaresizce elini sıkıyorum ve haykırıyorum.

"Bay Hannibal, hayır, durun! Duramazsınız!" Ona yalvardım. Frankie'ye yaptıklarını gördükten sonra, üzerimde morluklar bırakan birine neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum.

Neden bu kadar önemsiyor ki?

"Taşaklarına tekme attım," diye alay ediyorum, Jack'in kızarmış yüzünü hatırlayarak. "Muhtemelen hâlâ yerde ağlıyordur, gerçekten." Tıpkı El Devine'de yaptığım gibi onu durdurabileceğimi umarak elini yavaşça kavıyorum.

Kaşları sanki içsel bir savaş veriyormuş gibi avucumun içinde yoğunlaşıyor. Haddimi aşıp aşmadığımı anlayamıyorum. Her iki durumda da, bu beni durdurmaya yetmiyor.

Ağır, ateşli nefesler alırken göğsü hızla inip kalkıyor. İkimiz de hala gözlerimizin önünde korkunç bir kazayı izler gibi birbirimizi izliyoruz ve bunu durduramıyoruz. Aramızda bir bağ var. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Sadece zamanın çözebileceği anlaşılmas bir bağlantı. İkimiz de tenlerimizin birbirine değdiği bu anın tadını çıkarıyor, bozmak istemediğim samimi sessizliğin tadını çıkarıyoruz.

O da benim gibi hissediyor olmalı.

Öyle olmak zorunda. Onu izliyorum... elimi ve dudaklarımı izliyorum.

"Onlar birbirleri için yaratılmışlar. Biraz kızgın ve üzgün olabilirim ama beni hala şaşkınlığa sürükleyen şey ihanet."

Onun önünde ağlamayı reddederek boğazımdaki taşı yutuyorum. Artık ağlamak istemiyorum. İçimde tuttuğum şeyi hissediyor çünkü rahatlatıcı jestime karşılık veriyor.

Başparmağını bileğimin üzerinde daireler çizerek gezdirmeye başladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ağzımdan kısık bir mırıltı dökülüyor.

"Tüm görevlerin için bu kadar korumacı mısın? Neden bu kadar önemsiyorsun?" Cevap vermesi için cesaretlendirerek soruyorum. Çapkın biri mi? Lopez ve Rider gibi mi? Bailey bana onların her hafta sonu kollarında farklı kadınlarla El Devine'e yaptıkları sürekli seyahatleri anlatırdı.

Islak gömleğimin içinden sertleşmiş meme uçlarımı görüp göremeyeceğini umursamadan bir adım öne çıkıyorum. Umarım onları görebilir ve umarım bu ani, beklenmedik çekimin bana ne yaptığını hissedebilir.

Bana ne oldu bilmiyorum. Şu anda berbat durumdayım. Mecazi ve fiziksel olarak. Neden çok çekici bir deniz komandosuyla daha da berbat olmayayım?

Gözleri elimden koluma doğru ilerliyor ve sonunda göğsümde duruyor. Bir adım daha atıyorum ve diğer elimi *teşekkür* edercesine onunkinin üzerine koyuyorum.

Boğazını temizledi, elini çekti ve "Havlular lavabonun altında" diye mırıldandı. Banyodan çıkıp kapıyı çarparak kapatıyor, sanki benden bir vebalı gibi kaçmaya çalışıyor.

Karışık duygularla irkilerek orada durdum.

Şehvet, şaşkınlık, merak, ama en çok da tahrik oldum ve aklımın her mantıklı kısmını sorguluyorum.

DUŞUMDAN SONRA, inatçı yanımla Daegan'ı özliyordum. Su saçlarıma yağarken, El Devine'deki anları, arabasını ve asansörü tekrar tekrar hatırlıyordum. Duştaki zamanım bittiğinde ve temizlendiğimde, kendimi onu ararken buldum.

Onun aurasına uymak istiyordum.

Kendini nasıl tasvir ettiği konusunda çok *özür dilemez*. Kimsenin kendisi ya da kararları hakkında ne düşündüğünü umursamıyor.

Keşke ben de öyle olabilsem. Bu benim doğamda yok ama belki zamanla olabilirim.

Hiç kimse bana Bay Hannibal gibi bakmamıştı. Hiç kimse.

Onu tanımak istiyorum. Her bir parçasını. O, hayatımda keşfetmek istediğim büyüleyici bir gizem. Bu derinlikler derin ve karanlık olsa bile, onun deliliği olduğunu düşündüğüm şeylere takılıp kalmayı umursamadan onlara körü körüne dalmak istiyorum. Bana görüldüğümü ve duyulduğumu hissettirdi. Kokusuyla, sesiyle ve gözleriyle büyülenmiş bir ay gibi ona yakın olmak istiyorum.

Soğuk, gri buz havuzları.

Parmak uçlarımla, karanlık oturma odasından geçerek evinin diğer tarafına sürünerek giriyorum. Her adımda ayaklarım ve saçlarımdan akan su damlaları soğuk zemine çarpıyor. Köşede krem rengi abajuruyla açık duran kum saati bir lamba var. Yanlışıyla açık bırakmış olmalı. İpine uzanıyorum, onu uyandırmak için kendimi cesaretle kaplamadan önce kapatıyorum. Dudağımı ısıyorum, bunu yapmadan önce iki kez düşünüyorum.

Teredditle etrafıma bakıyorum ve solumdaki mutfak adasını görüyorum. Uzun bir bardak Makers Mark viskisi, yanında boş bir shot bardağı ile duruyor.

Yatmadan önce içti mi?

Tamamen siyah kanepesine bakıyorum ve beyaz çoraplarıyla uyuyan devasa figürünü görüyorum.

Hâlâ maskesini takıyor.

Burada olduğum için mi? Her zaman maske takarak mı uyur?

Eğer bu yüzden kendini gizliyorsa yara izlerinden asla utanmamalı.

Üzerinde hâlâ beni aldığı kıyafetler var; koyu gri bir eşofman altı ve siyah bir bluz. Havlumu göğüslerimin etrafında sıkıca kavrayarak yavaşça yürüyorum.

Zaten olduğumdan daha fazla yük olmak istemiyorum. Onun kıyafetlerini giymeyi reddederek, külotum ve havlumla uyuyacağım. Ondan zaten olduğumdan daha fazlasını almayacağım.

Sırt üstü yatarken ağır ağır nefes alıyor. Uyuyorsa yavaş ve düzenli nefes alması gerekmez mi? Rahatlamanın tam tersi gibi görünüyor, parmak kasları damarlı ellerinin etrafında hafifçe seğiriyor ve göğsü nefes almak için çok uğraşıyormuş gibi yükselip alçalıyor.

Kabus mu görüyor?

Kaşlarımın çatılması yüzümü aşağıya doğru eğiyor. Sonunda bir inanç sıçraması yaparak omzuna uzandım. Muhtemelen kanepede uyumaya alışık değildir. Yatağına ihtiyacı var. Belki de bu yüzden kabus görüyordur, çünkü alışık olduğu ortamın dışındadır.

Ben de bu yüzden buradayım.

"Bay Hannibal," diye fısıldıyorum parmaklarımla pazusunu iterken. İki hızlı hareketle bir tepki bekliyorum. Ama hiçbir şey gelmiyor. Bir nefes daha çekiyorum ve onu tekrar uyandırmaya çalışıyorum. Muhtemelen derin bir uykudadır.

"Daegan," maskeli kulağına yaklaşırken ilk adını usulca mırıldanıyorum, ıslak buklelerim öne düşüyor ve göğsünü hafifçe sıyrıyor.

Gözümü kırpmamdan ya da ne yaptığımı fark etmemden daha hızlı bir şekilde, boğazıma dayadığım bir bıçakla saniyeler içinde yerdeydim.

"DUA MI EDİYORDUN, HANNIBAL?" *Dario Marchetti, üvey kardeşim, bana soruyor. Irak'ta bir köyde devriye geziyoruz, alnımız ter içinde, üniformalarımız kum içinde, ayaklarımızı sürüyerek yürüyoruz.*

Ailelerimiz evlendiğinde Dario benim en iyi arkadaşım oldu. Birbirimizden ayrılamazdık. Her zaman iyi bir şey yapmadık. Başımızı belaya sokacak aptalca şeyler yapmaya cesaret eder ve birbirimizi zorlardık.

Annem vefat ettiğinde, babam yıllar sonra ben lisedeyken kilisede tanıştığı bir kadınla yeniden evlendi. Sonunda ben onu zorlayana kadar hayatına devam ettiği için kendini suçlu hissetti. O yıllar boyunca babamı yalnız görmekten nefret ettim. Annem kendini öldürdüğünde derin bir depresyona girdi. Onun ölümünü omuzlarında taşıdı... ve muhtemelen hala da taşıyor. Annemin intiharı için kendini suçluyor çünkü onu yardım alması için zorlamak yerine

doktorları, tıp yerine inancı teşvik etti.

Şimdi bir yetişkin olarak bir parçam bunu ona karşı kullanıyor. Çocukken, ebeveynlerimin seçimlerinin büyüklüğünü kavramak benim için daha zordu.

"Tabii ki." Çiğnediğim tütünü yanımdaki yere tükürüyorum. Her zamanki gibi Dario'nun üzerinde yükseliyorum, gölgelerimiz aramızdaki ciddi boy farkını yansıtıyor. O zayıf, bense o kadar değilim.

Hava sıcak ve kuru ve sıcak hiç acımadan bizi kavuruyor. Sakalım tamamen uzamış ve uzun saçlarım kulaklarımın arkasına sıkışmış, ter içinde kalmış. Üniformam ve teçhizatım nefes almayı zorlaştırıyor, ancak eğitildiğimiz gibi ilerlemeye devam ediyoruz.

"Bayan Marchetti sonunda telefonlarınıza bakıyor mu?" diye sordum. Annesi, ilk kocası öldükten ve babamla yeniden evlendikten sonra bile babamın soyadını almamıştı.

Donanmaya birlikte katıldığımızdan beri annesi ikimizle de konuşmadı. O farklı bir yoldaydı. Doktor olacaktı. Ama bunun yerine tıp fakültesini bıraktı, benim izimden gitti ve SEALS'e katıldı. Birlikte mezun olmamız bir mucize.

Çok nadirdir.

O tıp alanında SEAL olmaya devam etti, ben de keskin nişancı okuluna gittim.

"Hayır, annem hâlâ telefonlarıma cevap vermiyor. Ama baban geleceğini söylüyor. Görevden döndüğümüzde onu görmeye gideceğim."

"O da benimle konuşmuyor. Donanmaya beni takip etmeye karar verdiği için beni suçluyor. Bunun için çok teşekkürler, göt herif." Elimle omzunu dürtüyorum; bir iki adım sendeliyor ve tütününü önümüze tükürüyor. Botumu bir santimle kıl payı kaçırdı.

Kuru kuru gülüyor. Annesiyle çok yakın bir ilişkileri var. Tam bir ana kuzusu diyebiliriz. Kahverengi kıvrıcık saçları kısa kesilmiş, kasketinin altında saklı. Annesinin ikizi. Aynı özellikleri paylaşıyorlar ama onun yüzü tam tersi.

Ona her baktığında babasını gördüğünü söyler.

Babam bana baktığında annemin gözlerini görüyor. Annem öldüğünden beri gözlerimin içine bakamıyor... asla.

"Umarım yakında ikimiz için de yola gelir." Tüfeğini yeniden ayarlarken homurdanıyor ve keskin bir nefes alıyor.

Dario'nun annesiyle samimi ve saygılı bir ilişkimiz var. Ağabeyime, küçük kız kardeşime ve bana her zaman iyi davrandı ve babamın koyduğu sınırlara saygı gösterdi.

Bana defalarca yeni eşinin annemin yerini tutamayacağını söyledi.

Temizlememiz gereken başka bir binaya ulaştık ve takım arkadaşımız kapıyı kırmak üzere. İçeri girmeye hazır bir şekilde pozisyon alıyor ama mikrofonlarımız ötüyor. Ekiplerdeki kaos kulaklarımıza çılgınca bağılıyor, sesleri aciliyetle renkleniyor.

Sikeyim.

Yanlış bir hareket yaptığımızı biliyorum ve kalbim midemin çukuruna demir atıyor. Göz açıp kapayınca kadar hayatlarımız sonsuza dek değişti. Her şey çok hızlı oldu, neredeyse kaydedilemeyecek kadar. Yolumuzu değiştirmek, savunma pozisyonuna geçmek için lanet olası bir şansımız yok. Kaderimiz biz söylemeden kalıcı olarak damgalandı.

Ardından büyük bir patlama oldu. Hayatımın en kötü zamanlarının başlangıcı beni vuruyor. Her şey kararıyor ve mantıklı gelen tek şey acı oluyor.

Kendimi tekrar renkli bulana kadar her şey siyahtı. Amiralin üvey kızını yere yatırmıştım, bıçağımı boğazına dayamıştım ve diğer elimle nefes yolunu keserek onu boğuyordum. Derisinin rengi kırmızımsı mora döndü.

Saçları ıslak ve yüzü makyajsız, tamamen doğal. Şampuanımın kokusu burnuma geliyor, ama bu tekinsiz düşüncelerimden kurtulmama yetmiyor. Sanki bir tehditmiş gibi onu tepeden tırnağa tarıyorum. Her hareketini hayatım buna bağlıymış gibi izliyorum çünkü bir an için... Irak'ta olduğumu sandım. Onun beni öldürmeye çalışan tutsaklarımdan biri olduğunu ve boğazını kesip canını almaya sadece bir santimetre uzaklıkta olduğumu düşündüm.

Etrafıma bakıyorum, sanki Cerrah'ın yüzümü tekrar kesmesini bekliyormuşum gibi çevremde hızlı bir değerlendirme yapıyorum. Lamba kapatılmış ve beni daha da uğursuz bir dehşete sürüklüyor. Kaçırıldığım gün, her gece gördüğüm aynı rüya peşimi bırakmıyor ve bu gece de farklı değil. Günlerce süren işkence hala zihnimi bulandırıyor ve görünürde bir sonu yok.

Korkmuş ve kafası karışmış Alessia'ya bakıyorum. Onu yere yatırıyorum, bıçağım boynunu sıyrıyor ve bıçak şimdi kıpkırmızıya boyanmış. Kanaması var. Onu iyice kestim ama beni endişelendirecek kadar derin değil.

Kahretsin.

Bıçağı boynundan çıkarmalıyım, ama önümde bu kadar görkemli bir şekilde kanamasıyla ilgili bir şey, daha fazlasını görmek istememe neden oluyor.

Kahverengi gözleri hayatı için duyduğu bariz korkuyla açılıyor. Kelimeleri bulmaya çalışırken ıslak kirpikleri hızla açılıp kapanıyor. Ben kendi kelimelerimi bulamıyorum. Kan hücum ediyor ve ben hareket edemiyorum.

"Bay Hannibal, ben-" nefes almakta zorlanıyor, alnında bir damar şişiyor. "Sadece benim, bırak gideyim." Gözyaşları yüzünün kenarından aşağı dökülüyor.

Sinirli bir nefes çekiyorum ve boynunu bırakıyorum, zorla aldığı havayı ona veriyorum.

Boğuluyor ve inliyor.

"Neden? Bunu bana neden yaptın?" Başını yana çevirerek boğuk bir şekilde öksürüyor.

"Önemli değil," diye azarladım onu.

"Buraya sana kanepeyi alacağımı ve yatak odana geri dönebileceğini söylemeye geldim!" Benden kaçmaya çalışır gibi yan dönmeye çalışarak bağıyor, ama belim onu hâlâ aşağıda tutuyor, bıçağım yüzünün yan tarafında ahşap zemine dayanıyor.

"Beni bir daha böyle uyandırma," diye hırlayarak yüzüne bakıyorum. Maskem hâlâ takılı. Vücut ısımız bir oluyor ve taşmak isteyen şehveti yutuyorum.

Sikeyim, çok sertleştim.

Benim için küçük gözyaşları döktüğünü, ellerimi boynuna doladığımı ve üzerinde havludan başka bir şey olmadığını görmek. Onu yırtıp atmak istiyorum. Cezbedici... çok cezbedici.

"Özür dilerim! Bilmiyordum," diye ısıyor, dudakları titriyor.

O ağladıkça sikim sertleşiyor, bunu hissedebildiğini biliyorum.

Birbirimize bakıyoruz, birbirimizin bakışlarını tutuyoruz, anın içinde kayboluyoruz. Artık kavga etmeye ya da beni itip kakmaya çalışmıyor.

Yatmadan önce iki shot tekila içtim. Kendimi onu almaktan alıkoymak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kontrolümü kaybedip duşa girmeden ve arzularımın beni acımasızca ele geçirmesine izin vermeden önce beni durduracak bir tür çıkış yolu. Böyle bir andan kaçınmak istedim, ama işte burada, altımda kıpırdanıyor, kaçmaya çalışıyor ve bu sadece boğazından zorla çıkarmak istediğim çığlıkları arzulamama neden oluyor.

"Neden yatakta değilsin? Beni uyandırmanın tek sebebi bu mu?" Hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Neden kendini daha cazip hale getiriyorsun, Alessia?

"Çünkü ben..." diye kekeliyor, yanakları kızarıyor ve sırtını dikleştiriyor, bacaklarından biri benimkinin arasına giriyor. Lanet bir kayadan daha sertim ve o bunu daha da kötüleştiriyor.

"Tükür onu, Valentine."

"Hayır, Bay Hannibal, ben... beni savunduğunuz için size hiç teşekkür etmedim," diyor yavaşça, sanki birinin bizi duymasından korkuyormuş gibi. Sanki utanıyor.... ama neden?

Kaşlarım kalktı.

"Frankie'yi bıçakladığını gördüğümde bana bir şey oldu. Beni korkutan bir şey." Sakince itiraf ediyor. Ses tonu korkunun tam tersi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Beni tahrik etti..." Yavaşça bıçağıma uzanıyor, ben de ona izin veriyorum. Elimden aldı, kanla kaplı bıçağa baktı ve

akıl sağlığımı sorgulamama neden olan bir Şey yapıyor. Ya da en azından geriye ne kaldıysa.

Pembe dili Şam bıçağındaki kanı yalayarak temizliyor.

Sikeyim.

Sarhoş mu?

"Yanlış bir Şey mi var, Daegan?" B  y  lenmiŐ gibi nefes veriyor. Bu onun g  rmek için *can* attığım başka bir y  n  . Ve Şimdi onu tam istediğim yerde yakalamıŐken daha fazlasını deneyimlemek için can atıyorum. "Benim için yaptıklarına ne kadar minnettar olduğumu g  stermek istemem yanlış mı?" Dudağını ısırıyor, bana meydan okuyor.

Lanet olsun. D  Ő nd  đ m kadar utangaç değilmiş.

Saplantımın bir sır olarak kalması gerekiyor. Zehirli bağımlılığın karanlıkta kalması gerekiyor. Eğer onu becerirsem, kariyerimi ve onun ruhunu lekelemiŐ olurum.

"Bu gece biraz daha *rol yapmak* istemem yanlış mı?"

"Kes Şunu, Alessia. Sadece kızgınsın." Fısıldıyorum, nefesim y  z  n   kenarındaki buklelerin arasından geçerken maskemin altından dişlerimi g  steriyorum. Sesim aŐılmaz bir Şehvet ve hafif bir   fkeyle acı veriyor. "  zg  ns  n ve beni becermenin seni daha iyi hissettireceğini mi d  Ő n  yorsun? Bu Şekilde olmaz. Bunu sadece eski sevgilinden intikam almak için yapıyorsun." Hırlıyorum.

Ona bir çıkış yolu veriyorum. Amiralin onu bana atadığı g  nden beri tutunduğum Şeyi serbest bırakmadan   nce ona benden kaçması için bir Şans veriyorum.

"Sen benim korumam değilsin... En azından hen  z değilsin." Alay ediyor ve ben de açlıktan   lmek   zere olan bir k  pekbalığı gibi yemi yutmak   zereyim.

Sanki savunmasız bir parçasını teslim ediyormuş gibi bıçağı elimden alıyor. Nefesi maskenin içine girip çıkıyor, kızarmış yüzüme değiyor.

"Ben bunu yapamam. *Bunu yapamayız.* Sen Ravenmore'un üvey kızıydın. Birlikte bir şey yaptığımızı öğrenirse beni takımdan attırır. Zaten geceyi burada geçirerek bunu riske atıyorum. Daha yüksek rütbeli biriyle yattığın için işini de kaybedebilirsin. Biz yapamayız."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Tekrar söylüyorum. Rol yapıyoruz. Sadece bir gece için. Kalçama değen sert aletin de bana bu gece daha uzun süre rol yapmak istediğini söylüyor." Maskesine uzandım. Gözleri, eğer kelimeleri söylersem beni saniyeler içinde yiyip bitirebilecek aç bir canavar gibi içimi delip geçiyor.

Parmak uçlarım boynunun maskeyle birleştiği yere değiyor ve beni durduruyor.

Beni daha sıkı kavradığı için bileğim anında acı çekiyor.

"Ne diyorsun, Daegan? Seni istiyorum ve senin de beni istediğini biliyorum." Onu ikna ediyorum. Bunu gerçekten istediğime inanmasına ihtiyacım var, sadece Jack'le olanlar yüzünden değil, ona karşı duyduğum çekim daha önce hiç hissetmediğim bir şey olduğu için.

Kalçalarımı, kalçalarımın arasında duran sert, kalın çıkıntıya doğru bastırıyorum. Daegan alçak bir homurtuyla karşılık veriyor ve alnını benimkine dayıyor.

Tereddütlü ama kolayca patlamaya hazır bir volkan gibi. "Yara izlerini gördükten sonra seni istemeyeceğimden mi korkuyorsun?"

Sessiz, ama sessizliği binlerce kelime söylüyor.

Korkuyor.

Bu onun için büyük bir an. Yakalandığından beri kimsenin onu maskesiz gördüğünden emin değilim. Yine de kimsenin onun hakkında çok şey bildiğini sanmıyorum. O herkes için bir gizem.

Gitmeme izin veriyor, onu üzerinden çekmem için bana erişim sağlıyor. Nefes alış veriş hızlanıyor, benimki de öyle. Vücutlarımız hala birbirine sıkıca bastırılmış durumda ama

vücut ağırlığıyla beni ezmemeye dikkat ediyor. Kaslarının üzerimde titrediğini hissedebiliyorum.

Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki neredeyse acı veriyor ve tüm dünyanın alevler içinde kaldığını hissedebiliyorum. Yavaşça çekip çıkarırken terlemeye başlıyorum.

İlk başta sakalı ve dolgun dudakları ortaya çıkar. Çenesinin etrafı ve ağzı koyu renk kıllarla kaplanmış. Bir santimetre daha yukarı çekiyorum ve yüzünün alt kısmında her zaman saklı tuttuğu ilk birkaç yara izini görüyorum.

Saatler gibi gelen bir sürede, saniyeler içinde maskesini çıkarırken, daha fazla ve daha derin oyulmuş sakatlıklar ortaya çıkıyor... sonunda maske çıkana kadar. Yavaşça yere bırakıyorum ve ona hiçbir yere gitmediğimi gösteriyorum.

Çözebildiğim kadarıyla, birisi yüzünün bir tarafını defalarca kesmiş. Şakağından başlıyor, gözünün üzerinden geçiyor ve sonunda çenesine kadar iniyor.

Kesikler.

Biri ona bunu nasıl yapabilir?

İşim gereği daha önce de sık sık savaşa maruz kaldım, bu yüzden şaşırmamalıyım, ancak şu anda bunu görmek yaşadığımız dünyanın gerçekliğine bir tokat gibi geliyor.

Erkeksi bir çekicilikle bana bakıyor. Buz grisi gözleri büyümüş ama kızgın mı, korkmuş mu, üzgün mü, yoksa şehvet dolu mu anlayamıyorum. Belki de hepsi ve daha fazlası. Aleti hâlâ sertliğini koruyor ve kalçalarımın içine saplanıyor.

Parmak uçlarımı hafifçe yaralarına değdiriyorum ve o da gözlerini kapatıyor, dokunuşumdan bir rüya gibi zevk alıyor. Parmaklarımı her birinin üzerinde gezdiriyorum. Yumuşak ve pürüzsüzler, çoğunlukla iyileştiklerini ima eden soluk pembe bir tonları var. "Siz... çok güzelsiniz

Bay Hannibal." Nefes alış veriş yavaşladı ve Dudaklarım tam bir samimiyetle konuştuğunda omuzları gevşiyor. Sözlerimi kaydediyor ve ellerimi koyu dalgalı saçlarında gezdirmeme izin veriyor. Sadece onu hissetmek istiyorum... her parçasını. Birdenbire gözleri çıldırmış gibi açılıyor ve beni yutmak üzere.

"Siktir et."

Bu iki kelimeyi söylediğinde kalbim yerinden fırlıyor, tüm bedenim ona sarılıyor ve kollarında eriyorum.

Daegan daha fazla zaman kaybetmedi. Başka bir kelime söylememe izin vermeden beni öpüyor. Sakalları tenime batıyor ve dili hemen içeri giriyor. İkimizin de ağzı ardına kadar açılıyor, birbirimizin tadına bakıyoruz,

birbirlerinin acımasız tutkusunda kayboluyorlar. Biraz sigara ile viski ve likörün izleri hala güçlü bir şekilde devam ediyor.

"Seni becermeyeceğim, Alessia." Öpücüklerin arasında ağızma karşı hırlıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kaşlarım hayal kırıklığıyla birbirine çarpıyor. Dudağımı ısıyor, emiyor. Alt dişlerimden öyle sert çekiyor ki, bir inilti bizi yutan yoğun cinsel gerilime karışıyor. "Eğer yapmazsam," diye duraklıyor, bu da beni çılgınca nedenini aramaya itiyor. Kalçalarımızı umutsuzca birbirimize sürtüyoruz. Zonklayan seksim rahatlamak istiyor ama o hızını kesiyor. Gözlerimi açtığımda bıçağı önümde tuttuğunu görüyorum.

"Eğer sikimi görevimin amının derinliklerine gömmezsem, kuralları çiğnemiş olmam, değil mi?" Kaşlarını çatıyor ve günahkâr bir gülümseme yüzüne orman yangını gibi yayılıyor. Gözleri kararıyor ve kötü niyetini haykırıyor. Kötü niyet, içine dalmaya hevesli olduğum yeni bir çağ ve bunu bu yabancıyla yapacağım.

"Sanırım hayır, Bay Hannibal," diye nefes alıyorum, önümdeki şeytani adamın çaldığı havayı solumak için. Bıçağını önümde manik bir şekilde sallarken ses tonuma tereddüt karışıyor.

Bıçak neden devreye giriyor?

"Bıçağım seni El Devine'de tahrik ettiğine göre, amının içindeyken seni ne kadar tahrik ettiğini bana göstermeni istiyorum." Derin sesi, sanki başka kimsenin duymasını istemiyormuş gibi kulağımın kabuğuna karşı alçak ve boğuk bir şekilde talep ediyor.

Boğazımdan bir gıcırtı çıkarıyor. Gözlerim irileşiyor, isteğini düşünürken nefesim kesiliyor. Düşündüğüm şeyi mi demek istiyor?

Boynumu öpmeye başlıyor, parmakları havluma uzanıyor, onu göğüslerimin altından çekerek sert meme uçlarımı ortaya çıkarıyor.

"Lanet olsun, Valentine." Gözleri çıplak göğsüme yapıştı. Avucu doğrudan bana dokunuyor ve bir göğsümü sıkarken diğerinde bıçağı tutuyor. Bıçak şimdi tekrar boğazımda, sanki beni kesmek istiyormuş ama kesmiyormuş gibi göğsümden aşağı yavaşça iniyor. Vahşi gözleriyle çıplaklığımı süzüyor ve dalgali bir tutam siyah saçın alnına düşüşünü izliyorum.

Soğuk çelik göğüslerimin ortasından geçerek göbeğime doğru inmeye devam ediyor ve göbek deliğimin hemen üzerinde duruyor. Onlardan birine tokat atarak zıplamalarına neden oluyor ve homurdanıyor.

"Oh," diye inliyorum sertçe, neredeyse beni sikmesi için ona yalvarıyorum. Onun siki için düpedüz çaresizlik içinde eriyorum. Onu çok kötü hissetmek istiyorum. Bu gece hayatımın en uzun gecesi gibi geliyor ama şikayet etmiyorum.

İleri doğru hareket ediyor ve ağzı bana dokunmasına bir santimetre kala nefes almayı bırakıyorum. "Sen. Muhteşemsin," beni ağzına alıp sertçe emmeden hemen önce meme ucuma doğru nefes alıyor.

"Sana şu anda benim baktığım gibi bakan her erkeğin gözlerini oymak istiyorum." Ağzındaki lokmaların arasında mırıldanıyor.

"Mmm," diye mırıldanıyorum, dudağımı o kadar sert ısıyorum ki, o meme ucumu dillemeye devam ederken acı geri sekiyor. Bakışlarım tavandan başının üstüne sıçırıyor. Onları emiyor, uçlarımı kemiriyor ve ben onun şişkinliğine doğru daha da eğiliyorum - pantolonunu aşağı çekme dürtüsü beni etkiliyor.

"Herhangi bir sınırın var mı, Alessia?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Ben... uh..."

Havlumu tamamen indiriyor ve beni bağcıklı pembe tangamla bırakıyor. "Bakire değilim ama... oramdan hiç öpülmedim. Sadece üniversiteden beri Jack'le birlikte oldu, o-"

Bıçağı ağızımda, dudaklarıma bastırırken beni susturuyor. Sinirine dokunmuşum gibi gözleri kısıldı.

Boğuk sesi kulaklarımı doldurmadan önce çıtlatıyor. "O pisliğin adını bir daha ağzına alma, Alessia."

Neden hem bu kadar korkuyorum hem de onun ilkel ihtiyacından bu kadar tahrik oluyorum? Şu anda bana sahip çıkma şekli beni boğuyor.

"Bir daha olmayacak, Daegan."

"Aferin kızıma." Boynumu öperken beni övüyor. Dili köprücük kemiğimin altını yalıyor ve sanki bir tatlıymışım gibi çeneme kadar ilerliyor. "Ben sadece... Sınırlarımı bilmiyorum çünkü hiç test edilmediler ya da

itti," diye itiraf ediyorum, yüzümün her yerinde utanç rengi var.

"Ne?" Hırlıyor. "Bana sert sikilmekten hoşlanıp hoşlanmadığını bilmediğini mi söylüyorsun? Hızlı mı yavaş mı? Ya da bu güzel yanaklarından yaşlar süzülene kadar boğulmayı mı?"

"Hayır, ben-"

Çileden çıkmış gibi sözümü kesiyor.

"Bana eski sevgilinin seni parmaklarıyla ya da diliyle boşaltmadığını mı söylüyorsun?"

Parmaklar mı? Dilinle? Parmaklarınla boşalabilir misin? Dilinle bitirebilir misin?

Jack misyoner ya da beni domaltan tipte bir adamdı. En son ne zaman orgazm olduğumu hatırlamıyorum.

Sınırlar... sınırlarım var mı?

Jack'le yaşadığım her cinsel ilişkiyi anlatmaya çalışırken duraklıyorum, ama sonra aklımı okuyabiliyormuş gibi düşüncelerime giriyor.

"Benimle güvendesin. Bir kadına asla zarar vermem... onlar istemediği sürece. Sana bunun sözünü verebilirim." Baştan çıkarıcı tonu yumuşar.

Bana zarar vermek mi? Neden bana zarar vermesini isteyeyim ki?

"Neden bana zarar vermeni isteyeyim ki?"

Çenesini ovuşturarak kıs kıs gülüyor ve şeytani bir sırıtış yüzünü boyuyor.

yüz.

"Ah sevgilim, sana öğretmeyi çok istediğim şeyler var."

Tanrım. Daha az konuş.

"Öğret bana." Ona meydan okuyorum. Ona tutunuyorum, kollarımı onun kollarına doluyorum.

boynunu ve dudaklarını öpüyorum. Ona karşı kemiriyorum. Tanrım, dudakları çok yumuşak. "Sana öğreteyim mi?"

"Bana öğret ve en karanlık ahlaksız arzularını bana ver. Alabilirim.

Benim sınırlarım yok ve eğer varsa, onları kırmanı *istiyorum*."

İnançsızlıkla başını sallıyor.

Her saniyesinden zevk alıyormuş gibi külotumu yavaşça indiriyor. Dudağımı ısıriyorum, dişlerim o kadar sert batıyor ki acı geri geliyor. Parmakları bacaklarımdan aşağı kayarken boğazımdan küçük, şehvetli bir inilti kaçıyor. Kalçalarım ıslanmaktan çoktan nemlenmişti. Jack için hiç böyle ıslanmamıştım... hiç.

Aşağıya bakıyorum ve maskesiz Daegan'ın sırılsıklam olmuş külotumu alıp avucunun içinde sıkmasını izliyorum. Onları burnunun altına yerleştiriyor ve kokluyor.

"Siktir, çok güzel kokuyorsun." İç çamaşırım ahlakımla birlikte yere düşüyor. Meme uçlarım sivrildi, her yerim tuzluluktan tüylerim diken diken oldu.

"Amin şimdiden ağlamaya başladı mı bebeğim?" Parmakları yarığımın altından başlıyor, ıslaklığımla kaplanıyor ve klitorisime ulaştığında, hızlı bir hareketle fiskeliyor, yoğun hassas zevkten bir inilti çıkıyor. Parmağını ağzına sokuyor ve emerek temizliyor.

Başımı yana eğiyorum ve o sadistçe sırıtıyor.

"Sadece lanet bir tat," diye inliyor.

Tanrım, çok uzun zaman oldu. Orgazm olmayalı çok uzun zaman oldu.

Sanki yıllar olmuş gibi.

"Bana ne verirsen onu alırım."

Karanlık ve tatlı bir memnuniyetle mırıldanıyor. "Dayanabiliyorsun, ha? Şimdi bunu bana kanıtlaman gerekecek."

"KIRILMIŞ HİSSEDEBİLİRİM, ama lütfen bunu istediğimi bil. Seni istiyorum. Bu geceyi istiyorum. Geri durma. Tereddüt etme." Tırnakları sırtımda geziniyor ve omuzlarımı kaşıyor.

O üzgün. Kırılmış. Eğer benim olsaydı, onu tekrar kırardım, bu sefer daha da fazla parçaya ayırırdım, onu bana aitmiş gibi işaretlerdim. Onu kıracak biri varsa o da ben olurum ve sonra onu, bu kırık parçaların onu bu kadar yıkıcı ve nadir kılan şey olduğunu bilmeye zorlarım.

"Beni düzeltebilir misin... sadece bu gece için?" Bana sulu gözlerle soruyor. Başımı sallıyorum.

"Kırık parçalarını görme şeklini yeniden yazmak istiyorum, Alessia. Paramparça olmuş parçalarını kucaklamayı istiyorum. Düzeltilmeye ihtiyacın yok." Çenesini sıkıca kavriyorum ve o da irkiliyor. Dudaklarımı kulağının kabuğuna değdiriyorum. "Ruhunun o karanlık kısımlarını nasıl kucaklayacağını öğrenmelisin. Seni bu kadar ilahi, bu kadar bağımlılık yapıcı ve bu kadar güçlü yapan şey bu. Sana gerçekten *öğretmek* istediğim şey bu. Eğer daha fazla zamanımız olsaydı... ve işler farklı olsaydı, öğretirdim."

Duraklıyor, içimi dökmemi sindirmeye çalışıyor. İşkence gördüğümünden beri insanları sevmiyorum. Özellikle de benim alanımda, evimde, *hayatımda* olmalarından hoşlanmıyorum.

Üzerimdeki heyecan verici etkisi sınırlarımı yıkıyor ve ölümcül bir öpücükle onun düşünce sürecini kesiyorum.

Onu öperim. Onu öyle sert öpüyorum ki, sanki hayatım buna bağılıymış ve yıldızları gören benmişim gibi. Ama öne çıkan tek bir yıldız var, karanlık dünyamda parlayan tek bir yıldız, o da o.

Dudaklarımı, onu bir kemikten ibaret olana kadar yemeye açmışım gibi ona doğru hareket ettiriyorum ve birlikte olduğumuz bu tek andan yararlanıyorum. İlk başta donup kalıyor ama hemen ağzını açarak onu tatmama ve dilinin benimkiyle dans ettiğini hissetmeme izin veriyor. Kalçalarını kavriyorum, onu göğsüme doğru itiyorum ve ellerim saçlarında, ağzının içine mümkün olduğunca derin girmeye çalışıyorum.

Damarlarım saf delilikle patlıyor. Kendimi onun içinde kaybediyorum, bedenlerimizin iç içe geçmesine izin veriyorum ve sonra... içimde bir şey kırılıyor ve geri dönüşü olmayan parçalara ayrılıyor.

Bu yanlış. O yasak. Yapmamalıyım.

Yapamam.

Benim işim. Benim takımım. Biri öğrenirse işim biter. Amiral başka bir baba figürü gibi... *ama...* onu güvende tutacağıma söz verdim ve bunu yapıyorum. Kendi berbat yöntemimle yapıyorum ama yine de yapıyorum.

Sadece bir gece. Onu ilk gördüğümünden beri arzuladığım gibi sikim içine gömülmeyecek.

Şimdi, bu işkence.

"Açlıktan ölüyorum, küçük Valentine. Daha fazla tadına bakmalıyım." Ellerimle kıcını sıkıyor, ipeksi yumuşak tenini avuçlarımda altında hissediyorum. "Kuralları çiğnemiyorum, değil mi? Eğer sikim amımın derinliklerine gömülü değilse, yine de sorun olmaz, değil mi?" Kıcını tokatlayıp bir kez daha sıkıca kavrarırken sorumu tekrarlıyorum. Kıcını avuçlamak uzun zamandır hissettiğim en güzel şeydi.

"Doğru, Hannibal." Zor nefes alarak kabul ediyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasını istiyorum, tadını daha fazla arzuluyorum. Seni yemek istiyorum." Daha da aşağı kayıyorum.

"Beni yemek mi istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor, nefesi kesilmiş. Yanakları pembeleşmiş ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Heyecan göğsümü çekiştiriyor.

"Evet. Ama ben yapmadan önce, bıçağımın her yerine boşalacaksın." "Ne? Ciddi miydin?" İnançsızlık içinde kekeliyor.

"Bu sana öğreteceğim ilk ders. Tehditlerim her zaman sözdür," diyerek üzerine eğilip boynundan nefes alıyorum ve dişlerimi tenine geçiriyorum. Kıpırdanıyor ve gömleğimin üzerinden sırtımı kaşıyor. İnliyor ve bu sadece sikimin pantolonumun içinde zıplamasına neden oluyor. Kahretsin, pantolonumun içine boşalabilirim, sadece bu şekilde... sadece çıkardığı seslerden.

Bıçağı ters çeviriyorum, böylece şimdi onun yerine keskin çeliği tutuyorum. Boynunu öpüyorum, öpücüklerimi meme uçlarına kadar takip ediyorum ve göğüslerini emiyorum. Onları teker teker alıyorum ve doyamıyorum.

Göğüslerini sikmek istiyorum. Ağzını, kıcını, amını sikmek istiyorum.

Açıklığını buluyorum ve yavaşça ileri itiyorum, sapı içine giriyor. Keskin bir sap değil. Yumuşak bir sap, bu yüzden çok rahatsız edici olmamalı.

"Siktir," diye bağıyor kulağıma.

Bıçakla yavaşça itmeye başlıyorum, onu yavaşça beceriyorum, yapabileceğini söylediği gibi gerçekten kaldırıp kaldıramayacağını görüyorum.

Odak noktam onun amcığı ile saf hayranlık ve şehvetle aydınlanan güzel yüzü arasında gidip geliyor. Ağzı açık kalıyor ve dudağının altını çekiştiriyor.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken o dar boğazını sikmek istiyorum. "Durmamı ister misin? Bu senin için çok mu fazla, Valentine?" Coo

kulağında, klitorisinin etrafında daha hızlı dönüyor. Damlıyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, sanki ona gerçek bir şey vermem için bana baskı yapıyormuş gibi bacaklarını belime doluyor ve beni çıplak vücuduna yaklaştırıyor.

"Daha hızlı!" Çığlık atıyor.

Ben de öyle yaptım. Onu bıçağımla beceriyorum, keşke onun yerine aletim olsaydı diye Tanrı'ya dua ediyorum, birbirimizi ateş gibi bir rüyada öperken. Bıçak onu tehlikeli bir şekilde becerirken klitorisini parmaklamaya başladığımda inliyor, dudaklarına karşı neredeyse çığlık atıyor. İçimde kaynayan hayal kırıklığı yüzünden elim bıçağı çok sıkı kavlıyor. İçini hissedememekten kaynaklanan bir ağrı beni öfkeyle dolduruyor. Yumuşak duvarlarının sikimi sıkıldığını hissetmek istiyorum ve bıçağımdan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Bıçak, yapacağını bildiğim gibi avucumu delip geçiyor ve ben onunla sevişirken elimin kanla kaplı olduğunu görmek için aşağı bakıyorum. Kıpırmızı kan avucumdan bileğime doğru akıyor ve damlacıklar ahşap zemine çarparak küçük bir kırmızı su birikintisi oluşturuyor.

Eh, ben iyiyim. Küçük sevgilimle duramayacak kadar çok eğleniyorum.

Dişlerimin arasında olması gereken sevimli şişmiş klitorisile oynamaya devam ederken karanlık ve yavaşça gülüyorum.

Nasıl dayanıyorum bilmiyorum ama dayanıyorum.

"Tanrım, boşalacağım Daegan!" Bağırıyor, sertçe nefes alıyor, omuzlarını daha sert pençeliyor. Eli saçlarımı çekiyor ve ağzını bir kez daha benimkine yaklaştırıyor. Birbirimizi öpüyoruz ve dilimle ağzının içine tekrar tekrar hükmediyorum, dillerimiz sonsuz bir tutkulu dans içinde.

Tanrım, tadı çok güzel, tam da bildiğim gibi.

Ona bağlanamıyorum. Bu yasak kadına karşı hisler besleyemiyorum, ama onunla ilgili her şey beni çağırıyor, sanki bana musallat oluyor.

Bıçağı tutuşumu sıkılaştırıyorum, onu sikimle siker gibi sikiyorum ve sonra ağzımın içinde ılık atıyor. Amcığı sapın her tarafını sıkarken bıçak sarsılıyor. İtmeye devam ediyorum, ama bu sefer, o kadar sert bitirmekten titrerken hareketleri yavaşlatıyorum ve alnını yumuşakça öpüyorum.

Ben onun coşkulu orgazmına kapılmasına izin verirken bacaklarını belime daha sıkı sarıyor.

"Çok iyi iş çıkardın..." Bıçağımı düşürüyorum ve büyük bir gürültüyle yere düşüyor. Kanlı elim boğazına gidiyor, onu yerinde tutuyor, böylece kasılmaya devam etmeden dudaklarını nazikçe öpebiliyorum.

Öpücüğü bir nefesle kesiyor ve kan boynuna, köprücük kemiğinin ortasına kadar bulaşmış halde göğsüne bakıyor.

"Sana inci bir kolye vermeyi düşünmüştüm ama bence yakut olanlar daha iyi," diyerek boynunu kaplayan kırmızıya sırtıyorum.

"Kanıyor mu? Kendini mi kestin?" Endişeyle pantolonunu indiriyor. İncelemek için elimi tutuyor.

Elimi onunkinden çekiyorum. Benim için ne kadar endişelendiğini ifade ederken çok şirin.

"Önemli bir şey değil," diyerek onu rahatlatıyorum ve alnından öpüyorum.

"Bu hiçbir şey değil!" Çılgınca bir ses tonuyla sakinliğime müdahale ediyor. "Kanaman var. Yaralanmışsın. Bunun eğlenceli olması gerekiyordu."

"Ama bu eğlenceli, anlamıyor musun Valentine? Bu, arzularımın ne kadar derin olduğunun sadece bir kısmı, bebeğim. Ne demişler? Biri incinene kadar her şey eğlence ve oyun. Benim için tam tersi. Sadece birileri incinirse eğlenceli olur. Ben acıyı seviyorum Alessia ve sanırım senin de bir parçan bundan hoşlanıyor."

Utanmış gibi bana sırtını dönüyor.

"Artık seni yatağına yatırabilir miyim? Sanırım bu gecelik bu kadar numara yeter. Dayanabileceğim çok fazla şey var." Başının yan tarafını tutarak onu bana bakmaya zorluyorum. Durumumuzun ciddiyetini anlamasına ihtiyacım var.

"Az önce asla geri alamayacağım bir çizgiyi aştım." Gözlerimi kısarak ona usulca söylüyorum. Aldığım her nefeste pişmanlık belli oluyor.

"Hayır." Beni reddediyor.

"Hayır mı?" Ona soruyorum, göğsümde alçak bir hırıltı yankılanıyor.

"Daha fazlasını istiyorum. *Gelmeni istiyorum*. Bunu görmek istiyorum. Kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum. Kontrolünü kaybettiğini görmeme izin ver," diye yalvarıyor usulca, başını kaldırarak

yüzümün yaralı tarafını tekrar tekrar öpüyor ve ben kendimi kaybediyorum. Saf sıcaklık göğsümü dolduruyor.

Yüzümün bu tarafını görmesine izin verdiğimde, vücudumun en savunmasız kısmına baktı ve onu kabul etti. Eve döndüğümde pek çok insan bunu yapmamıştı.

Ama Alessia?

Benim küçük sevgilimin saf altın, sıcaklık ve şefkat dolu bir kalbi var. Kaçmadı, sinmedi ya da daha kötüsü *bana acımadı*.

Bakmaktan nefret ettiğim yaralarımın tapıyor. Onlardan nefret ediyorum çünkü bana sadece çektiklerimi değil, Dario'yu da hatırlatıyorlar.

"Seni becermiyorum Alessia," diye hatırlatıyorum ona. "Hayır, ama seni becermeme izin ver."

Ayağa kalktı, beni iterek sırt üstü dönmemi sağladı. Bana sarılıyor. Islak bukleleri ve kanımla kaplanmış göğsü gördüğüm tek şey ve bu beni çılgına çeviriyor.

"Seni görmek istiyorum. Bırak da *kırılışını göreyim*." Eşofman altıma uzanıyor ama ellerimi bileğine dolayarak onu durduruyorum. Parmakları bel bandında dondu kaldı.

"Pantolonumu çıkardıktan sonra olacaktan ben sorumlu tutulmam. Bunu anladın mı? Bunu sindirebiliyor musun? Sana yapmak istediğim şeyler kutsal olmayan, günahkâr ve düpedüz zalimce." Karanlık ama en çok da ahlaksızca fısıldıyorum ve Yaratık kontrolü ele alıyor.

Hiçbir kuralı çiğnemiyormuş gibi davranmak için SADECE BİR gecemiz varsa, güneşin saklı kaldığı her saatten sonuna kadar yararlanacağım.

Çılgınca başımı sallıyorum ve kemerine uzanıyorum, onları tutuyorum ve kalbim heyecanla çarpıyor. Bir santim aşağı çekiyorum, saçlarını ortaya çıkarıyorum, merak ediyorum ve bu adamın bana daha fazlasını vermesine izin vermek için yalvarıyorum. Bu şimdiden asla unutamayacağım bir gece oldu.

Lanet bir bıçakla beni çok sert boşalttı. Başka ne planlıyor?

Gövdesinin V kısmı bir Tanrı gibi yontulmuş. Damarları kasıklarının üzerinde çıkıntı yapıyor. Bel bandını aşağı çekiyorum, her milisaniye ağır çekimde, sonunda shaftının pembesi ortaya çıkana kadar.

Saçlarımı tutuyor, beni kabaca çekiştirirken diplerinden çekiyor. Acıdan tıslıyorum ama geri çekilmiyorum. Onu görmek için görevime devam ediyorum, onu *tamamen görmek* için. Sonra fısıldıyor, kulağıma hırlarken başımı aşağı itiyor, "Em." Emrediyor.

Tek bir kelimeyle ağzımın suyu akıyor ve şimdiden bacaklarımın arasındaki boşluğu doldurmasını bekliyorum.

Ben de mecburen pantolonunu indirmeye devam ettim.

Yutkunuyorum, gergin yutkunmalarımın vücudumun kendi kendine kıvrılmasını kaldıracağını umuyorum... *ama* telefonunun son ses çalması bunu benim için yapıyor. Bu gece kendimizi kapattığımız balondan çıkmamızı sağladı. Saatlerce kendi dünyamızdaymışız gibi geldi ve her şey şiddetli, affetmeyen bir tsunami gibi ruhuma çarptı. Kendimizi kaptırdığımız dingin, gizemli küre, acımasız gerçekliğimizin feci öz farkındalığı içinde tükendi.

Birbirimizle göz göze geliyoruz, oksijenin yoğun gerilimini umutsuzca soluyoruz, sanki boğuluyormuşuz gibi... birbirimizin *içinde boğuluyormuşuz* gibi.

Ellerim hala pantolonunu tutuyor, ama beni bırakmaya zorluyor ve umutlarım ellerimle birlikte düşüyor.

"Bu benim alarm sistemim. Bir şeyler yolunda değil." Birini öldürecekmiş gibi evinin etrafına bakıyor. El Devine'de de aynı endişeli ifade vardı. Karanlık, sözlerini ve sesini keskinleştiriyor.

Bileğimi tutuyor, "Özür dilerim, Alessia." Özür diliyor ama sözlerinde garip, canlı bir yan var. Ve bu beni vuruyor. Az önce paylaştığımız şeyin bittiğini ve muhtemelen bir daha asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Patlatılan bir balon gibi sönüyorum ve onun titreşimleri üzerime siniyor. Endişe, ateş gibi derimin altına çöküyor.

Gecenin bir yarısı neden alarm sistemi çalsın ki? O *benim sapığım* mı?

Bu sadece bir tesadüf mü, yoksa her zaman oluyor mu?

"Bir sorun mu var? Biri içeri girmeye mi çalışıyor?" Omurgamda aşağı yukarı dolaşan ürpertilerle soruyorum.

Yavaşça üzerinden kalkıp kanepeye oturuyorum ve parmaklarımla saçlarımı tarıyorum. İçeri girerken kullandığım havluyu bana uzatırken kollarımla göğüslerimi kavıyorum.

Yoğun, mutlu an, güneşle buluşan gece gibi yavaşça uzaklaşıyor. Kanepenin üzerinde duran telefonuna uzanıyor. Ekranı bakar, yüzü taş gibi soğuk bir ifadeye bürünür.

"Kameralar. Hareket algılandı." Sanki bununla uğraşmak istemiyormuş gibi ekranı bir aşağı bir yukarı tarıyor ve kaşları üzgünmüş... neredeyse suçluymuş gibi çatılıyor.

"Oh, hayır. Daegan, ya insan kaçakçılarıysa? Ya *o listedeki* insanlarsa?" Cümlemi bile bitiremedim. Beni Daegan'ın evine kadar takip eden sapığımın korkusu felç ediyor. Gözlerim dönerken Daegan hareketsiz duruyor. İmkânsız bir şey söylemişim gibi kaşlarını çatıyor.

Belki de fazla düşünüyorum. Belki de düşünmüyorum.

Oturma odasından çıktı, kanlı eli hala her yere damlıyordu, saçları sürekli çekiştirmemden dolayı dağılmıştı.

"Bununla ben ilgilenirim. Oradan geçen rastgele bir hayvan olabilir ve sensörler bunu algılamış olabilir."

Telefonuna tekrar bakıyor, nihayet çıkana kadar inceliyor ve beni sarmal düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Bu sefer telefonu çaldı. Biri onu arıyor.

Arka bahçeye açılan kapıya yöneliyor ve ben kıpırdayamadan onu izliyorum. Bulutların üzerinde süzülüyormuşum ve yere inmek için mücadele ediyormuşum gibi hissediyorum.

Bir an, onunla birlikte kendi dünyamdaydım. Tüm acı ve boşluk dolmuş ve boşalmıştı. Havluma daha sıkı sarıldım, zamanda geriye gitmek istiyordum.

Arka kapının içine yerleştirilmiş pencereden ihtiyatlı bir şekilde ona bakıyorum ve ay ışığı çerçevesini aydınlatmaya yetiyor. Neyse ki aval aval baktığımı fark etmiyor.

Hâlâ kafam iyi.

Onu izlerken dudaklarıma dokunuyorum ve dilini anımsıyorum. Birkaç dakikalığına da olsa sorunlarımı unutmak güzeldi.

Daegan biriyle telefonda konuşurken sigarasını yakıyor. Sigaranın ucu ateşle parıldarken içine çekiyor ve sigarayı yakma şeklindeki bir şey beni kendimden geçiriyor. Dumanı havaya üflüyor, verandasında volta atıyor. Bir an hareketsiz duruyor, sonra görüşme devam ederken başını sallıyor.

Gecenin bir yarısı arıyorsa, bunun tek bir anlamı olabilir.

Bir görev var. Yapılması gereken bir görev. Ya da belki işte bir şey oldu ve onun bilmesini istiyorlar. Belki de Ravenmore bana göz kulak olma görevini iptal ediyordur.

Keşke.

Ne de olsa bu bir Özel Operatörün hayatı. Etrafında olmak istemediğim bir hayat. Bu yüzden sadece bir gece istedim. Böylesi daha kolay olacak. Koşullar yok, kimse incinmez ve kimsenin beklentisi yok. Ama bana direnme şekli, benimle gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini sorgulamama neden oldu. O her şeye sahipken ben neredeyse kendimi kontrol edemiyordum. Sadece güneş doğana kadar rol yapmaya devam etmek istiyorum.

Gözlerimi ondan ayırıyorum ve dudağımın içini çiğnemeye başlıyorum. Koltuktan kalkıp tekrar yatak odasına yöneliyorum.

Aptal, aptal, aptal kız.

O haklı, bunu yapamayız.

Tam yatak odasına koşacaktım ki mesanem dikkatimi çekti. Sağıma bakıyorum ve koridorun derinliklerinde iki kapı daha olduğunu görüyorum. Koridorda başka bir tuvalet daha olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Onlardan birinde olmalı.

Tahmin oyunu oynuyorum ve bir kapı kolunu çeviriyorum ama yerinden oynamıyor.

Kilitli.

Ne? Tuhaf.

Neden evinin içindeki kapılardan birini kilitlesin ki? Eminim geçerli bir nedeni vardır, ama bu zihnimin karanlık kısımlarında tekinsiz bir hissin dalgalanmasını ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasını engellemiyor.

"Ne yapıyorsun, Valentine?"

Korkmuş bir kedi gibi zıplıyorum. Ayak parmaklarımla ucundayım, tökezlememek için duvarı avuçluyorum. Diğer elim ağzıma gidiyor ve yüksek sesli bir gıcırta havada kayboluyor, havlum neredeyse yere düşüyor.

"Daegan! Beni korkuttun," diye nefes alıyorum, atlama korkusundan kurtulmaya çalışıyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken kalbimin yerinden çıktığını kulaklarımla duyabiliyorum.

Beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözleri kararıyor. Sanki günlüğüne bakarken yakalanmışım gibi. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi.

"Özür dilerim, tuvaleti arıyordum." Heykel

gibi hareketsiz, diğer kapıyı işaret ediyor.

Sinirle yutkunuyorum, buklelerimi kulağımın arkasına atıyorum. Koridorun ışığı kapalı ama mutfağından gelen ışık koridorda zar zor bir çukur oluşturuyor. Onu hala görebilmek için yeterince loş.

"Neler oluyor? Her şey yolunda mı?" Masumca soruyorum, cevaptan korkarak.

Sonra gölgesi hareket eder. İlerlerken hiçbir şey söylemiyor.

Karanlık sessizliğe uyuyor ve o konuşmaya hazır olana kadar bekliyorum.

Sonunda durdu. Göğsü benimkinden bir santim uzakta.

"Grim babalık izninde ve benim de gitmem gerekiyor. Sanırım görevimden ve yarın başlayacak olan konuşlanmadan önce benimle bir şeylerin üzerinden geçmek istiyorlar." Duygusuzca ısıarak söyledi.

"Şu anda mı? Hemen gitmen mi gerekiyor?"

"Evet," diye iç geçiriyor.

"Oh," ayaklarıma bakıyorum.

Omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi derin bir nefes alıyor.

SEAL'lerin yaşadıklarına yabancı değilim. Görevleriyle ilgili tüm küçük ayrıntıları bilmiyorum olabilirim ama yeterince biliyorum. Ve sonuçlarının hayatlarına mal olabileceğini biliyorum. Onu tanımıyorum... Daegan'ı tanımıyorum ama onu bir daha görememe düşüncesi beni korkutuyor.

"Merak etme, Valentine. Video görüntülerine baktım. Sadece bir rakunmuş. Ben dönene kadar bu gece burada güvende olacaksın, sonra da

senin küçük PSD görevin." Eliyle saçını tararken yumuşak bir sesle tersliyor. İşte o zaman beyaz tıbbi kumaşla sarılmış olduğunu fark ediyorum.

Bunun onu rahatsız ettiğini biliyorum. Kişisel güvenlik detayı onun istediği bir şey değil, bu yüzden Ravenmore'a kendimi savunmak için elimden geleni yaptım. Yine de, ne zaman PSD dese, ses tonunda bir tiksinti belirtisi var. Yüzünü buruşturmamak için kaşlarını çatıyor. Bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum ama bu geceden sonra... algılamamak çok zor.

"Bu görev için çabalamadığını biliyorum. Bunu istemiyor olmalısın... ya da beni." Onun tepkisiyle yüzleşmek yerine bakışlarımı yere sabitleyerek itiraf ediyorum.

Hayal kırıklığına uğramış gibi inliyor.

"Böyle mi düşünüyorsun? Seni istemediğimi mi düşünüyorsun?" Soğuk bir ses tonuyla söylüyor.

"Evet, yani, bu gece bu tür şeyler söylediniz. Aslında birkaç kez." Fısıldıyorum.

Ne yaptığını fark edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde beni etrafında döndürüyor. Yüzümü duvara yaslıyor, eliyle saçlarımı avuçluyor ve göğsünü çaresizce sırtıma yerleştiriyor. Beli belimde, çıkıntısı kıkımda. Sonra dudakları boynumda ve sigarasının kokusu güçleniyor.

"Bunu hissedebiliyor musun? Beni ne kadar sertleştirdiğini hissedebiliyor musun? Senin yanında olmak bile bana bunu yapıyor. O kadar çok ateşle doluyum ki, seni doyurmazsam tüm dünyayı yakacakmışım gibi hissediyorum." Sikini sanki sikecekmiş gibi kıkımın derinliklerine bastırıyor. "Amcığın sadece ve sadece benimkiyle şekillenene kadar kendimi içine gömmek istediğimi ne kadar kötü hissediyor musun? Sadece içinde olmayı düşünmek bile beni delirtiyor." Sert uzunluğunu tekrar kıkıma, yanaklarımın arasına doğru itiyor, sanki tekrar içeri sokmaya hazırmış gibi. Duvara karşı inliyorum. "Bana ne yaptığını hissedebiliyor musun? Sikim ağrıyor, Alessia," diye hırlıyor kulağıma, "ve senin için ağrıyor." Saçımı tekrar çekiyor.

Daegan parmak eklemlerini yüzüme hafifçe vuruyor. "Ve ben sana sahip olamam."

Yüzümü bırakıyor, bir adım geri çekiliyor ve tekrar nefes almama izin veriyor. "Seni isteyip istemediğimi bir daha asla sorgulama. Şimdi iyi bir kız ol ve git.

uyumak için. Bugün senin doğum günün."

Arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. "Bu her neyse burada kalacak ve bu geceden sonra bizi takip etmeyecek, değil mi Daegan?"

Duraklıyor, çenesi tekrar tekrar geriliyor, bakışları benimkini delip geçiyor.

"Tamam," diye mırıldanıyor usulca. "Senin bu takipçi sorununu polise bildireceğim. Bölümde yakın arkadaşlarım var. Şimdi, lütfen, Alessia. Bana merhamet et ve yatak odama geri dön. Kapıyı kilitle yoksa ben-"

Daha ileri gitmekten kendini alıkoyuyor. Arkamdaki duvarı avuçlayarak bir adım geri çekiliyorum. Beni kapı çerçevesine hapsediyor ve kürek kemiğim kapının önüne çarpıyor.

"Neyden önce?" Onu heyecanla daha fazlası için cesaretlendirerek törpüledim.

Üzerimde yükseliyor ve başımı yukarı doğru eğmek zorunda kalıyorum. Parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor ve sırtıyor.

"Seni yatak başlığıma bağlamadan, kendi tanga ile ağzını tıkamadan ve seninle o asansörde ilk tanıştığım dan beri sana yapmak için can attığım her şeyi yapmadan önce. Ne kadar çılgılık atmaya çalışırsan çalış, ne kadar kaçmak istersen iste, seni dönüştürmek istediğim küçük, iyi bir fahişe gibi orada yatmak ve *bunu kabul* etmek zorunda kalacaksın."

Nefesim kesiliyor, kalbim gümbür gümbür atıyor ve bacaklarımın arasında bir his birikiyor. Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Aşağılayıcı ama çok ateşli.

"Yani, yatak odası... şimdi." Emrediyor. "Umarım yakında dönerim."

"Bir duş daha almalıyım. Boynumda hâlâ *bu* var." Boynumdaki kurumuş kanı gösteriyorum.

"Bırak kalsın. Seni kırmızıyla kaplı görmek hoşuma gidiyor."

ERTESİ SABAH, yalnız uyandım, gecenin anılarının sisi yavaş yavaş zihnime geliyordu. Her ayrıntıyı hatırlamak içimi kavuran bir ateş yaktı. Bıçağının anıları... duvara doğru itilmesi kalbimin çarpmasına neden oldu, tıpkı beni öptüğünde olduğu gibi her nabzımı ateşledi.

Maskesini çıkarmam için bana güvendi ve bunu ona sormamış olsam da, bir parçam bunu daha önce hiç kimseyle yapmadığını hissediyor. Ama sadece bir geceydi.

Ve o bir gecede bir fırtınayı ateşledi - içinden geçmek ve risk almak istediğim bir fırtına, tüm o güçlü rüzgarları almak ve onunla birlikte içinden geçmek.

Daegan ve ben koridorda etkileşime girdikten sonra yatak odasına kaçtım, bana söyleneni yaptım ve kapıyı kilitledim. Tanrım, kapıyı kırması ve söylediği tüm o şeyleri yapması için dua ediyordum. Ama şansıma, bu çağrıyı aldıktan sonra yirmi dakikadan kısa bir süre içinde evden kayboldu.

Gözleri, yaraları... *Bıçağı.*

Bıçağına bir daha asla aynı gözle bakamayacağım. Sadece bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattığı için değil, Frankie yüzünden.

Bana saldırdığı için bir adamı bıçakladı ve sonra aynı silahla beni bir gecede becerdi. Bu adam kendi akıl sağlığını sorgulamama neden oluyordu. Daegan'ın evindeki alarm sisteminin çalmasından ve kim bilir ne kadar süre yalnız kalmaktan korkmama rağmen dün gece şok edici bir şekilde bebek gibi uyudum.

Jack ve Bailey'nin ihanetine ağlamak enerjimi tüketti ve o zamandan beri gözlerim ağırlaştı. Endişelerim had safhadayken bile derin bir uykuya dalmış olmam gayet mantıklı.

Sabah hızlıca bir duş aldım - yurtdışı uçuşumuz öğleden sonra geç saatlere kadar sürecekti. Daegan'ın kurumuş kanının giderden akmasını izledim, zihnim işle bulanıklaşıyordu. Irak'taki ilk görevim başlayacak ve bilinmezlik beni pençesine alacak.

Sadece altı ay sürecek... ama garip bir şekilde, bunun bana iyileşmek için zaman vereceğini düşünüyorum. Evimden, bu askeri kasabadan uzakta olacağım. İyi ve kötü anılar canlanmadan odama bakamıyorum.

Yatağımı atıp yeni bir yatak almak için aklıma bir not düşünüyorum.

Kapımın kilidini açıp oturma odasına yöneldiğimde Daegan'ın kıyafetlerinin içindeyim. Kıyafetleri bedenimi sarıyor, tişörtünün ve eşofmanının uçları bol. Kumaş tenime karşı pürüzsüz ve yumuşak.

Kahvenin kokusu burnuma geliyor ve ağzım sulanıyor. Daegan mutfağında dimdik duruyor, parlak altın ışınları pencerelerinden içeri girerek güzel vücudunu aydınlatıyor.

Tabii ki, önümüzdeki birkaç ay boyunca hayatımı emanet edeceğim kişinin yıkıcı derecede yakışıklı, erkeklikle iç içe, sessiz ve gizemli olması gerekiyor.

"Kahve?" diye soruyor ve bir fincana dolduruyor. Sıcak, siyah kahvenin dumanı fincanın üzerine sızıyor. Artık maske takmıyor.

"Elbette." Ona kibarca, karşısındaki bar taburesine oturmasını söylüyorum. Fincan tezgahın üzerinde yavaş ve yumuşak bir şekilde kayıyor, sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi.

Ürkütücü, garip bir sessizlik içinde oturmuş kahve içiyoruz. Ona bakıyorum, bir şey söylemesini istiyorum... herhangi bir şey. Tahmin edilemez biri. Bir an sessiz, bir an hayalet gibi.

Kupayı dudaklarımın üzerinde tutuyorum, sessizliği bozmak ve dün geceki faaliyetlerden bahsetmek istiyorum.

Ağzımı açıp nefesimi içime çekiyorum ama sanki aklımı okuyormuş gibi benden önce davranıyor. Belki de duygularım yüzümden okunuyordur. Onları saklamakta hiç iyi olmadım.

"Yaptığım şey... çizgiyi aştı. Sen Amiral'in kızıydın." Öfke damarlarıma sızıyor.

"Üvey kızım," diye sözünü kesiyorum inatçı bir çocuk gibi.

"Yine de, bu adamla akrabasınız. O benim patronum. İşimi seviyorum. Bu takımın bir parçası olmayı seviyorum. Sana bir daha asla dokunmayacağım." Sesi soğuk ve mesafeli. Sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi, ama gerçekte sadece birkaç santim. Bizi ayıran tek şey mutfak tezgahı.

"Daegan, dur. Bizler yetişkiniz. Yaptıklarımızın sonuçlarını biliyorduk ve ben yine olsa yine yapardım. Dün geceyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim. Kapalı kapılar ardında ne yaptığımızı kimsenin bilmesine gerek yok. Bu bizim işimize ya da profesyonelliğimize engel değil. Yapabiliriz-"

"Alessia Sahara Valentin. Beni tanımıyorsun. Ben iyi bir adam değilim. Eğer beni içeri alırsan, pişman olursun. Elini tutmayacağım, tatlı dille kulağını çekmeyeceğim ve zamanımı seninle ya da başka biriyle bir ilişkiye yatırmayacağım. Ben işime bağlıyım." İki eliyle tezgâhı avuçluyor, parmakları sertçe kavırıyor. Bana bakarken bir gözünün etrafındaki yara izleri kasılarak seğiriyor.

Bakışlarını tutamıyorum. Bu çok fazla. O çok fazla ve ben boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.

Birbirimizi tanımaya devam edebileceğimiz umuduyla kalbim sıkışıyor. Dün gece paylaştığımız kimyayı bitiriyor. Ne bekliyordum ki? Sadece bir gece için anlaşıştık. Daha fazlası için zorlayan benim. Sanırım sözünün eri bir adam.

Hızla gözlerimi kırıştırıyorum, onun gri hapseden gözleri yerine sıcak sıvıya bakıyorum. Buna ne dememi istiyor? En iyisi bu zaten. Bir ilişkiden yeni çıktım. Az önce aldatıldım. En iyisi bu.

"Dün gece diye bir şey yoktu. Rol yapıyorduk, unuttun mu?" Ona hatırlatıyorum. İştahım kaybolurken kupamı yere bırakıyorum. Karmaşık duygularımı zihnimin derinliklerine hapsederek uzaklaştırıyorum. Bar tezgahından inip ön kapıya yöneliyorum. Çevresel görüşümde bile kaskatı kesiliyor ama hâlâ soğuk ve okunmaz.

Kovboy çizmelerimi giyiyorum. "Eşyalarımı almam lazım, sonra da annemin evine uğrayacağım." Ona soğuk bir omuz veriyorum ve evinin kapısını açıyorum. Telefonumun şarjı bittiğine göre bir Uber çağıracağım. Gün ışığına doğru yürürken kapısını usulca kapatıyorum.

Odaklanmam gerek. Daegan haklı. Kariyerlerimiz önce gelir ve o dikkat dağıtıyor. Yapmam gereken bir iş var. Onlarla birlikte denizaşırı ülkelere ait olduğumu kanıtlamalıyım. Bulunduğum yere Ravenmore ya da annemin Donanma'dayken bıraktığı izler sayesinde gelmedim.

Eğer bana karşı soğuk davranmak istiyorsa, buna saygı duyabilir ve yoluma devam edebilirim. Belki de paylaştığımız kimya, çalınan bakışlar ve ruhu tüketen öpücüklerin hepsi kafamın içindeydi. Her iki durumda da, artık bir önemi yok.

Sabah dokuz gibi evime dönüyordum. Daegan beni evime bırakması için ısrar etti ama ben reddettim ve dün gecedan sonra eve gidip eşyalarımı tek başıma toplama kararına saygı duyması için ona yalvardım. Ona iyi olacağımı söyledim. Ama peşimi bırakmadı. Verandasında ileri geri tartıştık, ta ki sonunda Uber geldiğinde beni bırakmaktan başka çaresi kalmayana kadar.

O gece... coşkuluydu. Ve şimdi bitti, en iyi arkadaşım ve erkek arkadaşımın arkamdan birbirlerini becerdiklerini öğrendiğim gerçekliğe geri döndüm. İlişkimizin sona ermek üzere olduğunu biliyordum. Öyle olduğunu biliyordum. İçimde bir parça umut vardı ve bu umut devam edecekti çünkü Jack ve ben liseden beri arkadaştık. Sonra da üniversite boyunca beraberdik. Ama o artık beni güldüren ve kampüsteki avludan bana çiçek toplayan o aptal çocuk değil.

Hayır.

Bana ihanet eden ve berbat bir kız arkadaş olduğumu söyleme cüretini gösteren adam.

Kapımın önüne geldiğimde Bailey'i dizlerine sarılmış, koyu renk gözlerinin altında endişeli çizgilerle kendini kucaklarken buluyorum.

Uber arabayı garaj yoluna park ettiğinde gözlerimi deviriyorum. Ağlıyor muydu? Gerçekten mi?

Uber şoförüne teşekkür ediyorum, çantamı alıp omzuma asıyorum ve ona doğru koşup onu parçalamamak için elimden geleni yapıyorum. Bunun yerine, kendime onun seviyesine inmemem gerektiğini hatırlatıyorum ve orada oturup hiçbir parçası olmak istemediğim suçluluk duygusu içinde somurtmuyormuş gibi davranıyorum.

Önünde durduğum anda ayağa kalkıyor, dizlerini fırçalıyor ve ıslak yanaklarını siliyor.

"Alessia, lütfen beni affet. Özür dilerim, çok yalnızdım ve senin arkadaşlığın benim için dünyalara bedel."

"Yani." Kendi gözyaşlarımla savaşıyor onu düzeltiyorum. Anahtarımı delikten çıkararak kapıyı açıyorum. "Arkadaşlığımız senin için dünyalara bedeldi."

Artık yabancıyız. Bu dünyanın işleyişı çok komik, değil mi? Pijama partilerinden, şakalaşmalardan ve sırtını dayayabileceğin biri olduğunu düşünürken, kimin canı yanarsa yansın herkesin kendi bencil hedeflerinin peşinde koştuğunu fark etmen ne kadar komik, değil mi?" İçeri girdim ve kapıyı yüzüne kapattım. Sırtımı kapıya verip oturana kadar aşağı kayıyorum, sonunda dün gece sakladığım acıya yenik düşünüyorum.

"Lütfen bunu yapma. Lütfen beni hayatından çıkarma," diye yalvarıyor Bailey kapıdan boğuk bir sesle.

"Hayır, Bailey! Arkadaşlığımızın bir erkek için sürdürülmeye değmeyeceğine karar verdiğin anda beni hayatından çıkardın," diye haykırıyorum ağlayarak. "Sana ondan bahsettim. Yaşadığımız şeyleri, şüphelerim varken bana yalan söylediğini düşündüğümü anlattım ve tüm bunların arkasında sen mi vardın? Erkek arkadaşımı becermek mi? Onu alabilirsin, Bailey. Buna ihtiyacım yok."

"Tamam, Alessia! Tamam, tamam! Bırak beni! Jack haklı. İnatçısın ve kimseyi dinlemiyorsun. Bana sürünerek gelmesine şaşmamalı."

Oh, Tanrım. Buna daha fazla katlanamayacağım. Birbirleri için yaratıldıklarını söylediğimde ciddiydim. Şu anda buna ihtiyacım yok. Bu gece gidiyorum ve giyinmem gerek.

Dişlerimi yalayarak ve gözyaşlarımı silerek alay ediyorum. Yerden kalkıp yatak odama doğru ilerliyorum. Bunun onlar için son ağlayışım olacağına dair kendime söz veriyorum.

Kapıyı açıp sallıyorum, doğruca banyoya gitmeye hazırım. Parmaklarımı Daegan'ın simsiyah gömleğinin altına sokuyorum ama mutfak masamın ortasında, kahverengi kâğıda sarılmış ve hepsinin ortasında tek bir parlak sarı olan siyah renkli ayçiçeklerinden oluşan bir buket duruyor.

Kimi? Ne?

Nasıl?

Bu Jack'in özür dileme çabası mı? Bana daha önce hiç çiçek almamıştı, neden şimdi alsın ki? Eğer çiçeklerin ona geri dönmemi sağlayacağını düşünüyorsa, tamamen yanılıyor. Artık ondan hiçbir şey istemiyorum. Hayatımda hiç bir kararımдан bu kadar emin olmamıştım.

Bir buket çiçek aldım ve telefonum çaldı.

■

Bilinmiyor: Mutlu yıllar.

Yine takipçim.

Yeni kıyafetler ararken, Jack'in tüm eşyalarının gittiğini fark ettim.

Güzel. Onun hala evimde dolaşmasını isteyen bir zerre bile yok içimde.

Üniversite mezuniyetimizde birlikte olduğumuz bir kareyi elime alıp komodin çekmecem derinliklerine itiyorum, bir kitabı kapatır gibi kapatıyorum, Jack ve Alessia olarak son bölümü bitiriyorum.

Eğer Daegan'a sahip olamazsam, insanların 'çıkmaq' dediğı şeyi denemek istiyorum. Üniversiteden beri aynı kişiyle birlikteyim. Kendim istemediğim halde bu kalp acısıyla somurtmayacağım. Sanırım evrim geçirip yeni bir şeyler denemenin zamanı geldi. Büyümek için seçtiğim yol için özür dilemeyeceğim.

Postalarımı kontrol etmek için dışarı çıktığımda arabamın garaj yolunda durduğunu ve tamamen siyah takım elbiseli gizemli bir adamla karşılaşıyorum. Havacı güneş gözlükleri takmış, yontulmuş çenesinde tek bir sakal yok, koyu renk saçları geriye doğru mükemmel bir şekilde toplanmış, hiçbir teli yerinde değil, arabamın kaputunda oturmuş bir sigara yakıyor.

Nasıl? Ne haltlar dönüyor burada? Kim olduğunu sanıyor ve arabam buraya nasıl geldi?

"Umm? Affedersiniz? Siz kimsiniz ve arabamı nasıl aldınız?"

Varlığımı kabul etmiyor. Onun yerine dumanı havaya üflüyor.

"Ben Yaratık'ın bir arkadaşıyım. Benden, *sizin için* aldığınız bu araba müsveddesine göz kulak olmamı istedi."

Ağzım açık kaldı.

"Affedersiniz?"

Aniden cümle kuramamam onu rahatsız etmiyor. Tıpkı Daegan gibi karanlık ve gizem saçıyor. Lüks Rolex'inin saatine bakmak için manşetini aşağı kaydırıyor ve cevap vermeyince alay ediyorum.

"Kalıp Ravenmore'un kızıyla sohbet etmeyi çok isterdim ama halletmem gereken bazı işler var. Arabanı getirmemi sağladığı için Yaratık'a teşekkür edebilirsin. Depoyu da benzinle doldurdum ve derinlemesine temizlettim. Tüm kişisel eşyalarınız bagajda."

"Üvey kızım," diye düzeltiyorum, öfkeli ses tonumu gizlemek için elimden geleni yapıyorum. "Onu nereden tanıyorsun? Teşekkür etmemi mi bekliyorsun? Az önce arabamın çöp olduğunu söyledin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Daegan'la arkadaş mısınız?"

Konuşmaya ya da beni tanımaya tenezzül etmeden cevap veriyor. "Biz *kardeşiz*. Bana teşekkür etme, Yaratık'a teşekkür et."

Arabasının anahtarlarını çıkarıp bir düğmeye basıyor ve ardından bir bip sesi geliyor. Sesi takip ediyorum ve sadece birkaç metre ötede oturan lüks bir Pagani gördüğümde gözlerim büyüyor.

"Bu arada, bir tavsiyen var mı?" Arabanın kapısı açılıyor ve adam bir tekmesini sürücü koltuğuna koyarak içeri eğiliyor. "Güzel kızlar geceleri sokaklarda yalnız yürümemeli. Daegan gelip seni kaptığı için şanslısın."

Kapıyı kapatıyor, motor kükrüyor ve hızla garaj yolumdan çıkıyor. Yakışıklı bir adam için ne kadar kaba bir pislik.

Bavulumu hazırlamayı bitirdim ama uçuşuma daha dört saat var. Gitmeden önce annemi ziyaret etmek için hâlâ zamanım var. Her şeyi bagajıma atıyorum ve dikkatlice çarparak kapatıyorum. Arabamın arka camında bana ait olmayan bir gölge belirliyor. Arkamdaki bir adam.

"Alessia."

Kendimi savunmak için ellerimi yumruk yaparak sıçradım. Olamaz.

Eğer bu benim sapığımsa, beni hazırlıksız yakaladı. Kan yanaklarıma hücum ediyor ve kalbim çarpıyor. Sert bir amaçla arkamı dönüyorum, ama sonra güvende olduğumu anlayınca gözlerim yumuşuyor, ama bu adrenalinin damarlarımda dolaşmasını engellemiyor.

Çok memnun olan Daegan'a gözlerimi deviriyorum. Beni korkutmaya bayılıyor, değil mi?

O

mu Sanki kalp atışlarımdan normale dönmesine yardımcı olacakmış gibi
? göğsümü avuçluyorum.

"Hannibal!" Uzun, siyah buklelerimi fırçalayarak yüksek sesle
bağırıyorum

Yüzü. Şeytani bir şekilde sırtıyor. "Beni korkuttun. Burada ne işin var?"
Hırladım.

"Seni havaalanına ben götüreceğim, unuttun mu? Ravenmore'un isteği üzerine." Çoktan sıkılmış gibi parmaklarının arasında bir mermiyle oynuyor. Üniformasını giyiyor; yarım maskesi tekrar takılı.

"Kendim sürebilirim Hannibal." Kollarımı kavuşturarak ona meydan okuyorum.

Alay ediyor, gülüyor. Gözleri kararıyor ve sonra dudaklarını yalıyor. "Küçük Valentine, benimle oyun oynamaya devam edersen neden bu lakaba sahip olduğumu öğreneceksin." İleriye doğru yürüyor, iri botları kayaların üzerinde gümbürdüyor ve boynumu ürpertiyor. Aradaki mesafeyi kapatıyor ve sigara kokusu kolonyasının arasından gergin baloncuğumuzun içine doluyor. "Sadece hiç özlemediğim için değil..." Kulağıma fısıldarken alnını başımın yan tarafına dayayarak eğiliyor, tüylerim diken diken oluyor ve bacaklarımdan arasında bir titreşim hissediyorum. "Ben asla kaybetmem ve *her zaman* istediğimi alırım." Sesi aç bir hırıltı gibi derinleşiyor. Bagajı açmak için düğmeye basıyor ve çantalarını tüy gibi kapıyor. Başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor ve rakibine doğru yöneliyor. "Arabama bin, Alessia. Ben kullanacağım."

Duygularımı yeniden toparlayarak kendimi onun kışkacından kurtarıyorum.

"Önce anneme veda etmem gerek!" Arkasından bağırıyorum. Ona veda etmeden gitmemin imkânı yok.

"Yapacağız, merak etme." Omzumun üzerinden geri sesleniyor.

DAEGAN sözünü tuttu ve beni annemin evine götürdü. O arabada kaldı ve ben de "Çabuk, *yakında görüşürüz*" diyeceğime söz verdim.

İki kez kapıyı çaldıktan sonra iki katlı evine girdim. "*Esta abierta!*" Bana sesleniyor.

İçeri giriyorum ama onu oturma odasının her duvarında asılı olan çiçekli çerçevelerinin yanındaki gri kanepesinde göremiyorum. Televizyon kapalı ve her zamanki tıbbi drama dizilerini ya da romanlarını izlemiyor, iş stresini atmak için bir kadeh şarap içiyor.

Mutfağın önünden geçerken tertemiz ve pırıl pırıl olduğunu görüyorum ama etrafta hiç yiyecek yok.

"*Ma, donde estas? Ya me voy!*" Koridorlarda onu arıyorum, neredeyse koşarak geçiyorum. Onunla birlikte büyüdüğümüz fotoğraf çerçevelerinin önünden geçiyorum; bir tanesinde bekâr bir anne olarak Cadılar Bayramı partisinde beraberdik. En azından o bekâr bir annemiş gibi davranıyordu. Ravenmore'la ancak birkaç yıl sonra tanıştım. Bizi tanıştırmadan önce sağlam olduklarından emin olmak istedi.

Çocukluğuma bakarken fotoğraf beni bir anlığına durduruyor. Noelden Önce Kabus'taki Sally gibi giyinmişim. Hafif bir kahkaha ile alay ediyorum. Hızlı, sıcak bir duygu kalbimin tellerini çekiyor. O günü hiç hatırlamıyorum ama böyle fotoğraflar için minnettarım.

"Ofisimdeyim." Annemin boğuk sesi köşeden duyuluyor ve ben de onu takip ediyorum.

"Ne yapıyorsun burada? Geç oldu." Bir sandalyeye oturup popomun yumuşak mindere gömülmesine izin veriyorum. Annemin hâlâ dedektif kıyafetleri içinde olduğunu fark edince merakla dudaklarımı büzüyorum.

Eski bir donanma denizcisiydi ve bana katılmam ve onun izinden gitmem için ilham verdi. Sekiz yıl görev yaptıktan sonra onurlu bir şekilde terhis edildikten sonra, eğitimini ilerletmek için üniversiteye geri dönmek için deneyimini kullandı ve bir dedektif oldu. İşini çok seviyor ve her zaman aşırı bir işkolik oldu.

Elinde bir kadeh şarap tutuyor ve koyu kırmızı sıvıyı çeviriyor. "İş konusunda stresliyim. Bir süredir insan ve uyuşturucu Şehirde insan tacirleri çoğalıyor ve bu düşündüğümde daha büyük bir operasyon. Kırmaya çalıştıkça onları daha da kızdırıyoruz ve iş tehlikeli bir hal alıyor. Liderlerinden birinin lakabı 'Smiley', listemizde bir numara ve onu yakalamak için elimizden gelenin fazlasını yapıyoruz. Eğer onu yakalarsak, tüm operasyon ortaya çıkacak. Arı kovanına çomak sokmaya çalışıyorum. En hafif tabiriyle zor oldu. Onlarla birlikte çalışan servis üyeleri olduğunu öğrenmek şok edici... Hepsi çok yorucu."

Parmaklarıyla kaşlarını ovuşturuyor, ela gözleri sımsıkı kapalı kapaklarının altında saklı. Sarı saçlarını kulağının arkasına doğru çekiyor ve gözlerini açıyor.

"Özür dilerim anne. Umarım her şey yoluna girer. Lütfen güvende kal." Saatime baktım, beş dakika geç kalmışım. "Sadece veda etmek istedim. Bu arada, kocanız bana göz kulak olması için ekip üyelerinden birini özel güvenlik olarak görevlendirdi. Çok gereksiz." İç çekerken gözlerimi deviriyorum.

Parlak dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi, "Sana güvende kalmanı söylemem gerekirdi. Donanma SEALS ve diğer özel operatörlerle yakın çalışmak üzere askeri istihbarat olarak ilk görevine gidiyorsun. Bu harika bir şey ve seninle gurur duyuyorum." Yorgun sesi yumuşuyor ve gözleri gururla parlıyor. Kırmızı ahşap masasını avuçluyor ve ben de onaylarcasına başımı sallıyorum. "Beni gururlandır!"

Sandalyesinden kalktı ve bana doğru yürüdü. Kollarını açmış, bana sarılmaya hazırdı. "Kocamın üzerine fazla gitme. Bunu ben istedim." Beni kucaklıyor ve ben şok içinde çekilmeden önce kısa bir süre birbirimize sarıldığımızda onun imzası olan Chanel parfümünün kokusunu alıyorum.

"Anne," diye yakınıyorum sarılmaktan geri çekilirken. Bunu nasıl yapabildi?

"Ne?"

"Neden? Bunun bana özel muamele yapılmış gibi görünmesini istemiyorum."

"Çünkü içimde bu kötü adamlardan birinin orada olacağına dair kötü bir his var. Tek bir kötü adam mı yoksa bütün bir grup mu emin değilim. Sana o listeyi hatırlatmama gerek var mı? Sen bir hedefsin ve-"

Kahretsin, haklı olduğu bir nokta var. Kendini açıklarken onu bırakıyorum ve aceleyle kapıya doğru dönüyorum. Daegan'a bu vedayı yapacağıma söz vermiştim.

Çabuk. Geç kalmayı sevmem... Geç kalmayı seven bir hizmet mensubu tanımıyorum.

"Geçen gece biri pencereme ateş etti," diye geveliyorum kapı kolunu tutarken, o beni trilyonlarca soruyla bombardımana tutmadan önce kaçmaya hazırım. "Ne?" Bana doğru uzanıyor ama ben çoktan kapıdan çıkıp Salon.

"Alessia Sahara Valentin." Oturma odasına girdiğimde beni azarlıyor.

"Sorun değil. Artık bir korumam var, unuttun mu?" Ona alaycı bir şekilde, neredeyse hakaret eder gibi söylüyorum ve o da bu sözüme içerleyerek öfkeleniyor. Kollarını siyah hırkasının üzerinde kavuşturuyor ve kaşlarını çatıyor. Başını iki yana sallıyor.

"Neden rapor etmedin?"

"Elbette, ihbar ettim." Meydan okurcasına sesimi yükseltiyorum ama sonra kendimi sakinleştiriyorum. "Özür dilerim. Kaba olmak istememiştim ama gitmem gerek..." Ona yavaşça söylüyorum, kollarına uzanıyorum ve yanağına bir veda öpücüğü konduruyorum. "Tamam mı? Ben de seni seviyorum."

"Te quiero mucho, que Dios te bendiga, hija. Beni gururlandır."

Irak'a giden uçak yolculuğu uzun, çok uzundu. Ama arada bir, Daegan ve ben gizlice bakışıyorduk. Her seferinde bir anlığına göz göze geliyorduk ve bu kalbimde aynı heyecan verici titreşimi yaratıyor, kelebekler uçuşuyordu.

Yan yana oturduk ama o mesafesini korudu. Aramızdaki boşluk gerilimle doluydu ama ben bir gerilim romanıyla meşguldüm. SEAL İnfaz Timi tam karşımızda oturuyordu. Kane, Daegan'ın yanına oturdu ve ekibin geri kalanı da önümüzdeydi. Operatör Azrail, tıpkı Ravenmore'un söylediği gibi, karısı ve yeni doğan ikizleriyle evde kalmıştı.

Atlantik üzerindeki ilk uçuş sırasında tuvaleti kullanmam gerekti. Uzun bir sıra vardı ama neyse ki çişimi tutabildim. Duvara yaslandım, beklerken kollarımı kavuşturdum.

"Tanrım, uçaklardan nefret ediyorum."

Sağ tarafımdaki bir kadın söylüyor. Kahverengi saçları mükemmel bir şekilde geriye taranmış. Kahverengi gözleri ve açık teni var. İkimiz de üniforma giyiyoruz. Yorgun gözlerle dostça bir gülümsemesi var.

Sıcak bir gülümsemeyle alay ediyorum.

"Ben de." "Adın ve ücretin nedir?" diye soruyor.

"Alessia Valentin. İstihbarat." Ona gururla ve kendimden emin bir şekilde söylüyorum, tam önümdeki kişi tuvaletten çıkarken ve tuvaleti kullanma sırası bana geldiğinde.

"Ah, Ravenmore'un kızı." Bana ayaklarının dibinde kıkırdarak anlatıyor.

Az önce tuvaleti kullanan adama uçağın daracık yürüme yolunda koltuğuna dönmesi için yer açıyorum. Tuvalet kapısını açık tutuyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle tokalaşmak için elini uzatıyorum.

"Adın ne senin? Tanıdık geliyorsun." Onu daha önce nerede gördüğümü hatırlamaya çalışarak söyledim. El Devine'de miydi? Eğitim kampında mı?

Elimi tutuyor ve sert bir şekilde sıkıyor. Zalimce bir gülümsemeyle doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Oh, ben Mary Solis. Babam Amiral Ravenmore ve eski istihbaratçı annem gibi önemli biri olmadığı için Intel'e giremeyen kadın." Elim bırakıp daha sert gülümsüyor ve benimki düşünüyor.

Bunu gerçekten yapıyor mu? Şu anda mı?

İnsanların bunu arkamdan söylediğini hissediyordum ama birinin bunu yüzüme söyleyeceğini hiç düşünmemiştim.

Sanırım onu destekliyorum.

"Bulduğum yere onlar sayesinde gelmedim."

"Kendine bunu söylemeye devam et." Telefonuna bakıyor, umursamadan benden uzaklaşıyor. Orada öylece duruyorum, hâlâ dehşet içindeyim.

Yenilmiş hissediyorum. Ne söylediğimin bir önemi yok. Operatör Bane ve Yaratık'ın yerleştirildiği PSD, argümanıma yardımcı olmuyor.

Kapıyı kapatıyorum.

İner inmez valizlerimizi toplamamıza yardım etti ve gece geç saatlerde Irak'a vardık. Yapılacaklar listesindeki ilk şey üvey babamı ziyaret etmektir. Bana Kane, Operatör Bane ve Daegan'ın gece vardiyasında dönüşümlü olarak çalışacaklarını bildirdi. Kısa bir toplantıydı, profesyonelce ve gecenin saati göz önüne alındığında kısa tuttuk. Bana her yerde eşlik ettiler.

Salon alanı olan kendi özel odam var. Odam küçük, bir yatak, bir masa, bir komidin ve bir banyodan oluşuyor. Bana üniversite günlerimi hatırlatıyor. Buraya katıldığımda çok gençtim. Yıllar önceymiş gibi geliyor.

Rooker çoğunlukla bana göz kulak olmak için onların programından sorumlu olacak. İlk gece için Slaughter'ı görevlendirdi ve bu da içimde bir hüznün dalgası yarattı.

En iyisi bu.

Cazibesi çok güçlü ve korkutucu. Etrafım onunla çevrildikçe, kimyamıza daha çok teslim olmak istiyorum.

"Işıklar sönsün, Valentin." Kane yatak odamın kapısını açtı ve çantamı tutarak içeri girdim.

Ona veda etmek için topuklarımın üzerinde dönüyorum. Karanlıkta öylece duruyor, tek ışık lambamdan geliyor. Üniformasını giymiş, eli kapı kolunda, bir şey söylememi bekliyor.

Kane ile aramızdaki buzları eritmek istiyorum çünkü o da Daegan ile birlikte peşimde olacak ve beni güvende tutmak için her hareketimi not edecek. Müdahaleci düşüncelerim kontrolü ele geçiriyor ve ben durduramadan ağzım açılıyor.

"Geçen yıl askeri baloda kışına tekme yi yemek için ne yaptın?" Açıkça sorduğum soru onu hazırlıksız yakalıyor ama ses tonumdaki sevecenliği gözden kaçırmıyor. Başını eğdiğinde kollarımı kavuşturuyorum ve o da patlamamı engelleyememenden rahatsız olmadığı belli olan derin bir kahkaha atıyor.

Kane çok güzel.

Ne adam ama.

Bir elini koyu renk dalgalarında gezdiriyor ve kendisiyle gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor.

"Çizgiyi aştım ve Grim'in kızını öptüm."

Böylece Ari Alvarez, iki yakışıklı deniz piyadesini

Onu

mu? Ne büyük bir sorun.

Ne kadar yazık.

"Evet, bu her şeyi açıklıyor," diyerek hafif bir gülümsemeye alay ediyorum ve kendi dudaklarım rahatlatıcı bir gülümsemeye dönüşürken bir elimi kalçama koyuyorum.

"Ona çok aşkıttım.... Ari'ye *delicesine* aşkıttım. Haddimi aştım ve bu süreçte pek çok insanı incittim. Ve aptalca bir şey yaptım." Gülümsemesi kayboluyor ve yerini kasvetli bir alay alıyor. Dudaklarını yalıyor ve kendine kızgınmış gibi benden uzağa bakıyor. Kavganın anılarında kendini kaybediyor... ya da belki de sadece Ari'yle olan yolculuğudur. "Ama sanırım aşk bazen insana bunu yapabiliyor, değil mi? Aşk insanı delirtiyor mu?" Omuz silkiyor, ellerini gergin bir şekilde ceplerine sokuyor.

Kane'e bakıyorum, yani ona gerçekten bakıyorum ve bu adam çok yakışıklı. Ama sıcak ve neşe saçan bir şekilde. Koyu renk saçları Daegan'inkine benziyor ama Kane bir santim kadar daha kısa ve vücut yapısı daha zayıf. Yine de boyu 1.80'in üzerinde. Koyu mavi gözleri Daegan'inkilerin aksine davetkâr.

Daegan'a baktığımda, o bir gizem ve bilinmezlik onu daha da cazip kılıyor.

"Özür dilerim. Aşkın ne olduğunu bilemem. Son zamanlarda... Bunun benim için olduğuna inanmıyorum."

"Evet, böyle bir şey var ve gerçek. Bunu kanıtlamak için yüzümde yara izleri var." Çenesindeki bir yara izini gösteriyor, muhtemelen Operatör Azrail'in ona yumruk attığı zamandan kalma. "İşler istediğim gibi gitmemiş olsa da, hayatımda her zaman değer vereceğim bir dönemdi. Kıçıma tekmeyi yememle sonuçlansa bile." Gözleri Ari'ninkilerin içinde kaybolmuş gibi parlarken duraksıyor. "Ona aşık olmak bir gün batımını kovalamak gibiydi. Her zaman ulaşamayacağım bir yerdeydi ama yine de deneyimlenmesi gereken en güzel şeydi."

Gülümseyerek alay ediyor. Sanki sinirlenmişim gibi ayaklarına bakıyor. Ses tonu hüzne dönüştüğünde ve sesi yumuşadığında, Ari'nin hala muhtemelen her zaman önemseyeceği biri olduğunu biliyorum.

"Konuyu açtığım için özür dilerim." Masum bir hareketle elini sıktım.

"Sorun yok." Duruşunu düzeltiyor ve bir adım geri çekiliyor, bırakmadan önce elimi bir kez sıkıyor. Kaba, nasırlı eli yavaşça dışarı kayıyor. "Şu anda başka biriyle konuşuyorum ve o beni çok mutlu ediyor. Aslında beni uzun zamandır en mutlu eden kişi o oldu."

"Sanırım bu iyi bir şey?" Sesim umutla yükseliyor. "Anlıyorum. Hata yapmak berbat bir şey ve herkes bunun için hayatını mahvetmek ve kendini dünyanın en büyük pisliği gibi hissettirmek istiyor ama

Sen kötü bir insan değilsin Kane. Seni çok iyi tanımıyorum, her ne kadar önümüzdeki birkaç ay içinde seni muhtemelen kendi ailemden daha iyi tanıyacak olsam da..." Sesim bir mırıltıya dönüşüyor, alaycı bir şekilde bana göz kulak olma görevine gönderme yapıyor. "Sen kötü bir insan değilsin, Slaughter. Dünyanın sana böyle hissettirmesine izin verme. Evet, sıçtın batırdın ama orada kalma."

Sanki içinde birçok sinire dokunmuşum gibi bana bakıyor.

"Sanırım orada kalmaman ve hayatında bu yeni kadını bulman iyi bir şey, değil mi?"

"Bu bir lütuf, Valentin. Onunla konuştuğumda dünyanın neresinde olduğumu unutuyorum."

"Nedenmiş o?"

Eliyle sakalını sıvazlıyor ve ardından bir gülümseme geliyor.

"O, karanlık bir günü sanki hiç yaşanmamış gibi yok eden bir insan."

"Pekala, efendim, bu şirin şeyleri bırakmanız gerekiyor. Bence siz romantik birisiniz ve benim gibi çabuk aşık oluyorsunuz. Elimizde değil." Parmağımı alaycı bir şekilde ona doğru salladım. "Ama ben öyle olmamaya çalışıyorum."

"Sana iyi şanslar. Saçından çekileceğim... ama bir şey daha var."

Kapı kapanmak üzereyken kafasını dışarı çıkarıyor.

"Ne?"

Sırıttırıyor, "Yaratık'a nasıl baktığını görüyorum... Ben de Ari'ye öyle bakardım."

Ağzım açık kalıyor ve kekelemeye başlıyorum. Hemen savunma moduna geçiyorum ama kelimeler çıkmıyor, sadece tarifsiz sesler çıkıyor çünkü onları seçmekte zorlanıyorum.

Nasıl? Bu kadar açık mı? Dikkatli davrandık. Çalıntı bakışlarımız sadece o kadar olmalı.

"Kane..."

Ne diyebilirim ki?

Açıklayabilir miyim?

Sözde korumama karşı bir şeyler hissettiğim doğru değil mi?

Bu dünyada çıkamayacağım tek insanlardan biri, çünkü bir, kariyerini lekeleyebilir ve iki, duygusal olarak müsait olmayabilir. Ama belki de ihtiyacım olan şey budur.

Beni kibarca susturmak için elini kaldırıyor ve muzipçe sırtıyor.
"Sırrın benimle güvende." Neşeli bir gülümsemeyle bitiriyor.
Ağzım hâlâ ağzında olta olan bir balık gibi açık, şaşkın.
Kapıyı kapatıyor, beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor... ve beynime
dövme gibi işlenmiş yasak gri gözlerle.

İşteki ilk günüm bir stres kasırgasıydı. Çok fazla bilgiyi sindirmiştim. Oturdum ve tüm son olaylar ve hedefler hakkında bilgilendirildim. Bir sonraki yüksek öncelikli hedefimizi öğrenmek mide bulandırıcıydı. Ona Cerrah diyorlar. Omar'ın emrinde çalışan kötü bir adam. Violet Redd ve Damon Hawk'ı kaçıran adamla aynı kişi. Onun sağ kollarından biriydi. Onun için kirli işler yaptı, masumları öldürdü ve kaçırdı ve Omar artık burada olmasa bile hala yapıyor.

Daha kötü şeyler yapmaya devam etti. Winters beni bilgilendirdi ve bugün SEAL Takımı Hellhounds'a bir sonraki görevlerini verdiğimiz gün. Konferans görünümlü bir oda, büyük bir ekranda hedefin bilinen tüm bilgileri ve nerede olduğu hakkında bir PowerPoint ve sadece personelin bilmesi gereken son derece gizli bilgileri içeren haritalar var.

Slaughter ve Hannibal odanın arka tarafında oturmuş, elleri arkalarında, aralarında Ordu Özel Kuvvetleri, SEAL'ler vb. bulunan yaklaşık kırk özel operatörün arkasındaki köşede beni bir şahin gibi izliyorlar.

Daegan'ın can sıkıntısından elinde bir mermi çevirdiğini tahmin ediyorum. Ama gri gözlerini bana dikmiş, hayatı buna bağılıymış gibi beni izliyor. Beni geriyor ve tek yapmak istediğim buraya ait olduğumu kanıtlamak. Geçmem gereken sayısız test ve okulla bunu zaten yaptığımı sanıyordum. Winters bana bazı insanların Amiral üvey babam olduğu için bu pozisyona geldiğini düşündüğünü söyledi. Kane bana sıcak, rahatlatıcı bir gülümseme veriyor, sanki beni cesaretlendiriyor. Gözleri ilk günüm için iyi bir iş çıkardığımı söylüyor.

Oda sessiz, bir sonraki hedeflerini avlamaya hazır adamlarla dolu.

"Cerrah, kendisini yakalamak için bizimle yakın işbirliği içinde çalışan bir aileyi kaçırdı. İstihbarattan koordinatları hakkında bilgi aldık. Grim burada olmadığı için SEAL Takımı Hellhounds bu işi yürütecek. Yaratık ve Bane bebek bakıcılığı görevinde ve Teksas... en iyi Grim ve Bane ile çalışır.

birlikte." Kobra Operatörü Enzo Rooker, yılların bilgeliği ve deneyimiyle dolu güney aksanlı sesiyle odadakileri bilgilendiriyor.

Yakışıklı bir adam. Uzun boylu, erkeksi ve yapılı. Boyu 1.80, gözleri renkli ama zümrüt ela mı, açık kahverengi mi, yoksa mavi mi bilemiyorum. Ayrıntıları anlayacak kadar yakınına hiç gitmedim. Birkaç beyaz telle süslenmiş sarı bir sakalı var ve kıvrıkcık saçları kulaklarının üzerinde uzamış. Bildiğim kadarıyla SEAL İnfaz Timi'nin en yaşlısı, karısıyla mutlu bir evliliği ve ikiz kızları var.

Winters ve ben bu sabah çok önemli bir bilgi aldık, bu yüzden daha fazla masum insanı öldürmeden ve işkence etmeden önce 'Cerrah'ı yakalamak için Ekiplerin hızlı hareket etmesi gerekiyor. O bir suçlu, katil, tecavüzcü ve aşırılık yanlısı - iğrenç eylemleri için görünürde hiçbir kefareti olmayan saf kötülük.

"Bu görev için Yaratık'a ihtiyacımız olacak. Ona ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Eğer HVT'leri ortadan kaldıracak atışı yapmayacaksa, ona gözcü olarak ihtiyacımız var. Grim yok ve şimdi de en iyi keskin nişancımız mı?" Lopez öfke nöbeti geçirerek koltuğunda doğrulur. Odaya bakar ve diğer operatörler de başlarıyla onaylar. Tüm özel operatörler birbirlerine bakıp dönüyor ve bir gürültü patırtı başlıyor. Hannibal ve Bane'in gerçekten arzuladıkları işi yapamamalarının nedeni olabileceğimi bilmek beni rahatsız ediyor.

Ellerimi cebime sokarak ayaklarıma bakıyorum. Dişlerim gergin bir şekilde alt dudağımı sıkıyor ve tüm vücudum sinirden kaynaklanarak parmaklarımı patlatmaya başlıyorum. Hemen odadan çıkmak istiyorum. Ama bunu Slaughter'a yapmak istemiyorum. Kane bana bilgi verilirken burada oturup oturamayacağımızı sordu. Görevi *beni* izlemek olmasına rağmen yine de toplantıya katılmak istedi.

"Kendin için üzilmeyi bırak..." Hannibal'ın sesi gürültü patırtı arasında kulağıma fısıldıyor. Yorumu benim duyabileceğim kadar yüksek ama başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak. Sağıma doğru bakıyorum, görüşüm onun büyük kollarından, soyadı yamasından ve son olarak ağzının olduğu yerde ürpertici bir gülümseme olan maskesinden geçiyor. Üçgen gibi keskin dişleri yanaklarına doğru kayıyor. Anında ona yapışıyorum, kilitleniyorum ve buzun tonlarında kayboluyorum. Daegan mermiyle oynamaya devam ederken huysuz bir ses tonuyla bana, "Bu görev için üzgün değilim, sakın üzgün olmaya kalkma," diye emrediyor. Mermi her bir parmağında dans ediyor, ta ki sonunda durup bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki bu duvarın içinde eriyebilirim.

Bana böyle bakamaz. Bütün gece "mış gibi" yaptığımızın tek bir bakışla ortaya çıkmasından korkuyorum.

"Takımdaki yeni elemanlardan biri olabilirim ama-" Rooker, Lopez'in sözünü kesiyor.

Vicente Lopez, Operatör Texas. Gruptaki, hatta belki de tüm odadaki en genç kişi. İşinde çok iyi ve kendini işine adanmış biri ama çapkınlığı ve şapşallığıyla da ünlü. Güzelce bronzlaşmış ve her zaman mükemmel bir şekilde geriye taranmış görünen siyah saçları var. Kolunda inek kafatası dövme büyük bir Teksas bayrağı var.

"Endişelerinizi anlıyorum ama bu iş bizde. Yaratığa şu anda başka bir yerde ihtiyaç var. Bekle ve emirlerini al, Tex. Tartışma." Rooker talep eder ve tüm oda sessizleşir. Odadaki herkes sırtını dikleştirir ve Rooker'a dikkat kesilir. "Bir işin yapılması gerekiyor. O yüzden hadi yapalım."

Rooker'ın gözleri babacan bir tavırla kısılır. Açık sözlü ama yine de soğuk ve sert. Sesini yükseltmeden, çirkin bir yanını göstermeden ya da aşağılayıcı sözler sarf etmeden derdini anlatabiliyor.

Bana Danny Rider'ı hatırlatıyor.

ÖĞLE YEMEĞİ ZAMANI ve ben Winters ve Guerra'nın yanına oturmuş, yemekhanede Sezar salatası yiyorum. Kane ve Daegan ekipleriyle birlikte karşımda oturuyor. Bu görev gereksiz olsa da bana yetişip göz kulak olabiliyorlar. Kötü şeyler yapan bu kişi her kimse Irak'ta olmadığından eminim.

"Alessia, buradasın. Aşkımı benimle aynı anda burada gördüğüme çok şaşırdım."

Arsız, yakışıklı Zeke'e dönüyorum. Kolunu omzuma atıyor ve yanımdaki koltuğa yerleşirken beni nazıkçe sıkıyor. Kolunu bırakıyor ve kalçalarımız birbirine değene kadar yaklaşıyor.

"Zeke. N a s ı l s ı n ?" Öğle yemeğimi ağzıma tıktırırken soruyorum. Winters kızarıyor ve Guerra bana cilveli gözlerle bakıyor.

"Asıl soru, sen nasılsın? Jack ve Bailey'e olanları duydum." Sıcak gülümsemem düştü ve yemeğimi daha yavaş çiğnemeye başladım.

Onu iş üstünde yakaladığım anılar, toplum içinde peşimi bırakmıyor. Bailey'nin eski erkek arkadaşına binerkenki görüntüleri boğazımda safra birikmesine neden oluyor ve acı tatsız bir şekilde geri geliyor.

Guerra ya da Winters'ın bunu duyup duymadığına bakıyorum ve koltuğumda büzülüyorum. Omuzlarım çöküyor ve çatalımla avokado dilimlerinin üzerindeki marulla oynuyorum.

"Biraz tatlı alıp hemen döneceğiz. Değil mi Guerra?" Guerra ağzında hâlâ yemekle şaşkın şaşkın Winters'a bakıyor ama sonra hemen kabul ediyor ve başını sallayarak ayağa kalkıyor. Winters başını eğerek Guerra'ya onu mutfağa kadar takip etmesini söylüyor ve ikisi de Zeke ve beni yalnız bırakıyorlar.

"Sen bunu hak etmedin. Zaten o da seni hak etmemiştir." Zeke parmak eklemleriyle beni şakacı bir şekilde dürtüyor.

"Jack hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum." Yemeğimi yutuyorum ve ardından peçeteye ağzımı siliyorum.

"Güzel. Ben de öyle." Zeke cüzdanını çıkarıyor ve küçük bir kâğıt parçası çıkarışını izliyorum. Yanaklarım duyguların karışımıyla ısınırken kağıdı bana veriyor. Açıyorum ve onun numarası olduğunu fark ediyorum.

"Zeke..." Kağıdı elimde tutuyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Rakamlara bakıyorum ve sonra notu kot pantolonumun cebine yerleştiriyorum.

Bir ilişkiden yeni çıktım ve ne istediğimden emin değilim, ancak geçmişe takılıp kalmamak ve travmamın beni mutlu olmaktan alıkoymasına izin vermemek olduğunu biliyorum. Belki de birileriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu görmeliyim. Sadece bir kişiyle birlikte oldum ve tekrar savunmasız olma düşüncesi... sinir bozucu ama çok cazip.

Zeke'ten etkileniyorum; *orada bir şey var*. Ama bu duyguyu keşfetmek için yeterli olup olmadığından emin değilim. Konu Zeke olunca, emin değilim. Bu arada, maskeli, yaralı bir adam söz konusu olduğunda hiç tereddüt etmiyorum. Daegan söz konusu olduğunda, sadece düz bir yolda ilerlemek istiyorum ve hiçbir tümsek beni yolumdan döndürmüyor ya da fikrimi değiştirmiyor.

Zeke elimi masanın üzerinde tutuyor, gri gözleri benimkilerde bir şans arıyor. "İzin ver seni dışarı çıkarayım. Bir sonraki göreve çıkmadan önce burada biraz zamanım var. Sana ateş çukurunu göstermek istiyorum. Konuşabilir ve film izleyebiliriz. Hatta belki-"

Zeke ve benim üzerime uzun bir gölge düştü. Zeke cümlesinin ortasında durakladı ve sözünü kesenin bizden önce yerleşmesini izledi. Bakışlarını takip ediyorum ve onun Daegan olduğunu fark ediyorum. Ağzında aynı ürkütücü, sivri dişli gülümsemeyle maskelenmiş.

"Yani randevuya mı çıkıyoruz?" Daegan alaycı bir şekilde cıvıldıyor. "Bizi nereye götürüyorsun, Zeke?"

Zeke kızgın bir şekilde alay eder. "'Biz' derken ne demek istiyorsun, Yaratık?" Karşılık veriyor ve elimi bırakıp kendi elini kucağında yumruk yapıyor.

Daegan mırıldanıyor.

"Biliyorsun, Alessia'ya göz kulak olmak benim görevim olduğu için, Bane ve ben o nereye giderse peşinden gitmek zorundayız. Bu yüzden sana tekrar soracağım..." diyor uğursuzca, mizahı her heceyi boyuyor. Gözleri kocaman gülümsüyormuş gibi kırışıyor ve bir tarafındaki yara izleri sanki yanlışı bir şey söylemeye cesaret ediyormuş gibi heyecanla seğiriyor. "Bizi nereye götürüyorsun?" Sorularını tekrarlıyor ve cevabı merak ediyormuş gibi çenesini bir avucuna dayıyor. Sabırsızmış gibi parmaklarını çenesine vuruyor.

"Biliyor musun, bu kadar çok konuştuğunu duymamıştım. Aslında, ekiplere katıldığından beri senden fazla bir şey duymadım. Ve yine de, Her. Tek. Zaman. Valentin'in yanındayım... çenenin kapatamıyor gibisin." Zeke benim aklıma bile gelmeyen bir şeye dikkat çekiyor. Gülümsüyor, bu da Daegan'ı daha da kışkırtıyor.

Ölüm dileği mi istiyor? Daegan'ın şu anda Zeke'e bakışı, onu bıçaklamadan hemen önce Frankie'ye bakışıyla aynı.

Daegan sırtını dikleştirir ve boş gözlerle alaycı Zeke'e bakar. Parmağındaki mermiyi daha hızlı ve daha sert bir şekilde döndürürken dikilmiş ayaklarını genişletiyor ve sonunda mermiyi durdurup yüksek bir sesle masaya vuruyor.

Gri gözleri öfke dolu bakışlarıyla odayı dondurabilir. Daegan derin, canavarca bir ses tonuyla, "Dikkatli ol," diyor.

Tek bir kelime. Bir tehdit. Tek bir cümle Zeke'in koltuğuna sinmesi için yeterli.

YOĞUN GERGİNLİK, bu ikisinin bir geçmişi olup olmadığını merak etmeme neden oluyor çünkü ben yanlarındayken yaşadıkları her etkileşim değişken. Sanki yanlış bir hareket yaparlarsa yumruk atacaklarmış gibi.

"Sen orada olacaksan onu hiçbir yere götürmüyorum. Benimle iyi olacağını biliyorsun." Zeke göğsünü gere gere ısrar ediyor.

"Ben bir bok bilmiyorum. " Yaratık karşılık veriyor. Neden böyle davranıyor?

Önümde oturan iki adama bakıyorum. İkisi de gerilmiş, belli ki birbirlerinin boğazına sarılmak istiyorlar. Birinin beni bu durumdan kurtarmasını umarak iliklerime kadar ürpererek etrafıma bakıyorum. Ama Kane yemeğine dalmış, Rooker ise Lopez'le derin bir sohbete dalmış.

Saatimin zili çalıyor, öğle yemeğinin bittiğini ve işe dönme vaktinin geldiğini haber veriyor.

Erkekler önümde penis boyu yarışması yaparken peçetemi buruşturup saatime dokunuyorum.

"Şey... Ben şimdi işe dönüyorum..." Ayağa kalkıp masadan tepsimi alıyorum ve Zeke nefret dolu bakışlarını Yaratık'a kilitliyor. Yaratık da benimle aynı anda ayağa kalkıyor, sanki beni işime geri götürmeye hazırlanıyor.

Önceki ilişkim bana hayatıma devam ettiğim için kendimi suçlu hissetmek zorunda olmadığımı hatırlattığında içimi bir şefkat dalgası kaplıyor. Jack'in Bailey'e karşı suçluluk hissetmediğine eminim. Ve eğer Daegan keşfetmek istemiyorsa, ben de Zeke'e bir şans vermek istiyorum.

Eğilip Zeke'in alanına giriyorum, Daegan duymasın diye kulağına doğru eğiliyorum.

"Sana mesaj atarım. Sonra görüşürüz." Sıcak bir ses tonuyla mırıldanıyorum, ses tonumu arkadaşça olmaktan öte bir şeyle lekelememek için elimden geleni yapıyorum. Gülümseyen Zeke'in yanından uzaklaşıyorum ve o da ayağa kalkıyor. Arkamı dönmeden önce onu yakalıyorum.

omzunda bir ip ile iş arkadaşlarının takımına geri dönüyor. Hepsi futbol maçındaki bir grup sporcu gibi ona tezahürat yapıyor.

"Fısıldama becerilerin üzerinde gerçekten çalışmalısın." Daegan kafeteryanın kapısını iterek açıyor ve dışarı çıkmamı bekleyerek kapıyı tutuyor. Ne dediğimi duyup duymadığını umursamadan gözlerimi deviriyorum. Ayaklarım taşlara arpa arpa yanından geçip gidiyorum ve tenime güneş ışınları vuruyor. Ilık rüzgârlar saçlarımı selamlıyor, buklelerim onlarla birlikte uçuşuyor.

"Ve insan ilişkileri becerilerin üzerinde gerçekten çalışmalısın," diye omzumun üzerinden ısırıyorum. Ofis binama geri dönüyorum. şaşırtıcı bir şekilde, koridor boş, bu da bana insanların hala öğle yemeğinde olduğunu ve öldürmek için düşündüğümden daha fazla zamanım olduğunu hissettiriyor. ğle yemeklerimi daha uzun tutmaya başlamak için bunu aklıma not ediyorum.

"İnsanları sevmiyorum. Bu nedenle, düzeltilmesi gerekmeyen bir şey üzerinde çalışmama gerek yok." Beni takip ederken neşeyle söylüyor, o kadar yakın ki bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum, yakınlığından beni yakmak için o şehvetli alevleri gönderiyor.

Onun gölgesine alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Daegan," diye tıslıyorum nefesimin altında, diğerk ofislerimin ve malzeme dolaplarının önünden geçerek yürümeye devam ederken sinirlerimi bozmaktan vazgeçmesi için onu uyarıyorum.

"Valentine." O da karşılık veriyor.

Lakabı duyunca kalbim kt küt atıyor.

Onunla yüzleşmek için topuklarımın üzerinde dönüyorum ve aniden durmasını sağlıyorum. Bana çarpmadan önce kendini yakalıyor ve beni devasa vücut ağırlılığının yaklaşan kıyametinden kurtarıyor.

"Lütfen, durun. İnsanlar konuşuyor. İnsanlar sırf Ravenmore'un adamı olduğum için kişisel güvenlik aldığımı söylüyor-"

"Kızım." Sözlerini karanlık ve düşmanca bir tavırla bitiriyor.

"vey kızım." Sıkılmış dişlerimi zorlayarak düzeltiyorum. Saçlarımı geriye tarıyorum ve taş gibi soğuk Hannibal karşısında sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes çekiyorum.

"Buna ihtiyaım yok. Senin ya da Kane'in beni izlemesine ihtiyaım yok. Ben güvendeyim, her şey yolunda ve sen de Ravenmore'la konuşup bu işi iptal ettirerek benimle birlikte mücadele etmelisin. Yapmalısın-"

Etrafıma bakıyor. Güzel, hafif gözleri etrafımda dolaşıyor, sanki sohbetten kopuyormuş gibi arkamdan çevremizi kontrol ediyor.

"İnsanların bana ne yapacağını söylemesini hoş karşılamıyorum, özellikle de karnaval gezintilerinde boy şartına bile ulaşamıyorlarsa."

Ağzım açık kaldı. Gözleri şeytani bir sırıtışla kırışırken ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. Uğursuz maskesinin altında olduğunu biliyorum.

"Az önce boyuma hakaret etmedin, seni pislik."

"Benim gibi emir altında olduğunu anlamam için daha kaç kez aynı konuşmayı yapmamız gerekiyor? Görevin bitene kadar *emirlerime* uymak zorundasın. Güvende değilsin. Ve Zeke'den hoşlanmıyorum, Violet adında bir kızla birlikte değil mi? Sen onunla takılırken sana bakıcılık yapmayı reddediyorum. Daha iyisini yapabilirsin."

"Bir, daha iyisini yapabileceğimi nereden çıkardın? İkincisi, bekar olduğuna eminim. Ve üç, ben güvendeyim. Güvendeyiz! Karışmana izin vermeyeceğim-"

Gürültülü bir patlama kaynayan sularımı böldü. Duvarlar ve yeryüzü deprem olmuş gibi sarsılıyor ve kalbim midemin çukuruna iniyor. Uzaktan belli belirsiz çığlıklar duyuluyor ve insanlar panik içinde etrafımızda koşuşturmaya başlıyor. Tüm çevremiz sallanmaya devam ederken kapılar patlayarak açılıp kapanmaya başlıyor.

Donup kalıyorum, durumu kavramaya çalışıyorum, neler olduğunu merak ediyorum ama daha gözümü kırpamadan ya da sinirli bir şekilde yutkunamadan Daegan tarafından karanlık bir dolaba sürükleniyorum. Kolumdan tutup beni içine doğru itiyor, ben de ona izin veriyorum.

Ben kendi adıma düşünemezken onun inisiyatif almasına minnettarım. Sapığımın ve gerçekliğimin görüntüleri beni çok etkiliyor. Kendime savaşın devam ettiği bir zamanda bir bölgede olduğumu hatırlatıyorum. Korku içimdeki her bir kası felce uğrattıyor, öyle ki gerilmekten neredeyse kramp girecek. Eğer Daegan olmasaydı, hala koridorda donup kalmış olurum.

"Aman Tanrım, Daegan, o da neydi?" Sonunda düşüncelerimi toparlayarak göğsümü tutuyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak deniz kabuğu kolyemi çekiyorum.

Kapıyı kilitliyor ve telefonunu çıkarıyor. Mesaj gönderirken beni görmezden geliyor ve bir başka patlama binayı sarsarken bir daire çiziyorum. Raflara bir cankurtaran halatı gibi tutunuyorum, sıkı kavrayışımın altında sallandığını hissediyorum. Ses daha yakın ve daha yüksek, kulaklarımın çınlamasına neden oluyor. Avuçlarımı kulaklarımaya götürüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Ne diyordun, Valentine? Lütfen cümlelerinizi bitirin... güvende olmakla ilgili bir şey mi?" Sırtım kâğıt malzemelerinin bulunduğu bir rafa çarpana kadar alanımı dolduruyor. Rafların her iki tarafını da avuçlayarak beni içeri kilitliyor.

Hâlâ ellerimle kulaklarımı kapatıyorum. Sesi hâlâ boğuk ama sözlerini net bir şekilde duyabiliyorum.

Yüzlerimiz yaklaşık beş santim aralıklı. Hipnotize edici kokusu her yerime doluyor, nerede olduğumu ve gizemli durumumuzun ne olduğunu unutturuyor.

"Şu anda nasıl bu kadar sakınsın? Bomba sesi gibiydi!" Kaşlarımı öfkeyle içeri doğru çekerek soruyorum.

Bir parçam bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini ve kontrol altında olduğunu söylemesini isterken beni yine görmezden geliyor ve bir mermi çıkarıyor. Ama yine de bunu Daegan'dan değil de Kane'den alabileceğimi hissediyorum. Ben soğuk korumayla birlikteyim, iyi olanla değil.

"Her zaman parmaklarının arasında bir mermi mi döndürürsün?" Ellerimi indiriyorum, o yine telefonunu çıkarmış kapının yanında duruyor. Penceresi olmayan karanlık bir oda, bu yüzden koridorda ya da dışarıda hiçbir şey göremiyoruz.

Gözlerinde ahlaksız bir bakışla arkasını döner. "Oh, bebeğim, bu kurşunu döndürmek istediğim daha çok yer var."

Öyle mi yaptı?

Az önce ima mı etti?

Kelebekler uçuşuyor ve ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum ama dudaklarımdan sadece iğneleyici bir söz dökülüyor.

"Bana öyle deme."

"Ne? Sen kız değil misin?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun." "Hayır, hiçbir fikrim yok."

"Kes şunu."

Alanımı işgal ediyor, "Seni ne zaman istersem, ne istersem arayacağım." Sigara ve kolonyası bana sertçe çarpıyor ve onu tokatlamak istiyorum... ve sonra onu öpmek çünkü dudaklarının nasıl hissettirdiğini biliyorum. O maskenin altında ne kadar ateşli olduğunu biliyorum ve bunu özlüyorum. Sadece bir gece için bile olsa benim yanımda savunmasız olmasını özlüyorum.

Bir zamanlar damarlarımı dolduran korkunun yerini şimdi cazibe aldı.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi eğiliyor, aramızdaki boy farkı onu dizlerini bükmeye zorluyor ve Adem Elması'nın benim arzu düşüncelerime uymak istercesine aşağı yukarı sallandığını görüyorum. "Ve Zeke ile hiçbir yere yalnız gitmiyorsun." Bana daha önceki tartışmamızı hatırlatarak hırlıyor. Gözlerim meydan okurcasına kısılıyor.

Etrafımızda kaos olsa da, bu adamın kalbime yaptıklarıyla kıyaslanamaz ve ben de harekete geçmeye karar veriyorum, o yapmayacağı için kendimi bir hamle yapmaya hazırlıyorum.

Maskesine uzandığımda loş ışıklar titreyerek elime çarpıyor.

Onu görmek istiyorum.

Daegan nefes almayı bıraktı, ben de bıraktım. Ama infaz edemedim.

"Bana takıntılısın," diye fısıldıyorum, ağızlarımız birbirine çok yakın. Sigara kokusunu ve onun kokusunu alabiliyorum.

"Takıntılı olmak ve emirlere uymak iki farklı şeydir." Hırlıyor Düşük.

Kalçalarımın arasındaki zonklama devam ederken sırtarak onunla alay ediyorum.

daha yüksek sesle. "Her zaman nereye gittiğimi, ne yaptığımı bilmek istiyorsun. Kiminle olduğumu... Takıntılı olmadığına emin misin?" Kaşlarımı çatıyorum, dudağımı ısırıyorum ve bunun beni öpmek için uzanmaktan alıkoyacağını umuyorum.

"Eminim."

Aşağı bakıyorum, pantolonunda bir çadır var... çok büyük bir çadır. "Sertleşmiş sikin aksini söylüyor."

Daegan mırıldanıyor ve gözleri kararlılıkla kırışıyor. "Bitiremeyeceğin bir şeye başlama, Valentine. Çünkü ben bir şeye başladığımda, *her zaman* bitiririm."

Sikeyim.

Daegan bana doğru bir adım atıyor, sırtım yine raflara çarpıyor. Üzerinden bir yığın kâğıt yere düşüyor ve ben ilk hamleyi yapmak üzereyim.

Ama sonra mahvoldu.

Telefonlarımız çalıyor ve yüksek sesli bir alarm binayı çınlatıyor. Daegan elimi tutuyor, tekrar yanıma koyuyor ve benden uzaklaşıyor.

■

Bir drone saldırısı var. Amirall'in üvey kızını güvenli bir yere götürün. Protokolü biliyorsun, Yaratık.

"Alarmlar çalıyor ve bir saldırı gerçekleşiyor. Sizi güvenli bir yere götürelim." Grup sohbetimizdeki metni tekrarlıyor ve kapıyı açıyor. Eliyle ileriye doğru işaret ederek beni gitmek istemediğim çıkışa doğru yönlendiriyor. Burada kalmak ve neler olduğunu öğrenene kadar özel olarak beklemek istiyorum.

"Ne? Söзде bebek bakıcımla bir odada yalnız olmak güvenli değil mi?"

Yanından geçip koridora çıktım. Kolumu yakalamadan önce fazla ilerleyemedim. Beni çılgın sivil kalabalığın arasından geçirmek yerine, başımın yan tarafına doğru hırlıyor, maskeli burnu başıma sürtünyor, "Bu çok tehlikeli."

Sığınak benzeri odaya girdiğimizde saldırı sona ermişti ve herkes güvendeydi. Ofis binamın dışına düşen havan topu saldırısında kimse yaralanmadı ya da zarar görmedi. Savaş giderek şiddetleniyor ve daha fazla insan yaralı olarak evlerine gönderiliyor... hem de tabutlar içinde. Üste bombaların patladığı o gün şans bizim yanımızdaydı, şeytan ise aradığım her türlü eğlenceyi sabote etmeye çalışıyordu, özellikle de Zeke ile birlikte ise.

Bir gece uyumadan önce Zeke'e mesaj attım ve konuşmaya başladık. Çoğunlukla masum, arada sırada bana gönderdiği flört mesajları var.

Hafta sonu yaklaşıyor ve birkaç haftalık rutin iş günlerinden sonra poligona gidip atış becerilerimi tazelemenin zamanı geldi.

Bilinmiyor: Güzel kızlar, büyük köpekbalıklarının yüzdüğü işlere burunlarını sokmamalı. Şu maskeli korumanız, bu tür işlere bulaşacak biri için mükemmel bir tanıma uyuyor .

Ne oluyor be?

Bu benim takipçim... ve bu sefer düşündüğümde daha korkutucu. WhatsApp'ıma nasıl girdi? İşimi, *nerede olduğumu* ve Daegan'ın kim olduğunu nasıl biliyor?

"Sorun nedir, Valentine? Sanki bir hayalet görmüş gibisin." Benim hızıma ayak uydurarak yanımda yürüyor ve ben de telefonumu hızla kalkan yapıp ekranı kalçalarımın gömüyorum. Bu tuhaf herifin bana ne mesaj attığını bilmesini istemiyorum.

"Hiçbir şey." Dudaklarımdan tiz bir çığlık çıkıyor. "Acaba arkadaşın bana mesaj atan kişiyi buldu mu? Ya da pencereme ateş eden?" Bir cevap almayı umarak kaşlarımı kaldırıyorum. Ona bir gelişme olup olmadığını sormayı unuttum.

Ölüm bakışını değiştiriyor ve önümüzde uzanan kumlu atış poligonuna bakıyor.

"Hayır."

Kısa sürede poligona varıyoruz ve ben uzaklaşıp arkadaş grubuma doğru gidiyorum. Daegan beni takip etmeyi bırakıyor ve Başçavuş Julian'ın yanında duruyor.

"Operatör lanet yaratık. Lanetleneceğim. Bu asla ıskalamayan keskin nişancı değil mi? Böyle bir yerde ne işin var?" Julian Daegan'a büyük bir saygıyla bakıyor. Parlak ela gözlerinden yayılıyor.

"Emirler," diyor Daegan duygusuzca. Poligonda bir aşağı bir yukarı bakarak etrafımızı inceliyor. Ben nihayet iş arkadaşlarıma yetişirken o da erlerin hedeflerini vurmalarını izliyor.

"Huh...şey, onur duyduk. Herkese neden dünyanın en iyi keskin nişancısı unvanına sahip olduğunuzu gösterir misiniz? Bugün bu çocuklara nasıl ateş edileceğini öğretmek için biraz yardıma ihtiyacım var."

"Elbette." Umursamazca cevap veriyor. Yürürken üstünün altındaki kasları geriliyor.

"Aman Tanrım... O senin koruman. Hemen kes şunu." Henderson sol tarafımda diyor.

"Yüzünü bile göremiyorum ve o adamın beni üç deliğimden de mahvetmesine izin verirdim," diyor Guerra sağımda, alt dudağını sertçe çekiştirerek.

"O nefis bir içki. Maskeli McHottie mi?!" Henderson, onu daha iyi görebilmek için Guerra'yı iterek yolundan çekildiğini söylüyor.

"Onu da korumam olarak alabilmem için listeye girmem için ne yapmam gerekiyor?" Guerra kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor.

"Değil mi? Neden Amiral'in üvey kızı olamadım?" Henderson kaşlarını çatarak yakınıyor. Kaburgalarıma anlamsızca dirsek atıyor.

"Hepiniz durun. O başımın belası. Onun haberi olmadan hiçbir şey yapmama izin yok." Ona hayran hayran bakarlarken gözlerimi deviriyorum. Kızarıp bozarırken ve kirpiklerini ona doğru kırıştırırken bunu çok belli ediyorlar. Dünyayı umursamadan baş döndürücü gülümsemelerini sergiliyorlar. Ama Daegan Julian'la konuşurken hâlâ sırtı bize dönük.

"Onun hakkında söylentiler var," diye fısıldıyor Henderson usulca, biz kızların duyabileceği kadar yüksek bir sesle ve biz de bir çember oluşturuyoruz.

"Ne gibi?" Merakım beni yenmeye başladı. Dedikodudan nefret ederim. İğrenirim. Ama Daegan hakkında söylentiler varsa, bilmem gerek. Her gün kişisel alanımı işgal ediyor.

"İstihbarat ve CID'de tanıdıklarım var. Hannibal'ın adını ağızlarından düşürmeyen pek çok ihbar geliyor. Pek çok insan onun Azrail Operatörü ve karısının yakalanmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyor."

"Hayır! Benim maskeli McHottie'm olmaz!" Guerra suratını asarak şikayet ediyor. Daegan'a doğru bakar ama o hâlâ Julian'la derin bir sohbe dalmıştır.

"Evet. Söylenenlere göre, o ekiplere katıldığında her şey boka sarmış." Henderson devam ediyor.

"Vay canına... Bu çılgınlık." Winters hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallayarak girişini yapar.

"Onu araştırdım ve hakkında hiçbir şey bulamadım. Daegan Hannibal adında bir sosyal medya hesabı yok. Instagram yok, TikTok yok, Facebook yok." Guerra sosyal medya uygulamalarını tek tek sayıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Yeter!" Ellerimi durdurma hareketiyle sallıyorum. İnsanların sanki Daegan'ı tanıyorlarmış gibi onun hakkında dedikodu yapmalarından bıktım. "Henderson, Hannibal hakkında böyle konuşma. Bu dedikodular onun itibarına ve kariyerine zarar verebilir ve..."

Üç kız da savunmacı ses tonum karşısında afallamış gibi bana bakıyor. Boyut olarak küçülüyorum ve yükselen duygularımı toparlamaya çalışıyorum. "Ben sadece bu iddiaları destekleyecek hiçbir kanıt olmadığını söylüyorum. Sırf birileri kötü niyetle birinin hayatını mahvetmek istediği için asılsız suçlamalar yüzünden insanların hayatlarının mahvolduğunu gördüm. Üvey babam beni bu kadar yakından izlemesine izin vermezdi. Kendisine karşı böyle iddialar olsaydı hayatımın onun ellerine düşmesine izin vermezdi. Bırak artık Henderson." Ona soğuk bir bakışla söyledim.

Hepsi sessizleşti. Dağılmalarını izliyorum, omuzlarımı silkiyorum ve ateş etmek için istasyonuma gidiyorum.

Yaklaşık on dakika sonra, hayal kırıklığına uğradım. Pratik yapamıyorum ve hedefimi ıskalayıp duruyorum.

"Harika." Hedefimi yine ıskalıyorum ve hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Nişangâhımdan uzaklaşıp yere bakıyorum.

"Çok gerginsin, Valentine." Bu ses karşısında neredeyse tüfeğimi düşürüyordum.

"Bay Hannibal."

Yanımda olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kulağımın dibinde, fısıldıyor. Botlarıyla ayaklarımı tekmeleyerek bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Vücut ısısı beni hemen ateşliyor, yoksa şehvet mi alevleniyor?

Arkamdan beni yiyip bitiren bakışlarını hissettiğimde gözlerimi ileride tutmaya çalışıyorum.

"Eğil." Emretti.

Terlemeye başladım.

"Umm, ne?"

"Belinden hafifçe öne doğru eğil." Eli kalçamı avuçluyor, sıkı ve sert, midemin düğümlemesine neden oluyor. Beni yeni bir pozisyona sokmasına izin vererek onu takip ediyorum. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Duyabiliyor mu?

Kollarını kollarımın etrafında dolaştırıyor, tüfeği omzuma yerleştiriyor. Serin, buz gibi nefesi tenimi öpüyor, omurgamdan aşağıya ve içime bir ürperti gönderiyor. Sadece ona dokunma ihtiyacımı besliyor, dudakları kulağıma değerken anılar bana sertçe çarpıyor.

"Omuzlarını döndür ve ateş et." Alçak sesle ve boğuk bir şekilde talep ediyor. Benimle dalga mı geçiyor? Yoksa bunların hepsi kafamın içinde mi?

Boğazımı temizliyorum ve ona tıslıyorum. "Daegan."

"Senin için yapmadan önce o ağzını kapat *ve ateş et*, lanet olsun." Beni azarlıyor.

Dürbüne bakıyorum ve tetiği çekiyorum.

Metal, hedefin vurulduğunu gösteren bir sinyal veriyor. Dürbünden bakıyorum ve ortada bir delik görüyorum. "Bullseye," diye mırıldandım. Daha önce bir hedefi hiç bu kadar mükemmel vuramamıştım.

Kulağıma karanlık bir sesle "Aferin kızım," diyor ve gri gözlerine baktığımda güçsüzleşiyorum. Ben tüfeğimi sıkıca tutarken o üzerimde yükseliyor. Obsidyen maskesinin altından sırttığını gözlerinin kırışmasından ve parıltısından anlayabiliyorum.

"Bay Hannibal, sanırım yardıma ihtiyacım var. Tüfeğim tutukluk yapmış olabilir." Guerra iki istasyon aşağıda ona sesleniyor ve yalan söylediğini biliyorum.

Onunla flört etmeye çalışmasına içten içe gülüyorum ve bana son bir bakış atıyor ve yutkunuyorum. Aramızdaki gerilim o kadar yoğun, o kadar derin ki, kalçalarımın arasında zonklama olduğunu fark ettiğimde önce ben kırılıyorum. Gözlerimi birkaç kez kırıştırıp bakışlarımı zorla kaçırıyorum.

Başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor ve Guerra'ya doğru yürüyor. Guerra gözlerini kırıştırarak ve flörtöz bir ifadeyle ona bakmaktadır.

Midemdeki kıskançlık hissini bastırmaya çalışırken ateş etmeye devam ediyorum.

Ben tetiği çekerken Winters yanımda beliriyor ve Daegan'ın tavsiyesiyle hedefimi vuruyor. Bir hedef daha beni tatmin ediyor. Onun sayesinde nişancılığım daha da geliyor.

"Bulmaya çalıştığımız HVT'yi biliyor musun? Cerrah?" Winters bana yaklaştı ve ben de kaşlarımı kaldırarak ateş etmeyi bıraktım.

Neden bu konuyu açıyor ve neden şimdi?

"Evet," diye cevap veriyorum omzumdaki silahı yeniden ayarlarken.

"Daegan'ın yüzüne... vücuduna bunu yapan oydu." Silahımı sıkı sıkı tutmaktan elimi gevşetmeye geçiyorum ve gözlerim açılıyor. İçimi güçlü bir sempati dalgası kaplıyor ve Daegan'ı gördüğümde bakışlarım yumuşuyor. Diğer servis üyelerinin oluşturduğu kalabalığın arasından onu arıyorum; kamuflej pantolonunun üzerine lacivert gömleğini giymiş, savaş botlarını yere dikmiş, kızarmış, neşeli Guerra'nın üzerinde yükseliyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kolundaki dövmeyle sergiliyor ve teri güneş ışınlarından parlıyor.

Diğerleri ona işkence eden kişiyi ararken benimle görevlendirilmesi onu hayal kırıklığına uğratmış olmalı.

"Yarın bana daha fazlasını göster. Daha fazlasını bilmek istiyorum." Boğazımı temizliyorum ve Winter omuzlarını silkiyor. Daegan'ı tekrar görüyorum ve bu sefer, bir grup asker ve denizci bir tür ünlüymüş gibi etrafını sararken bir sigara çıkarıyor. Ona sorular sorarak maskesini dudaklarının arasına yerleştirecek kadar kaldırıyor ve bir nefes çekiyor.

"Her neyse, seni yolda tutmak zorundayım. Senden ben sorumluyum ve daha fazla bilgi geldi. Yakında başka bir göreve çıkacaklar ve Rooker'ı bilgilendiren kişi sen olacaksın."

Harika.

"Hey, senden bir iyilik isteyeceğim," diye fısıldıyorum.

Winter'ın gözleri merakla parlıyor. Bir kutu tütün çıkarır ve açar. Bir parça alıp ağzına yerleştiriyor. "Ne haber, padawan'ım?" Parmaklarıyla şakacı bir şekilde başıma vuruyor. Winters benden daha uzun, boyu 1.80.

Gözlerimi deviriyorum ve Star Wars göndermesine hafifçe kıkırdıyorum.

"Sen daha deneyimlisin, değil mi? Çok gizli sincap işleri yapan ve bizim erişemediğimiz programlara erişimi olan insanlarla bağlantıların var, değil mi?" Sınırları aşmadığımı umarak soruyorum.

"Ne gibi? Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?" Kara kaşlarını endişeyle kaldırıyor.

Kimsenin beni duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Ama tüfek sesleri ve konuşmalarla birlikte takipçim hakkında daha rahat konuşmaya başlıyorum.

"Telefonuma bakmanı istiyorum. Garip mesajlar alıyorum. Telefonumu bulabilecek biriyle iletişime geçmenin bir yolu var mı?

iz?"

"Ne tür mesajlar?"

"Sonra anlatırım."

Beni sıcak hissettiren bir şekilde gülümsüyor. Alnındaki teri siliyor ve başını sallıyor.

"Yardım edebilecek birini tanıyorum." Görev yerine dönmeden önce itiraf ediyor. Daegan'a şöyle bir bakıyorum, etrafı hâlâ bir sürü insanla çevrili.

Tüfeği tekrar omzuma dayıyorum ve kendimi Daegan'ın ateş ederken bana öğrettiği pozisyona getiriyorum. Vücudumu gevşetiyorum ve dürbünüme bakmadan önce gördüğüm son şey Daegan'ın bana göz kırpması oluyor.

İÇİMDEKİ HER ŞEYİ ALDI. Bu dehşet verici videolara, fotoğraflara ve bu yüksek değerli hedeflerin neden takip edildiğini detaylandıran metinlere tepki vermemek için vücudumdaki her bir hücreye ihtiyacım vardı.

Damon Hawk'ın Akana ve Lopez'in vücut kameraları aracılığıyla canlı canlı yakıldığı bir video vardı.

Violet'in yaralarının fotoğrafları vardı.

Ve sonra... kafa kesme videoları vardı.

Daegans'ın arkamdaki gözlerinin sırtımda delikler açtığını hissedebiliyordum, çünkü o tek kelime etmeden beni izliyordu.

"İzninizi rica edeceğim efendim," diyorum amirime, gözyaşlarımı, safralarımı ve boğazımda düğümlenen duyguları zapt ederek.

Hızlı adımlarla konferans salonundan çıkıyorum ve Daegan ben dokunmaya fırsat bulamadan kapıyı benim için açıyor. Ona başımı sallıyorum ve gözlerimiz bir kez daha kilitleniyor. Yüzü tamamen taş gibi donuk. Ama gözleri bir bulut gibi yumuşuyor.

Beni tanıyor, ben istemesem bile. İyi olmadığımı biliyor ve ben kadınlar tuvaletine doğru koşarken peşimden koşuyor.

Kapıyı hızla itip açıyorum ve güm diye duvara çarpıyor.

"Yapma," diye omzumun üzerinden ona ters ters bakarak benden uzak durmasını emrediyorum ve o da hareketlerini durduruyor. Soğuk omzumun onu rahatsız edip etmediğine bakmaya zahmet etmedim.

En yakın kabine koşuyorum, donuk gri renkli metal kapıyı açıyorum ve kusmuğumun dökülmesine izin veriyorum. Bu görüntüleri ve hikayeleri gördükten sonra, ruhuma hoş olmayan bir şey yerleşiyor. Sahip olduğumu bilmediğim korku kafamın içinde dönüp duruyor.

Dizlerimin üzerine çöküp tuvalet kağıdıyla ağzımı temizliyorum. Bu hızlı bir salınım ve hastalığım bir dakika içinde bitti. Midemde verecek bir şey kalmayana kadar sifonu çekmiş olmama rağmen mide bulantısı hâlâ devam ediyor. Küçük tuvaletin sifonunun gürültüsü titreyen hıçkırıklarımı yutuyor. Ayak parmaklarımın ucuna çöküyorum ve ön kollarımın içine ağlıyorum.

Çocukları, savaş kurbanlarını, dehşetin ve kötülüğün bir araya geldiği korkunç detayları düşünüp ağlarken saatler geçiyor gibi geliyor.

"Valentine."

Şişmiş, ağrıyan kırmızı gözlerimi açıyorum ve bulanık bir görüşle onu tuvaletin kapısında durmuş, yumuşamış bir bakışla görüyorum.

"Kes şunu Hannibal, adım böyle söylemeyi kes!"

"Özür dilerim."

Sert sözlerim zehir gibi akıyor ve suçluluk duygusu çökerken derin bir nefes alıyorum.

"Öyle demek istemedim... Ben," diye kendimi durduruyorum çünkü arkasına saklandığım kabuğumun katmanlarının şeffaflaştığını hissedebiliyorum. Savunmasızım ve bu sefer savunmasız olmak istiyorum.

"Bana Valentine demen hoşuma gidiyor. Söyleme şeklin de... iyi hissettiriyor." Kollarımı kaldırıp onun tepkisini izlerken itiraf ediyorum.

Yutkunuyor ve çenesi seğiriyor. Sözlerimi içine çekerken adem elması sallanıyor.

"Bu işi nasıl yapıyorsun, Daegan? Bu işi kırılmadan nasıl yapıyorsunuz? Kendimi çaresiz hissediyorum." Tüm görüntüleri ve videoları hatırladıkça itiraf ediyorum.

Cevap vermiyor. Savaşın karanlığı ruhumu parçaladıkça ellerime sarılıp ağlamaya devam ediyorum. Hıçkırıklarımın sesi aramızdaki tek şey.

"Sana bir şey göstermek istiyorum, Alessia." Bana ilk adımla sesleniyor ve evindeki o yağmurlu geceden beri ilk kez gardını indiriyor, duvarları çatlıyor ve kalkan pelerini buharlaşıyor.

"Benimle gel." Elini uzatıyor ve ben kendi kendimle tartışarak elini olması gerekenden daha uzun süre tutuyorum. Bu ikimiz için de profesyonelce değil ama sanırım o çizgiyi aylar önce aştık.

Elini tutuyorum ve o da hemen tepki veriyor. Beni ayağa kaldırıyor, ayakta durmama yardım ediyor ve göğsüne doğru sarılmam için bana yaklaştırıyor. Ateşe düşmüş pervane gibi kollarının arasında eriyorum ve daha çok hıçkırıyorum. Beni üniformasının içine çekerken çenesini başımın üstüne yerleştiriyor. Gözyaşlarım elbisesinin kumaşına dökülürken kokusunda kayboluyorum.

Beni tutuyor ama tutuş şekli sanki onun yanında güvende olduğumu bilmemi sağlıyor. Bunu söylemesine gerek yok; vücudunun etrafımda hareket edişi içimi ısıtıyor ve beni kollarıyla sıkıca sardığında hıçkırıklarım daha kısa ve yumuşak inilti halinde dağılıyor.

"Sana bir yer göstereyim," diye mırıldanıyor saçlarıma. Bırakmak istemeyerek göğsüne doğru burnumu çekiyorum ama birkaç saniye sonra başımı sallayarak teslim oluyorum.

Binanın çatısına çıkan kapıyı iterek açar. Beş katlı yüksek bir binaydı. Merdivenlerde onu takip ederken sessizce yürüdük.

Ona güveniyorum. Beni nereye götürürse götürsün, güvende olacağız.

Kapıyı açar açmaz, havaalanının sesleri uğulduyor ve gece gölgeler gibi üzerimize çöküyor.

Gece geç vakit ve yıldızlar karanlık gökyüzünde gürültüyle parıldıyor. Ay hilal şeklinde ve rüzgâr çıplak kollarıma ve yüzüme karşı serin.

Daegan ileri doğru adım atıyor ama benim topuklarım tereddütle dikili kalıyor. Hareket etmediğimi fark edince yürümeyi bırakıyor. Dönüyor ve gözleri gülümsüyormuş gibi kırışıyor. Geri dönüp elimi tutuyor ve beni nazikçe kapıya doğru çekiyor.

Çatının ortasına ulaşana kadar birkaç saniye yürüyoruz. Elimi bıraktı.

"Bir saniye burada bekle," diye hafifçe eğilip kulağıma mırıldanıyor. Derin sesi üzerimde her zamanki etkisini yaratırken, tüylerim diken diken oluyor. Köşeye doğru giderek gözden kayboluyor.

"Burada ne işimiz var? Nereye gidiyorsunuz?" Sertçe fısıldıyorum. Isınmak için kollarımı göğsümde kavuşturup kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum.

"Burada olamayacağımızdan oldukça eminim!" Onu azarlıyorum, sarsıcı nefesimin altında mırıldanıyorum.

Bir dakika sonra, parlak ay ışığı altında bir sırt çantasıyla ortaya çıkar. Ve maske yok.

Koyu renk saç dalgaları rüzgârda salınıyor ve ellerimi saçlarında gezdirme isteği daha da güçleniyor.

"Ne? Burada her zaman bir sırt çantası mı taşıyorsun?"

"Valentine, çok fazla soru soruyorsun." Yakışıklı bir şekilde sırtarak onun elini sıkar.

Lanet olsun ona.

Lanet olsun ona ve sırtışına.

Ayaklarımın dibine bıraktığı sırt çantasının fermuarını açıyor ve katlanmış bir battaniye çıkarıyor. Jack Skellington ve dev bir yastıkla süslenmiş yumuşak, kabarık siyah bir battaniye.

"Bu filme bayılıyorum..." Battaniyeyi açıp yere sererken ona söyledim. Bir yatağı ya da sahilde piknik yapmayı andırıyor... ama askeri bir üste savaş alanındaayız.

"Dikkatimi dağıtmayı bırak ve bana burada ne yaptığımızı söyle." Yatağı hazırlarken yüzüme bakmıyor.

"Bazen gürültü, stres ve karanlık çok fazla geldiğinde doğaya kaçıyorum... Şu anda buna en yakın olduğum şey bu."

Yere uzanır, ellerini yastık gibi arkasına atar.

"Bazen gökyüzünü ve yıldızları izliyor ve Dünya'yı takdir ediyorum. Yoğun iş günlerinden oluşan günlük rutinimizde, Dünya'nın zihnimize sunacağı çok şey olduğunu unuttuğumuzu düşünüyorum ve bazen sadece oturup söyleyeceklerini dinlememiz gerekiyor. Onun güzelliğinde kaybolmak. Sadece birkaç dakikalığına bile olsa, işler çığırından çıktığında rahatlamama yardımcı oluyor."

Ellerimi kalçalarımın koyuyorum ve kapıya iki kez bakıyorum. Biri içeri dalıp sorular sormaya başlayacak diye korkuyorum.

Kalbim küt küt atarken, Daegan onun yanına oturuyor.

"Hadi Valentine, ısırmam."

Birkaç derin nefesten sonra isteğini kabul ettim.

Ben yanına yerleşirken Daegan gözlerini gökyüzünden ayırmıyor.

Askeri uçakların tatbikat veya görev için iniş ve kalkışlarını izlerken rahat bir sessizlik içinde uzanıyoruz.

"Bak, kayan bir yıldız. Bir dilek tut, küçük Valentine." Kalkan bir uçağı işaret ediyor.

İşte yine oldu. Valentine.

"O bir C17 Hannibal," diye alay ediyorum ve dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. Gülmemek için elimden geleni yapıyorum ve onun aptalca sözleri karşısında başımı sallıyorum.

"Yeterince yaklaştın... Şimdi bir dilek tut."

"Hayır," sesim tiz çıkıyor ve ardından bir kıkırdama geliyor.

Aniden, onun büyük elinin benimkine dolandığını ve sıkıldığını hissediyorum.

"Numara yap," diye başını bana doğru çeviriyor. Göz ucuyla hareketlerini görebiliyorum, bana meydan okuyor.

Onunla yüzleşmek istemiyorum... Yapamam. Elini geri sıkmak için karşı konulmaz bir dürtü beni tüketiyor ve bununla savaşmak zorundayım. Ama bedenim bana ihanet ediyor ve ne olduğunu anlamadan elini sıkıyorum.

Yüzümü çeviriyorum ve beni büyüleyen ışıltısını gördüğümde pişmanlık hemen yüzüme çarpıyor. O kadar yakın ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

"Farz et," diye tekrarlıyor ve sesi boğucu ve tanıdık bir şeye dönüşerek beni sertçe çarpıyor. "Kayan bir yıldız olduğunu farz et."

Evinin anıları, onu boğazıma bıçak dayayarak uyandırışım ve hayatımda bitirdiğim en çılgın yol yine kafamda dönüp duruyor.

Her gece uykuya dalmadan önce düşündüğüm gece tekrarlanıyor ve gri gözlerinde de yanıp sönüyor. Bunu biliyorum. Gece için duvarını indirdi ve ben onu çok kolay okuyabiliyorum. Onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Kalbim ihanetten uyuşmuşken bana kendimi çok canlı hissettirdiği gece.

Rol yaptığımız gece.

Sanki bir tür gizli kod haline gelmiş gibi.

Gizli kodumuz.

Olamaz.

Nefesimi tutuyorum, o da öyle yapıyor. Başparmağı bileğime sürtünüyor, ileri geri. Ağzım onunkinden sadece birkaç santim ötede. Sıcaklıkla dolu yasak bir an. Korkutucu bakışları beni yakıp kavururken eriyip yok olacaktım gibi hissediyorum.

Kulaklarıma kan hücum ediyor, içime coşkulu bir şey doluyor ve C17'nin sesi giderek azalıyor.

Daegan yavaşça göz kırpmıyor, göğsü hızla inip kalkıyor ve kaşları öfkeyle çatılıyor.

Tam bir hamle yapacağını düşündüğümde, kendime geliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bir dilek tutuyorum.

Gözlerim hala kapalıyken, ordudaki en iyi keskin nişancıyı gözetlemeye çalışıyorum.

"Stresli olduğunuzda gökyüzüne bakmanızın başka bir nedeni var mı?"

İç geçiriyor ve gözlerimi açtığımda onu yine yıldızlara bakarken buluyorum. Bileğimi bırakıyor ve kalbim sıkışıyor. İçimden kalbime

susmasını söylüyorum.

Ellerini başının arkasında birleştiriyor ve dudaklarını yalıyor.

"Annem," diye yanıtlıyor.

Resimdeki güzel kadın, onu çocukken kucağına almıştı.

"Bana ondan bahset."

"O öldü, Alessia." Tersledi. Oh,

lanet olsun.

Oh, hayır.

Ne kadar aptalım.

"Özür dilerim."

Garip bir sessizlik oldu ve ben pişmanlık duydum. Bu kadar kişisel bir şey sormamalıydım. Başımı sallıyorum, kalkıp kaçma dürtümle savaşılmaya çalışıyorum ama ben kaçmak için ani bir karar alamadan o konuşuyor.

"Doğum sonrası depresyonu olduğu için kendini öldürdü."

Boğazımdaki yumruyu daha da büyüüp beni daha da sertleştirmeden yutuyorum.

"Beş yaşındaydım, ama küçük kız kardeşimi doğurduğunda doğum sonrası depresyona girdi ve hiç iyileşmedi. Ta ki bir gün Sevgililer Günü'nde canına kıyana kadar."

Sessizlik.

"Çok özür dilerim."

"Biliyor musun eskiden Sevgililer Günü'nden nefret ederdim. Şubat ayının gelmesinden nefret ederdim çünkü anneme kendi canına kıydığı ve beni bu kadar uzun süre bencilce terk ettiği için kızardım."

Sessizlik.

"Sonra bunun tadına baktım. O yabancılaştırıcı acıyı tattım. İşkence gördüğüm günler kendimi öldürmek istememe neden oldu. Sadece ölmek istedim çünkü çok fazla acı çekiyordum. Acının uzamasındansa bitmesini tercih ederdim. İstirabıma bir son vermek istedim. Ama garip, hastalıklı bir şekilde, bir ders aldım çünkü o zaman beni vurdu. Annem de benim gibi hissediyordu. Elbette koşullar farklıydı ama yine de... onun acısı görmezden geliniyordu çünkü insanlar onu içten içe yaralayan şeyi fiziksel olarak göremiyordu ama onun acısı da diğer acılar kadar gerçektir."

Bana döndü.

"Ve kendini öldürdü."

Gözlerinin keskin bir kenarı var ve kollarımı ona sarmak istiyorum. Banyoda bana sarıldığı gibi ona sarılmak için can atıyorum. Bu tatlı jestle şiddetle karşılık vermek istiyorum ama haddimi aşmak da istemiyorum. Ve ne yazık ki, kalıyorum

donmuş, ihtiyacı olan kulaklar oluyorum ve başka kimsenin bildiğinden emin olmadığım bir parçasını çözmesini dinliyorum.

"Kendini bu kadar yalnız hissetmesinden nefret ediyorum. İnsanlarla dolu bir dünyada yalnız hissetmek... bu yabancılaşmanın en kötü türüdür. Kız kardeşimi doğurduktan sonra çok acı çekmiş. Belki başka faktörler de vardı ama babam bu konuda konuşmuyor... ben de sormuyorum. Keşke bir umut olduğunu bilseydi. *Her zaman umut vardır.*"

Ve nedense, kendisine bu mesajı hatırlatıyor gibi hissediyorum.

Her zaman umut vardır. Her zaman sevgi vardır. Her zaman biri vardır.

Bir Black Hawk helikopteri hava alanına giriyor ve yavaşça piste iniyor. Uçağın kanatlarının havayı kırbaçlama sesi ve motor gürültüsü bize eşlik ediyor.

"Aşk bana göre değil ama... eğer bir baba olursam, çocuğumun annesinin bastığı yere taparım. bir baba olursam, çocuğumun annesinin bastığı yere taparım. Her gün iyi olduğundan emin olacağım ve onu destekleyeceğim. Eğer doğum sonrası depresyona girerse, onu kaynakların varlığından haberdar edeceğim... ve ona sürekli olarak sevildiğini ve yalnız olmadığını, benim konuşmama ihtiyaç duyduğu bir dilde hatırlatacağım. Tarihin tekerrür etmesine izin vermeyi reddediyorum. Eğer yaralarımı görmeyen birini bulma ayrıcalığına sahip olursam."

Bana bakmıyor. Gözlerini gökyüzünden ayırmıyor ve ben düşünüyorum. Daegan'ın kocaman ellerinde bir bebekle görüntüsü beni kendimden geçiriyor. Bir gün anne olmak istiyorum. Ama doğru kişiyle.

Sessiz kalıyoruz ve merak içimi kemiriyor. Onun dünyasına açtığı bu açık pencereden yararlanmak için ani bir dürtü duyuyorum.

"Eskiden nefret etmek mi?" Açıklığa

kavuşturmak için soruyorum. Yaralı

kaşlarını kaldırıyor. "Ne?"

"Eskiden Sevgililer Günü'nden nefret ettiğini söylemiştin. Bu tatil hakkındaki fikrini değiştiren ne oldu?" Kaşlarımı çattım.

Korumam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Çok şey saklıyor ve ben daha fazlasını öğrenmek için can atıyorum.

Gözlerini gökyüzünden ayırıyor ve bana dönüyor. Beni inceliyor, gözleri gözlerimden dudaklarıma doğru şiddetle gidip geliyor ve sonunda korkunç bir sırıtış beliriyor.

"Ya bununla ilgili bir şey yapman gerektiğini söylersem?"

Alay ediyorum. Yanaklarımda sıcak bir kızarıklık kaynıyor ve beni nasıl hissettirdiğini ortaya çıkarmakla tehdit ediyor.

"Bana çok fazla kredi verdiğinizi söyleyebilirim, Bay Hannibal."

Gülümsüyor, gözünün kenarı kırışıyor ve ay ışığı yara izlerinin arasından yansıyor. Ama gülümseme şekli sanki ilk kez gülümsüyormuş gibi. Kendisini başkalarına genellikle nasıl gösterdiğinin aksine, bunu yapma biçiminde çok samimi bir şey var. Sonra yan tarafına dönüyor ve ben endişeden donakalıyorum.

Yüzü benimkinin üzerinde geziniyor ve sanki bu ana ömür boyu tutunmaya çalışıyor.

*Öyle
olduğumu
biliyorum.*

O yüzden
bekliyorum.

Irak'a indiğimizden beri yapmasını istediğim hareketi yapmasını bekliyorum. Onu tekrar tatmak istiyorum. Dilini üzerimde, ellerini tenimin her yerinde hissetmek istiyorum. *Onu* hissetmek istiyorum.

Tam eğileceğini düşünürken telefonum çalıyor.

Bunu yapacak gücü kendimde nasıl bulduğumu bilmiyorum ama telefonumu elime alıp yoğunluğumuzu bozuyorum ve horoz bloğu suçlusuna bakıyorum.

Kane.

■

Neredesin?

"Oh? Bu Kane. Bu gece o mu devralıyor?" Daegan'a sordum. Bugün perşembe. Genelde hafta sonları Kane devralır, hafta içi ise Daegan görevlendirilir.

Peki, neden bana mesaj atıyor?

Arkamı döndüğümde Daegan'ı başımda dikilmiş, gitmeye hazırmış gibi sırt çantasını toplarken buluyorum. Sessiz, samimi yıldız izleme anımız elimizden kayıp gidiyor ve ben buna hazır değilim.

Böyle bir şey olamaz. Birine aşık olamam. Kariyerlerimizin önce geldiğini kendime hatırlatmalıyım.

Ama neden kuralları çiğnemenin o kadar da kötü bir şey olmayacağı hissine kapılıyorsunuz?

"Evet, Valentine. Farklı bir şey deniyoruz. Bu gece nöbeti o devralacak."

Protesto etmek istiyorum. Ona nedenini sormak istiyorum. Bu kişisel mi? Yoksa tamamen profesyonel bir karar mı? Ama soru dudaklarımdan hiç

çıkıyor.

Çatıdan ayrılıp merdivenlerden inerken bile ses tonunda, hareketlerinde ve kırık duvarların artık tamamen mühürlenmiş olmasında bir değişiklik var.

Daegan gitti ve Operatör Yaratık geri döndü.

HAVA SOĞUK VE KARANLIK. *Acı taze ve Dario'yu düşünüp duruyorum... ve Tanrı'yı.*

Onu son gördüğümde iki ayağının üzerinde duruyordu ve bir sonraki maratonu fırsat bulduğunda koşmak istediğinden ve üssün dışında bulunan ve herkesin gittiği dövme dükkanına uğrayacağımızdan bahsediyorduk.

Ve şimdi bilincim gidip gelirken, hala doğru nefes alamazken ve duyamazken ona dair gördüğüm son görüntü dizlerinden akan kandı çünkü incikleri ve ayakları artık ona bağlı değildi.

Farklı annelerden doğmuş olsak da kardeşimin bana ihtiyacı vardı ve ben kendimi çaresiz hissediyordum. Patlama yarasının üstesinden gelmeye ve onu kontrol etmeye çalıştım, ancak siyah gölgeler tarafından tüketildim ve HVT'lerle çevrili bir bodrumda uyandım ve boku yediğimi biliyordum. O patlama sırasında ölmem gerektiğini biliyordum çünkü benim için planladıkları şey ölümden daha kötüydü.

Arkadaşlarıyla gülerken Cerrah'a bakıyorum. Beni kesip açıyor, çığlık atmamı sağlamak için beni bıçaklıyor... ama ona bunu duyma zevkini asla vermiyorum.

"Sana tekrar soracağım. Senin lanet adın ne?" "Yaratık, seni pislik."

Beni karnımdan bıçakladı. Bıçak derimden geçip etimi deldi. Vücudum her şeye karşı hissizleşmeye başlamıştı. Minnettar olduğum bir merhamet.

"Eminim annen sana farklı bir isim vermek istemiştir."

"O öldü, ama evet... hayır, teşekkür ederim. Yaratık gülümsememe uyuyor, sence de öyle değil mi?"

Yüzüne kanımı tükürdükten sonra gördüğüm son şey onun koyu kahverengi gözleri ve hıncır gülümsemesiydi. O anı asla unutmayacağım. Çünkü o zaman daha fazla işkence fikri olduğunu anlamıştım.

Uykumdan fırlayıp bıçağımı elimde sıkıca kavıyorum ve önümde sallayarak ürkütücü sessiz havaya saplıyorum.

Hırlarken ağır ağır nefes alıyorum. İstirap içinde saçlarımı çekiyorum.

Sikeyim bu kabusları.

Etrafıma bakıyorum, bıçağı öyle sıkı tutuyorum ki acıyor. Göğsüm ve ciğerlerim sıkışıyor ve başıma kan hücum ederken sert bir şekilde nefes alıyorum. Avucumu bıçağımın üzerine koyduğumu ve bıçağı tutarken kendimi kestiğimi fark ettim. Sıfırdan yaptığım bıçağı dikkatlice lambanın ve cep telefonumun yanına yerleştirerek komodinin üzerine bırakıyorum. Yine terliyorum ve tüm vücudum ter içinde. Çarşaflarım ve boxer'ım sırılsıklam. Nefes alış verişimi azaltmaya çalışıyorum çünkü artık o bodrumda değilim. Bir kışla odasındayım.

Bebek bakıcılığı görevinde.

Beni hiçbir şey korkutamaz ve bundan zevk alırım. Acıyı seviyorum ve insanlara korku salmayı daha da çok seviyorum. Çalışmayı seviyorum, ateş etmeyi seviyorum ve birbirimizle savaşırken kardeşlerimi korumayı seviyorum. Onların gökyüzündeki gözleri olmayı, omuzlarındaki stresi almayı ve asla ıskalamayacağımı bilmeyi seviyorum.

Odamın köşesindeki bira şişelerine bakıyorum. Lambam yanıyor ve vantilatör kapalı; ben böyle uyumayı seviyorum.

Yataktan kalktım ve biraya doğru yöneldim. Kapağını kapatıp hızla içiyorum. Süzülerek iniyor ve çölün ortasındaki su gibi yudum yudum içiyorum.

Bir süredir kabus görmüyorum. Eskiden her gece rüyamda bodrumda geçirdiğim zamanı görürdüm ama kâbuslar azaldı. Günlükten haftalık hale geldiler ve sonunda, hayatım için savaşıyormuşum gibi uyandığım nadir zamanlar oldu. Ve her şey Alessia'yı ilk kez gördüğümde başladı.

Bunu değiştirmem gerek. Ona bağlanamam. Onu becermek istememeliyim. Ama istiyorum ve onu her zaman becermek istiyorum ve ona birini benim olarak sahiplendiğimde ne kadar ahlaksızlaşabileceğimi göstermek istiyorum.

İKİ AY SONRA

AYLAR GELDİ VE GEÇTİ ve tüm bu süre boyunca, poligondaki günden beri takipçimden başka mesaj gelmedi. Sanırım dünyanın öbür ucunda olmak işe yaradı ve benim lehime sonuçlandı. Tabii ki, Jack artık ondan hiçbir şey istemediğimi anlamayarak telefon numaramı taciz etmeye devam etti.

Daegan mesafeli, soğuk, duygusuz ve sessizdi. Bana bir yabancıymışım gibi davranıyor ama yine de aramızdaki gerilim hiç azalmıyor. O geceyi unutmayı reddediyorum... ama belki de hiç olmamış gibi davranmaya başlamalıyım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapmam gerek. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmı unutmalıyım. Onun bıçağı ve parmaklarıyla olması hâlâ aklımı başımdan alıyor. Onun sikiyle nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum.

Eğer o unutmak istiyorsa, ben de unuturum.

Ben ofisimde oturmuş, tamamlanması gereken belgeleri yazarken, Daegan odanın dışında bekliyor ve onu koruyor.

Bugün Sevgililer Günü ve tek yapmak istediğim battaniyelere sarılmak, kitap okumak ve atıştırmalıklar yemek ama Kuzey Carolina'nın kış havasından çok uzakta, denizaşırı bir yerdeyim; evimden kilometrelerce uzakta, bir savaş bölgesindeyim.

Mesai saati geçti ve üstlerime göndermem gereken bir belgeyi bitirmek üzereyim. Klavyede yazmaya devam ediyorum, son birkaç cümleyi bitiriyorum.

Winters, "Pekâlâ kızım, ben çıkıyorum," diyerek ayrıldığını duyurdu. Tekerlekli sandalyesini bilgisayarından uzaklaştırıyor ve faresine birkaç kez tıkladıktan sonra ayağa kalkıyor.

"Pazartesi görüşürüz," diyerek ekranımın üzerinden ona el sallıyorum ve fareme oynamaya devam ediyorum.

Beş dakika sonra boyun masajına ihtiyacım var. Sertleşmiş ve ağrıyor ve ben çoktan uykuya dalmışım. Ama sonra bir çift el omuzlarımı kavlıyor ve ben çığlık atıyorum.

"Şşş, sadece benim," diye susturuyor beni Daegan.

"Aman Tanrım, içeri girdiğini bile duymadım," diyerek rahatlıyorum ve tekerlekli sandalyeye tutunduğum elimi bırakıyorum.

"Ben sessizliğimle tanınırım, Valentine,"

"Neden bütün hafta boyunca geceleri nöbet tutmadın?" Kaşlarımı çatıyorum, muhtaç gibi görünüp görünmediğimi umursamıyorum.

"Bilerek bu şekilde ayarlandı," diyor kayıtsızca. O boynuma masaj yaparken ben ekrandaki son cümleyi yazmaya odaklanıyorum. "Yani benden kaçıyor musun? Çatı katından beri benimle görüşmek istemiyorsun. konuş benimle."

"Bu şekilde olması gerektiğini biliyorsun," sesi neredeyse bir azarlama gibi derinleşiyordu.

Derin bir iç çekiyorum, görevimi tamamlıyorum ve bilgisayarı o kadar hızlı kapatıyorum ki Daegan bile şaşıyor. Ruh halimdeki değişikliği anlıyor ve uzaklaşıyor.

Etrafından dolanıyorum, çantamı alıyorum ve kapıya yöneliyorum. Hafifçe açar açmaz Daegan kapıyı kapatıyor. Kaşlarımı çatıyorum, itiraz etmeye hazırım ama parmağıyla beni susturuyor ve aynı anda sanki bir görevdeymiş gibi ofisin kapısını kilitliyor.

"Bu benim için tam bir işkence, tamam mı? Ama bu binadan çıkmadan önce dört dakika yirmi dokuz saniyeye ihtiyacım var, yoksa insanlar soru sormaya başlayacak ve ben de bu süreyi seni El Devine'de gördüğümünden beri yapmak istediğim bir şeyi yaparak geçirmek istiyorum."

Kalbim küt küt atıyor. Düşündüğüm şeyi mi ima ediyor? "Daegan, ben... biz..."

Telefonunu çıkarıp bir şarkı açıyor.

Telefonunun hoparlöründen "Yellow by Coldplay" çalmaya başlar.

"Bugün Sevgililer Günü. Dans et benimle."

"Daegan, ben dans etmem." Şarkı devam ederken göğsüm kabarıyor.

"Ben de yapmam ama seninle denemek istiyorum." Elimi tuttu ve beni göğsüne çekti. Sigarayla karışık seksi parfümüyle karşılaştım.

"Benimle dans ediyormuş gibi yap," parmağını çenemin altından kaldırıyor. "El Devine'de olduğumuzu ve o gece aynı seksi kıyafeti giydiğini, kovboy çizmelerini giydiğini ve benimle dans ettiğini farz et."

"Daegan, sana ne oldu böyle? Son birkaç aydır bana bir yabancıymışım gibi davranıyorsun." Yanaklarıma sıcaklık doluyor ve onun sert ellerini benimkilerle birleştirip onunla birlikte hareket etmeye başlıyorum. Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

"Belki de yabancılarla dans etmeyi seviyordumdur," diyor biz yan yana hareket ederken.

yan.

Tüm vücudum gergin ve saniyeler geçtikçe yüzümün yan tarafını onun göğsüne yaslıyorum ve o da beni tutuyor. Orada oturuyoruz, ince bir çizgide ilerliyoruz ve ben *daha fazlasını* istiyorum.

Bu yasak anı sanki sonsuza dek birbirimizden ayrı kalacaktıymış gibi içimize çekiyoruz ve ben içten içe bu şarkının üç dakikadan daha uzun sürmesi için dua ediyorum.

"Müziğin benim bir parçam olduğunu biliyor musun? Piiano çalışıyorum," diye mırıldanıyor usulca. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor.

"Kulağa hoş geliyor. Enstrüman çalmayı bilmiyorum. Keşke çalabilsem. yaptı

."

"Daegan..." şarkı duruyor ve ben o kelebeklerin üstesinden geliyorum.

akın etmeye başlar.

Mırıldanıyor. Elleri sırtımdan kalçalarımın doğru kayıyor. "Evet, küçük Valentine?"

Yukarı bakıyorum ve dudakları için adeta yalvarıyorum. "Beni öpmeni istiyorum."

Kaskatı kesiliyor. Sanki isteğim onun için çok fazlaymış ve omzundaki şeytanla savaşıyormuş gibi. Maskesine uzanıyorum, hafifçe yukarı çekerek o fırtınalı geceden beri özlediğim yara izlerini, sakalını ve dolgun dudaklarını ortaya çıkarıyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyorum, göğsümü ona bastırarak. Kalp atışlarım hızlanıyor ve o eğildiğinde tüm sonuçlar kayboluyor. Beni öpmek yerine kalçalarımın tutup hızlı bir hareketle kaldırıyor.

Nefesimi içime çekiyorum, sanki bir bulutun üzerinde süzülüyormuşum gibi hissediyorum, onun irileşmiş gri gözlerine bakıyorum. Üç saniye kadar öyle kalıyoruz, sanki ikimiz de birlikte olmanın bela demek olduğunu ve sonumuzun belirsiz olduğunu kabullenmişiz gibi.

Dudaklarını dudaklarıma çarpıyor, tanıdık tadı ağızda patlıyor ve coşku içinde kaybolacaktım gibi hissediyorum. Yumuşak dudakları aç, vahşi ve daha fazlasını yapmak için yalvarıyormuş gibi dudaklarıma doğru hareket ediyor.

Beni masamın üzerine bırakarak ilerliyor. Keskin, yüksek perdeden bir inilti, içinde bulunduğumuz yoğun havayı renklendiriyor. Sanki kalçalarımın arasında zonklayan ağrıyı dindirmeye yardımcı olacakmış gibi üniformasının üzerinden sırtını tırmalıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, geçmiyor; sadece derinleşiyor ve onu uzaklaştırması için yalvarıyor.

Kıçım bir yığın evraka çarpıyor ve onları yeniden düzenleyerek bir karmaşa haline getiriyor. Bu dünyadaki son günümüzmüş gibi öpüşmeye devam ederken masadan düşmeden önce onları avuçluyorum. İkimiz de arzuyla yanıyormuşuz gibi vücutlarımız birbirine sürtünüyor.

Dili daha derinlere inip ağzımın içini kendi diliyle işaretlerken, iki eliyle agresif bir şekilde yüzümü kavlıyor ve ben bunun her zerresinden zevk alıyorum. Sertleşmiş sikini umutsuzca avuçluyorum, pantolonunun üzerinden aşağı yukarı sürtüyorum ve o da ağzımın içine doğru iniyor. Ritmi değiştiriyor. Daha hızlı ve daha sert. O durdurulamaz bir canavar, öpücükten sonra öpücüğe hükmediyor ve ben memnuniyetle boyun eğiyorum.

Eli yılan gibi üstümün altından geçiyor. Sütyenimin altından kayıyor ve göğsümü sıkıyor.

"Seni öpmekten daha fazlasını yapmak istiyorum," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

"Göster bana," diye pantolonuna uzanıyorum ve boğazından vahşi bir hırıltı çıkıyor.

"Eğer sana göstereceksem, kızımın sikilirken çıkardığı sesi duyacak insanlarla dolu bir binada yapmayacağım. Yapamam." Hızla göz kırpmıyor, "Yapmayacağım." Ayrılıyor ve bu ani değişim karşısında kafam karışıyor.

"Benim kızım mı?" Tekrar ediyorum.

Onu doğru duyup duymadığımı teyit etmesini bekledim... ama etmedi.

Nefes nefese onu anlamaya çalışıyorum ama bana hiçbir şey söylemiyor. Arkasını dönüyor, maskesini indiriyor ve kapının kilidini açıyor. Masadan atlıyorum, botlarımla yere vuruyorum ve son beş dakika hiç yaşanmamış gibi davranıyoruz.

Ben üstümü düzelterip kendimi sakinleştirmeye çalışırken o telefonunu cebine koyuyor.

"Seni binanın dışında bekleyeceğim. Nasıl olsa Kane devralıyor," diyerek kapıyı açıyor ve benden bir kez daha uzaklaşırken kalbim kırılıyor.

"Ama bu gece senin gecen."

Bana soğuk bir ifadeyle bakıyor, eli parmakları kızarana ve eklemleri beyazlaşana kadar topuzun üzerinde sıkılıyor.

"Artık değil."

ÖFKELİYDİM. Sataşmalar beni sinirlendirmişti... ve daha da kötüsü. Cinsel olarak hüsrana uğramıştım. Zeke beni ateş çukuruna götürmek istediğinde hiç tereddüt etmeden evet dedim.

Zeke bana çıkma teklif etmekten ya da beni takip etmekten korkmuyor. Israrcı davranıyor ve sanırım ben de daha fazlasını keşfetmeye hazırım. Bir elimde Shiner Bock, Zeke'in yanında oturuyorum, rock müzik çalarken ateşe bakıyorum. Beyaz bir duvara tutturulmuş projektörde bir film oynuyor.

Saat gece yarısına yaklaşıyor ve ben hiç yorgun değilim. Zihnim tamamen uyanık ve takipçimi, işimi ve Daegan'ı düşünüp duruyorum.

Yakında eve dönüyorum ve onunla aramızda hâlâ yarım kalan çok şey var.

Guerra'nın kahkahası beni kendime acıdığım andan çıkarıyor ve tanıdık melodiyle kaşlarım kalkıyor. Kalbim bu kahkaha yüzünden çatlıyor. Oh, bu o aptalca, *tüm dikkatini bana ver, çok komiksin kahkahası, bana çok tanıdık geliyor.*

Flört ediyor... ama kiminle?

Kalabalığa bakıyorum ve onun başını birinin geniş omzuna doğru önce geriye sonra öne attığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gülüyor, hatta kızarıyor, adamın pazusunu tutuyor.

Ben Daegan.

Maskesini takıyor, bu sefer tam bir maske. Bir kereliğine herkes gibi üniformalı değil. Sivil giyinmiş. Siyah bir kazak, siyah bir kot pantolon ve botlar. Yaralı gözleri ona doğru bakıyor ve içimi bir kıskançlık duygusu tren gibi çarpıyor.

Sadece iki saniyeydi. Arkadaşımın korumamla flört etmesini izlemek için iki saniye ve umarım beni görmemiştir.

Bu yüzden mi bu gece vardiyasını değiştirdi? Guerra'yla birlikte olmak için mi? Arkadaşımla mı?

Jack'in ihanetinin travması içime işliyor ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Bu adamın dudakları benimkilerin üzerindeydi, bana karşı kendi başıma hareket ediyordu.

Masa, ve şimdi? Arkadaşımla mı birlikte?

Birlikte olmadığımı biliyorum ama bunu yapmasını beklemiyordum.

Koltuğumda kayıyorum ve arkamdaki Kane'e bakıyorum. Önce Daegan'a sonra da bana bakıyor. Koyu mavi gözleri sertleşiyor ama bir şey söylemiyor.

O biliyor. Ne hissettiğimi çok iyi biliyor. Sanki Daegan'ın adına benden özür diliyormuş gibi gözleri yumuşuyor.

Dudaklarımı onaylarcasına büzüyorum ve arkamı dönüyorum. Randevumun tadını çıkaracağım. Eğer o yapabiliyorsa... ben de yapacağım.

"Ödül için Ari ve Grim'den vazgeçen kişinin kim olduğunu düşünüyorsun? İstihbarattan biri olmalı. Ve burada, Irak'ta bizimle birlikte olmasa iyi olur." Operatör Doom, Zeke'in sağından konuşuyor ve parmaklarını müziğin ritmine göre bankın üzerine vuruyor.

SEAL ekibi Hellhounds için köpek eğitmeni. Kahverengi gözleri Zeke ve benim aramda gidip geliyor. Böyle şeyler hakkında yorum yapmayı sevmiyorum, bu yüzden bu sefer kendimi meşgul tutuyorum ve telefonumda geziniyorum.

"Bilmiyorum dostum. Şüphelerim var ve bunun özel bir operatör olduğunu düşünüyorum. Hedeflerin Gürcistan'a girdiği sırada ekipte ortaya çıkan biri. SEAL İnfaz Timi insan kaçakçılarına karıştı." Zeke birasından bir yudum alarak cevap veriyor.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" Doom kaşlarını çatar ve Zeke'in cevap vermesini bekler.

Zeke birasını tekrar dudaklarına götürür ve başını sallar.

"Yaratık tam da her şey boka sarmışken ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Ravenmore onu Grim'in ekibine kattığında neredeyse öldürülüyor olması ve Ari'nin para için kaçırılması ne büyük bir tesadüf." Zeke hiç pişmanlık duymadığını belirtiyor.

"O garip biri, dostum. Onda açıkça bir tuhaflık var." Doom omuz silkiyor ve kendi birasını kapıyor. "İşten bir gün izin aldığını ya da herhangi bir konuda normal bir sohbete girdiğini hiç görmedim. Kimseyle konuşmuyor. Adam ateş ederken mırıldanıyor."

Ona kızgın olsam da, hatta belki biraz kıskansam da, insanların dedikodu yapmasına dayanamıyorum. Burada hepimiz aynı takımdayız. Hepimiz Grim ve Ari'ye bunu kimin yaptığını bulmak istiyoruz ama sırf yeni olduğu ve diğer insanlara tuhaf görüldüğü için birini suçlamak. Buna izin vermeyeceğim.

"Bakın, Hannibal hakkında çok fazla şey bilmiyorum ama işini çok ciddiye alır. Bu işte parmağı olmasına imkan yok." Teorilerini yarıda kesiyorum ve kendimi Daegan'ı savunurken yakaladığımda şaşıyorum. I

Bu konuşmaya ateş katmak istemedim ama Daegan'ı sırf yeni adam olduğu için suçlamaları yanıış geliyor.

Adam bana dokunmak istemiyor çünkü takımdaki yerini riske atmak istemiyor. Navy SEAL olmak onun için çok şey ifade ediyor, bunu söyleyebilirim. İşim benim için her şey demek. Daegan'ı bu şekilde anlayabiliyorum.

Ben ona boş boş bakarken Doom sesimdeki keskin tonu fark ediyor. "Özür dilerim. Belki de haklısın."

Doom oynayan filme odaklanırken Zeke bana dönüyor ve gülümsüyor.

Bir parçam gülümsemesinin bana bir şeyler yapmasını umuyor ve diliyor, ama sadece hayal kırıklığıyla kalıyorum. Özellikle de midem rahatsız edici bir şekilde kıvrılıp döndüğünde, eli uyluğumun iç kısmına ulaşp hafifçe sıktığında.

"Buradan çıkmak ister misin?" Zeke kulağıma eğiliyor ve yanağımdan öpüyor.

Baştan çıkarıcı bir şekilde kulağımanın kabuğuna doğru ilerliyor. Bıyıkları tenime değiyor ve bu beni Daegan'ın göğüslerimi öptüğü geceye götürüyor. Bedenime Zeke'in derin sesini ve dokunuşunu istemesi için yalvarıyorum ama dünyamı alt üst eden onun sesi değil. Başka birinin sesi. Maskeli birinin.

"Aslında bir içki için daha kalmak istiyorum, sonra beni odama götürebilirsiniz."

Elini kibarca kalçamdan çekiyorum.

"Ya da seni odama geri götürebilirim." Alkol kokusu burnuma sızarken karşı çıkıyor. "Bunu bir sır olarak saklayabiliriz."

Dudakları boynumu okşuyor ve bende yarattığı gıdıklanma hissiyle kıkırdıyorum. Belki de teslim olmalıyım? Zeke o kadar da kötü biri değil ve SEAL Hellhounds Takımı'nda. Ravenmore'un bu gece buraya Zeke'in kolunda gelme konusunda aklını kaçırmamasının tek nedeni bu.

Zeke'in telefonu yüksek sesle çalıyor ve koltuğunda geriye doğru kıvrılıyor. Telefonu avucunun içinde tutuyor, ona bir cevap vermemi bekliyor.

Ama ben sessizim.

"Bunu düşünmene izin vereceğim, Alessia. Buna bakmam gerek." Gülümseyip ayağı kalkarken bana beyaz dişlerini gösteriyor ve uzaklaşmadan önce Doom'a bir dokunuş yapıyor. Yalnız kalıyorum ve Kane'e el sallayıp yatağı gittiğimi söylemek geliyor içimden. Daegan'a daha fazla bakmaya cesaret edemiyorum.

Birayı dudaklarıma götürüyorum ve boş olduğunu fark ediyorum. Kane'e USO odasında biraz daha içeceğimi söylüyorum ama o beni takip etmiyor. Telefonu çalıyor ve kız arkadaşının fotoğrafı ekran koruyucusuna yansıyor. Gözleri parlıyor ve beklentiyle ışıldıyor. Adam çok aşık.

"Sadece al. Bana bir şey olmaz. Burası sadece USO odası." Arkasındaki boş küçük binayı işaret ederek onu cesaretlendiriyorum. Herkes ya uyuyor ya da ateş başında.

"Bu gece açık bir gökyüzü, parıldayan canlı yıldızlar var. Senin şu gizemli kadını görüntülü araman için mükemmel bir gece." Parmak eklemimle omzunu hafifçe dürtüyorum. "Konuş onunla. Hiçbir şey söylemeyeceğim ve birkaç saniye içinde döneceğim."

"Sen en iyisisin." Kane başıyla onaylıyor. Kocaman eliyle başımın üzerinden uzanıyor ve kardeşçe bir tavırla buklelerimi karıştırıyor. Cevap vermek için düğmeye bastığında şakacı bir tokat atıp göğsünü itiyorum ve çoktan benden uzaklaşıyor.

Helikopterlerin depolandığı hangarın karşısındaki boş, soğuk binaya giriyorum. Buzluktan biramı alıp lanet bir duvara dönüşüyorum.

Karşılaştığım duvarın insan türünden olduğu ortaya çıktı.

"Burada Zeke ile ne yapıyorsun?" Tanıdık bir ses izole anımı böldü. Birayı düşürdüm ama Daegan yere düşmeden yakaladı.

"Aman Tanrım!" Neredeyse tökezleyip düşecektim. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Bakışlarımı onun yerdeki gölgesinden, üzerimde yükselen devasa gövdesine kaydırıyorum. Gri gözleri misafirperver değil. Ölümcüller ve maskesi de yok. Koyu renk dalgaları iki yandan dikkatlice geriye taranmış ve bu baştan çıkarıcı.

"Neden onunla buradasın?" Sert ses tonunda belirgin bir şartlılıkla söyleniyor. "Ve ne halt içiyorsun? Alkol sadece SEAL'ler için. Bu senin üçüncü biran. Biraz yavaşlaman gerektiğini düşünmüyor musun?"

Şaşkınlıkla sırtımı dikleştirdim.

Beni izliyor muydu? Ne kadar içtiğimi mi takip ediyor?

"Ben-uh. Evet, içiyorum ve evet, bu gece Zeke ile birlikteyim. Alkolü bana o sağlıyor. Sana bir açıklama borçlu değilim. Seni görmek de güzel, huysuz." Elinden biramı alıyorum, o da bir adım öne çıkıp mesafeyi kapatıyor.

"Kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum, Valentine. Neden onunla birliktesin?"

İki ayağımın üzerine düştüm, saçlarım topuz şeklinde arkadan bağlanmıştı ve önlerinde birkaç buklet vardı.

"Ne demek neden? Görevlendirme neredeyse bitti ve bu benim bir süreliğine dışarıda geçireceğim son gece. Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

Bu esprili yanıtla eğlenmiş gibi kaşlarını kaldırıyor. Sırıttıyor, keskin köpek dişleri alt dudağını fırçalıyor.

"Yani erkek arkadaşından ayrıldın ve hemen ardından *benimle* yatmaya çalıştın, *şimdi de Zeke ile* mi?" Sesini sertleştiriyor, beni bir çocuk gibi azarlıyor. O öfkeyle içimde delikler açarken ben gri katmanlara bakıyorum.

"Oh, yani ne diyorsun? Sürtük olduğumu mu? Bunu mu ima ediyorsun?"

Kaşlarını çatıyor, sivri burnu kırışıyor ve ben karşılık verince rahatlıyor.

Buna izin vermeyeceğim.

"Neden bu kadar üzgünsün ki? Şu anda Guerra ile birliktesin, değil mi? Bunu yapamayacağımızı söyleyen sendin. Hiçbir şekilde birlikte olamayız, hatırladın mı? İşimi kaybedebilirim. *Sen* de işini kaybedebilirsin." Öne çıkarak göğsünü işaret ediyorum. "Takımdan atılabilirsin. Ben istediğimi yapmakta özgürüm." Kocaman göğsünü dürtüyorum. "*Ne istersen yapmakta özgürsün*. Birdenbire ortaya çıkıp sanki ben... sanki ben..." Kekeliyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Ne gibi?" Sanki sınırlarımı aşmam, zorlamam ve bundan zevk almam için bana meydan okuyormuş gibi ona bakarken bana yaklaşıyor.

"Sanki ben senin sorununmuşum gibi." Sesim ölümcül.

"Sen benim lanet olası sorunumsun." O da karşılık veriyor, nefesi yükseliyor. "Ne?" Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum, bir adım geri çekilip

Aramıza mesafe koyuyorum çünkü hissettiklerimden korkuyorum. Onunla ilgili bir şey beynimin kimyasını bozuyor.

"Gördüklerim hoşuma gitmiyor. Üvey baban sapık problemini biliyor. Saat 01:00'den önce odana dönmeni istiyor. Üzgünüm ama sokağa çıkma yasağını geçtik. Kane de biliyor ama nazık davranıyor. Ama ben? Kötü adam olmak gibi bir sorunum yok." Hırlayarak aradaki mesafeyi tekrar kapatıyor ve nefesimi kesiyor.

"Bana sokağa çıkma yasağı mı koydu? Ona sapığımı mı anlattın?" Bağıriyorum, sesim tiz çıkıyor.

İşte şimdi kızdım.

"Ben lanet olası bir çocuk değilim Hannibal. Ravenmore'u dinlemiyorum."

"Aslında annen ona söylemiş. Seni omuzlarıma alıp bu binadan dışarı taşımam gerekiyorsa, yapacağım şey bu." Nefesinin altında tıslıyor, dışarıdaki müzik gittikçe yükseliyor.

Nefesinde sigarayla karışık bira kokusu var. Naneli.

Erkeksi. Odunsu. Tamamen hipnotize edici.

Yine de, onun varlığı beni her zaman sersemletse de yerimde duruyorum.

"Neden? Zeke'le iyi vakit geçiriyorum ve bir randevumuz var." Gözlerim meydan okurcasına kısıldı.

Gri gözleri kararıyor ve kaşlarındaki yara izleri ona meydan okuduğumu duyunca irkiliyor.

"Buna randevu mu diyorsun?" Ses tonu kıskanç ve gülümsüyor, ama bu mutluluktan başka bir şey değil.

"Evet... elimizde olan bu ve bunu gece boyunca yatak odamda tek başıma kapana kısılmaya tercih ederim. Hem sen randevular hakkında ne bilirsin ki? Bana aşkın var olduğuna inanmadığını söylemiştin, hatırladın mı?"

"Biriyle çıkmak için onu sevmene gerek yok." Yavaşça nefes alıyor. Gözleri gözlerimden, dudaklarımdan ve sonra göğsümden fırlarken vücudu kaskatı kesiliyor.

"Gerçekten mi? Nedenmiş o?" Ben de ona meydan okuyarak bana açılmasını ve sözde korumamın birkaç cümleden fazla konuşup bana özel hayatından bir parça vermesini istiyorum. "Bu gece Zeke'le dışarıda olmanın neden bir randevu olmadığını söyle bana," diyorum.

Gözleri günahkâr, karanlık bir gülümsemeyle kırışıyor. Bir adım daha atıp üzerimde geziniyor ve ben endişeyle dudaklarımı yalıyorum. Derin ve alçak sesle, yavaşça gülüyor, sanki emin olmadığım bir şey yapmaya hazırmış gibi. Sanki beni ikiye ayırmak üzereymiş gibi.

Kulağıma eğildi, çenesini ovuşturdu, dudakları kulağıma okşarken fısıldadı, "Çünkü benimle bir randevu genellikle kızın adımı haykırmasıyla biter, ellerim saçlarında, kıç yanakları ona çok sert şaplak atmaktan çiğ. Çenesi ve boğazı bütün gece sikimi ağzına almaktan yara bere içinde kalır... Ta ki benim için gözyaşı dökene ve ben de onun içini doldururken gözyaşlarını yalayana kadar." Kulağıma karanlık bir şekilde fısıldıyor ve bu baştan çıkarıcı. Daralmış kaşlarım gevşiyor ve bunun yerine gözlerim açılıyor. Bacaklarımdan arasında bir his karmakarışık oluyor. Sonra kulağımdan çekiliyor. Ağzıma çok yaklaşıyor, benimle alay ediyor. Sanki beni öpmek üzere ama öpmüyor. "Çünkü ben kadınları boşaltma sanatına bağımlıyım, Alessia. Bunu yapmanın pek çok yolu var. Adımı haykırana kadar kadınları kırmayı arzuluyorum, bana yalvaran kadınları tekrar tekrar sertçe boşaltmayı. Benim için kanlarını akıtmalarını seviyorum. Yüzlerinde işim bittikten sonra döllerimin çenelerinden damladığını görmek beni çok zorluyor ve onları tekrar ağızlarına iterek boğulmalarını sağlıyorum. Kalçalarından aşağı damlayana kadar amlarını ağlatmayı seviyorum, kışkırtıcı da sikkem için yalvarıyorlar."

Onun bu itirafıyla kıpkırmızı kesildim.

"İşte benim randevularım bundan ibaret, bebeğim. Bunun aşkla hiçbir ilgisi yok ve her şey şehvetle ilgili. Sevişmeyi seviyorum ve şehvetle boşalıyorum."

Onunla bu itme-çekme oyunundan bıktım. Kazanmasına izin vermeyeceğim. Ona bu oyunu iki kişinin de oynayabileceğini göstereceğim.

Ben de ona meydan okuyorum ve bu cüret dilimden çıkarken masumca sırıtıyorum. "O zaman sanırım bu gecenin sonunda Zeke'in randevu anlayışının ne olduğunu keşfetmem gerekiyor... belki seninkiyle örtüşür."

Şok geçirmiş gibi kaskatı kesiliyor. O da benim gibi duraksıyor ama bu kısa sürüyor, burun deliklerinin tıkanmasını ve çenesinin o kadar gerginleşmesini izliyorum ki dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. Sessizleşiyor. Ağzından tek kelime çıkmıyor ve tartışmayı kazandığımı biliyorum.

Kollarımı zaferle kavuşturuyorum, göğüslerimi istemeden birbirine bastırıyorum ve ölümcül bakışları ruhumdan göğüslerime doğru yön değiştiriyor. Elindeki birayı kapıp yanından geçmeye başlıyorum. Bir santim bile ilerleyemedim.

Günahkâr bir sırıtışla başını sallıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan ya da itiraz edemeden Daegan kolumdan tutup beni havaya kaldırıyor, omzunun üzerinden atıyor ve bulunduğumuz köşeden gürleyerek çıkıyor.

"Hayatta olmaz." İlerliyor, bir kapıyı tekmeleyerek açıyor.

"Bunu bana yapamazsın Hannibal! Neden gecemi sabote ediyorsun?"

"Güvenli değil. Güvende değilsin."

"Saçmalık!" İtiraz ediyorum. Tanrıya şükür kimse bu şekilde götürüldüğümü fark etmiyor. Bu utanç verici. "Servis üyeleriyle dolu bir bölgedeyim!"

"Grim'in ödülünden sorumlu haini hala yakalayamadıklarını unuttun mu?"

Geçerli yanıtını görmezden gelip elinden kurtulmaya çalışıyorum ama benim için çok iri ve çok güçlü. Karmakarışık buklelerimin arasından beni kollarından kurtarabilecek ve soru sormayacak birini görüyorum.

Şokta olduğu belli olan Kane'in yanından geçip gidiyoruz. Telefonundan kafasını kaldırıyor, irkilmiş.

"Kane! Orada öylece durma. Yardım et bana!" Ellerimi sallayarak onun elinden kurtulmaya çalışıyorum.

Daegan yürümeyi bırakıyor ve Kane ne yapacağını bilemez bir halde telefonunu tutarken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bir bana bakıyor, bir de Daegan'a. Artık bilip bilmemesi umurunda değil.

"Sakin beni durdurmaya kalkma aşık çocuk, yoksa dilini keserim ve bir daha asla masal anlatamazsın." Sanki bir oyunmuş gibi Kane'i uğursuzca tehdit ediyor. Kane ellerini havaya kaldırıyor, ben hâlâ onun pençesinde çırpınırken teslim oluyor.

"Sanırım Grim'den dersimi aldım. Zaten bir kez burnum kırıldı. Bunun tekrar olmasına ihtiyacım yok. Bu saçmalık için çok yaşıyorum." Sinirli bir şekilde inliyor. "Lütfen onu öldürme, tek istediğim bu. Ben yatmaya gidiyorum." Ağır bir uyku iç çekişiyle kabul ediyor.

Arkasını dönüp uzaklaşıyor ve ağzım açık kalırken arkasından ters ters bakıyorum.

"Gerçekten mi Kane?! Yaşadığımız onca şeyden sonra mı?" Ona fısıldayarak bağıryorum ama umursamıyor. Bizden uzaklaşmaya devam ediyor. Daegan kıcımlı yerinde tutmaya devam ediyor. Elleri kalçalarımın dolanıyor ve sıkıca kavlıyor. O kadar sert ki, acı varlığını hissettiriyor.

"Kapa çeneni Valentine, yoksa ağzını tıkamak için sikimi kullanırım."

Koşarak başka bir boş binaya giriyor ve kapıları açarak boş bir koridora çıkıyor.

"Kıskandın mı?" Tısladım.

"Kıskanç mı?" Küçümseyerek kükrer.

Omzuna karşı başımı sallıyorum. Beni ayağa kaldırıyor, tökezlememe neden oluyor ve neredeyse düşüyordum. Gücüne şaşırarak nefesimi içime çekiyorum. Dengemi yeniden kazanmama yardım etmiyor. Neredeyse beni yere fırlatıyordu. Bu adam beni kaldırıp bir tüymüşüm gibi fırlatıyor.

Tanrım, *bana gerçekten kızgın.*

Yüzüme doğru yaklaşıyor ve kokusu, her ne kadar beni hırpalıyor olsa da, kendimi tekrar onun kollarında boğmak istememe neden oluyor.

"Kıskançlık şu anda nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmez. Akana'nın ellerini kesmek ve sadece benim olana baktığı için gözlerini kafatasından çıkarıp ona yedirmek istiyorum. Senin elini tutan herkes yürüyen bir ölüdür. Bırak..."

Sözünü bitirmiyor; sesinin kesilme şekli beni onun cümlesini bitirmek istemiyor.

"Neyi bırakayım? Beni becermek mi?" Bir ayıyı dürtüyorum ama umurumda değil.

Üzerimde yükseliyor, parmaklarıyla çenemi kavlıyor, kemiklerimi sertçe sıkıyor ve acı içinde tıslıyorum.

"Dikkatli ol, bebeğim. Yaratık oynamak için ortaya çıktığında bundan hoşlanmayacaksın."

"Peki ya dışarı çıkıp oynamasını istersem?" Alay ediyorum.

Kıkırdıyor, başını öne eğiyor ve bir şey planlıyormuş gibi çenesini ovuşturuyor.

Kötü bir şey.

Ona meydan okuyorum. "Sevgilin olsaydım bana ne yapacağını göster."

"Güven bana. Bu dünyada daha fazla istediğim bir şey yok, o da sensin. Ama bu çizgiyi geçmeme izin vermeyeceğim. Eğer seni alırsam, amiral beni kovar ve muhtemelen kariyerime bir madde eklemek için bir neden uydurur. Ben bir savaş esiriydim. Günlerce vahşete katlandım. Ama sen? Bana verildiğinden beri seni düşündüğüm şekilde yiyip bitirememek, yaşadığım en büyük işkence oldu." Kaşlarını acı dolu bir şekilde çatarak sözlerini yumuşatıyor. "Benden uzaklaş. Uzaklaş, yatak odana git ve kapıyı kilitle."

"Hayır." Ona meydan okuyorum, ona yaklaşıyorum. Uzun zamandır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim. Ben kendimi bile göremezken Daegan beni görüyor, aynada kendi yansımama bakarken bile. Bana bakışı, özellikle de şu anda, büyümüş gözleri ve sıkılmış çenesiyle. Bazı günler kendi et giysimin içinde olmak bile istemezken, istendiğimi hissediyorum. "Hiç aynı anda hem bu kadar sıcak hem de bu kadar soğuk hissetmemiştim, Daegan. Bunu bana yapabilen tek kişi sensin. Ne Jack, ne Zeke. *Sen*. Üzgün olduğunu biliyorum. Bana ne kadar üzgün olduğunu göster. Bana söyleme." Alay ediyorum.

"Sana *gerçekten* ne kadar kızgın olduğumu göstermemi istiyorsun, ha?" Sanki isteğimi tekrar gözden geçirmem için beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi bana soru soruyor.

"Evet," diyerek bir adım öne çıkıyorum ve göğsüne dokunuyorum. Kalbim bacaklarımın arasında olduğu gibi gümbür gümbür atıyor, onun tadına hasret, arzularımıza boyun eğmesini istiyorum. Elim siyah kazağına değer değmez beni döndürüyor, göğsünü sırtıma bastırıyor ve pantolonumun üzerinden kalçalarımı sıkıca kavırıyor. Acıyla inliyorum ve aynı zamanda tenim şehvetli alevler içinde yanıyor. Belini getirip benimkiyle ilkel bir şekilde çarpıştırıyor. Sert bedeni, koridorundaki o gecede olduğu gibi kışıma saplanıyor. Avucu boynumun ortasına ulaşıyor, sıkıyor ama bu sefer nefes almama izin vermiyor.

Dehşet hislerimi bastırırken, onun boğazını sıkması beni avuçlarını pençelemeye, derisini tırmalamaya itiyor. Nasırlı, sert avuçlarıyla beni boğuyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor ve ona kaşlarımı çatıyorum.

"*Kıskançlığın* ne kadar ötesinde olduğumu görmek istediğine emin misin, benim küçük Valentine'im?"

Dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum ve yüzünde ahlaksız bir sırıtma beliriyor.

Güvenli olmasını istemiyorum. Normal olmasını istemiyorum. Trajik, pişmanlık duymayan, paramparça eden, şehvetli, acı veren bir seks istiyorum ve bunu ondan istiyorum. Jack sıkıcı, yavaş ve çok tahmin edilebilirdi. Sırada ne olduğunu hep biliyordum. Misyoner ya da o kendi bitiş çizgisini kovalayana kadar ben eğilirdim.

"Bana kırılғанmışım gibi davranmanı istemiyorum. Beni kullanmanı istiyorum çünkü ben de seksi sevmek istiyorum... Hiç keşfetme şansı bulamadığım sınırlarımı test etmeni istiyorum. Bana söylediğin tüm bu şeyleri istiyorum, ama bana verdiğin korkuyu istiyorum. Acıyı istiyorum. *Senin fahişen olmak istiyorum.*" İtiraf ediyorum ve kendi açık sözlülüğüm beni şaşırtıyor.

Pişman olacak mıyım?

"Siktir... Gerçekten ne istediğini bilmiyorsun."

Kıçımı beline doğru daha da itiyorum ve o zaten kocaman ve sert. "Göster bana. Öğret bana. *Kır beni.* Hepsini istiyorum." Karşı koyuyorum.

Arkamdan pantolonuna uzandım ama o bileklerimi tuttu. Boğazıma yöneliyor, taktiksel olarak, hızlı ve hassas bir şekilde sıkarak canımı yakmadan hava kaynağımı kesiyor. Beni boğazımdan duvara yapıştırıyor, sırtım patlıyor ve kulaktan kulağa sırtıyorum.

Üzerime bir şey geldi. Sanki bir ruh doğuyor. Yeni bir ruh. Ve bu onun yüzünden.

Kıpırdayamayayım diye beni duvara yaslayıp eğiliyor, boğazıma uzanıyor ve sonra dilinin boynumun altından kulak mememe kadar ilerlediğini hissediyorum.

Aman Tanrım.

"Bir şartla." Boğuluyorum; duruyor ve onun yerine burnunu bana sürüyor. Alnını başımın yan tarafına yaslıyor.

"Aşık olmak yok."

Söylüyorum. Nefes alıp vermesi durdu. "Sadece seks mi istiyorsun?" Diye soruyor.

Konuşmayı zorlaştırdığı için başımı sallıyorum.

"Üvey baban ne kadar sürtüğünü öğrenmesin diye kapalı kapılar ardında benim küçük fahişem mi olmak istiyorsun? Amiral Ravenmore'un takımdaki adamlardan birine kendi adını hatırlayamayacak kadar sert sikmesi için yalvardığını öğrenmesini istemiyor musun? Sen olmak

istiyorsun

"Valentine, bu kadar mı?" Kulağımın kabuğuna şeytani bir şekilde cıvıldıyor ve omurgama soğuk bir ürperti gönderiyor.

Başımı sallıyorum, nefes almak için kendimi zor tutuyorum.

"Evet ama hayır." Tutuşunu sıkılaştırıyor ve ben yutkunuyorum. "Aşık olmak."

Çenesini sıkıyor... Sanki bu duruma kızmış gibi. Olamaz, değil mi? Bunların hepsi benim kafamda mı? Bu onu beni ikimizin de arzuladığı şekilde almaya daha da itmeli.

"Bana söz ver." Tekrar ısrar ediyorum.

"Ben aşka inanmam, küçük Valentine. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Seninle sevişmek istemiyorum. Seni öyle bir becermek istiyorum ki, her oturduğunda, kalçalarının arasındaki acıyı ve kışındaki morlukları her hissettiğinde, kime ait olduğunu bileceksin. Kışın, amın, bu dil, hepsi benim."

"Evet, lütfen."

"Ne istediğinizi bildiğinizi sanmıyorum. Ben sahiplenici ve ahlaksızım. Bu gece buraya başka bir adamla geldiğin için seni cezalandırmak istiyorum. Pantolonunu yırtmak, kemerimi çıkarmak ve her bir deliğini sikerken seni onunla boğmak, seni kindarca işaretlemek istiyorum. Bıçağımdaki ıslaklığını yaladığımdan beri tek düşündüğüm sensin. Her zaman kafamın içindesin, benim iznim olmadan kendini oraya yazdırdın. Anlamıyor musun? Eğer bunu yaparsak, geri dönüşü yok. *Ben bitti diyene* kadar benimsin," diye homurdanıyor, saçımı sertçe çekiyor ve ben acı içinde tıslıyorum. "Anlıyor musun, küçük Valentine? Hâlâ bu küçük, belden aşağı ilişki teklifini gerçekleştirmek istiyor musun?"

"Ne istediğimi biliyorum," diye karşılık veriyorum. "Bunların hepsini istiyorum... ama sen beni korkutuyorsun. Ve sanırım bunu daha çok seviyorum."

"Yapmamalısın."

Boynuma öyle bir eğiliyor ki, tenime her nefes verişinde tüylerim diken diken oluyor. "Kaç, küçük Valentine. Benden kaç. Sana bir avans vereceğim ama hızlı koşsan iyi edersin çünkü seni yakalarsam Yaratık'tan oyun oynamak için dışarı çıkmasını istediğine pişman olacaksın ve beni ne kadar çıldırttığını sana göstereceğim." Parmaklarındaki sadizmi hissedebiliyorum.

"Askeri bir üsteyiz. Kaçacak hiçbir yer yok." Kan dolaşımının kesilmesinden dolayı kafamdaki kan çarpıntısını hissederken zar zor boğuluyorum ve yemin ederim bayılmak üzereyim. Karanlık görüş alanımın kenarlarını kaplıyor, renkler gidip geliyor. Daegan'a bakıyorum ve ilk kez buzdan gözleri öfkeyle parlıyor. Yavaşça göz kırpıyorum, durması için

yalvarmaya çalışıyorum ama

Güçsüzleştım ve dudaklarım felç oldu. Kırmasını isteyebileceğim bir sınır bulunduğumu ona anlatmaya çalışıyorum.

Artık nefes alamıyorum. İstedığının tam olarak bu olduğunu anladığımda, yanaklarımdan aşağı bir yağmur fırtınası gibi ıslaklık akıyor. Ve bu her şeyi çok daha ateşli hale getiriyor. Boktan tarafım gülümsüyor ve klitorisim ihtiyaçla zonkluyor. Ayaklarım güçsüzleşiyor ve ne yazık ki, beni boğmaya devam ederken işitme duyum sessizleşiyor. Her şey tamamen obsidyene dönüşmeden hemen önce son bir kez daha sıkıyor.

Beni bırakıyor ve dünyanın güneşe ihtiyacı varmış gibi tekrar tekrar nefes alıyorum, kendime geldikçe öksürüyorum. Dizlerimin üzerine düşüyorum ve yere çarptığımda acı sert bir şekilde sırtıma vuruyor. Önümdeki şeytan tarafından çalınan havayı umutsuzca içime çekiyorum, sanki dünyadaki son günümüş gibi.

Bu adam beni öldürecek... ve benim aptal kığım teşekkür edecek. "Bu senin sorunun, Alessia. Başlangıcın şimdi başlıyor. Şimdi başlasan iyi edersin.

Bu gece için kışla odana koş çünkü yemin ederim seni bir daha Zeke ile görürsem bu gece bir ceset torbası dolacak."

"Sen kibirli, bencil bir pislıksın. Bırak da hayatımı yaşayayım. Bana göz kulak olman gerekiyor. Beni kontrol etmen değil." Tartışıyorum.

"İzle beni."

"Siktir git." Boynuma masaj yapıyorum, yine de onun acımasız el kolyesi beni çok tahrik ediyor.

"Seninle işim bittiğinde, sen de bana yalvarıyor olacaksın, bebeğim." Açlıktan ölüyormuş gibi bana bakıyor.

Onu daha da kızdırmak istiyorum, hızla dönüyorum, çıkışa doğru ilerlerken saçlarım diğer omzuma dolanıyor.

"Zeke ile randevumu bitireceğim."

"Alessia," diye homurdanıyor ben kapıyı açarken, "Yapma." Arkamdan sert uyarısını bitiriyor ve ben koşmaya başlıyorum.

Öfkeli adımları arasında vahşi bir inilti duyuyorum, sanki bir canavar tarafından kovalanıyormuşum gibi.

Bunu yaptığımı inanamıyorum.

Ayaklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde binadan çıktım. Gecenin kuru havasında koşarak ateş çukurunun yanından geçiyorum. Etrafındaki herkese şöyle bir bakıyorum; Zeke, Doom'un yanında oturmuş, telefonuyla hararetle mesajlaşırken şaşkın görünüyor. Arkasında olup bitenlerden habersiz.

"Odana, Valentine." Daegan arkamdan havlıyor.

Kocaman bir gölge bana yetişiyor ve ben sırtarak korumamla daha da alay ediyorum.

Ben nereye gidersem, o da
beni takip etmek zorunda.

"Hayır," diye
mırıldanıyorum.

Ay ışığı altında gözleri kararıyor ve başı yana eğiliyor. "Seni kovalamamı mı istiyorsun?"

Demirin tadını alana kadar dudağımı ısırarak geriye doğru yürüyorum.

Buz grisi gözleri parlarken bana doğru yaklaşmaya devam ediyor. Yara izleri delilikle titriyor.

"Seni kırmamı mı istiyorsun?"

Sertçe nefes alarak bir adım daha geri çekiliyorum.

"Kontrolümü kaybedip seni almamı mı istiyorsun?"

Yanaklarım yanıyor ve külotum sırılsıklam.

"Emirlerime itaat etmediğin için hemen şimdi künyemi koparıp boğazına d o l a m a m ı mı istiyorsun?"

Cevap vermiyorum. Umarım sessizliğim ona aradığı izni verir çünkü lordum, bunların hepsini ve daha fazlasını istiyorum.

Elimi tutmadan önce arkamı dönüyorum. Teni bir anlığına benimkini sıyrıyor. Binaların arasında koşuyorum. Ateş çukurundan gelen müzik ve film sesi uzaklaştıkça azalıyor ve kendimi bir hangara doğru koşarken buluyorum.

Karanlık, yasak alanın içine dönüyorum. Kapıları iterek açıyorum, kilitli olmamasına şaşırıyorum. Buraya kimsenin girmesine izin verilmiyor, özellikle de yapılacak bir iş yoksa. Hemen hemen boş ve herkes ya ateş başında ya da uyuyor.

İki Kara Şahin buraya park etmiş durumda. Hükümet makineleri büyük olasılıkla bakım için burada, çünkü diğerleriyle birlikte uçmaya hazır bir şekilde sahada değiller.

Göğsüm düzensiz bir şekilde inip kalkıyor. Peşimde olmasının verdiği heyecan ahlakımı bozuyor. Hatta biraz zehirli. Onu bu kadar öfkeli ve bir zamanlar tanıdığım sakın ve soğukkanlı Daegan'dan uzak görmek şok edici.

O hangara girmeden önce sağıma soluma bakıyorum. Başka bir çıkış bulmaya çalışıyorum ama saniyeler kafamın içinde korkumu taklit eden bir saat gibi gürültüyle ilerlerken sefil bir şekilde başarısız oluyorum. Bir kapının çarparak açılma sesi kemiklerimi zıplatıyor ve kara şahine bakıyorum.

Kapı açık, tam kapının tekrar kapandığını duyduğumda ileri atılıyorum ve içeri atılıyorum. Onu istiyorum ve umarım o da beni istiyordur. Yine de içten içe bunun hiç başlamaması gereken bir yolculuğun başlangıcı olduğunu hissediyorum. Odama dönmeli ya da Zeke'e bir şans vermeliyim. Her iki durumda da... Daegan bu gece bana tek bir seçenek sunuyor ve ben de ona ihtiyacım var.

Bu gece Zeke'le buraya geldiğine pişman olacak. Görevimden uzak durabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum. Beni buna zorluyor ve ben de onun alaylarına boyun eğiyorum. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim ve bu kadar yanlış görünen bir dünyada iyi hissettiren bir şeye tutunmak istiyorum. Onun kara şahinin içinde kaybolduğunu görüyorum ve nefesimin altında kitaptaki tüm küfürleri yirmi kez tekrarlıyorum.

Çoktan peşine düştüm bile; benden hızlı koşabileceğini sanması çok sevimli. Hızlı koşuyor, bunu kabul ediyorum ama yine de yeterince iyi değil. Peşinden gitmeyeceğim hiçbir yer yok. Bir uçurumdan atlayabilir ve ben hemen orada olurum.

Helikopterden çıkmaya çalışmak için içeri tırmanıyor. Onu saçlarından yakalayıp tekrar içeri çekmeden önce elleri soğuk metale zar zor ulaşıyor. Benden kaçamadan kapıyı kapattım. Kıskançlığım beni ele geçiriyor. O kadar yoğun ki neredeyse havada hissediliyor.

Güzel.

"Bunu sen istedin, hatırladın mı?" Onun ahlaksızlığına hırlıyorum. Onu bana bakmaya zorladım.

"Ne yapacaksın, Daegan?"

Şeytani bir şekilde kıs kıs gülüyorum, tek bir ritmi bile kaçırmadan, saf günah saçan bir sırıtişla başımı sallıyorum.

"Amiralin kızını helikopterde sikeceğim." Saçını tekrar çektim ve ciyakladı.

"Tam bir baş belasısın, bebeğim. Bu yüzden, şimdi amın durmam için çılgık atana kadar fiziksel olarak seninkini alacağım."

"Yap şunu." Alay ediyor. Tanrım, ağzı çok pis. Tam istediğim gibi.

"Bu geveze ağzını temizlemem gerekecek." Benimle savaşmayı bıraktı, onu yutmama izin verdi, Black Hawk koltuğunda kendini açarak oturdu ve o kahverengi gözleri öyle parlıyordu ki

Çok güzel. Bana, ona gösterdiğim her parçama, yüzümdeki korkunç izlere bile hayranlık duyuyor ve bu beni güçsüz hissettiriyor.

Parmaklarım yumuşak, kırmızı yanaklarının oyuklarına girene kadar çenesini kavıyorum. Vücut ısımız bu dar alanda birbiriyle çarpışırken alnında boncuk boncuk terler oluşuyor. Bunun için çok uzunum. Sadece ellerim bile onu kırabilir. Neredeyse yüzünü yutacaklar.

"Sikime çok muhtaç olduğun için şimdiden ağzını ve bacaklarını mı açıyorsun?" Beni daha fazla hissetmek için duyduğu heyecanla alay ediyor ve onu aşağılıyorum. Sikim çok fazla kanla zonkluyor, *çok fazla kanla*. Pantolonum daha sıkı ve taşaklarım o kadar dolu ki içinde yanabilmek için onun amını bekliyorum.

Bunu gerçekten yapacağım.

Bunu gerçekten yapmak istiyorum.

Bu dünyada kötülükleri silmekten daha çok sevdiğim bir şey varsa o da sevişmektir. Artık kendime yalan söylemeyeceğim, amının benim için bu kadar yasak olması bunu çok daha heyecan verici hale getiriyor.

"Sikimde boğulmanı sağlayarak beni kızdırdığına pişman edeceğim seni."

Kahverengi gözleri parlıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Rol yap, hatırladın mı? Benimle geçirdiğin bir gece senin gibi bir sürtük için yeterli olmadığı için rol yapmaya devam etmek mi istiyorsun?" Onu aşağılıyorum. "Rol yapmak mı istiyorsun? Bu Sevgiliymiş gibi davran." Onu yakaladım, parmaklarımı gömleğine geçirdim ve ince kumaş yırtılana kadar aşağı çektim. Güzel bronz teni ince bir ter tabakasıyla parlıyor, göğüsleri sütyeninin altında zıplıyor ve ağzım yeşil sütyeninin üzerinde hafifçe açıkta kalan kahverengi çıplak meme uçları için sulanıyor. Tatlı göğüsleri kadife kapların üzerine düşene kadar sütyeni daha da aşağı itiyorum. Mükemmel bir şekilde sivrilmişler, sadece emilmek ve ısırılmak için yalvarıyorlar.

Onu teşhir ettiğimde şehvetli bir nefesle inliyor ve aletimin karşılık olarak sarsılmasına neden oluyor. Bu seslerden daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Kahretsin, inlemeleri sürekli çalmasını istediğim ilahi bir melodi. Ama sadece benim yüzümden.

"Kahretsin, evet, rol yapmak istiyorum." Ağzını daha geniş açıyor, dilini dışarı çıkarıyor. Emrime itaat ediyor ve ağzını iyice açıyor. Sırıttıyorum ve dudaklarımdan memnuniyet dolu bir alay çıkıyor.

Az önceki birayı alıp hızlıca yudumluyorum ve ağzına tükürüyorum. Alt dudağının üzerinden geçen dilinin arkasına değiyor. Çenesini sertçe kapatıyorum ve yutkunuyor.

"Benimleyken güvendedymişsin gibi davranman gerekecek çünkü ikimizi de öldürmek istercesine seni becermek üzereyim. Unutma bunu sen istedin ve ben asla vazgeçmem."

ALESSIA

Dürüst olmak gerekirse bu halimi tanımıyorum ama şikayetçi değilim. Daegan çenemdeki tutuşunu gevşetiyor ve kemerini çıkarmama izin veriyor. Çıkarıp yere koyana kadar her ilmeğinden çekiyorum. Onu tatmak için çaresizim, tüm bu gerginlikten sonra onu bir aptal gibi memnun etmek için can atıyorum.

Siyah şahinin üzerinde yanıma oturuyor, kalçaları benimkilere değiyor. Yaralı yüzü benimkinin yanında.

Pantolonunu indirdiğimde, siyah bir boxer ile karşılaşıyorum ve işte o zaman vuruluyorum. Sonunda, başka bir erkekle birlikte olmanın korkusu beni yakaladı. Tereddüt ediyorum ve onu memnun edebileceğime dair şüpheler beynimde dolaşüyor, kendime olan güvenim tüm zamanların en düşük seviyesine iniyor.

"Bay Hannibal... Ben sadece bir erkekle birlikte oldum ve-"

"Bebeğim, senin ilk erkeğin olmadığımı biliyorum ama son erkeğin olacağım." Yanağımı okşuyor ve eğiliyor. Yumuşak bir tarafı bir anlığına ortaya çıkıyor ve ben de bundan faydalaniyorum. Bir öpücük için eğildim, ama o geri çekildi, dudaklarımı refakatsiz bıraktı ve onun için yalvardı.

"Ben iyi bir adam değilim ve şanslısın ki hâlâ kızgınım."

Boynuna uzandı ve künyesini çıkardı. Kopuyorlar ve sonra onları önümde tutuyor. Sallanmalarını ve birbirleriyle çarpışmalarını izliyorum.

"Dinle, bebeğim. Ne zaman benimle alay edersen, olacağı budur." Parmağını kaldırıyor. "Bunları boynuna dolayacağım, bu sırada sikim boğazına o kadar derin girecek ki nefes alamayacaksın. Her nefes almaya çalıştığında bunu çekeceğim."

Siktir, şaka yapmıyormuş.

Sadistçe sırtıyor ve ben gergin bir şekilde yutkunuyorum. Ne yaptım ben?

Beni korkutuyor ama onu istiyorum.

Ve onu çok istiyorum.

Zinciri boynuma iki kez doluyor ve başımı sıkıca tutuyor.

Parmaklarını iç çamaşırımın içine sokuyor ve elleri hemen klitorisimin üzerinde haince, yıkıcı derecede iyi daireler çizerek çalışmaya başlıyor.

Vücudumu o kadar iyi ve hassas bir şekilde okşuyor ki, sanki kadınları onun için vahşileştirmekte profesyonel. İnliyorum, gözlerimi kapatıyorum çünkü bunu yaptığım için çok utanıyorum, hem de her yerde, park etmiş bir helikopterde.

Eğer yakalanırsak... Tanrım, eğer yakalanırsak...

Sonuçlarını düşünmek ve fazla kafa yormak istemiyorum. Sadece bir şeyin ve birinin içinde kaybolmak istiyorum, eğer izin veririm bu benim felaketim olabilir.

"Bu küçük amcığın doldurulmak mı istiyor?" Daegan'ın güzel, derin, karanlık sesi beni daha da içine çekiyor, karanlık mutluluğuna sürüklüyor.

"Evet," diye duygulu bir şekilde nefes alıyorum. Elini ve parmaklarını geri çekiyor, amım zaten onu özliyor. Boxerını indiriyorum ve delinmiş, uzun ve kalın, büyük bir horoz ortaya çıkarıyorum.

Daha önce hiç bu boyda bir adamla birlikte olmamıştım, piercingli biriyle bile!

Bununla ne yapmam gerekiyor? Sadece ona bakmak bile beni mahvedecek.

Mutlu bir şekilde sırtıyor ve sert elini saçlarımdan arasına sokuyor. Diğer eliyle çenemi eğiyor, ben de ona bakıyorum, iri gözlü ve meraklı. Bu adam çok yakışıklı, şimdiye kadar tanıdığım en seksi adam.

"Gözler bende, bebeğim. Geri döndüklerini görmek istiyorum." Eliyle yüzüme ve çeneme sert bir tokat atıyor ama canımı yakacak kadar sert değil. Adamın acımasız olduğunu fark edince gözlerim açılıyor.

Tokat sapıklığı mı? *Kilidi açtım.*

Akıl sağlığı kontrolü? *Tamponlama.*

Ahlakımı sorguluyorum çünkü acı ve aşağılanmanın bir araya gelmesi beni o kadar bayılttı ki bir daha ayağa kalkmak istediğimden emin değilim? *Üçlü kontrol.*

Saç tellerimi çeğiştirirken sikini birkaç kez okşuyorum. Çok büyük. Boğulup öleceğim.

Ne var biliyor musun? Belki de haklıdır. Belki de bu gece dışarı çıkmasını istemiyordum. Belki de *yaratığı* ait olduğu yere geri koymalıyız çünkü oyun oynamaya gelmedi; beni yok etmeye geldi.

Bu ağzıma nasıl sığacak? "Hayır, hayır, hayır. Bu gece ölecek gibi hissetmiyorum."

Ön spermi ağzımın önünde parlıyor, yalamam için beni baştan çıkarıyor. Daegan derin ve hınzırca gülüyor. Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor,

ortalığı karıştırıyor. Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor, şehvetle sırtıyor.

"Güzel çünkü bu geceden sonra kendini hiç hissetmediğin kadar canlı hissedeceksin. Şimdi sikime tükür." Göğüslerimi tokatlıyor ve ben inliyorum.

"Evimde geçirdiğim geceden beri yapmak için can attığım şeyi bitireceğiz."

Önce meniye yalıyorum, tuzluluğun tadına bakıyorum. Memnuniyetle mırıldanıyorum. Tadı çok güzeldi. Onu ağzıma almadan önce, tüm şaftını yalıyorum. Taşaklarından başlayıp tepesine kadar dilimi gezdiriyorum. Homurdanıyor ve gözlerini kapatarak başını eğiyor. Ve sonra onu yutuyorum. Boğazımdan aşağı inene kadar onu derinlemesine alıyorum ve sonra onu serbest bırakmadan önce güçlü bir şekilde emiyorum.

"Aferin kızıma, aynen böyle. Ağzını kullanmama izin ver." Beni övüyor ve bunu yaparken çıkardığı ses beni daha da ıslatıyor ve bacaklarımın arasındaki boşluk daha da büyüyor.

Onu içimde istiyorum.

Onu emmeye, yalamaya, aletinin tadına bakmaya başladım. Kalın, o kadar büyümüş ki ağzıma tam olarak sığmıyor ama durmuyorum. Onu boğazıma kadar alacağım. Dilimi onun hassas sinirlerinde gezdiriyorum ve o da karşılık olarak inliyor.

"Lanet olsun. Senin bu dilin..." Beni sürekli yerinde tutarken homurdanıyor, saçlarımı affetmeyen, pişmanlık duymayan bir tarzda sıkıca tutarak öğürmemi sağlıyor. Aleti boğazıma her indiğinde gözlerime yaşlar doluyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ama ne o vazgeçiyor ne de ben.

Onu iyi hissettirmek istiyorum. Ona göstermek istiyorum. Onun beni istediği kadar ben de onu istiyorum. Onu kulübeye doğru itiyorum, böylece arkasına yaslanıyor. Hızın tüm kontrolünü bana veriyor, ben de bacaklarının arasına diz çöküyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akana kadar onu emmeye devam ederken bir saniyeliğine rahatlamasına izin veriyorum.

Nefesimi tutuyorum, neredeyse sikinde boğuluyorum ama bu beni yıldırmıyor. Bana meydan okunduğunda ne kadar sadık olabileceğimi ona göstermek istiyorum.

Lanet olsun ona.

Bu kaybetmem gereken bir oyun olduğu için ciğerlerim yanmaya başlıyor, ben de burnumdan nefes alıyorum. Çabucak yakalıyor ve künyesini çekiştiriyor. Boynumu sıkıyor ve beni öğürmeye zorluyor. Aletini boğazımın derinliklerine sokuyor ve bu beni daha da ıslatıp acıtıyor. Bulanık, sıcak bir görüşle ona bakıyorum. Kızgınım ama çok tahrik olmuşum, gözyaşlarım ve tükürüğüm yüzümden aşağı akmaya devam ediyor.

Daha önce kusursuz olduğunu düşünmüş olsam da, sikimin gırtlığına kadar girmesi aklımdan asla çıkaramayacağım bir başka görüntü. Patronumun üvey kızını sikim ağzındayken, yalayıp emerken gülümserken ve ağzını sikerken taşaklarımı avuçlarken zihnimde canlandırıyorum. Özensiz, dağınık ve zalimce ama umurumda değil.

Ağzını o kadar sert sikiyorum ki, tükürük çenesinden aşağı damlıyor ve hala fincandan dışarı taşan şişmiş göğüslerinin üzerine düşüyor. Dudakları çoktan şişmiş ve kızarmıştı.

"Pantolonunu çıkar, o muhtaç amını göreyim."

Benim için ne kadar muhtaç, pembe ve ıslak olduğunu görmeliyim. Başını çevirip ölümcül bir şekilde emerken ürperiyorum. Ağzı açılıyor ve ben mırıldanıyorum, pantolonunu indirdiğinde tatmin oluyorum ve lanet olası iç çamaşırı yok.

Pantolonunu güvenle yanıma bırakıyor; traş olmuş, kalçalarından aşağı damlıyor ve balıyla parlıyor.

Giymediğini bildiğim için yüzündeki her şeyi bitirmek üzereydim. Ama sonra bunun benim için değil, Zeke için olduğunu hatırladım.

"Onu becerecektin, değil mi?" Alay ediyorum; kötü niyetle sırtırken sıcak havaya derin bir kıkırdama karışıyor. Kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi kaskatı kesiliyor. Çünkü çok kötü bir şey yaptı ve şimdi onu buna pişman edeceğim.

"Benim olanı almasına izin mi verecektin?" Onu kalçalarından tutup hızla havaya kaldırıyorum, kolayca kaldırıyorum ve kıcını kucağıma oturtuyorum, beton şaftım yarığını sıyrıyor, o da boynumun arkasına doğru tutuşunu sıkılaştırıyor, parmaklarını birbirine kilitliyor.

"Onun için çılgılık atacak, onun için damlayacak mıydın?" Kıcını avuçlarken parmaklarımı kalçalarına geçiriyorum ve onu morluklarıyla işaretliyorum. Baştan çıkarıcı bir şekilde inliyor, şimdiden kendini bana sürtmeye çalışıyor. Başımı sallayarak onu reddediyorum. Sikimi yumrukluyorum, klitorisini tokatlamadan önce kısa bir süre okşuyorum. Tokatlama sesleri havayı doldurana kadar tekrar tekrar sallıyorum. Delici fiskelerim

şışmış tomurcuğu ve titriyor. Vücudu titriyor ve ağzı memnuniyetle aralanıyor.

"Daegan, lütfen." Kendini ayakta ve sabit tutmaya çalışırken inliyor ve bana yalvarıyor.

"Şimdi cezayı çekecek ve benim için kanını akıtacaksın." Dudaklarına uzanıyorum ve dişlerim derisine batarak hafifçe kan çekiyor.

Dudaklarını öpüyorum, sert ve vahşi. Kanını dilimle karıştırıyorum ve sikim içine girene kadar onu kışından tutup kaldırıyorum. Kadife iç organları benimle çarpışır çarpışmaz, ruhum paramparça olup unutuluyor.

Kahretsin, şimdiden gelmek istiyorum. Hayır, hayır, hayır, henüz bitirmeyeceğim. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum.

"Alessia, çok sıkıydın." Sikimin üzerine oturup nefes nefese kalırken dudaklarımı kulağının kabuğuna değdirerek ona tıslıyorum.

"Aman Tanrım!" Kulağıma çığlık atıyor, alnı benimkine dayanıyor, sanki acı çekiyormuş gibi, sikimi içine sığdırmakta zorlanıyor. Geri adım atmıyor. Bunun yerine, amını tacımın üzerinde sıkıyor ve açgözlülükle inliyorum.

"Ben Tanrı değilim ama beni yanlış anlama bebeğim. Dizlerinin üzerine çöküp seni daha sert sikmem için dua edeceksin."

"Daegan, lanet olsun, acıyor, durma." Kabarıyor ve bana binmeye başlıyor. Onun coşkulu orgazmını kovalamasına izin veriyorum çünkü ben zaten kendiminkine çok yakınım. Göğüslerini yüzüme doğru itiyor ve ben onun gözyaşı damlalarında kayboluyorum. Bir meme ucunu ağzıma alıyorum ve emiyorum. Sikimin üzerinde zıplarken kışına defalarca tokat atıyorum, ıslaklığı sikimin ve taşaklarımın üzerine gittikçe daha fazla damlıyor. Kışının yanakları kızarmış ve çiğ ama durmuyorum. O kadar sıkı ve güzel ki.

"Geldiğin her şeyi bana ver." Saç tellerimi çekiştiriyor, sanki ona ruhunu geri vermemi istermiş gibi şiddetle. Ölümcül bir cazibeyle kaşlarımı çatıyorum.

"İstiyorum, Tanrım, boşalmamın senden damladığını görmek istiyorum, ama-"

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum." Beni daha da sert bir şekilde sıkarken, sikimi ve taşaklarımı sağarken itiraf ediyor.

"Peki bu beni neden daha da sinirlendiriyor?" Dişlerimi gıcırdatarak homurdanıyorum ve saçlarını çekiyorum. Ağzını açıyor, kaşlarını acıyla birbirine kenetliyor ve yüzündeki o bakışla beni mahvediyor. Gözleri sımsıkı kapalı, zıplarken başını arkaya yatırıyor ve

Küçük kirli sırrımız ortaya çıkarsa ikimizi de yakıp kül edebilecek alevlerimiz.

"Daegan!" Orgazm olurken mükemmel bir şekilde inliyor, amcığı sikimi sıkıyor ve bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi sikiş oluyor.

Yanıyorum, kırılıyorum ve boşalmamı onun içinde titreştiriyorum. Sıvılarımı fişkırtıyorum ve o da benimle aynı anda orgazm oluyor. Homurtu ve inlemelerimiz birbirimiz için yapılmış bir düetteki şarkı gibi birbirine karışıyor. Bastıran arzu hipnotize ediyor. Saçlarını bırakıyorum ve cennetin zirvesine çıkmasına izin veriyorum, istemediğim bir yerden aşağı inerken ellerimi kalçalarında gevşetiyorum.

Kahretsin.

Lanet olsun.

Ölene kadar onu sikmeye devam etmek istiyorum.

Uzanıp yaralı yüzümü öpüyor, göğsümdekilere dokunuyor ve hem fiziksel hem de mecazi anlamda boku yediğimi anlıyorum.

DAEGAN kapısını kapatır kapatmaz beni bir saniyede duvara yapıştırdı. Anlaşılan hangarda ona binmem onun için yeterli olmamış. Benim için de yeterli değildi. Onun nasıl biri olduğunu hissettikten sonra asla yeterli olmayacak. Beni ele geçirme arzusunun maskesini düşürdükten sonra.

Beni istediği yere, istediği zaman götürebilir. Onu ya da kendimi asla inkar etmem.

Kapıları kilitledikten sonra beni kalçalarımın tutup kaldırıyor, sıcak etimi öyle sıkı kavlıyor ki acı tekrar alevleniyor. Sabah izleri olacağını biliyorum. Sırtımı duvara vurmaya zorluyor ve ben de tutunmak için omuzlarına uzanıyorum. Pantolonu kalçalarından sarkıyor, benimki ise yırtılıp yere düşmüş.

O kadar sabırsızdı ki, üzerindikileri çıkarma zahmetine bile girmedim.

"Bu gece seni başkaları için mahvedeceğim." Homurdanıyor, içime girerken göğüslerimin aşağı yukarı zıplamasını izliyor. Başım arkaya doğru eğilip duvara yaslanıyor ve yanaklarım onun beyanı karşısında ateş gibi kızarıyor. Amım buna dayanamıyor, o kadar dolu hissediyorum ki. Böyle bir alete sahip olmak yasadışı olmalı; beni geriyor... *beni kırıyor*. Ama içimde şeytan varken kendimi çok iyi hissediyorum.

Zorlukla nefes alarak maskesini yırtıp yere düşmesine izin veriyorum. Yara izleri bana bakıyor, derin ve güzel yüzünü çevreliyor. Yaşadıklarından sonra bu adam hâlâ burada ve hayatta olduğu, geliştiği için içten içe minnettarım. Elimi aralarında gezdiriyorum ve o da bana izin veriyor. "Ya da belki seni mahvederim." Sözlerim onu keskin bir şekilde delip geçtikten sonra, yorumlamasına fırsat vermeden onu sertçe öpüyorum. Vücudu sertleşiyor ama dudakları beni diri diri yakıyor. Kukum zonklarken dili benimkiyle kıvrımlar ve dönüşlerle dans ediyor. İçimde ateşten daha sıcak bir şey dönüyor ve bu duygunun peşinden gitmek için adeta yalvarıyorum, bir sonu olmamasını umuyorum.

Telefonum tanıdık bir zil sesiyle yüksek sesle çalıyor ve Daegan arayanın kimliğini kıyafetlerimle birlikte yerde görünce sinirlenerek homurdanıyor. "Bu

Zeke! Bu beni beşinci arayışı." Öpüşmelerimiz arasında sertçe nefes alıyorum. Elleriyle yüzümü kavırıyor ve alt dudakımı emiyor.

"Zeke asla bir ipucu alamaz, değil mi?" Benimle birlikte hareket ederken öfkeyle hırlıyor. Daegan telefonuma kolayca ulaşıyor ve parmaklarıyla kancalıyor. Elime tutuşturuyor ve ben de şaşkınlıkla ona göz kırpiyorum. Delikli, kalın ve uzun aleti içimdeyken hâlâ duvara yaslanmış durumdayım.

"Cevap ver."

"Cevap vermeyeceğim, deli!"

"Cevap ver," diye hırlıyor.

"Şu anda içimde on inç derinliğindeyken cevap vermemi mi istiyorsun?!"

Konuşmuyor. Onun yerine yeşil düğmeye basıyor ve Zeke "Alo? Alessia?" Daegan içime daha fazla giriyor, o kadar derine iniyor ki acıtıyor.

Dudaklarımı avuçluyor, aleti içimdeki o hassas noktaya dokunduğunda neredeyse çıkaracağım çığlığı bastırıyor. Bu geceki ikinci orgazmımın eşiğindeyim.

Evet, yanılmışım. Şunu on iki inç yapalım.

"Neler oluyor? Nereye gittin? Telefon etmeye gittim ve sen yoktun?"

Zeke'in sesi panik ve belki biraz da incinmişlikle çıkıyordu.

Ağzıyla "Cevap ver." derken tekrar itiyor. Eli hâlâ inlemelerimi bastırıyor. Yanağımdan ter damlarken ona kaşlarımı çatıyorum. Başımı sallıyorum ama Daegan şeytanca sırtarak ağzımı bırakıyor ve ona cevap vermem için bana izin veriyor. Beni acımasızca duvara yaslamaya devam ederken telefonu elimde daha sıkı tutuyorum.

"I-uh. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Bira beni etkiledi ve bu gece yataktayım." Kan basıncı başıma ve kulaklarıma hücum ederken dilimi ısıtıyor, dişlerimi gıcırdatıyorum.

Çok memnun olan Daegan'a onaylamaz bir şekilde başımı sallıyorum. Boynumu daha sert emiyor ve ardında mor izler bırakıyor.

Sızlanma.

Çığlık atma.

"Seni kontrol etmemi ister misin?" Zeke telefonunu karıştırırken nazikçe teklif ediyor.

Gözlerim açılıyor ve Daegan sert meme ucumu emmeyi bıraktığında alçak bir hırıltı göğüslerimde titreşiyor. "Benimkini." Memelerime karşı sessizce hırlıyor.

hassas bir cilt. Avucuyla sert ve kaba bir şekilde sıkıyor ve ben yine bitirmek üzereyim.

"Hayır, ben iyiyim." Duvara karşı o kadar sert sikilmeme rağmen sesimi düzenli ve dengeli tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bu ses de ne? Sanki-"

"Gitmeliyim, televizyondan arıyorlar. İyi geceler, Zeke!" Daegan beni duvara doğru daha da yukarı çekerken telefonu kapatıyorum; devasa aleti dışarı çıkıyor ve sırtım yukarı doğru sıyrılıyor. Baldırlarım omzunun üzerine gelene kadar beni hızla kaldırıyor. Saçlarını ve sırtını pençeliyorum ve ağzım zevkle açılıyor. Bana yaptığı şey...

Kısa sürede ağzını amıma dayadı, beni duvardan çıkardı ve beni yerken ve klitorisimi emip ısırırken beni omuzlarının üzerinde tutarak yürüdü.

Beni yatağa fırlattığında ve sırtım tamamen siyah yorganına acımasızca çarptığında salaklıktan titriyorum. Yatağına doğru yürürken beni fırlatıp atabilen ve amımı yalayıp yutabilen bir adam tam bir bekçidir.

Çoklu görevlere bayılırız.

Üzerime çöküyor, yalıyor, emiyor, klitorisimi kemiriyor ve ben saçlarını çekiyorum. Onu birikmiş şehvetimizde boğmama izin veriyor ve ben çığlık atmak istiyorum. Kendimi kaybediyorum. Kalçalarım yanaklarına doğru titrerken başımı öne arkaya savuruyorum. "Daegan, aman Tanrım, ben-" diye inliyorum.

"Tekrar söyle, bebeğim."

Sonra bir parmağın kıcıma girdiğini hissediyorum, gözlerim açılıyor ve sonra tekrar kapanıyor. Boşalmak üzereyim. Göğüslerimi tutuyorum, sıkıyorum ve cevap vermediğimde kıcımla tokatlıyor. Parmağıyla kıcımla okşayınca merakım arttı. Jack bana hiç dokunmamıştı... ve bu hoşuma gitti.

"Adımı tekrar söyle, Alessia. Kelimelerini kullan." "Daegan!" Baştan çıkarıcı bir fısıltıyla bağıriyorum.

"İyi kız, sadece benim için böyle muhtaç bir sürtük." Klitorisime karşı homurdanıyor ve ben onun aşağılamasıyla çözülüyorum.

"Bir daha benden başka kimsenin dilini kullanamayacaksın, Alessia. Sadece bu düşünce bile beni deli ediyor."

Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum. Göğüs kasları yara izi gibi kesiklerle kaplı. Yaşadıklarını düşündükçe gözlerim yaşıyor. Günlerce işkence ve acı çektiğini, hayatının kendi kontrolünden çıkıp kötü insanların eline geçtiğini bildiğimi hayal bile edemiyorum. Ona işkence eden. Muhtemelen onu öldürmelerini, uzun ve işkenceli bir ölüm yerine hızlı bir ölüm vermelerini diliyorlardı.

Ona aşık olmayı reddediyorum. Jack'in bana davranışından ve yalan söyleyip beni aldatmasından sonra mı? Yakın arkadaşlarımdan biriyle?

Korkuyorum.

Aşık olmaktan korkuyorum. Jack'e aşık oldum. Bailey'e çok yakındım. Beni savunmasız bırakan konularda ona açıldım çünkü gidecek başka kimsem yokken o yanımdaydı. Yıllarca arkadaştık ve bana bunları yaptılar. İnsanlara olan inancımı kaybettim.

Odama dönmem gerek. Bu sadece seksti.

Daegan'ın üstünden inip kıyafetlerime uzanıyorum. Ayaklarım onun yatağından sarkıyor, ama sonra battaniyeler kayıyor.

Daegan kıpırdanıyor ve beni olduğum yerde durduruyor. Donup kalıyorum ve ona doğru dönüyorum, umarım yeterince dikkatli davranmışımdır da uyuyakalmamıştır. Ama hayır, tamamen uyanık ve soğuk terler içindeydi. Kolumu tutuyor ve bileğimi o kadar sıkıyor ki parmakları bileğimi kolayca sarıyor, ateşli dokunuşunun altında anında bir acı oluşuyor. Kısa süre içinde bir çürük oluşacak. Uyguladığı güçten bunu anlıyorum. Gücü çok kuvvetli.

Tıslıyorum, gözlerim yarıklara dönüşüyor ve ondan uzaklaşıyorum. Her çekişimde bırakacağını umuyorum ama o sadece elini daha da sıkıyor.

"Nereye gidiyorsun lan?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Bu Daegan değil. Bana asla zarar vermez. Hâlâ uyuyor ya da en azından sersemlemiş olmalı.

"Daegan, canımı yakıyorsun." Benimkinin etrafındaki büyük eline bakıyorum.

Koyu renk saçları yaralı tarafının önüne düşüyor.

"Işık neden kapalı? Fan neden açık? *Ben neden buradayım?*" Beni bir mahkûm gibi sorguluyor. Karanlık onun hüznü ifadelerini gölgelemeye yetmiyor.

Kızgın, hatta biraz korkmuş. Derin sesinin çaresizlikle titreşmesi bana her şeyi anlatıyor. Bir kabus görüyordu. Gri gözlerinde bir duygu kasırgası titreşiyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, sabır her yanıma dolduruyor. Serbest elimle yanağını, yaralı kısımlarını okşuyorum ve başparmağımı yatıştırıcı bir şekilde yukarı aşağı fırçalıyorum.

"Hey... Sorun yok. *Sen iyisin.* Güvendesin." Onun güzel gözleriyle buluşmak için başımı eğiyorum. Yaklaşmak için dizlerim şiltenin üzerinde kayıyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Güvendesin." Hızlı ve sert olmasına dikkat ederek dudaklarını bir kez öpüyorum. Uyanmasına ihtiyacım var. Onu paniğe sevk etmeden nerede olduğunu fark etmesini istiyorum.

Kısa bir öpücük ama kendimi bir mutluluk bulutunun içinde hissetmeme yetecek kadar uzun. Daegan bana her şeyi unutturuyor. Üzerimde bu etkiye sahip olan ilk erkek ve bu beni korkutuyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve şimdi her dokunuşta daha huzurlu hale geliyor.

Daegan sertleşiyor, vücudu taşa dönüyor, sanki parçalanmak ya da beni itmek istiyor. Gözlerimi açtığımda diğer elinde bıçağını tuttuğunu görüyorum. Ay, Şam bıçağının üzerinde parlıyor ve gözlerim açılıyor.

Beni bıçaklayacak mıydı?

Bıçağı bırakıyor, onun yerine silahını kafamın arkasıyla değiştiriyor. Dudaklarını benimkilere çarpıyor, sert ve muhtaç. Her öpücük arasında seksi ve şehvetli hırıltılarla dolu. Dili dişlerimin arasında geziniyor ve beni tekrar tekrar öpüyor. Hızlı ve dağınık. Her çarpışmada sakalları tenime batıyor.

Tanrım, bunu yapmasına bayılıyorum.

Vücut ağırlığı, o üstte olana kadar beni aşağı itiyor ve sırtım yatağa geri dönüyor. Bacaklarımın arasına giriyor ve giriş yapmam için yalvaran sikiğin ucunu hissedebiliyorum. Sert, ama yüzü daha sert.

Gözlerimi açmaya cesaret ediyorum. Düşündüğü şeyi unutmaya kararlıymış gibi beni öpüyor. Sanki hayalini kurduğu şeyi unutmaya ve onun yerine benim içimde kaybolmaya çalışıyor.

Yumuşak dudaklarından ayrılıyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ellerimle yüzünü tutuyorum, onu durdurmak için yumuşak bir girişimde bulunuyorum. Yaşadığı şeyler hakkında konuşabileceği kimse var mıydı?

Başını sallıyor, "Hayır."

Ve kalçalarının zararlı bir hamlesiyle tekrar içime girdi. Tüm uzunluğu içime giriyor ve omuzlarına doğru inliyorum. Kalçalarımı sertçe kavırıyor, daha derine inmek için açgözlüymüş gibi beni içine çekiyor. Dağınık saçları alnına dökülürken sırtını pençeliyorum. İçimdeki o noktaya tekrar vuruyor, derinlemesine, içeri ve dışarı iterken doruk noktam zaten beni bitirmek istiyor.

"Konuşmak istemiyorum. Artık düşünemeyecek hale gelene kadar sevişmek istiyorum. Bırak içinde boğulayım."

Onun gözleri benim gözlerimdeyken en rahatlatıcı özdür. O buzdan gözlerde kendimi kaybettiğimde tüm bedenim huzura bürünüyor. Stres yok oluyor ve ruhumdaki sakinlik onun yanındayken gelişiyor.

O, kendi kendime verdiğim zararın sessizliği.

Askeri istihbarat, SEAL Yaralı İnfazcılar Ekibi ve Zeke'in ekibiyle dolu bir odadayız. Karanlık köşede duruyorum, yarı maskem takılı.

Alessia'nın infaz planını bize bildirmesini dinliyorum, ardından da gözetlemeye geçiyorum. Rooker ve Amiral hepimizin önünde onun yanında duruyorlar.

Amiral'in, dün gece ve bu sabah onun içinde olduğumdan, onu sikimin üzerine boşalttığımdan, adımı haykırmasını sağladığımdan ve birkaç saat önce memelerinin ağzımda olduğundan haberi yok.

Şimdiden tekrar yapmak istiyorum.

Kullanılmak istiyor ve ben de bunu memnuniyetle yapacağım.

■

Ben: Nasıl hissediyorsun?

Odanın köşesinden onu izlerken derin bir nefes alıyorum. Çalışma modunda; hareketleri ve konuşma tarzı, tıpkı benim işimde olduğu gibi bu işi yapmak için tutkulu ve bunu görmek çok büyüleyici. Saçlarını mükemmel bir şekilde arkaya doğru sıkı bir topuzla bağlamış ve ben de bunu bozmak istiyorum. Üniforması vücudunu sarıyor ve kendinden emin görünüyor.

Telefonunun çaldığını hissedince geriliyor.

"Affedersiniz." Kendini affediyor ve telefonunu çıkarıyor. Başını sallıyor. Sifonu çekmemek için elinden geleni yapıyor. Ama telefonunu kapatmadan önce, beni görmezden gelmesine fırsat vermiyorum.

■

Ben: Herkesin önünde iyi sikilmiş amından dölleri damlarken orada olmak nasıl bir duygu?

Boğazını temizliyor ve telefonunu kapatıyor. Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Bir harita var ve planımızı uygulamamıza yardımcı olacak bulduğu şeyleri, yerine getirilmesi gereken emirleri ve çok gizli

Üzerinde çalışacak çok az kişi dışında kimsenin bilmediği görevler.

Alessia ilk konuşmasını bitirip diğerine başlıyor ve Kane de başka bir dosya alırken onu takip ediyor. Kalbim küt küt atıyor ve onların hareketlerini takip ediyorum. Gözlerim o yürürken kışını takip ediyor. Kan hücum ediyor ve hızla göz kırpiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve bu kafamı boşaltıyor.

Üniformasının içindeyken çok seksi görünüyor. Altımdayken daha da iyi görünüyor.

Kahretsin, konsantre olamıyorum.

Mermimi çıkardım ve döndürmeye başladım. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kendim ileri geri gitmeye başlıyorum. Anlaştığımız bu ilişkiyi çok fazla ilerlemeden durdurmalı mıyım?

"Cerrah'ın yakaladığı aileler... öldürüldüler." Alessia'nın bir zamanlar sert olan idari sesi kırılgan ve kırılabılır bir şeye dönüşür. Bu haber herkesi şoke etti. Öfke ruhumu doldurmaya başladı. Duruşumu düzeltiyorum ve yumruklarımı sıkıyorum. Önündeki çok sayıda SEAL Timi ile, ardından Delta ve solundaki diğer özel operatörlerle bakışıyor. O devam ederken herkes sessizleşiyor. "Yakın zamanda bir grup askeri yakaladı ve..."

Sonra kahverengi gözlerini odanın arka tarafında bana dikeyyor. Her zamanki gibi pırıl pırıl ya da ışıltılı değiller. Genelde beni gördüğünde bal rengi irislerinin ışıldamasına bayılırım ama onun yerine hoşuma gitmeyen bir şeyle dolular. Gördüğüm şeyden hiç hoşlanmıyorum.

Acıma duygusuyla dolular... ve ben buna içerliyorum.

Bana hiç böyle bakmamıştın.

Mermiyi döndürmeyi bırakıyorum ve yaralı elime bakıyorum.

Kırmızı görüyorum. Ona ulaşma planlarıyla ilgili olarak bir sonraki görevin ayrıntılarını anlatışını dinlerken tamamen karanlık beni tüketiyor. İşkenceye dair anılar, kırık ruhumu saran iblislerle birlikte tüm hızıyla geri dönüyor.

Görevlere gidiyorlar. Ve ben burada sıkışıp kaldım. Alessia'nın bana ilk atandığı zamanki kızgınlığım zihnimde uğulduyor.

Yüzümdeki hayali acıyı hissedebiliyorum... ve bu ruhuma zarar veriyor. Birdenbire oda küçülüyor, hava inceliyor ve bedenim geriliyor çünkü hepsini öldürmeden önce onlara ne yaptığını biliyorum.

Vücudum soğuyup acı çekmeye başladığında Alessia'yı duymazdan geliyorum. Birden onun sesinin yerini Amiral'in ve Rooker'ın sesi alıyor ve ardından bir gevezelik kasırgası başlıyor.

Bugünlük işimiz bitti ve ona odasına kadar eşlik ediyoruz ama Rooker'ın sesi beni durduruyor. Kane, Alessia'yı dışarı çıkarmaya devam ediyor.

"Dizginleri eline alıyorsun, Yaratık."

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, kalbim Alessia'yı yalnız bırakma düşüncesiyle çarpıyor.

"Peki ya Valentin?"

"Bane ve Texas devralacak. Bu kez ön planda sizin yeteneklerinize ihtiyacımız var, biz işimizi yaparken bizi güvende tutun."

Hiçbir görevde başarısız olmayacağım, özellikle de kötü adamları ortadan kaldırırsam. Kötü bir ruhu ortadan kaldırırken gözlerinin içine bakmayalı uzun zaman olmuştu. Bu iyi bir plana benziyor.

"Lopez kafasını kışından ayıramıyor. Onu koruyabileceğinden emin misin?" Rooker'a sordum.

"Gerçekten mi, pislik? Tam yanında duruyorum." Lopez alınganlıkla mırıldanır.

"Sadece söylüyorum... Sınırların dışında olan kadınlarla uğraşmayı sevdiğini biliyorum, kovboy."

Rooker ve Lopez tehdidim karşısında şaşkınlık içinde kaldılar. Hiçbir konuda konuşmayı ya da fikirlerimi söylemeyi sevmem ama bu farklı.

Gözleri yarıklara dönüştü. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Alessia'nın iş arkadaşları ve hemşireleri üs hastanesinden. Adamın işyerinde becerdiği kadınlardan oluşan uzun bir dosyası var. Eğer benim kızla vuruşmak isteseydi, bunu ona çok görmezdim.

"Son kontrol ettiğimde Valentin bekârdı." Gözlerini şüpheyle bana dikti.

Bu kıza değer verdiğimi belli ediyor olabilirim... ama yine de. Tek bir parçam bile umursamıyor.

Yorumuna kaşlarımı kaldırdım.

Kimse bu kızın benim olduğunu bilemez. Hiç kimse. Bu benim işim, kariyerim olacak... Yeni ailemi buldum. Ama neden yeni evim gibi hissettiriyor?

"O Amiral'in kızı, Texas. Oraya gitme." Rooker başını sallıyor, askeri baloda Kane ve Grim'e baktığı gibi ikimize de bakıyor. "Yaratık, eşyalarını hazırla ve yarın havaalanına rapor ver."

Yarın gece ayrılıyoruz," diyor ve benden uzaklaşıyor. Güneyli aksanı kalın, soğuk ve sert.

Odada sadece Lopez ve ben varken, siyah görüyorum ve üzerime ne geldiğini bilmiyorum. Ejderha, yenilmez yaratık, onu canlı canlı yakmak için bekliyor. Duygularımı kontrol edemiyorum.

Kontrol her zaman bende, ama konu o olunca. Kırılıyorum, paramparça oluyorum, onun için yanıyorum. Bunu bana o yapıyor ve ben de tüm dünyanın onun uğraşılacak biri olmadığını bilmesi için her şeyi yapacağım. Onunla ilgilenen ben varken olmaz.

Bana ihtiyacı yok. Ama ben onun bana ihtiyacı olmasını istiyorum. Ancak, şu anda her şeye kızgınım. Şu anda insanların işkence gördüğünü bildiğim için dünyaya kızgınım. Alessia'nın bana acıyormuş gibi bakmasına da kızgınım.

Yine de kontrolümü kaybediyorum. Onun için her zaman kontrolümü kaybediyorum.

Lopez'i duvara doğru itiyorum, bıçağım boğazında.

"Bu ne lan!" Kahverengi gözleri şaşkınlıkla bana bakıyor. Ön kollarımı göğsünden itmeye çalışıyor. Ben daha uzun, daha güçlü ve daha iriyim; ne kadar çırpınmaya çalışırsa çalışsın, onu istediğim yerde tutuyorum.

İfadem verirken bıçağımın altında.

"Amiral'in kızı şu anda olup bitenlerden dolayı çoktan sarsılmış durumda. İlk görev yeri olduğu için bunalmış durumda. Eğer ona herhangi bir şekilde dokunduğunuzu ya da onunla aynı havayı soluduğunuzu öğrenirsem, bu bıçak derinizi sıyırmayacak; onun yerine derinizin altında, kalbinizde olacak."

DAEGAN'ın bu gece burada olması gerekiyordu ama değil ve bu durum her şeyi sorgulamama neden oluyor. Şu anda beni izlemesi gereken kişi Kane değil ama kapımın önünde duruyor, uyanık ve işinin başında.

Ona birden fazla mesaj gönderdim ama cevap vermedi. Muhtaç gibi görünüyor olabilirim ama tek istediğim şeffaflık. Şimdiden anlaştığımız şeyden geri mi dönüyor? Pişman mı?

Okuduğum kitabı kapatıyorum ve sivil kıyafetlerimi giyiyorum. Tayt ve siyah bir atlet giydim. Künyem ve üniversitedeyken biyolojik babamdan hediye olarak aldığım deniz kabuğu kolyem hâlâ üzerimde. Sahili çok severim. İşler ne kadar kötü olursa olsun, her zaman rahatlayabildiğim bir yer olmuştur.

Konferans odasında gözlerinin acıyla nasıl baktığını tekrar hatırlıyorum. Cerrah'ın emrinde çalışan yüksek değerli bir hedef daha bulduk. Onu yakalamaya bu kadar yakın olduğumuzu bilmek Daegan için tetikleyici olmalı. Bu onun için kişisel, biliyorum. Yaşadıklarından sonra nasıl olmasın? Bu kişinin sahip olduğu vahşete ilk elden tanık oldu.

Ayakkabılarımı giydikten sonra odamın kapısını açıyorum ve Kane bana bakıyor.

Telefonunu kaldırır ve ayağa kalkar. "Umm, merhaba? Nereye gidiyoruz?" Kane ellerini cebine sokarken sorar.

Ona düşünceli bir bakış atıyorum ve dudaklarımı birbirine kenetliyorum. "Hannibal nerede?" Ses tonumu sakın tutmaya çalışarak soruyorum.

İç çeker, duruşunu yeniden ayarlar ve sonra tekrar dik durur. Sonra ellerini arkasına koyar.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim odasında olmadığı ve benden görevi devralmamı istediği."

Omuzlarım çöküyor ve gecenin bu saatinde olabileceği her yeri düşünerek koridorda etrafıma bakıyorum.

"Ona bir şey sormam gerekiyor ve bana cevap vermiyor."

"Yalnız kalmayı seviyor, Alessia... çoğunlukla. Bırak öyle kalsın."

Hayal kırıklığı ve endişe beni parçalanmaya zorluyor. Bizi bilip bilmemesi umurumda değil. Onun yalnız kalmasını istemiyorum. Sanki bu adamlar insan olduklarını göstermek istemiyorlar, sanki acı hissetmek çok zayıf bir şeymiş gibi.

"Daha önce konferans salonunda söylediklerimi duyduktan sonra kimse yalnız kalmamalı. Onu bulacağım ve sen de bana izin vereceksin."

Ellerini kemerinin üzerinden kalçalarına koyuyor. Alnının şakaklarını ovuşturarak derin bir iç çekiyor.

"Bak... iyi." Oflayıp pufluyor. Koyu mavi gözleri biraz yumuşuyor. "Sana yardım edeceğim."

"Hayır, bunu yalnız yapmama izin ver." Karmakarışık zihnimi bir anı doldururken dudağımı ısıırıyorum. Kane hareket etmeyi bırakıyor ve sanki ondan çılgınca bir şey yapmasını istemişim gibi bana bakıyor.

"Bunu yapmana izin veremem, Valentin. Üvey baban-"

"Sadece lütfen. Bunu yalnız yapmama izin ver." Aceleyle kolunu tutup beni anlaması için yalvarıyorum. Kane kaşlarının kenarındaki canlı kırışıklarla isteğimi düşünüyor.

"Dikkatli olacağım. Ayrıca... sanırım nerede olduğunu biliyorum."

Binanın çatısına çıkan kapıyı tek başıma ^{iterek} açtım. Kane geride kalmış, sanki hâlâ oradaymışım gibi odamı koruyordu. Kuru hava beni hemen karşılıyor ve ilerlerken havayı içime çekiyorum. Uzaktan bir helikopter sesi duyuluyor. Ay üzerinde parlarken kanatları havayı kırbaçlıyor.

Sağıma dönüyorum ve karşımda yaralı bir sırtın üzerinde uğursuz bir ejderhanın durduğunu görüyorum. Daegan gömleksiz ve üzerinde sadece siyah bir eşofman var. Önündeki parmaklığa yaslanırken sırt kasları geriliyor ve gevşiyor.

Düşüncelere dalmış gibi gökyüzüne bakıyor ve sigara içiyor. Sigarasını üflerken duman bulutunun havaya karışmasını izliyorum. Sonunda sigarasını

dışarı. Sonra başını öne eğiyor ve yere bakıyor. Korkulukları sıkıca kavırıyor, maskesini avucunun altına sıkıştırıyor.

Yardım etmek istiyorum. Bana açılmasını istiyorum... ama sadece o isterse. Kafasının içi sinir bozucu, karanlık ve acı verici olmalı. Yaşamak ve ilk elden tecrübe etmek zorunda kaldığı şeyleri hayal bile edemiyorum. Bana sadece video ve kanıt fotoğrafları geliyor. O bunları yaşamak zorunda kaldı.

Ona doğru yürüyorum ve onunla yan yana geldiğimde parmaklıkları avuçluyorum. Hareket etmiyor ya da varlığını kabul etmiyor ve ben de bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

Belki de onu yalnız bırakmalıyım.

Ama ben kanayan bir kalbim ve bazen elimde olmuyor.

Hiç kimse bir şey yaşarken yalnız olmamalı. En azından ben bunu yaşarken böyle hissediyorum.

"Daegan?" Derin sesini duymayı arzulayarak kaşlarımı kaldırıyorum.

Bana cevap vermiyor. Maskesini takmadığı zamanlar nadirdir. Yara izleri tam olarak görünüyor ve beni görmezden gelmeye devam ederken dalgaları yüzüne düşüyor.

"Daegan? Bu gece neden Kane ile yer değiştirdin?"

Hala bir şey yok. Benimle konuşmuyor. Daegan'ın benden başka herkese tanıdık gelen tarafı. Ordudaki herkese pek bir şey söylememesiyle bilinir ve şimdi bunu bana yapıyor. Ama neden? Onun tavrını değiştirecek ne yaptım?

"Bir şey mi yaptım, Daegan? Sen...?" Bu soruyu bitirebileceğimden emin olmadığım için tıkanıyorum.

Kahretsin, neden bu kadar çocukça davranıyorum? Neden ona karşı dürüst olamıyorum ve sadece seks için yaptığımız gizli anlaşmadan pişman olup olmadığını soramıyorum?

"Pişman mısın? O gece için pişman mısın?" Kimsenin beni duymadığından emin olmak için usulca fısıldıyorum. Paranoyam beni ele geçiriyor ve gerçekten yalnız olduğumuzdan emin olmak için çatıya bakıyorum. 360 derece dönüp baktıktan sonra temiz olduğumuzu anlıyorum. Sırt çantası dışında her yer boş.

"Daegan, konuş benimle.

Lütfen?" Sessizlik.

Daegan rahatsız olmadan çenesini tekrar tekrar kilitliyor. Triseps kasları geriliyor ve kolundaki baş melek dövmesi dikkatimi çekiyor. Yavaşça ona uzanıyorum ve başparmağımı yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum. Dokunulduğunda hala tazeymiş gibi yumuşak.

"Onu yakalayacağız, Daegan."

Hiçbir şey.

"Bunu sana o mu yaptı? Yapmadı mı? Tüm bu yaralar onun yüzünden mi?"

Bana sinirlenmişim gibi bakıyor ve sonra kolunu geri çekiyor. Benden uzaklaştığında kaşlarımı çatıyorum. Ona bakıyorum; gri gözleri buz gibi, beni düşünemeyeceğim kadar dondurabiliyor.

Ama alınmıyorum. Denemeye devam ediyorum. Böylece ne olursa olsun hiçbir yere gitmeyeceğimi anlıyor.

"Tüm bunları bırakıp gidebilirdin... ve Donanma'dan ayrılabilirdin. Neden yapmadın?"

Bu konuda konuşmak istemiyor.

Sabırla ondan birkaç adım geri çekiliyorum. Gözyaşlarım şimdiden düşmekle tehdit ediyor. Yine de geri dönmeliyim. Kane'e çabuk olacağıma söz verdim... ve şimdi onun iyi olduğunu bildiğime göre uyuyabilirim.

"Yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim. Ne yaptığımı bilmiyorum ama umarım beni affedebilirsin. Affetmek zorunda değilsin. Anlaştığımız her şeyi iptal edebiliriz. Aklında zaten çok şey olduğunu görebiliyorum ve ben-

Daegan kollarımdan tutuyor ve yüzüm yere dönük olana kadar beni parmaklıklara yaslıyor. Bir eliyle iki bileğimden tutuyor. Kenarı kaburgalarımın batıyor ve Daegan çığlıklarımı avuçlamakta gecikmiyor.

"Daegan, ne oluyor?!" Eline karşı boğuk bir ses çıkardım.

Yine de bir şey söylemiyor. Beni tartaklıyor, oyuncak bebekmişim gibi fırlatıyor. Göğüslerim düşene kadar atletimi aşağı çekiyor ve ben ısınıyorum.

Aman Tanrım. Düşündüğüm şeyi yapmayacak, değil mi?!

Sessiz kalacağıma güveniyormuş gibi elimi bırakıyor. Meme ucumu bulduğunda arkamdan mırıldanıyor. Vücudumda gezinirken kalbim çarpıyor. Göğsüm elini dolduruyor ve acı verene kadar sertçe sıkıyor. Acı veren zevk beni inletiyor. Sert ve öfkeli davranıyor. Buklelerim yüzümde öne doğru düşüyor ve tek yapabildiğim bana istediğini yapmasına izin vermek.

Olmak üzere olan şeyi istiyorum.

Amım zonkluyor ve ıslandığımı hissedebiliyorum.

Yine de bir şey söylemiyor. Ellerim hâlâ birbirine bağlı. Her iki bileğimi de birbirine bastırıyor ve kalın kalçalarına gelene kadar eşofmanını aşağı çekiyor.

"Daegan," diye mırıldandım.

Ona seslendiğimde hırlıyor. Çıplak ve açıkta kalana kadar taytımı aşağı çekiyor. Şişmiş klitorisimin etrafında dönmeye başladı, damlamama

neden oldu

gittikçe daha fazla.

Dayanamıyorum.

"Daegan, konuş benimle!" Fısıldayarak bağıyorum. Ama o beni görmezden geliyor. Parmaklarını ağızma sokuyor, sikini çıkarırken etini ısıtmamı sağlıyor. Parmaklarında kendimi tadarken oltaya takılmış bir balık gibi hissediyorum. Elini çekmiyor.

Piercinglerini giriş yerimde hissediyorum. "Becer beni, Daegan, lütfen."

Artık tereddüt etmiyor.

İçime doğru itiyor ve ıslaklığım kolayca kaymasını sağlıyor. Bir eli göğsümde, diğeri ağızımda. Beni parmak ucunda durmaya zorluyor, böylece ayakta dururken beni sikebiliyor.

Sonra, aletin tepesi neredeyse dışarı çıkacak şekilde geriye doğru çekiyor ve tam çekecekken, sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor.

Beni derin ve acımasızca sikmeye başlıyor, çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Vücudum belile çarpışmaktan sarsılıyor ve uyguladığı güçten düşeceğimi düşündüğüm her seferinde, beni kırmak istiyormuş gibi beni tekrar içine çekiyor. Bu yüzden, daralan ciğerlerimden çıkan tutarsız sesleri durdurmak için parmağını daha sert emiyorum. İnlememek için elimden gelen her şeyi yaparak yukarıdaki katlardan aşağıdaki zemine bakıyorum.

İstese beni birkaç santim kaldırır, ben de düşerim. Ona ne oldu böyle?

Yine de bu beni çıldırtıyor çünkü beni böyle becermeye devam etmesini istiyorum. Sonra siki içimde bir noktaya çarpıyor ve gözlerimi sıkıca kapatmama neden oluyor. Tekrar tekrar vuruyor, zevki kör edici hale getiriyor ve altın parıltılar görüyorum. Sonunda orgazm oluyorum, o bana vurdukça ben onun sikine boşalıyorum. Ama daha önce yaptığı gibi orgazmımın geçmesine izin vermiyor. Sanki onun için bir hiçmişim gibi beni beceriyor. Ben dudağımı ısırana kadar girip çıkmaya devam ediyor.

Çok iyi hissediyor.

Öfori çekirdeğime ve damarlarıma yayılırken amım sıkılaşıyor. Beni doyuran devasa siki yüzünden patlıyorum. O kadar. Lanet olsun. Dolu.

Sonunda yanaklarımız yan yana gelecek şekilde saçlarımı geriye doğru çekiyor. O kadar sıkı tutuyor ki tıslıyorum. Sonra kulağımın kabuğuna doğru homurdanıyor. Beni boşalmasıyla doldururken siki seğiriyor ve içime sert ve yavaş bir şekilde giriyor.

Kendini içime boşaltıyor ve ben de bunu mutlulukla karşılıyorum. Nefeslerini eşitlerken burnunu yanağıma dayıyor. İkimiz de nefes nefese, sıcak ve bu tuhaf anı birkaç saniye daha yaşıyoruz.

İçimden çekiliyor ve kendini yeniden ayarlıyor. Kendimi parmaklıklardan aşağı itiyorum, en iyi şekilde kullanılmış ve istismar edilmiş olarak... tıpkı istediğim gibi. *Onun istediği gibi.*

Nefesim kesildi, bacak kaslarım bana verdiği sertlikten dolayı titriyor. Göğsümde ve alnımda ter oluşurken buklelerimi yüzümden uzaklaştırıyorum.

Hala daha fazlasını istiyorum.

Neyim var benim?

Taytımı iç çamaşırla birlikte aldıktan ve artık açıkta kalmamam için beni giydirdikten sonra yanımdan uzaklaşıyor. Göğüslerimi tekrar üstümün içine sokuyor, ben de ona yardım ediyorum. Ona dönüyorum ama o çoktan başka tarafa bakıyor. Bu sefer nutkum tutuldu ve tek yapabildiğim tek kelime etmeden çatıdan ayrılışını izlemek oldu. Sersemlemiş, kafası karışmış ve kullanılmış bir halde kalakaldım.

Bir görevin iyi bir şekilde yapılmasının ve yürütülmesinin üzerinden birkaç hafta geçti. Ve Alessia'yı çatıda becerdiğimden beri de birkaç cehennem haftası geçti. Onun yokluğu beni olması gerekenden daha fazla etkiledi.

Üsse dönmeden önce, denizcilerle birlikte son dakika gözcülüğü yapmakla görevlendirildik.

Zeke'in omzumu sıvazlaması üzerine "Dokunma lan bana," diye hırlıyorum. Tüfeğimi bırakma dürtüsüne karşı koyuyorum ve onun dokunuşundan çekiniyorum. Alessia dışında kimsenin bana dokunmasına izin vermem. Ve bunun nedeni bir kez kaçırılmış olmam değil. Ya da işkence gördüğüm, yakıldığım ya da kesildiğim için değil. Başka bir insanın bana dokunmasına alışık değilim. Bundan hoşlanmıyorum. İnsanları sevmiyorum... ama onu seviyorum.

"Hey dostum, sadece iyi bir atış yaptığın için seni tebrik etmeye çalışıyorum. Az önce o denizcileri kurtardın." İrkildi ve yüzükoyun yattığım yerden uzaklaştı. Onu göremiyorum ama gerginlik her saniye daha da artıyor.

Daha fazla arazi keşfediyorum ve Overwatch'ımı tam gönderimde tutuyorum. Burada Zeke yerine Loverboy'un olmasını tercih ederim. Küçük Valentine'ımla yakın arkadaş olmasından hoşlanmıyorum. Bazıları buna kıskançlık diyebilir. Ben gördüğüm gibi söylüyorum. Ona bakışından hoşlanmıyorum. Çünkü onun ona bakışı benim ona bakışım. Ve benden başka hiç kimse onun gülümsemesinin sebebi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatacak kadar yaşamayacak.

Keskin nişancımı yeniden dolduruyorum ve gözlerimi dört açıyorum.

"İşeyeceğim. Sakıncası yok, değil mi Yaratık? Bu köşeye gidebilirim, yani hala altınız bende."

"Aletini çıkarıp bu çatıyı sidiğinle kokutacaksan defol git buradan. Overwatch'ta birkaç saatimiz daha var ve bunu böyle harcamayacağım," diye kaşlarımı çatıyorum ve o da sertleşiyor. Gözlerimi dürbünden ayırıp ona dik dik bakıyorum. Siniyor, ellerini kaldırıyor ve teslim oluyor.

"Sakin ol, Yaratık. Başka bir odaya gideceğim. Senin neyin var, kardeşim?"

Alay ederek nişangâhıma dönüyorum.

"Ne diyebilirim ki? İçimdeki iyi tarafı ortaya çıkarıyorsun ve kelimelerle aram iyidir."

"Evet, şaka yapmıyorum, geri geleceğim. Sıçabilirim de. İyi olacağına emin misin-"

"Akana, sana," başımı yana eğip dijital saate nefes vererek saatime bakıyorum, "sabırım tükenmeden gitmen için şu andan itibaren beş saniye veriyorum."

Ve bununla birlikte, çatıdan çıkıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Bok ve çiş mi? Bu çatının köşesinde mi? Pek çok şeye katlanabilirim ama Zeke'in bokunu ve çişini koklamaktan kaçınabileceksem, bunu kabul ediyorum.

Her bina güvenli görünüyor. Herhangi bir tehdit görmüyorum ama tetikte ve tetikte kalıyorum. Yavaş ve derin nefesler alıp rahatlıyorum ama aklım sürekli Alessia'ya gidiyor. Güneş batıyor ve ben saatleri geri sayıyorum. Kendimi böyle canlı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Her gün uyanmak için sabırsızlanıyorum. Ve bununla ilgili her şeyi o yapıyor. Önceden sanki durgun yaşıyordum, her gün aynı şey: iş, iş ve daha fazla iş. Onunla tanışana kadar sahip olduğum tek aile duygusu ekipti.

Tek yapmak istediğim kendimi onun tenine, etine, kemiklerine gömmek ve boğulmak. Takıntı hafif kalır.

Her şey yolunda gidiyor ve sonra boynumda aynı karanlık önseziyi hissediyorum.

Bir sorun var.

Her yere bakıyorum ama sıra dışı bir şey göremiyorum. Sonra bir binanın köşesinde karanlık bir gölgenin sürünerek denizci grubuna yaklaştığını görüyorum ve onu göndermeye ve buna cüret eden herkesin üzerine cehennemi salmaya hazırım.

Parmağım tetikteyken nefesimi tutuyor, bir tehdidi doğrulamak için bekliyorum. Gölge büyüyor, kalbim kaşlarımı çimdikleyerek ortaya çıkıyor... bir köpek.

Oksijenimi tutmak için biriktirdiğim ağır bir nefes ağzımdan çıkıyor ve rahatlayarak iç çekiyorum.

İşe geri dönmeden önce toparlanmak için yan tarafıma bakıyorum, ama sonra üzerimde yükselen bir gölge görüyorum.

Zeke bugün gerçekten kötü tarafımı görmek istiyor. Kimsenin önce kendisine hitap etmeden arkama geçmesinin kibarlık olduğunu sanmıyorum. Bunu hoş karşılamadığımı herkes bilir. Zeke'i azarlamadan ve ona kenelerimi hatırlatarak azarlamadan önce, hareket ettiğimde omzumda keskin bir ağrı hissediyorum

hafifçe sola doğru. Keskin bir acı hafif kalır çünkü keskin çeliğin nasıl bir his olduğunu hemen anlıyorum.

Bıçaklandım.

Keskin bir sızı içimi eritiyor ve şaşkınlıktan homurdanıyorum. Kalın bir bıçak üniformamı delip geçiyor ve başımın belada olduğunu anlıyorum. Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Haftalarca işkence gördüm.

Biraz eğlenme zamanı.

Beni burnumdan bıçaklayan her kimse ona dirsek atmayı başarıyorum ve geri çekiliyorlar. Saniyeler içinde ayağa kalkıyorum, keskin nişancımı bırakıp benden daha küçük, siyahlar giymiş, kalın, uzun bir bıçak kullanan bir adamla yüzleşiyorum. Beni tekrar kesmeye çalıştı ve ben bir adım geri atarak iskalamasına neden oldum. Gözleri saf şeytani bir nefretle patlıyor ve ileri atılıyor. Vücudu karnıma çarpıyor ve darbeyi azaltmak için kaslarımı sıkıyorum. İkimizi de çatının kenarına çekmeyi başarıyor ve ben kahkahalara boğuluyorum.

"Eğer ben bu çatıdan düşersem, sen de benimle birlikte düşeceksin, dostum." Üzerimde gezinirken yüzüne dirsek atıyorum, bağırırken tükürükleri etrafa saçılıyor.

Bana hırlıyor ve sert bir yumruk atıyor. Başım yana düştü ve gülümsedim. Beni iyi hakladı.

"Ne oluyor lan?" Operatör Kobra mikrofonuma bağırıyor ama ben yeni arkadaşımınla meşgul olduğum için ona cevap veremiyorum.

Hınzır bir sırıtış yüzümdeki çatık kaşları değiştiriyor ve bu sadece karşımdaki adamı kızdırıyor.

İşini bitirmeye çalışıyor ve bıçağını başının üzerine kaldırıyor. Beni küçük sevgilimin var olduğu bir dünyadan almasına izin vereceğimi sanıyorsa büyük bir hata yapıyor.

Hayatım için savaşırken bile, böyle bir anda bile, gördüğüm tek şey o. İşte o zaman kafama dank ediyor.

Yasak olan bir kadına aşık oluyorum ve onun benim olması için ne gerekiyorsa yapacağım. Bunu saklamak zorunda kalsak bile, istiyorum. Onun her şeyini istiyorum.

Alnımı onunkine çarparak yönünü kaybetmesine neden oluyorum. İçinde bulunduğu yönelim bozukluğu büyüünden sonuna kadar faydalanıyorum, kemikleri kırılana kadar ellerini büküyorum ve güvenliğim için bıçağı kapıyorum.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Onu göğsünden, kalbinin olduğu yerden bıçaklıyorum ve tereyağı gibi giriyor. Tüm bu süre boyunca kıkırdıyorum, ateş ederken yaptığım şarkıyı mırıldanıyorum.

Onu üzerimden atıyorum ve nefes almakta zorlanırken ve bıçağı göğsünden çıkarmaya çalışırken yana düşüyor. Birkaç saniye izliyorum, göğsüm kabarıyor ve son nefesini verene kadar beklerken ağızımdaki kanı siliyorum.

Yarasına uzanmayı bırakır ve hareketsiz kalır. Ne yazık ki artık kendini tutamıyor ve vücudu hareketsiz kaldığında çatıdan düşüyor.

Tehdit düştükten birkaç saniye sonra Zeke arkamdan giriyor. "Ne oldu lan? Sıçmaya gidiyorum ve bu mu? Sen iyisin, Kardeşim?" Bana soruyor ama ben onu duymazdan geliyorum. Adamın düştüğü yere doğru yürüyorum ve binanın kenarından aşağı bakıyorum. Kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde cansız yatıyor, bıçağı göğsüne saplanmış, Operatör Kobra'nın yanında. Rooker cesetten bir adım geri çekiliyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor.

Mikrofonlar çalışıyor, herkes cevaplar için bağılıyor ama önce bir sigaraya ihtiyacım var.

"Umm... açıkla. Bu kişi nasıl ve neden çatınızdan tam yanıma düştü?" Mikrofondan cevap vermesini emretti.

"Bir saniye." Nefes nefese kaldım, zor nefes alıyorum. Sigaramı yakıyorum, acısı dilime bulaşıyor ve memnun bir şekilde mırıldanıyorum.

"Ne oldu lan? Bok gibi görünüyorsun. Kanaman var." Zeke yanımda durup omzumu inceliyor.

Umursamaz bir şekilde omuz silkiyorum ve yanaklarımı çukurlaştırıyorum.

"Bir de diğer adamı görmelisin," diye sırtarak yere doğru başımı sallıyorum. "Yaratık," diye azarlıyor.

"Bilmiyorum amına koyayım. Sen sıçmaya gittiğinde sırtımdan bıçaklandım. Kendimi savundum, güreştik ve onu eledim ve son nefesini verdiğiğinde düştü."

"Bu kadar yeter, Yaratık. Yarayı kontrol ettirmek için bir doktora git. Akana, Yaratık'ın yerini al lütfen." Kobra emrediyor.

"Lanet olsun, hayır, görevi bitiriyorum, hazır olduğumda kendimi kontrol ettireceğim, Cobra," diye karşılık veriyorum ve Rooker sessizleşiyor.

"SENI SÜRTÜK."

Winters'ın açıklaması beni şaşırttı ve hemen kendimi mahvolmuş gibi hissettim. Gözlerim şişiyor ve kendi tükürüğümle öksürmeye başlıyorum. Kane ve Lopez dışarıda dururken biz yatak odamda korku filmi maratonu yapıyoruz.

Hafta sonu ve yapacak pek bir şey yok. Bu yüzden evde kalıp en yakın arkadaşım ile film izlemek harika bir fikir gibi geliyor. Tek yapmak istediğim Daegan'ın kollarında olmakken. Bana hiçbir şey söylemedi. Birbirimize teslim olduğumuz patlayıcı geceden sonra Kane ile vardiyalarını değiştirdi ve sonra... hepsi bu. Neredeyse üç haftadır yok, ne bir mesaj ne de bir telefon.

Kane bana bir göreve gönderildiğini söyledi... ama bunu ondan duymamış olmam beni rahatsız ediyor. Sadece sekse dayalı bir ilişkide hâlâ çok yeniyim, bu yüzden belki de böyle şeylere alışmam gerekiyordur. Yine de bunun olması normal.

Dışarıda görev yaparken konuşamadıklarını biliyorum, bu yüzden kendime onun orada olduğunu, Tanrı bilir ne yaptığını ama insanları kurtardığını hatırlatmak zorundayım. Tek yapabildiğim canlı dönmesini ummak ve dua etmek. Jack'le birlikte olmaktan hoşlandığım kısım burasıydı. İlişkimizin büyük bölümünde sivildi ve işsizdi ama babasının yanında avukat yardımcısı olarak çalıştığında, onun savaş bölgesinde olması konusunda endişelenmeme gerek kalmıyordu.

Korumama aşık olduğumu söyleyemem ama onu önemsiyorum. Duygularımın ne kadar derin olduğundan emin değilim ama... aklımı olması gerekenden daha fazla meşgul ettiğini söyleyebilirim.

Ayağa kalkıyorum ve kalçalarımın arasındaki acı bana bağıyor. Daegan beni parçaladı, gerdi, o kadar sert becerdi ki, söz verdiği gibi izlerini hala hissediyorum... ve bunu tekrar yapacağım. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks ve orgazmdı. En hafif tabiriyle hayatımı değiştirdi. Piercingleri bunu daha da zevkli hale getirdi.

Karnımın üzerine uzanmaktan yatağında duvara yaslanıp ağzında mikrodalgada patlamış mısırla oturmaya kadar pozisyon değiştirdim. Omuz silktim, sakın davranmak için elimden geleni yaptım. Winters bana kuşkuyla bakarken, Daegan'dan bir iz olmadığından emin olmak için odamın etrafında hızlıca iki tur atıyorum. Tek bir patlamış mısırı ağzına atıyor ve yavaşça çiğniyor.

"Ben neden sürtüğüm?" Rahatça soruyorum ama içim içimi yiyor. Patlamış mısır kasesini yere koyuyorum ama masamın üzerindeki küçük televizyonda yaşanan kaos, Neve Campbell'ın çılgınlıklarının dikkatimi dağıtması ve çok dikkatli bir Winters yüzünden stresli olduğum için kase yatağın kenarından düşüyor.

"Oh, kahretsin." Nefesimin altından küfrediyorum ve Winters beni bir yalanın içinde yakalamış gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. Onu alıp dolabıma koşarak küçük bir süpürge ve faraş aldım. Hala bir şey söylemiyor ya da bana yardım etmek için küçük koltuğumdan kalkmıyor. Kalıntıları çöp kutusuna dökmemi izliyor ve ben de yastığımı göğsüme bastırarak yatağın kenarına oturuyorum.

"Bundan daha yakın olduğumuzu sanıyordum. Bunu benden saklamaya nasıl cüret edersin!" Beni azarlıyor ve daha fazla patlamış mısır alıyor, sanki bir kız öğrenciymişim gibi benimle konuşuyor.

Tırnaklarımı kemirmeye başlıyorum ve sinirlerimi gizleyeceğini umarak tiz bir kıkırdama çıkarıyorum. "Neyi saklayacaksın? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Gözlerimi televizyona çeviriyorum, umursamadan, oyunculuk yeteneklerimin bu an için ortaya çıkmasını umarak.

Daegan'la yattığımı bilmemeli. Kane zaten biliyor ve bu kadar insan yeter. Winters'la ne kadar yakın olduğum umurumda değil. Hiçbir şey söyleyemem. İkimizin de başı belaya girer. Ayrıca, bu seks ilişkisi asla daha fazlası olmayacak, o yüzden bundan bahsetmenin ne anlamı var?

"Göğsündeki ısırik izini açıklamak ister misin?" Oh, lanet olsun.

Oh, hayır.

Atlet giyiyorum, sütyenim yok ve eşofman altım var. Birazdan uyuyacağım, bu yüzden rahat olmak istedim... ve şimdi bu beni kıcımdan ısırtıyor. Yanaklarımın domates gibi kızardığını hissedebiliyorum. Sıcaklık kendini belli ediyor ve birden soğuk bir banyoya ihtiyaç duyuyorum.

"Ben, ben," diye kekeliyorum, ona bakıyorum, tepkisini inceliyorum. Kızgın ya da üzgün görünmüyor. Aslında tam tersi görünüyor. Her şeyden çok eğlenmiş.

"Kim yaptı bunu? Çünkü eğer bunu kendin yaptıysan, oldukça

etkilendim."

"Sadece filmi izleyelim, lütfen." Küçük bir gülümsemenin ardından dudaklarımı büzerek ondan uzaklaşıyorum. Elimi televizyona doğru sallıyorum ve yastığa daha sıkı sarılıyorum.

Sonraki beş dakika boyunca sessizlik içinde oturduk. Daha fazla merak etmediği için minnettarım ama bu kısa sürdü.

"Ben senin arkadaşınım ve Jack'ten sonra seni mutlu görmek istiyorum. Hiç kimse eşi tarafından ihanete uğramış gibi hissetmemeli, hele hele yakın arkadaşlarından biri tarafından. Bu arada, Bailey'nin sana bunu yaptığına hala inanamıyorum. Yan not, ne kaltak ama neyse, konudan sapmadan önce... Sormayacağım. Belki beni ilgilendirmez ama her kim olursa olsun, buradayken etrafta dolaştığın için başın belaya girebilir. Bu konuyu patronumuza açmak bana düşmez... üvey babanı boş ver, o yüzden bana güvenebilirsin. Bunu sana yapmayacağım. " Ravenmore'dan bahsedilince kalbim yere çakılıyor. O devam ederken tırnaklarımı yiyor ve derin bir nefes alıyorum. "Ama sonuçlarını sana hatırlatmak benim görevim."

Ona bakamıyorum. Keskin ses tonuyla ikiye bölüneceğimden korkuyorum. Ama bakışlarının yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum ve kaçmak istiyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum usulca, başımı öne eğiyorum ve göğsümdeki ize bakıyorum. Ateş tutuşuyor ve yine de kısa süreli bir utanç dalgası bana çarpıyor.

"Bu arada, senin için gerçekten bir güncellemem yok. Size mesaj atan her kimse izlerini gizlemekte çok başarılı. Bilinmeyenini izini sürme konusunda en iyilerin en iyisine gittim ve hiçbir cevap alamadım."

Kaşlarım çatılıyor ve bu kişiyi yakalayacağıma dair umudum kırılıyor. Solumdaki Winters'a bakıyorum, esniyor ve gözleri kapanırken elini yüzünün önüne koyuyor. Tekrar oturuyor ve mor bir battaniyeyle üzerini örterek rahatlıyor.

"Bu talihsizlik." Çok talihsiz demek hafif kalır. "Denediğin için teşekkürler," diyorum uykulu Winters'a bakarak. Saç bağını çözerek dalgalarının yastığın üzerine düşmesine neden oldu.

Bu bilinmeyen takipçimi bulabilirlerse, Daegan ve Kane ekiplerine daha hızlı dönebilirlerdi. Ve ben de omzumun üzerinden bakmayı bırakabilirim. İsteyeceğim son şey kaçırılmak olurdu.

"Evet, sorun değil. Annenin seni kontrol etmek için bana sık sık mesaj attığını biliyorsun. Küçük miniğinin onun izinden gitmesi ve benim rehberliğim altında iyi olduğundan emin olmak istemesi çok tatlı." Şakacı bir şekilde alay ediyor.

Gölümsüyorum ve yatağıma uzanıyorum ama sonra suçluluk duygusu sinirlerimi bozuyor. Başımı yastığa koyuyorum, ellerimi yanağımanın altına sıkıştırıyorum ve Daegan aklımdan geçiyor. Belki de bunu iptal etmeliyim. Gerçekten istemiyorum, ama yakalanma ve annemi hayal kırıklığına uğratma düşüncesi... işimi kaybetme, hatta Daegans'ın zor kazanılmış itibarını lekeleme düşüncesi içime işliyor ve vicdan azabıyla doluyorum.

UYUYOR. Yüzüstü yatmış, uzun siyah bukleleri çıplak sırtına yayılmış. Küçük sevgilimin dünyaya kapanışını izlerken aletim hemen sertleşiyor.

Çok masum ama biri onu yanlış yola ittiğinde içinde bir ateş yanıyor. Doğru ya da yanlış olanı savunmaktan korkmuyor.

Kane'i kapısının önünde görür görmez onu odasına gönderdim. Onun odasına girmek için tamamen gitmesini bekledim. Kapıyı kilitlemişti. Akıllı kız, ama kilitli bir kapının ona ulaşmamı engelleyebileceğini düşünecek kadar da aptal. Kilitli pencerelerden ya da kapılardan nasıl geçeceğimi bildiğim yolların sayısı sınırsızdır.

Maskemi çıkarıyorum, göğsümde ve sırtımda bıçaklandığım yerden akan kan hala duruyor. Hastanede dikiş atılıyor olmam gerekiyordu. Ama helikopter yere iner inmez görmek istediğim ilk kişi tek bir kişiydi. Benim küçük sevgilim. Güzel bronz tenli, kısa boylu bir kız ve çekiştirmeyi sevdiğim bukleler.

Battaniyeyi yavaşça kaldırıyorum, her acı dolu saniye geçtikçe kalbim hızla çarpıyor ve sonra tanrıçamı görüyorum ve bir ağrı aletimi acı noktasına kadar şişiriyor. Onu sadece bağcıklı külotuyla çırılçıplak buluyorum. Bunu bilerek yapmıştı.

Tanrım.

Pürüzsüz zeytin rengi teni dokunulmak ve tapınılmak için can atıyor. Sırtının her yerinde tüyleri diken diken oluyor, vücudu çıplak kalmaya şimdiden tepki veriyor.

Parmağımı omurgası boyunca kıkına kadar takip ediyorum. O kadar iyi bir kız ki... Tabii ki çıplak.

"Mmm." Uyurken mırıldanıyor ve inliyor. Kahretsin, o tatlı inlemeleri duymaya bayılıyorum. Benim için inliyor. Ben hayatta olduğum sürece başka biri için inlemesine asla izin vermeyeceğim.

"Geri döndüm bebeğim," diye fısıldıyorum kulağına, aç bir yırtıcı gibi onu yutmaya hazırım. Tanrım, beni o kadar sertleştiriyor ki canım acıyor. Görevdeyken bile, onun büyüleyici yüzünü her gördüğümde, bu bana acı veriyordu. Odaklanabilmek için onu zorla engellemem gerekiyordu.

Şehvete olan gizli saplantım beni bu hale mi getirdi? Beni bu lanet sefaletten kurtarmasını istiyorum.

Yatakta kıpırdanıyor, yumuşak pembe dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Yavaşça göz kırptıyor. Uyandığında kirpikleri titriyor.

"Daegan?" Uykulu sesi beni çağırıyor. Penceresinden sızan mavi ay ışığı onu zar zor görünür kılıyor.

"Buradayım, Valentine," diyorum.

Sırt üstü dönüyor, meme uçları mükemmel dolgun göğüslerine bakıyor ve ben onları emmek istiyorum.

Gülümsüyor ve bunu görebiliyorum çünkü dolabında açık bıraktığı ışık, aralık kapıdan sızıyor. O şekilde bıraktı çünkü benim öyle uyuduğumu biliyor. Bu gece döneceğimi biliyor muydu? Yoksa her gece böyle mi açık bırakıyor?

Aletim ihtiyaçla titriyor. Onu istiyorum. Ve onu şimdi istiyorum.

"Daegan..." diye inliyor, parmaklarını klitorisini okşuyor, onunla alay ediyor, etrafında dönüyor, ona arzuladığı hisleri tam olarak vermiyor.

"Alessia." Hayatımın geri kalanında adımlarını dudaklarından duymak için can atıyorum. Beni mahvetti, beni kendine aldı, başka bir kadını düşünecek yer bırakmadı. Bir daha asla *istemeyeceğimden* değil.

"Seni özledim." Yumuşak bir şekilde nefes alıyor, ben vücudunu çalıştırmaya devam ederken seğiriyor.

Kıkırdıyorum, sonra bir parmağımı içine sokuyorum, yumuşak, sıcak iç kısımlarını hissediyorum.

Şimdiden çok ıslak ve benim için hazır. "Amin benim için ağlıyor."

İki parmağımla içine girip çıkarken dudaklarını ısırıyor ve başını sallıyor.

"Bay Hannibal. Kane bizi duyacak." Kilitli kapıya bakıyor, gözleri endişeyle açılıyor.

"Güzel. Bana ait olduğunu bilmesi gerekiyor." Alay ediyorum.

"Yapmayacağım-" diye başlıyor ama hareketlerimle sözünü kesiyorum. Üçüncü bir parmağımı sokarak kalçalarının bükülmesine ve ciğerlerindeki havanın çalınmasına neden oluyorum. Eskisinden biraz daha hızlı soktuğumda vücudu titriyor.

Bu çok yanlış. Bu çok yanlış. Eğer Ravenmore onunla ne yaptığımı öğrenirse... İşime veda edebilirim. "Siktir et" dönemime girdim. Artık sadece akışına bırakıyorum ve bu akış Alessia Valentine. Bu dalgaları onunla birlikte seve seve atlatacağım.

"İşini kaybetme riskini göze alamam. Ya da benimkini." Cümlesini zar zor bitirdi. Bacaklarını benim için daha geniş açıyor ve çıplak traşlı amı sikilmek için yalvarıyor.

"Çok fazla endişeleniyorsun, bebeğim. O çoktan gitti."

Parmaklarımı içine sokup çıkarmaya devam ettiğimde nihayet rahatlıyor. "Benimle seviş."

Var olmayan bir kelimededen bahsedildiğinde kaskatı kesiliyorum. Hayat bana bunu defalarca kanıtladı.

Saçlarını elimle sıkıca kavradım.

"Aşk diye bir şey yoktur." Kulağına hırlıyorum; ben konuşurken sakalım ona sürtünüyor. Onu parmaklamayı bıraktım. Onun ıslaklığıyla kaplandım, balı tenime damlıyor ve parmaklarımı ağzına sokuyorum. Nefes nefese kaldı, ne kadar vahşileştiğimi görünce şaşırdığı belliydi. Dudakları ayrılıyor, bana erişim izni veriyor, ama dilinde durmuyorum. Boğazının arkasına dokunana kadar daha derine iniyorum.

"Tadına bak bebeğim. Ne kadar tatlı olduğunu tat. Ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu *yut*." Oluşan kaos yüzünden hırlayarak talep ediyorum. Beni delirtiyor. Benim gibi bir adam için olmadığını düşündüğüm şeyleri hissettiriyor bana.

Tıkanır, boğazı kapanmakla tehdit eder, ama sonra iyi bir şekilde almaya devam eder. Güzel bal rengi gözleri, pembe yanaklarına düşmek üzere olan yaşlar yüzünden parlıyor. Dudaklarım ağzından bir santim ötede, onun üzerinde dururken sulu gözleri bana bakıyor. Parmağımı emerek temizliyor ve yutuyor.

Üzerine eğilip iç çamaşırını kenara çekiyorum, bu noktada kendimi iyice soymaya zahmet etmiyorum.

Tek bildiğim, bayılmadan önce ona ihtiyacım olduğu. Yorgunum, ağrım var ve hatta canım yanıyor olabilir ama bu beni alt etmeye yetmiyor.

Hala üniformam üzerimdeyken pantolonumun fermuarını açtım.

İçine giriyorum, sanki benim için yaratılmış gibi ıslak, yumuşak darlığında kayıyorum.

İçine tam olarak girdiğimde duvarları sikimi sıkıca kavırıyor.

"Oh, lanet olsun Daegan." Nefes almak için başımın arkasını çekerken inliyor. Gözleri kısılıyor ve acı çekiyormuş gibi dudağını ısırıyor. O

Açgözlülüğümden kaçmak ister gibi altımda kıpırdanıyor. Onu yiyip bitirme ihtiyacımdan. Uzunluğuma dayanamayacağını düşünüyor ama dayanabilir ve dayanacak da.

"Artık benden kaçış yok." Belini kavıyorum, derisini kazıyorum, onu sert ve hızlı bir şekilde itmeye devam ettiğim bir yere geri çekiyorum. Sırtımı tutuyor, bir can yeleği gibi tutunuyor.

Tenlerimizin çarpışması odayı dolduruyor. Yatak sallanıyor ve Kane'in odasının yanında onun odasında olduğumuzu unutuyorum. Bunu bana o yapıyor. Bana nerede olduğumu unutturuyor ve onun ruhunda kayboluyorum.

Bir şeytana bile cenneti hak ettiğini hissettirecek bir vücudu var.

O benim cennet parçam.

Onu kırmak istemiyorum. Onu korkutmak istemiyorum.

Onu tutmak istiyorum.

Onun paramparça olduğu tek anın, içinde çok derinlerde olduğum ve her seferinde onu çözen o noktaya çarptığım zaman olduğundan emin olmak istiyorum. Onu unutulana kadar becermek, duymak istediğim çığlıklarının tek istisnası.

Ben yüzümü boynuna gömüp aç öpücükler kondururken o başını yastığa yaslıyor. Tadı çok güzel. Isırıyorum. Boynunun ve köprücük kemiğinin her yerini emiyor ve ısırıyorum. Sivri göğüslerine geçiyorum, sikimi içine sokup çıkarmaya devam ederken onları emiyorum. Hareketlerimi hızlandırıyorum, bir elim kalça kemiğinde, onu yerinde tutuyor, onu morluklar oluşacak kadar sıkı tutuyorum. Diğer elim diğer memesini kavırıyor ve sıkıyorum.

"Adımı beline kazımak istiyorum bebeğim."

Ölümcül bir hamleyle, yaklaştığımı biliyorum. Tam yerine vuruyorum, gözlerini geri çevirmesine neden oluyorum ve göz kapakları kapanarak hipnotize edici kahverengi gözlerini koruyor.

Prezervatifim yok ve onu doldurmak istiyorum.

"Seni doldurmama izin ver. Benim olan şeyden boşalmamı görmek istiyorum." "Daegan, siktir, Daegan!" Adımı hiç duymadığım kadar yüksek sesle haykırıyor.

kendini bırakacağını düşündüm. Göğsünü bırakarak, onun yerine avucumla ağzını kapattım.

"Sus, bebeğim. Bir daha yüksek sesle bağırırsan canını yakarım." Tehdidim onu kamçıladi. Öforik orgazmına dayanmaya devam ederken bir an için gözlerini açıyor ve sonra tekrar sıkıca kapatıyor.

Aminı tam da hassas tepemin üzerinde sıkıyor ve ben çözülüyorum. Gözlerimi kapatıyorum, dişlerimi öyle sert sıkıyorum ki çenem ağrıyor.

Dışarı çekiyorum

Tek istediğim onu bebeklerimle doldurmak. Alessia'nın hamile olduğu fikri beni sarsıyor. Taşaklarımı onun yumuşak, sıkı ve sıcak amcığına boşaltmamak için tüm gücümü harcıyorum.

Bu asla olamaz.

Kalın beyaz dölleri amına yayılıyor ve beni mutluluk dolu bir gülümsemeyle izliyor. Ben okşamaya ve kendimi ona boşaltmaya devam ederken o aşağı uzanıyor ve taşaklarıma masaj yapıyor. Kendimi sert ve hızlı bir şekilde ovmaya devam ediyorum, Alessia'nın iç kısımları olan yüksekliğini sürüyorum.

"Bu... inanılmazdı. Hadi tekrar yapalım." Parmağıyla aşağı uzanıyor ve benim dörtüyor, parmak ucuna biraz alıp ağzına götürüyor. Bir canavar gibi nefes nefese kalışını izliyorum. Yanaklarını çukurlaştırıyor ve yutuyor. Mırıldanıyor ve gülümsüyor.

Sırıtiyorum. Doyamıyorum.

"Mükemmel ruhunu lekelememe izin vermen bir hataydı, küçük Valentine. Sonsuza dek minnettar kalacağım bir hata... ama nedenini bilmem gerek."

Pembe yanakları ve nemli teniyle kaşlarını çatıyor. Neden kendini bana doğru ittiğini bilmek istiyorum. Bu yeni bir şey değil ki. Kadınlar kendilerini bana çok sık atarlar. Ama ona yaralarımı gösterdikten sonra... hala beni istiyor.

"Sana baktığımda ve seni gördüğümde, *gerçek seni*, benim için maskeli en ölümcül keskin nişancı değilsin. Ya da Operatör Yaratık." Parmaklarıyla takma isminin etrafına tırnak işareti yapıyor. "İçimde binlerce havai fişek patlıyor. Senin için en iyisinden başka bir şey istemiyorum Daegan, buna Bloomings'teki normal hayatlarımıza geri döndüğümüzde karar versen bile. Biliyorsun, artık senin görevin olmadıktan sonra... Mutlu olmanı istiyorum. Hayatında olmasam bile, bilmeni isterim ki ben-"

Bir şey gözüme çarptı. Aramıza bir şey düşüyor. Göğsüne kırmızı bir şey düşüyor.

Kahretsin.

Üniformamdan kan akıyor. Şimdiye kadar durur sanmıştım. Şimdi.

"Daegan, neden-? Sen kanıyor musun? Kanaman mı var?" Hala soruyor

zor nefes alıyordu. Boynundaki nabız gümbür gümbür atıyor. Yutkundığında boynundaki iğneler parlak ve belirgindi. Bir damla kan daha göğüslerinin ortasına sıçırıyor.

Kanama ne zaman duracak?

"Ve burada işimiz bitti." Alaycı bir tavırla zayıfça iç çektim.

Havam değişti ve ondan ayrıldım. Pantolonumun fermuarını tekrar çektim ve yanıma düştüm.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum, ayaklarım tekrar yere basana kadar yataktan sallanıyorum ve ayağa kalkmaya hazır oluyorum.

"Kanaman var! O görevde ne oldu? İyi misin?" Omzumu tutup yarımı değerlendiriyor.

"Az önce kız arkadaşımı becerdim. İyiden de öteyim." Gülümseyerek dudaklarından öpüyorum. Bunun enerjimin zayıflığını ve kaslarımın ağrısını maskeleyemeye yeteceğini umuyorum.

Ben iyiyim.

Kendime söylüyorum. Ben iyiyim. Sadece bir sıyrık.

Ve yine de, tam tersi oluyor. Ayağa kalkmaya çalışırken oda dönmeye başlıyor, ama bacaklarım tutmuyor; Alessia'nın endişeli mırıltıları, sanki biri arabanın sesini kısıyormuş gibi benim için çığlık atıyor, duyduğum son şey bu. Komodini bir rüya gibi bulanıklaşıyor. Kötü bir rüya.

Birdenbire aynı kabuslarla karanlığa geri döndüm.

Cerrah... ve Dario.

DAEGAN ÜZERİMDE BAYILDI. Yere yuvarlanmasına nasıl engel olabildim bilemiyorum. Onu tekrar yatağa yatırdım ve bayıldı. Solgundu.

Giyinir giyinmez Kane'in yanına koştum. Hiçbir şey açıklamama gerek yoktu ve Kane sormadığı için minnettarım. Bizi bilen ve kimseye söylemeyen tek kişi o.

Sağlık ekibini aramama yardım etti ve onu bir sedyeye koyup üs hastanesine yetiştirmeyi başardılar.

Üçüncü kez ziyarete geliyorum ama bu sefer her şey farklı. Bileğinde onu yatağa sabitleyen kelepçeler var.

Dün gece ilk kez uyandığını ancak hemşirelere ve doktorlara karşı son derece agresif davrandığını söylediler. Onu nasıl sakinleştireceklerini bilmiyorlar. Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlar. Ona yumuşak bir şekilde yaklaşmaları gerekiyor, iğnelerle ya da zorla sakinleştirmeyeyle değil.

Monitörü huzur içinde bipliyor. Kalp atış hızı, çok kan kaybettikten sonra bayılan 1.80'lik bir adam için normal. İki gündür baygın ve ilişkimizi ifşa etmemek çok zor. Hastaneye kaldırıldığından beri sağlık personeli ve hatta iş arkadaşlarım tarafından fısıltılar ve gözler üzerimdeymiş gibi hissediyorum.

Sadece benim paranoyam olabilir. Ya da inatçılığı, tıbbi yardım alması gerekirken bunu reddettiği için hiçbir bağımız olmayan ilişkimizi açığa çıkarmış olabilir.

Eğer istediğim gibi olsaydı, o uyanana kadar yanından hiç ayrılmazdım. Gözlerini açtığında gördüğü ilk kişi olmak istiyorum, ama eğer ben olursam, o zaman herkes aramızda bir şeyler olduğunu kesinlikle bilecek.

Bu yüzden, ne zaman ziyarete gelsem, Kane yanımda oluyor ve bana eşlik ediyor, çünkü hala benim için PSD kullanıyor. Bu hiç değişmedi. Kalabildiğim kadar kalıyorum ve sonra Kane ile birlikte ayrılıyorum, umarım hiçbir şey belli olmaz.

Sizi korumakla görevlendirilen kişi hakkında endişelenmek bir suç olmamalı. Değil mi?

"Katliam."

"Evet, Valentin?" Başını telefonundan kaldırıyor.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Hiçbir şey söylemediğin için. Sırrımızı sakladığın için." Parmağımla Daegan ve bana doğru işaret ediyorum.

"Tabii ki. Yaratık ve Lopez, Grim'in kızıyla işler sarpa sardığında beni yargılamayan ya da takımdan dışlamayan tek kişilerdi. Pek konuşmaz. Söylediğinde de şifreli ve ürkütücüdür. Kara mizahı bir maske. Kimseyi içeri almaz ama nedense seni içeri aldı. Seninle yaptı ve ben bunu bozmak istemiyorum. Hepimiz uğruna kan dökmeye değecek bir aşkı hak ediyoruz... yasak, karmaşık ve kaotik olsa bile."

"Kane. Umarım bu kızla aradığın kişiyi bulmuşsundur. Çok nazıksın. Eğer kalbini kırarsa, onu kendim avlarım." Omzumla onu şakacı bir şekilde dürterek şaka yapıyorum.

Gülüyor ve sıcak gülümsemesi güneş ışığı ve mutluluk saçıyor. Koyu renk kirpikleri hızla kırpışıyor ve bana bir şey göstermek istercesine telefonunda hızlıca geziniyor. Sonunda ekranı görebilmem için kaldırıyor.

Bu bir selfie. Kane ve kız arkadaşının bir fotoğrafı. Adam siyah bir bere takmış, sakalları uzamış ve kız arkadaşının eli göğsünde. Bloomings, Kuzey Carolina'dalar. Telefondaki arka plandan anlayabiliyorum. O donanma üssü bana hep tanıdık gelecek.

Sonra cebinden bir yüzük çıkardı ve oval şekilli, parlak, ışıltılı güzel bir elmas hastanenin beyaz ışıkları altında parladı. Sanki dünyanın en narin şeyiymiş gibi parmaklarının arasında tutuyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor.

Ağzım açık kalıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmekle tehdit ediyor. Tanrım, umutsuz bir romantik olduğum için kendimden nefret ediyorum. Nişan ve düğün gibi şeyler her zaman kalbimin tellerini çeker. Jack'ten sonra evlenmek isteyip istemediğimden emin değilim ama içimden bir ses doğru kişiyle tanışırsam belki evlenebileceğimi söylüyor. Belki de bana kırıldığımı unutturacak biriyle.

"Aradığım kişi o. Onu ilk öptüğöümde anlamıştım. Tanıştığımızda bekar bir anneydi. Kız arkadaşım ve oğlu artık benim her şeyim." Sola kaydırıyor ve üçünün birlikte olduğu başka bir fotoğraf çıkıyor. Kane onu kollarında taşıırken, kız arkadaşı da onun kolunu tutuyor.

futbol stadyumunda. "Küçük adam beş yaşına girmek üzere. Benim gibi SEAL olmak istediğini söylüyor. O çok tatlı bir şey."

"Bu zavallı çocuk senin gibi SEAL olmak mı istiyor? Bektan bir nişancılığın olduğunu biliyor mu?" Daegan seğirmeye başladı. Derin sesi sistemime bir şok gönderiyor, neredeyse beni mutluluktan felç ediyor. Kollarındaki kaslar titriyor ve boğazından alçak, kuru bir inilti çıkıyor. Koyu renk saçları dağınık ve yüzünün bir tarafındaki yara izleri kaşlarını çatarken hareket ediyor.

Uyanıyor.

"Aman Tanrım, uyanmışsın." Yerimden fırladım ve ona sarıldım. Onu sayısız telin ve serumunun üzerinden tutuyorum. Dokunuşumun altında irkiliyor ve daha sert inliyor.

Bu kadar çabuk uyanmasını beklemiyordum. Hemşireler bir kan nakline daha ihtiyacı olabileceği konusunda bizi uyardılar ve beni sürekli bir endişe ve sıkıntı içinde bıraktılar. Bağlarını çıkarırken özür dileyerek geri çekildim. Duygularımı kontrol edemedim önce yanağını aceleyle öpüyorum ve parmak uçlarımı yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Bunu yaptığımda hoşuna gidiyor. Hoşuna gittiğini biliyorum. Yaralarına dokunmamı seviyor.

"Neden bu lanet elbiseyi giyiyorum?" Gözlerini bir anlığına açıyor, sonra görüşünü kapatıyor ve hastane önlüğünü yırtmak istercesine çekiştiriyor.

Ben heyecanla onun elini tutarken Kane köşede kıkırdıyor.

"Alessia..." diye mırıldanıyor, adım beni çıldırtan o aynı ses tonuyla söyledikten sonra yutkunuyor. Hastane yatağında kayarken gözleri hâlâ kapalı.

"Daegan," gözyaşlarım yanağımdan aşağı dökülüyor ve ona bakarken duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum. Sonunda kendine geliyor ve gözlerini kısarak bana doğru bakıyor. Başını yastığa koyuyor ve Adams elması yuvarlanıyor. Yakışıklı yüzünde bir gülümseme beliriyor ve ben eriyorum. Onun o günahkâr sırıtışını özlemiştim. Hem de çok özledim. Yaralarını ve Rooker'ın bakılma emrini küçümsediği için onu neredeyse kaybediyordum.

"Rooker Kane'e olanları anlattı. Bu kadar inatçı olduğun için sana hâlâ çok kızgınım." Dudaklarını öpmeden önce başımı sallıyorum. Ama bu kez Daegan'ın yorgun dudakları benimkilere değiyor. Onu sertçe öpüyorum, uyanık olduğu, konuştuğu ve en önemlisi *hayatta* olduğu için ne kadar minnettar olduğumu bilmesini istiyorum.

"O zaman daha inatçı olmalıyım." Beni daha derinden öperken, IV elini saçlarıma götürüyor ve beni övüyormuş gibi okşuyor.

Onu önemsiyorum. Kolunu yatıştırıcı bir şekilde ovuyorum, kaslı, dövmele koluna dokunuyorum, bu anın içinde kayboluyorum. Sakalı ağzıma batıyor ve-

"Ben sonra gelirim o zaman." Guerra'nın sersemlemiş, titrek sesi yeniden bir araya gelme balonumuzu patlatıyor ve ben içten içe ürperiyorum.

Oh,

hayır.

Kahret

sin.

Oh, hayır.

O anın içinde kayboldum. *Kane* de anın içinde kayboldu, şakayla karışık elleriyle gözlerini kapattı ve bizi de uyarmadı.

Kane ve ben Guerra'ya doğru döndük. Üniformasının içinde bir heykel gibi duruyor, sanki önünde gerçekleşen bir kazayı izliyor. Sert elini sıkıca jölelenmiş ve topuz yapılmış kahverengi saçlarının üzerinde gezdiriyor. Gözlerini hızla kırıştırıyor, nereye kaçacağını bilmiyormuş gibi ayaklarının üzerinde sekiyor. Sonunda sola dönüyor ve ben olayları anlamaya çalışırken oradan ayrılıyor. Kızarmış yanaklarımla onun peşinden gitmeye çalışıyorum ama yere fırlattığı Daegan'a vereceği *Get Better* uzun notunu yakalıyorum.

Elimde tutuyorum, okumamak için elimden geleni yapıyorum, ama büyük harflerle aşırı dostça yorumlar ve altta numarası var. Daegan'a *bu kadar* aşık olduğunu bilmiyordum. Umarım arkadaşlığımız bana farklı gözle bakmaması için yeterlidir.

"Guerra!" Tam bir doktor şaşkın bir yüz ifadesiyle içeri girerken arkasından sesleniyorum. Kapıdan geri çekiliyorum, diğer hemşireler ve servis üyeleriyle dolu kalabalık hastane koridorunda dönüşünü izliyorum ve o gözden kayboluyor.

Her seferinde bir kriz.

Odaya geri dönüyorum ve Kane'in yanında duruyorum, dudaklarımı avucumla temizliyorum ve ortak öpüşmemizin kanıtlarını silmek ve sakın davranmak için her şeyi yapıyorum.

Beyaz önlüklü uzun boylu adam elinde bir çizelgeyle içeri girer. Karabiber rengi saçları geriye doğru parlıyor ve gözlerinin altı koyu renk. *Doktor Diaz* isim etiketinde gün gibi açık.

"Baş astsubay, Hannibal. Ben Doktor Diaz. Uyandığınızı gördüğüme sevindim. Bu çok iyi bir şey." Olumlu tavrı ses tonuna da yansıyor.

Parlak gözlü ve kolunda dövmele olan bir hemşire içeri giriyor ve Daegan'ı gördüğünde dudakları hoppa bir gülümsemeye dönüşüyor.

Daegan'ın yanında duruyor.

Daegan önce ona sonra da monitöre bakıyor. Yarasını değerlendiriyor ve bandajı tekrar kapattığında memnun görünüyor.

"Ah, Lori, ne hoş bir sürpriz. Aynı koşullarda tekrar karşılaştığımız için çok mutluyum. Dünya küçük, sence de öyle değil mi?" Onunla alay ediyor ve bana göz kırpmıyor.

Başımı ona doğru sallıyorum. Ben Kane olmayan biri bizi yakaladı diye yatağın altına saklanmak isterken o nasıl bu kadar sakin olabiliyor?

"Bu şartlar altında buluşmamalıyız Hannibal. Ekibinin sana işte ihtiyacı var. Hastane yatağında değil." O da karşılık veriyor.

"Elimde değil. Burada iyi ilaçlarınız var." Daegan kayıtsızca üstündeki serum torbasını işaret ediyor.

"Şimdi, Daegan, bazı önemli tıbbi konuların üzerinden geçmemiz gerekiyor. Buraya giremezler. Bu gizli bir konu." Doktor Diaz kahverengi gözleriyle bana ve Kane'e bakarak başlıyor.

"Dışarıda bekleyeceğiz," diyor Kane elini pazuma atıp bana dışarı kadar eşlik ederken. Ayaklarımı yere sağlam basmak istiyorum, Daegan olmadan hiçbir yere gitmek istemiyorum ama zaten bir kez çuvalladık. Sağlık personelinin önünde tekrar batıramam.

Ona aşık mı oluyorum? Bu düşünce kalbimi hızlandırıyor ve Jack'in içimde bıraktığı boşluğa umut doluyor. Daegan'a gerçekten aşık oldum, oysa bunu *yapmamayı* kural haline getiren bendim. Ve ona karşı sadece hisler beslediğimi sanmıyorum. Bu seksten daha fazlası; bu bir bağ... ve her şeyi tüketen bir bağ.

Doktor Diaz, Daegan'a yaklaşırken "Teşekkür ederim," diye cıvıldıyor. Kane odanın kapısını açıyor, karşıya geçmemi bekliyor ama bir cümle yaklaşan eylemlerimi ve düşüncelerimi paramparça ediyor. Doktor Diaz tekrar ağzını açtığında yürümeyi bırakıyorum ve kafam karışıyor.

"Konu bu tür şeylere geldiğinde acil durum irtibatınız o olduğu için eşinizi çoktan uyardım. Sen-"

Boğazımı temizleyip sersemlemiş bir halde arkamı dönüyorum, kalbim göğsümün dışında çarpıyor. Eminim tüm hastane bunu duyabilir.

Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum ve Daegan kaşlarını çatarak ve gözlerini karartarak sertleşiyor, bakışlarımı üzerinde tutarken çenesini sıkıyor.

"Karısı mı?" Kane soruyor ve ben şu anda hareket edemeyecek, hatta nefes alamayacak kadar paramparça olmuşken beni savunuyor. Her şeyi yanlış anlamış olmalılar. Yüzük takmıyor; bir karısı yok ve ben orada kaldığımda evinde hiç fotoğraf yoktu.

Ama kilitli bir kapı vardı.

Ve ben çok dikkatsiz ve aptaldım... Böyle basit bir soru sormak aklımın ucundan bile geçmedi.

Buz gibi gözleri parlıyor ve ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama Lori hemen tepki veriyor.

"Hannibal, efendim, kımıldamayın. Taburcu olmak bir yana, hareket edecek durumda bile değilsiniz. Yatakta kalın." Ona sertçe ve korkusuzca emrediyor.

Daegan benden uzağa bakıyor, o aşına olmadığım tarafına doğru ilerliyor. Soğuk ve mesafeli, kendini açıklayacak kelimeleri olmayan?

"Sen..." *evli* misin? Bunu söylemek istiyorum. Titreyen, kuru dilimin ucunda, göğsüme saplanıyor. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor; sakın olmaya çalıştıkça ihanet içime yerleşiyor ama şu anda işimi kurtarmak için yapabileceğim tek bir şey var. O da işe geri dönmek. Haince cümleye başlıyorum ama Daegan'ın derin nefesler alırken göğsünün aşağı yukarı hareket edişini izlerken bitiremiyorum. Yalvaran gözlerle kalmamı sağlamaya çalışırken çapa dövmesi derin, umutsuz nefeslerle zıplıyor.

Beni uyardı.

Yolda kaldığımda beni arabasına aldığında söylediği o unutulmaz sözler.

Size en yakın olanlar, sizi incitmek için en fazla güce sahip olanlardır. En çok zararı en yakınınızdakiler verir. Lütfen bir dahaki sefere birini içeri almaya karar verdiğinizde bunu hatırlayın.

"Çıkar onu buradan, Slaughter." Yalvarıyor, ama daha çok başka bir şeyi kabul etmeyi reddedercesine ona emrediyor gibi.

Gözlerinin içine bakamıyorum; aşık olduğum o gözlerin düşündüğümünden daha yasak olması canımı daha çok yakacak. Monitörü düzensiz ve gürültülü bir şekilde atmaya başlıyor.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle," diye mırıldanıyorum usulca. Acıdan çatlamadan önce boğazımı geriyorum.

Ona bakmaya cesaret edebiliyorum. Doktor ve hemşire kaskatı kesiliyor. Doktor Diaz cihazını sıkıca tutarken Lori dikkat çekmeden odaya bakıyor ve topuklarının üzerinde sallanıyor. Rahatsızlar. Odayı okuyabilmeleri umurumda değil. Bilmem gerek.

Ancak sessizliğiyle tanınan operatör, iyi olduğu işi yapıyor.

İnkâr etmediğinde alaycı bir şekilde başımı sallıyorum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

Kane taşa dönüşüyor ve ben herkesin içinde dağılmadan önce bizi odadan çıkarıyor. Lori ve Doktor Diaz olan bitenden habersiz gibi davranıyorlar ve bunun için minnettarım.

Farklı bir sonuç istiyorsa, 'Yanıliyorsunuz Doktor Diaz' demesini istiyorum. Benim bir karım yok. Ben bekarım. Beni başka bir denizciyle karıştırıyorsunuz. Ama hayır, Doktor Diaz devam ederken, o sadece orada oturuyor, şok olmuş ve yaralanmış.

"Karınız, Stella Hannibal? Ona söyledik ve-"

"Bayan Valentin." Daegan arkamdan kükrüyor. Ayağa kalkıyor ve ona bağlı olan her bir kabloyu sökmeye çalışıyor. Ayağa kalkıyor ve Lori'nin üzerinde yükseliyor ama ben yürümeyi bırakmıyorum. İki güvenlik görevlisi odaya dalıp Kane'in ve benim omuzlarıma çarpıyor.

Artık duyamıyorum; odadan çok uzaktayım ve ağır çekimde hareket ediyorum. Bedenim hareket ediyor ama beynim başka bir yerde, düşüncelere dalmış durumda. Kane dostça bir tavırla kolunu bana dolamak istiyor ama ben onu itip ileri atılıyorum ve hastanenin çıkışına kadar onu geçiyorum.

"Alessia, konuşmak ister misin?" Kane bana sesleniyor ama işime döndüğüm için onu duymazdan geliyorum. Guerra'yla olan kısa ilişkimiz şimdi ortaya çıkmadıysa bile, kesinlikle şimdi çıkmıştır.

Daegan bir keresinde beni başkaları için mahvedeceğine söz vermişti... ve mahvetti de. Ama sonunda... beni mahvetti.

Alessia'yı son gördüğümünden bu yana bir hafta geçti. Onsuz geçen bir hafta, zihnim her gece dinlenmeye çekildiğinde gördüğüm kâbuslardan daha kötü. Patronunun emrettiği gibi Amerika'ya geri dönmek için ayrıldı ve Amiral Ravenmore, görevinden erken ayrılmasının sonuçlarına katlanması için son onayı verdiğinden emin oldu.

Evli olduğumu biliyor. Artık bana ihtiyacı yok.

Artık beni istemiyor.

Ama ona ihtiyacım var. Onu istiyorum. Benden bir okyanusun ötesinde olsa da, asla çok uzakta olmayacak. Manyetik çekimi zararlı ve ölümcül; ondan asla uzak kalamayacağım. Onun iyi olduğundan emin olmak için duyduğum ezici dürtü, kurtulamadığım bir saplantı.

Hastane yatağından çıkmak için mücadele etmeye çalıştım. Beni indirmek için beş güvenlik görevlisi gerekti. Zayıf sağlığım olmasaydı, kurtulabilir ve Alessia'yı tekrar görebilirdim. Onu yakalayabilir ve gitmeden önce beni dinlemesini sağlayabilirdim.

Ama kan kaybım çok fazlaydı. Bağlandıktan sonra tekrar bayıldım. Serumı yırttım, her yere kan damladı ve daha fazla ilaç ve kan pompalanması gerekti.

Kane beni hiç bilgilendirmede. Çok sayıda mesajdan sonra, nasıl olduğunu öğrenmek istedim. Bana onu Amerika'ya geri götürmesi gerektiğini söyledi. Onun patronu ve benim patronum Guerra sayesinde öğrendi ve bu önemli bir sorun yarattı.

Onu evine geri gönderdiler ve sadece evli olduğu konusunda yalan söylediğim için değil, şimdi işi de risk altında olduğu için benden nefret ettiğini biliyorum.

Beni hor görmesi iyi bir şey.

Bunu hak ediyorum.

"Kapıyı kapat, Yaratık!" Ravenmore masasına otururken kükrer. Okuma gözlüklerini çıkarır ve masasının üzerine koyar. Gözlüğü fırlatır ve bir fotoğraf çerçevesine çarpar.

Yerimde duruyorum.

"Siz bir şey söylemeden önce, efendim. Bana sorular yöneltmeye ya da suçlamalarda bulunmaya karar vermeden önce bir şey söylemem gerekiyor. Evet, evet, üvey kızınızla olan ilişkim romantik bir hal aldı. Haddimi aştım. Ama adil olmak gerekirse, o bir yetişkin. Kendi seçimlerini yapabilir. Hayır, ben iyi bir adam değilim. Ama onun için... Ona iyilikten *başka bir* şey yapmadım."

"Hayal kırıklığına uğradım Hannibal. Seni uzaklaştırmak istiyorum. Seni açığa almalıyım." Ayağa kalktı, sinirliydi. Giysilerinin altında omuzları geriliyor ve benden uzaklaşıp pencereden dışarı bakıyor - Alessia'nın resmi ve solda bir rafta oturuyor.

Onu alıp patronumun ofisinden çalmak istiyorum. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen o muhteşem kızın tüm fotoğraflarını istiyorum. Sikimde bile değil.

Amiral'de bir değişim var ve ben onu almaya hazırım. "Yaratık... benim lanet kızım mı?!" Yüzüme bakıyor ve hırlıyor.

Öfke. O bağırırken ben yerimde duruyorum ve cevap vermiyorum.

"Tüm ekip içinde endişelenmeme gerek olmayan tek kişi sendin!"

O bağırmaaya devam ederken arkasında durup duvara bakıyorum.

Masasından bir yığın kitap fırlatıyor ve onlar da duvarın diğer tarafına çarpıyor. Zor nefes alıyor ve ben sakin kalıyorum.

"Sen evlisin, Tanrı aşkına!"

O bağırmaaya devam ederken ben yutkunuyorum. Gerçekleri yüzüme vurdukça yüzü kızarıyor.

"Öyleyim," diyorum ona. Sesim de kalbim kadar soğuk.

"O benim küçük kızım!" Duvara bir bardak fırlatır ve bardak paramparça olur.

Kaskatı kesiliyor. Kırık cama bakıyor ve kendi şeytanlarıyla konuşmaya çalışıyormuş gibi nefesini tutuyor.

Ben evliyim.

Berbat ettim.

Amiral boğazını temizler ve derin bir nefes daha alır. Daha sakinleşir sakinleşmez konuşur.

"Takımın sana ihtiyacı var. Alessia ile paylaştığın her şey sona erdi. Ne senin ne de onun adının bir daha masama gelmesini istemiyorum, Yaratık." Dalgın düşüncelere dalmış bir halde çenesindeki biberli tüyleri ovuşturuyor. Pencereden dışarıya bakıyor, o gün için terhis olmaya hazır askerlerden oluşan bir ordu düzenine bakıyor.

Başımı sallıyorum ve muzaffer bir gülümseme maskeli yüzümü boyuyor.

"Seni uzaklaştıracam. Benden özel muamele görmeyeceksin." Ravenmore patlamasını kabul eder ve şakaklarını ovuşturur.

"O zaman yap. Yapman gerekeni yap. Emirleri çiğnedim. Profesyonelce davranmadım ve bunun için özür dilerim. Ben böyle biri değilim. Ben her zaman görevi ön planda tutarım. Bir daha olmayacağına söz veriyorum." Ellerimi arkamda birleştirerek yerimde duruyorum ve anıların içinde kayboluyorum.

İş için onu takip etmek, onun için Frankie'yi bıçaklamak, SEALS'e katıldığımdan beri benim için önemli olan tek şey bu iken kendi işimi riske atmak.

Bunu düzeltmek istediğimden emin değilim. Sanırım Alessia ve ben yeterince şey yaptık. Henüz ulaşmadım ama Ravenmore'un ne kadar kızgın olduğunu görmek her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyor.

Gitmesine izin vermeli miyim?

Ravenmore bir dakika boyunca bir ileri bir geri volta atıyor. İş her zaman önce gelir ve artık ilişkimizin hiçbir şeyin arasına girmesine izin veremem... belki de en iyisi budur ve onu bir daha görmeyeceğim.

Ravenmore'un iş arkadaşı odaya giriyor ve bana bakıyor. Üniformasını giymiş, kısa boylu, yaşlı bir adam. Üzerinde sayamayacağım kadar çok madalya var ve bir sandalyeye oturmuş, bana bir bok parçasıymışım gibi bakıyor.

Sanırım öyleyim. Bunu inkar edemem.

Amiral önce iş arkadaşına, sonra da bana baktı ve masasına geri oturdu.

"Bir sonraki görevde sana ihtiyacım var ama sonra soruşturmamız bitene kadar seni eve geri göndereceğim. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama adının zaten geçtiği bir sonraki görev için yeteneklerine ihtiyaç var. Ve sonra-" Burbonunu yudumluyor ve derin bir iç çekiyor.

Sonra ne olacak?

Söylemek istiyorum ama ruhum çoktan ölmüş gibi hissediyorum ve konuşmaktan hoşlanmayan eski ben, bunu yapma yeteneğimi yeniyor.

"Ve sonra Kuzey Carolina'ya geri döneceğiz, Yaratık." Tam gitmek üzereydim ki Ravenmore'un duymaya alışık olmadığım soğuk sesi beni durdurdu.

"Bittiğine dair bana söz ver. Üvey kızımınla her ne yapıyorsan bitti."

Tereddüt ediyorum. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum.

Ona kızının amını yalamaktan hoşlandığımı ve beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemek istiyorum.

İşte o zaman anladım.
Dişlerimi sıkıyorum ve mermimi çıkarmak için çaresizim.
Ben evli bir
adamım.
Yapmamalıyım.
Yapamam ve yapmayacağım.
Ve buna bir son vereceğim.
Saplantım beni ele geçiriyor.
Yerleşik kariyerimin gerçeği bana bağırıyor. Operatör Azrail'in yokluğu
bana bir aile sahibi olmanın beni ilgilendirmediğini hatırlatıyor.
Hiç de *değil*. Danny
Rider değişti. *Ben*
değişmeyeceğim.
Ben yeterince yaptım.
Ravenmore'a dönüp bakıyorum.
"Söz veriyorum bitti," diyorum ona dürüstçe.

GUERRA, DAEGAN VE BENİ DIŞARI ÇIKARDI, bu da Kane'in bana eve kadar eşlik etmesiyle sonuçlandı. Bunu hak etti. Dört günlük bir hafta sonu için sadece birkaç günlüğüne burada ve sonra üsse rapor vermesi gerekiyor.

Üvey babam hiçbir şey söylemedi. Olayı emir komuta zincirinde aşağıya gönderdi, Winters'ın kötü adam olmasını sağladı ve işyerinde görevi kötüye kullandığım için Amerika Birleşik Devletleri'ne dönmem gerektiğini bildirdi.

Utanmıştım çünkü bana çok sert vurmuştu.

Sadece kariyerimi lekelediğim için değil, aynı zamanda Ravenmore'u utandırdığım için de utandım... annemi - eskiden benim gibi istihbaratta çalışan saygın bir emektar. Annem ve Ravenmore güçlü bir çiftti ve ben onları da hayal kırıklığına uğrattım.

Daegan bana ulaşmadı. Aramadı ya da mesaj atmadı, bu da kalbimi daha da kırıyor. Yalvarmıyor ya da bilmeyi hak ettiğim cevaplar vermiyor. Yani, ne diyebilir ki? Büyük olasılıkla sonuçlarımızın ağırlığını hissediyor ve benim özür dilemeye değmeyeceğimi anlıyor. Yine de nasıl iyileştiğini bilmek istiyorum. Neredeyse ölüyordu ve çok kan kaybetti ve ben hala onun için endişeleniyorum.

Buraya gelmeme nasıl izin verdim?

Kendimi öyle bir yere koydum ki bir yıl içinde iki kez kalbim kırıldı. Peki ben ne yapıyorum? Bu gece kendi adımları hatırlayamayana kadar içip içip duracağım. Uzun zamandır ilk kez kendimi ön plana koyacağım.

Kapımın çalınması beni uykumdan uyandırdı. Hâlâ jet-lag olmuş durumdayım ve ağlamaktan bitkin düşmüşüm. Dünyanın öbür ucundan Kuzey Carolina'ya neredeyse yirmi dört saatlik bir yolculuktan sonra, hatalarımın ağırlığını hissetmek istemiyorum.

Birinin kocasını becerdim... Bunun suçluluğu beni canlı canlı yiyor.

Uyku kulağa hoş geliyor ve kendimi ve etrafımdaki herkesi hayal kırıklığına uğrattıktan sonra iyi hissettiriyor.

Beynimi kaplayan hüznle yataktan kalkıyorum. Kapı çalmaya devam edince gözlerimi ovuşturuyorum ve siyah Jack Skellington terliklerimi giyip yatak odamdan çıkıyorum.

Koridordaki aynaya bir göz attım. Karışık, dağınık siyah bukleler.

Kırmızı ve şişmiş yanaklar.

Göz altları koyu.

Evet. Berbat durumdayım.

Şu anda kapımda kim olabilir?

Gözetleme deliğinden bakıyorum ve annemin güneş gözlüğü takmış, dudaklarını büzmüş ve kollarını kavuşturmuş, saçlarını çekmeye hazır bir şekilde orada durduğunu görüyorum. Üzerinde çiçekli bir bluz, siyah tayt ve topuklu ayakkabılar var.

Şey...saçmalık.

Derin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum.

Güneş ışınları beni bir anlığına kör ediyor ve engellemek için elimi kaldırıyorum.

Dışarı.

"Anne... lütfen, Irak'tan döneli çok o l m a d ı . gerçekten dinlenmeyi seviyorum." Esniyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum.

"İçeri geliyorum. Konuşmamız gerek." Onu içeri davet etmemiş olmama rağmen, yanımdan geçip başka bir şey söylemeden evime girerken alay ediyor. Aklından geçenleri bana söylemeden buradan ayrılmayacak ve kara kedi enerjisi yayan annemden de daha azını beklemiyorum.

Güçlü, bağımsız ve kimseden bir şey almıyor... ve bir şekilde, onun beklentilerini karşılamaya çalıştığım da yetersiz kaldım.

Oturma odama giriyor ve güneş gözlüklerini sehpanın üzerine koyuyor. Kanepeye doğru ilerliyorum ve kendimi mobilyalarımın önündeki diğer kanepeye bırakıyorum. Köşede, ondan uzakta oturuyorum ve bana İspanyolca küfretmesi için hazırlanıyorum.

"Bak anne, ben yetişkin bir kadını. Her şeyi berbat ettim. Yaptığımı biliyorum ve özür dilerim. Kendimden iğreniyorum."

Bana dönüyor ve tam bana hançer gibi bakacağını ya da sesini yükselteceğini düşündüğüm anda, anlayışlı gözlerle beni karşılıyor.

"Sana Henry ile nasıl tanıştığımı anlatmış mıydım?" Diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Hayır, söylemedin... ama dürüst olmak gerekirse, hiç sormadım çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmek umurumda değil. Boşanma konusunda ne hissettiğimi biliyorsun.

Babamdan. Babam seni hâlâ seviyordu ve sen onu Ravenmore için terk ettin. En azından hikâyenin babam tarafından anlatılan kısmı bu." Öfkeyle mırıldandım.

"Şey, sanırım bu çoğunu özetliyor, ama... bundan daha karmaşıktı." Sonunda oturma odasının diğer tarafına oturuyor ve bacaklarını kalçalarının içine sokuyor.

"Evet. Babana göre ben kötü biriydim. Sanırım öyleydim. Ben ilk görevime gitmeden hemen önce ilişkimizi sonlandırmıştık. Ben Afganistan'a giderken sana göz kulak oldu çünkü sen daha üç yaşındaydın. Ayrıldığım için kızgındı, özellikle bana değil ama durumumuza. Henüz yeni evliydik ve benim işim fırtınalıydı. Illinois'deki evini terk etmek zorunda kalmıştı. Orada tanışmıştık, hatırladın mı? Ama Virginia'ya gitme emrim olduğu için beni takip etti... İlişkimizi yürütme planlarından vazgeçiyor olması hoşuna gitmiyordu."

"Evet, biliyorum. Bana bunu söylemişti. Askeri yaşam tarzı ona göre değilmiş ama seni ve beni sevdiği için istediğinden daha uzun süre burada kalmış... Hepimizi bir arada tutmaya çalıştığını söyledi ama görevlendirme onun için bardağı taşıran son damla olmuş."

Güneş gözlüklerine bakarken başını sallıyor. Sonra ela gözlerini bana çeviriyor.

"Ben görevdeyken beni terk etti. Bana evliliğimizi kurtarmak için bir şans vermeden boşanma evraklarını gönderdi... ama yine de, kurtarmaya çalışsam bile bunun bir yalan olacağını bildiğim bir noktadaydım. Durumumuz hakkında kalbim kırık ve üzgündüm çünkü boşanmamızın seni etkileyeceğini biliyordum. Onları imzaladım ve geri gönderdim. Aylar içinde boşandık, karşılıklı bir anlayışa varmak için birlikte çalıştık ve boşanmamız sorunsuz ve hızlı bir şekilde gerçekleşti. Görevim sona ermeden hemen önce Henry'de teselli buldum."

Tarihin bir şekilde tekerrür ettiğini mi ima etmeye çalışıyor? Daegan ve ben gibi bir işyeri aşkı mı?

"Bana *patronuna* aşık olduğunu mu söylüyorsun?"

Pasif bir şekilde yutkunuyor. "Evet."

Onun bana, kendisi Asteğmen ve o da Komutan iken tanıştıklarını söylediğini hatırlıyorum.

"Kızgın değilim, Alessia. Buraya sana her şeyin yoluna gireceğini söylemeye geldim. Ve bir dahaki sefere daha iyisini yapmanı. Aynı hataları tekrarlama."

Boğazımda bir yumru oluşurken gözümü ondan kaçırıyorum.

"O evli anne. Bu farklı çünkü o evli. Ben bilmiyordum. Henry evli değildi, değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır." Koltuktan kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Mücadele ettiğim gözyaşlarım dökülüyor ve anneme bakamıyorum. Kendimden iğrendiğimi hissediyorum. Daegan'la ilgili anılar aklımdan geçiyor - bana özel hayatından bahsettiği yıldızlara baktığımız gece.

"Üzgünüm, *mija*. Sana hayatına devam etmeni ve onu bırakmanı söyleyebilirim çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun. Gerçek bu. Daha iyisini hak ediyorsun. Ama bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu ben bile biliyorum."

Belki de içki içmek çözüm değildir. Çözüm olmadığını biliyorum ama üç hafta durmadan ağladıktan sonra Kane'in beni evimden dışarı sürüklemesine izin verdim. Irak'a dönmesi gerekiyordu ama daha uzun süre evde kalması emredildi.

Son zamanlarda daha da yakınlaştık ve bu konuda kızgın değilim. Winters hala Irak'ta işini yapıyor... benim olmam gereken yerde. Onunla bu konuda istediğim gibi konuşamıyorum. Bazı şeyleri telefonda konuşmak yerine yüz yüze konuşmak daha iyidir. Benim için bu da onlardan biri.

Daegan'la olan duygularımın peşinden bencilce gitmek istedim, ikimizin de kariyerini riske attım, bu yüzden tüm suçu ona yükleyemem. Yaptıklarım için onu suçlayamam çünkü ne yaptığımı çok iyi biliyordum.

Her yönden bu kadar aptal olduğum için kendime kızgınım. İşimi ve itibarımı riske attığım için. Ve ikinci olarak, Daegan'ın yalanlarına kandığım için.

Daegan ile ilişkim hakkında dedikodular yayıldıktan sonra üvey babam tarafından eve dönmem emredildi. Sanırım bunu beni korumak için yaptı ama yine de işimi yapamadığım için kızgındım ve şimdi bir sürtük olarak etiketlendim.

"Biliyorsun, Kane. Kız arkadaşınla vakit geçiriyor olabilirdin. Sorunlarımın yükünü sana yüklemekten nefret ediyorum."

"Dinle, Valentine." Kane yeni kazandığım lakabımla bana sataşmaya başlayınca dudaklarımı büzüyorum ve gözlerinde mizahla titreşen koyu mavi noktalara bakarak gözlerimi kısıyorum. Gabe'e "shot" diye sesleniyor.

"Ben bir süredir

Daha önce olduğun yerde olmak berbat bir Şey ve yalnız olmanın yardımcı olacağını sanmıyorum." Kane siyah deri ceketinin üzerinden omzuyla beni dürtüyor. "Ayrıca, kardeşimi bize katılması için davet ettim," önce saatine sonra bana bakıyor, "her an burada olabilir. Takımlara yeni katıldı. Mezuniyetten yeni çıktı. Hazır bir araya gelmişken onun başarısını da kutlayabiliriz."

"Kardeşin var mı?" diye sordum.

"Birkaç erkek ve kız kardeşim var."

"Şimdiden eve döndün mü güzelim?" Gabe bana sarılmak için tezgâhın üzerine eğildi. Yalan söylemeyeceğim. Gabe'in bana gülümsemesi hoşuma gidiyor. Her zaman çok sevecen ve bana bir sürü içki ısmarladı.

"Evet. Uzun hikaye..." Ona söyledim. Boğazımda sert bir kaya oluşuyor ve tıkanıyorum. Gözlerimi Gabe'den kaçırıp onun yerine arkasındaki neon sığır tabelasına bakıyorum ve hızlı hızlı göz kırpyorum.

Gabe elimi tutuyor ve nazikçe sıkıyor.

"Zamanım var." Ondan saf bir hayranlık yayılıyor. Başında bir şapka var ve kahverengi gözlerinde sıcaklık parlıyor. "Belki donmuş yoğurt yemeye gidebiliriz. Belki bir randevu olabilir?"

Duraklıyorum, göğsüm sıkışıyor ve aslında bir an için bunu düşünüyorum. Önce bir Şey söylemiyorum, ama sonra son bir saattir içtiğim likör beni hayal kırıklığıyla kaplamaya başlıyor.

O kızlardan biri olduğuma inanamıyorum. Gerçekten evli bir adama mı aşık oldum?

"Bundan daha fazla bir Şey istemem. Artık görevde olmadığım için özgür olmalıyım, ama size haber veririm..." Kane içkisini benimkiyle çarpıştırırken mırıldanıyorum ve bardaklar çınlıyor. Gabe'in birkaç saniye önce bana uzattığı içkiyi yudumluyorum.

"Bu gecelerden birinde kesin bir evet olacak." Gabe yanağımdan öpüyor. Kendimi suçlu hissederek sandalyeme gömölüyorum. Başka bir müşteri onu çağırıyor ve o da gidiyor.

Ben içkimi yudumlarken Kane kaşlarını kaldırıyor.

Boğazımdan aşağı yuvarlanıyor, etimi yakıp kavuruyor ve irkilerek kesik kesik bir nefes veriyorum. Boğazımdaki acınacak büyüklükteki yumruyla savaşıarak iğneyi yere çarpıyorum.

Daegan'dan cevap almadım ve artık istediğimden de emin değilim. Sarhoşça geçiriyorum.

"Alessia, seni eve bırakmamı ister misin?" Kane sorar.

"Bu düşünceni unutma. Ben tuvalete gidiyorum." Sandalyeden kalkıyorum ve ayaklarımın altındaki zemin yürüyen merdivendeymişim gibi hissettirmeye başlıyor.

Evet, sanırım eve gitme vaktim geldi.

El Devine'deki tuvaletlere doğru yürüyorum. Yağmur gittikçe şiddetleniyor ve koridorun sonundaki çıkış kapısının camlarını dövüyor. Bulanık yağmur damlalarının arasından bile uzaktaki ağaçların şiddetli rüzgârla sallandığını ve çalıların cama çarptığını görebiliyorum.

Tökezliyorum ve içki beni daha da sert vuruyor. Her şeyden iki tane görmeye başladım. Bu tür yan etkilere sahip olmak için o kadar içmedim. Kaburgalarım duvara çarpmadan önce duvarın bir tarafını avuçluyorum. Kaşlarımı çatarak bulanıklıktan kaçmak için başımı iki kez sallıyorum.

"Alessia?"

Biri adımlı söylüyor. Eskiden kalbime sahip olan biri, onu kıran biri.

Yavaşça arkamı dönüyorum ve duvarı avuçluyorum. Karanlık koridorda gözlerimi kısıyorum ve Jack'i gördüğümde irkiliyorum. Kaşlarımı çatarak yüzümü buruşturuyorum ve ona zerre kadar dikkatimi vermeyerek gözlerimi deviriyorum.

Şimdi kesinlikle eve gidiyorum.

"Alessia, seni arayıp mesaj atıyordum. Artık Bailey ile birlikte değilim çünkü her şeyi berbat ettiğimi fark ettim."

Sanki ona benimle konuşma fırsatı vermek istemediğimi biliyormuş gibi hemen açıklama yapıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, ona sırtımı dönerken alnımı ovuşturuyorum. Yürümeye devam ediyorum ve neredeyse kadınlar tuvaletine varmak üzereyim. Gerçekten onların durumunu önemseddiğimi mi sanıyor?

"Zeke bana ne olduğunu anlattı."

Kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açmak üzereydim ama cümlesini bitirdiğinde olduğum yerde durdum.

Zeke, sözde arkadaşın, bana çıkmak teklif ettiğinden bahsetti mi?

Ne?

Söylemiyorum, söylemek istiyorum ama söylemiyorum.

"Hayatına devam et, Jack. Ben yoluma devam ettim... Sen de etmelisin." Ona bir

başımı hafifçe çeviriyorum ve neredeyse tekrar düşünüyorum.

Şimdi de hafif sıklet mi oldum?

"Evet, o maske takan ucubeyle hayatına devam ettin." Hakaretini sivri bir çeneyle savuruyor.

Nefret dolu sözleri ağzından öyle bir hınçla dökülüyor ki, acıtıyor. Sözleri bir bıçaktan daha keskin. Daegan'a kızgınım, neredeyse ona kırıgınım ama zorbalığa asla tahammül edemem.

"Onun hakkında böyle konuşma. O senin asla olamayacağın kadar büyük bir adam. Asla onunla boy ölçüşemezsin." Şimdi dikkatimi çekti. Kapıyı bıraktım ve Jack'e baktım. Elleri yumruk olmuş, bastırılmış dudakları ve nefret saçan kısılmış kara gözleriyle bana bakıyor.

"Frankie artık El Devine'e adım atmıyor," diyerek hızla arkasındaki barı işaret ediyor. "Tüm çenesini yeniden yaptırmak zorunda kaldı ve nedenini kimseye söylemiyor."

"Beni ve diğerlerini her zaman taciz ettiği gerçeği göz önüne alındığında bunun nasıl kötü bir şey olduğundan emin değilim." Kendimi sabit tutmaya ve sallanmamaya çalışarak karşılık veriyorum. Jack ellerinde damarları kabarmış bir şekilde bana doğru yürüyor, sanki kızgınmış gibi.

"Neden o kör ucubeyi savunuyorsun?" Jack saldırgan bir tavırla bana doğru yürüyor. "Onunla yatmak itibarını ve işini mahvetmeye değer miydi? İlk görevinde eve gönderilmeye?"

Çenemi kapattım. Zeke'le bir daha asla konuşmayacağım. Bu bilgiyi onunla paylaşmaya nasıl cüret eder? Yani... sanırım onu sürekli reddettikten sonra, bunu beni incitmenin bir yolu olarak görecekti.

"Burada ne yapıyorsun ki? Sorunlarından uzaklaşmak için içiyorsun, ha?" Memnun bir şekilde alay ediyor. "Ona aşık oldun, değil mi? Dur tahmin edeyim?" Elini çenesine dayamış, alaycı bir tavırla dalgın dalgın bakıyor. "Öğrendiğinden beri seni aramadı mı? O herifin seni gerçekten sevdiğini mi sandın? Seni becermekten daha fazlasıyla ilgilendiğini mi düşündün? Seni kullandı, Alessia. En azından ben seni sevdim."

Boğazım ve gözlerim yanmaya başladığında başımı sallıyorum.

"Yani benden uzaklaşıyor musun?" Jack yüzümün tam önüne gelene kadar yaklaşıyor. "Ben bir pislik olduğum için çekip gidiyorsun ve yıllar süren ilişkimizi bitiriyorsun, değil mi? Ama sonunda evli bir adamla yatıyorsun?"

Boğazımdaki yumru tüm gücüyle geri geliyor ve bu kez gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, aşağılanma onları körüklüyor. Gerçekliğimi tekrar yüzüme dökerken şaşkın bakışlarımı sarı gömleğinin üzerinden şişmiş göğsünde tutuyorum.

"Bailey'i becerdiğim için ben bir pisliğim, ama bu onu ne yapar?" Cevap vermiyorum ama bu sefer eski erkek arkadaşına bakıyorum. Kırpiklerimden sızan ve muhtemelen rimelimden siyah izler bırakan gözyaşlarımla ona bakıyorum. Cevap veremiyorum. Bu çok utanç verici. Burun deliklerimi genişletiyorum ve

Nefes alırken burnumu çekiyorum, göğsüm sıkışıyor. Jack sessizliğimden hoşlanmadı ve omuzlarımı tutarak parmakları tenime batarken onları salladı, "Ha? Cevap ver!" Tiksintiyle kükrüyor. Sarhoş olmalı. Jack daha önce bana hiç böyle ellerini sürmemişti. Ama sonra onu iş üstünde yakaladığımda onu terk etmeye çalıştığım zamanı hatırlıyorum.

"Jack, kes şunu! Canımı yakıyorsun!" Bağırıyorum ama nedense çığlık atamıyorum. Sanki ciğerlerim ve dilim benimle birlikte çalışmıyor. Neden kendimi istediğim gibi savunamıyorum? Sanki duyularımdan uzaklaştırılıyorum ve işitme duyum gidip geliyor.

"Eğer ben bu kadar kötü bir insansam, o ne oluyor?!" Vücudum ileri geri sallanırken, buklelerim zıplarken, beni hareket ettirirken gözlerime ve yüzüme girerken sorusunu tekrarlıyor.

Uzun, karanlık bir gölge bizi yutuyor, Jack ve beni bulanıklaştırıyor.

"Bu beni senin en kötü kabusun yapar." Uğursuz, kötücül, sahiplenici bir ses tonu Jack'in sözünü kesiyor ve yavaşça adama dönmeye çalışırken bir an için kaskatı kesiliyor. Yüzü kızarıyor, gözleri korkuyla açılıyor ve ben bir heykel gibi hareketsiz kalıyorum.

O sesi tanıyorum.

HIZLI ve güçlü bir yumruk Jack'i yere düşürür ve Jack bayılır, neredeyse cansızdır. Daegan tehditkâr gözlerle orada duruyor. Onu görmeyeli haftalar olmasına rağmen, bu adamın ne kadar iri olduğunu unutuyorum. Maskesini takmış, gözleri kalbinden daha soğuk ve kolundaki baş melek dövmeleri, cam kapılardan arkama yıldırım düştüğünde parlıyor.

"Lanet olsun, bu çok gecikmiş bir şeydi." Yerdeki Jack'e eğleniyormuş ve dövüşmeye devam etmek istiyormuş gibi bakarken kıs kıs gülüyor.

"D-Daegan?" Kekeliyorum ve bayılacaktım gibi hissediyorum. İçkilerin etkisi üzerime çöküyor. "Ne yapıyorsun burada? Lütfen beni yalnız bırak! Seni görmek istemiyorum." Zayıfça arkamı dönüyorum, hızla uzaklaşıyorum ama bacaklarım karşılık vermiyor - yavaş ve ağırlar.

"Benim küçük sevgilim sarhoş mu?" Sanki sorumlu olan kendisiymiş gibi arkamdan mırıldanıyor. Sanki kendi sorusunun cevabını biliyormuş gibi.

Karanlık görüşümü bulandırmaya başlıyor ve attığım her adımda bataklığa batıyormuşum gibi hissediyorum.

"Benimle yaptığın anlaşmanın geçersiz olduğunu mu düşünüyorsun? Kurallar hâlâ geçerli. *Ben bitti diyene* kadar benimsin, emirlere göre mürekkep değilsin ve kesinlikle Amiral değilsin." Daegan'ın manik sesi çaresizlikle damlıyor. Daegan'ın tanımadığım bir yönünü fark ettiğimde avucu çılgılığını susturuyor. Kargaşa havayı patlatıyor ve nefes alamıyorum.

"Daegan, lütfen dur! Benden uzak dur!" Ağzımı kapatan ve boğan elini pençeliyorum ve o her şeyden zevk alıyormuş gibi gülüyor. Beni karnımdan ve belimden yakalıyor ve ben onu durdurmak için elimden geleni yapıyorum. Dışarıdaki yağmura doğru yürümeye çalışırken göğsüne ve kollarına defalarca tokat atıyorum ama o çok güçlü. Görüşüm bulanıklaşıyor, baş dönmesi içimdeki her şeyi ele geçiriyor ve karanlığa gömülüyorum.

"Daegan, lütfen bunu yapma."

"Bunu öcüyle anlaşma yapmadan önce düşünecektin, küçük sevgilim. İyi geceler." Dudaklarını yanağıma bastırıyor ve ben karanlığa teslim oluyorum.

Başım ağrıyor ve boğazım kurudu. Uyanığım, o kadarını biliyorum, ama uyuduğum yatak... benim değil. Piyanoda çalan birinin sesi - güzel, dingin, hüzünlü bir melodi.

Dışarıdan gelen gök gürültüsü sesi kasvetli müziğe katılıyor ve ben hâlâ rüya görüyormuşum gibi hissediyorum.

Yatak çarşaflarını tırmalıyorum, kendimi dışarı itiyorum ve usulca inliyorum. Piyoano çalmaya devam ediyor.

"Hastanede geçirdiğim zamanın ardından, elimi ve görüşümü yeniden yapılandırmak için geçirdiğim çok sayıda ameliyatın ardından eve döndüğüm gün..."

Daegan'ın sesi odasının karanlık köşesinden duyulabiliyor. Bir lamba müzik sayfasını aydınlatıyor. Gömleği ve maskesi çıkarılmış halde orada oturuyor ve bir ejderha bana uğursuz bir şekilde bakıyor. Kafasının arkasını görüyorum, dağınık koyu renk saçları eskisinden daha uzun dalgalar halinde; sırtının her yerinde dilimler gibi yaralar var.

El Devine'de Kane, kız arkadaşı ve Jack'le olan anılarım yeniden canlanırken kendimi yatakta yeniden ayarlıyorum. Ve hatırladığım son şey dünyamın döndüğü.

"Buraya nasıl geldim ben?" Başımın yan tarafını ovuşturuyorum ve sersemlikten kurtulmak için gözlerimi kırıştırıyorum.

Daegan piyanoyu daha agresif çalmaya başlar.

"Tüm o fiziksel acı ve ıstıraptan sonra eve döneceğim için heyecanlıydım. Karım beni hastanede bir kez bile ziyaret etmemişti. Çalıştığını söylüyordu... oysa gerçekte ben görevdeyken iş arkadaşıyla sevişiyordu. Ve eve döndüğümde, maskesiz..." Daegan piyano çalmayı bırakır ve tuşları avuçlar. Dövmelerinin ve yara izlerinin altındaki sırt kasları sallanıyor, geçmişini hatırladıkça gerginleştiği belli oluyor. Pencerelelerden bir kez daha şimşekler çakıyor.

"Yüzüme bir kez baktı ve irkildi. Benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Bana canavara benzeyen bir adamı sevemeyeceğini söyledi." Gülerek alay ediyor ve bana doğru dönüyor. O

Gülümsüyor ama gözleri sulanıyor. Karın kasları hızlı nefes alış verişiyle karanlıkta esniyor. "Yaralarımı, evden uzakta geçirdiğim zamanı, *travmamı* aldatmasını haklı çıkarmak için kullandı."

Ayağa kalkıyorum ve kalbim sıkışıyor. Bunu ona nasıl yapabildi? Ve bu nereye gidiyor?

Yine de buradan siktir olup gitmem gerek.

"Bu çok sık oluyor, biliyor musunuz? Bazılarımız çatışmada yaralandığında, eşlerimiz bunu kaldıramaz ve ayrılırlar. Bırakın ruhuma işleyenleri, fiziksel yaralarım ile bile başa çıkamadı. Kabuslar... *yüzüm*."

Etrafıma bakıyorum ve kapısını buluyorum ama Daegan bakışlarını yakalıyor ve piyanosundan kalkıyor. Her adımı bunu denemem için canlı bir uyarıydı. Bana doğru yürüyor, görüşü bana sabitlenmiş ve bu beni korkutuyor.

"Beni aldattıktan ve cerrahın bana yaptığı yeni makyaja alışamadıktan sonra ilişkimizi bitirdim." Önümde diz çöküyor ve El Devine'de nasıl bayıldığının bilinmezliği beni korkutuyor.

Ona güvenmiyorum.

Bana doğru uzanıyor ve gözlerimden yaşlar dökülmeye başlıyor. Saçlarımı yüzümden itiyor ve kendimi onun güzel yüzünden ayırıyorum. Eğer ona bakarsam, dağılacam. Güçlü kalmam gerekiyor. Büyük avucuyla yüzümün yan tarafını okşuyor, beni yatıştırıyor.

"Yara izlerimi gördüğünde benden ürmedin ya da kaçmadın ve bana acımadın. Herkes beni normal konuşmayan ya da davranmayan bir Yaratık olarak etiketlemişken beni görünüşümle ya da nasıl olduğumla yargılamayan ilk kişi sensin. Senin yanında Daegan Hannibal olabiliyorum ve sen benden kaçmıyorsun. Bunun yerine, başkaları için korkutucu olsam bile beni hoş karşılıyorsunuz."

Onu dinlerken ağzımın içini çiğniyorum. Sizi kapalı fikirli bir düşünce süreciyle yargılayan insanlar tarafından defalarca dışlandığınızda bu kolay olamaz.

"Görüyorsunuz... Kuzey Carolina eyaletinde boşanmanın kesinleşmesi bir yıl sürüyor. Mahkeme tarihime sadece birkaç hafta kaldı ve yasal olarak bekar olacağım."

Yatak başlığından uzaklaşıp onunla göz göze geliyorum ve herhangi bir tereddüt olup olmadığını araştırıyorum.

Doğruyu mu söylüyor?

"Ben işkence görürken beni aldattığını öğrendiğimden beri onunla birlikte olmadım. Ayrıldım ama yasal olarak hala evliyim ve bunu sana söylemediğim için özür dilerim. Beni istediğine hâlâ inanamıyorum... böyle görünmeme rağmen." Yaralı yüzünü işaret ediyor. "Annem öldükten sonra kimsenin beni sevebileceğine inanmadım. Stella bana canavar dedikten sonra. Hayatımdaki o anlardan sonra, sonunda kendimi kimseye güvenmemenin daha iyi olduğuna ikna ettim. Sevginin var olmadığına inanmak daha iyi çünkü *böyle yaşamak daha kolay*. Ama sonra seninle tanıştım."

Gözümden bir damla yaş düşüyor ve o devam etmeden önce hızlıca siliyorum. "Nereye gittiğimizden emin değildim ve seni incitmek istemedim." "Bunun için biraz geç," diye cevap veriyorum.

"Dinle, benden nefret edebilirsin. Kızgın ve öfkeli olabilirsin ama kimse sana benim gibi hissettiremez. Kimsenin böyle bir şans elde etmesine izin vermeyeceğim."

Beni yatağa bastırıyor, sırtım çarşafıya çarpıyor ve yağmur sert nefeslerimize katılırken onu geri itmeye çalışıyorum.

"Dudaklarında benim adımla çılgılık atıp boşalman. Beni her gördüğünde gözlerinin büyümesi. Seninle konuştuğumda gülümseme şeklin. Bana aşkınsın ve henüz benim tarafımdan tüketilmediysen bile, *tüketileceksin*."

"Daegan, delirmiş gibi davranıyorsun!" Ona dizlerimle vurmaya çalışıyorum ama sanki onun için oyuncaktan başka bir şey değilmişim gibi dizlerimi aşağı itiyor. Dizlerimin arkası yatağa çarpıyor ve yenilgiyle iç çekiyorum.

"Beni gerçekten delirtiyorsun. Dövüş benimle. Bu sadece senin amını daha da ıslatır ve benimkini daha da sertleştirir." Bacaklarımı ayırırken kulağıma cıvıldıyor ve sert horozunun beni yok etmek için şimdiden yalvardığını hissediyorum.

"Seninle yatmayacağım, Daegan. Sen hâlâ evlisin ve ben hâlâ kızgınım." Fokurduyorum.

"O zaman ikimiz varız."

Daegan arka cebinden künyesini çıkarıyor ve beni belinden tuttuğu gibi bileklerimi bağlıyor.

Ne oluyor lan?

Ne yapacağımdan emin değilim ama ona izin veriyorum. Artık onunla savaşıyorum.

Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum.

"Kızgın mısın? Neye kızgınım?!" Altında kıpırdanıyorum ama faydası yok. Haklı; üzerimde böyle bir gücü var. Islandım ve onun için

yalvarıyorum; sert uzunluğunun beni girmesini ve beni sıkmasını şimdiden özledim.

Her zaman olduğu gibi içimdeki aynı nokta, beni horozunun sadece yarısı ile doruğa çıkarıyor. Künyesi bileklerime batıyor, çekmeye ve tekmelemeye çalışıyorum ama o beni tutuyor. Benden çok daha büyük.

"Şu anda nasıl kızgın olan sensin? Bana ilaç verdin, değil mi?"

Kalçalarımın arasına giriyor ve yüzüne tekme atmak için ayağımı kaldırıyorum ama eliyle yakalıyor ve ben acı içinde tıslayana kadar sıkıyor.

"Çünkü bir atış kaçırdım."

Hiç mantıklı konuşmuyor! "Ne?"

Yatağın ucuna gider ve cebinden bir ip çıkararak yatağın iki ucuna bağlar.

"Daegan, bırak gideyim! Burada olmayı reddediyorum. Beni burada olmaya zorlayamazsın; seni dinlememi istiyorsun diye bana ilaç verip sonra da bağlayamazsın!"

"Bağlanmayı seviyorsun. Buraya isteyerek mi geldin?" Öfkeli bir hırıltıyla işaret ediyor.

"Tabii ki hayır."

"Tam olarak demek istediğim bu, küçük Valentine. Daha kötüsünü de yapabilirdim, şükret."

Ayak bileklerimi yatağa bağlamayı bitirdi ve bıçağını çıkardı. Aylar önce beni becerdiği bıçağı. Şam bıçağı ay ışığında parlıyor ve ısıldıyor. Dudaklarının eğiminde sadizmle sırıtıyor.

Üzerimde geziniyor ve hızlı bir hareketle elbisemi yukarı çekip iç çamaşırımı keserek çıkarıyor. İç çamaşırımı tutuyor ve burnuna götürüyor. Yırtık külotumu koklamasını izlerken gözlerim doluyor. Nabzım daha sert atmaya başlıyor ve dışarıdaki fırtınayla birlikte gürlüyor.

"Aminin kokusunu ve tadını seviyorum."

Beni yok edecek ve ben bunun her saniyesinden nefret edeceğim ama bunu istemediğim için değil. *Buna ihtiyacım var*. Ve ondan nefret edeceğim çünkü onun için nasıl acı çektiğimi biliyorum. Onu ne kadar özlediğimi bildiğim için ahlakıma ve kendime olan saygıma ağır basıyor.

Bana ilaç verdi, şimdi de beni bağlıyor ve ben buna izin mi veriyorum?

Bu adamın bana yaşattıkları yüzünden terapiye ihtiyacım olmalı... Ayak uyduramıyorum ve daha da kötüsü giderek daha fazla ısınıyorum.

Sürekli çevirdiği mermiyi çıkarıyor ve şehvetli gülümsemesinin ahlaksız bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum.

"Kurşunu ısırabilir misin, küçük sevgilim?"

Mermi uzun ve kalın. Üzerimde geziniyor ve mermiyi içime pompalamaya başlıyor. Soğuk ve kaygan ıslaklığımın üzerinde defalarca girip çıkıyor. Dilimden yüksek sesli bir inilti dökülüyor ve o da hastalıklı bir memnuniyetle mırıldanıyor. Klitorisimi parmaklıyor ve özel mermisiyle amımı pompalamaya devam ederken hassas daireleriyle titremeye başlıyorum.

"Senin yüzünden bir atış kaçırdım," diye hırlıyor çıplak meme ucuma karşı ve sonunda ağzına alıyor, sertçe ısırıyor, sanki asıl amacı beni çığlık attırmakmış gibi ve kazanıyor çünkü ağlamak gibi çıkan bir inilti çıkarıyorum. Daha önce hiç böyle bir ses çıkardığımı sanmıyorum. Onun için ağlamamı sağlama şekli delice ve vücuduma çenesini kapatmasını söylüyorum.

Ona kızgın olmamız gerekiyordu! Onun için yalvarmamız değil!

Onu boğazından yakaladım ve boğdum.

"Hiç atış kaçırmadım. Asla. Ve tahmin et ne oldu? Sen gittiğinde, bana ihtiyacı olan bir görev vardı. Görev hala başarılıydı, ama odaklanamıyordum. Düzgün düşünemiyordum. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

Boynundaki ipeksi tenine bir hırıltı yayılıyor. "Çünkü beni deliliğe, çılgınlığa, çılgınca öfkeye sürüklüyorsun. *Beni bozdun*. Ve senin gibi güzel bir ruhu başka birinin deneyimlemesi düşüncesi beni çılgına çeviriyor. Kime ait olduğunu unutmana asla izin vermeyeceğim. Seni her zaman arzuluyorum, Valentine. Ve şu anda açlıktan ölüyorum. Derimin altındasın. Kemiklerime işledin. Kanımda dolaşıyorsun. Yerini tenimdeki dövmelelerden daha kalıcı bir şekilde etime kazıdın."

Memelerini emerken mermimle onu daha hızlı beceriyorum. Çözölmek üzere. Kaslarının gerilmesinden anlıyorum. Gözlerini sımsıkı kapatırken gözlerini kafatasının içine doğru yuvarlamasından. Nefes alış verışı hızlandı ve sanki soluk soluğa kalmış gibi sığılaştı.

Kendini bağlarından kurtarmaya çalışırken sırtıtıyorum. Amının mermimin üzerinde kenetlendiğini hissedebiliyorum ve içimden vahşi bir sahiplenme hırıltısı çıkıyor. Mermimi çıkarıp bileklerini ve ayak bileklerini çözüyorum.

"Oh, Daegan, lütfen! Neden durdun?" Bir cevap için bana yalvarıyor ve en sevdiğim mermilerden biriyle orgazmını koalamak için yalvarışını duymak beni ateşliyor. Terlerken ağrıyan, serbest bileklerini göğsünde tutuyor. Güzel, bronz teni parıldıyor ve dolgun yanakları kıpkırmızı oluyor. Bukleleri her yerde ve ben onları daha da karıştırmak istiyorum.

"Bir daha asla aletim, parmaklarım ya da dilim dışında bir şeyle boşalmana izin vermeyeceğim. Eğer amın benim etimin üzerinde değilse, *bitiremezsin*. Tüm orgazmların, zevklerin, iniltilerin *bana ait*. Sırt üstü yat ve pisliğini temizle," diyorum ona bakarak. Gözleri sersemlemiş ve yabanileşmişti.

Kurşunu ağzına alıyor ve emerek temizliyor.

Tanrım.

Üstüme çıkıyor, dizleri çarşaflara gömülüyor.

"Sana hâlâ kızgınım. İçime boşalmanı istediğim için kendime çok kızgınım."

"Her bir damla senin içinde olacak."

Sertleşmiş sikimi kavırıyor, elinde birkaç kez okşuyor ve kasıklarımın üzerinde geziniyor. Belini kaldırıp yavaşça aşağı yukarı pompalıyor, "Beni deli ediyorsun bebeğim." Şaftımı her pompaladığında başımı yastığa geri atıyorum.

Her vuruşta delilikten titriyorum. Aletimin ucunu tam şişmiş klitorisine değdiriyor, kendisiyle alay ediyor, kendini azdırıyor ve ıslatıyor. Delikli aletimle kendine her dokunduğunda tiz inlemeleri ve keskin nefesleri boğazından kaçıyor.

İkimize de elektrik vermeye devam ederken alt dudağını ısırarak dudaklarını yalıyor.

"İğrenç." Aletimin ucu şimdiden döl sızdırmaya başladı ve yemin ederim bu şekilde bitirebilirim.

Sikimin ucunu yavaşça ıslak yarığından aşağı kaydırıyor, o kadar yumuşak, o kadar pürüzsüz. Ve tamamen benim. Her tarafıma damlıyor.

Sikeyim.

"Bu gece benim uslu küçük kızım mı olmak istiyorsun yoksa benim pis küçük döl çöplüğü sürtüğüm mü?" Dolgun göğüslerine bir tokat atıyorum ve onları sallıyorum. Onu sertçe tokatlıyorum ama gerçekten incitmemeye dikkat ediyorum. Nefesini içine çekti.

"Hayatım boyunca iyi bir kız olmaktan bıktım. Senin pis fahişen olmak istiyorum."

Piercinglerimle yarığını ve klitorisini oynatmaya devam ediyor, ikimizi de kızdırıyor ve onu dizimin üzerine atıp kıkına kıpkırmızı olana kadar şaplak atmak üzereyim.

Sonunda amının girişinde durdu, sikimin tepesine oturmak üzereydi ama benim başka planlarım vardı.

Sırıttıyorum ve ahlaksız bir hırıltıyla bileğini kavırıyorum, şehvetli hareketlerini donduruyorum, elimle kemiklerini sıkıyorum ve tıslıyor.

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Hayır. Kıkına, şimdi." Emrediyorum. "Kıkında sikim varken bana bineceksin."

"Daegan... Daha önce hiç kimse beni oramdan sikmemiştir."

Üzerime bir şey geliyor, ilkel bir şey, çılgınca bir şey, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ve o benim tek sığınağım. Onun vücudu benim çılgın bağımlılığımın karşı tek panzehirim. Hızla kalkıp çenesini kavriyorum ve ağzını açmaya zorluyorum. Yüzünü buruşturdu, hâlâ sert beton sikimin üstünde oturuyordu. Boğazının arkasına tükürdüm. Gözleri açılıyor, hemen yutkunuyor ve dudaklarını tatmin olmuş bir şekilde yalayarak mırıldanıyor.

İğrenç... çok pis, ve ben bunu seviyorum.

"Ağzından tek bir kelime daha çıkmayacak bebeğim. Bu gece bana söylemeni istediğim tek şey senin iniltilerin ve çığlıkların."

Karnımı tekrar kaşıyor ve ben homurdanıyorum, aletim kabarıyor ve onun sıkılığı için zonkluyor. Ona ihtiyacım var ve şu anda onun her şeyine ihtiyacım var. Sikimi daha da aşağı indirdi ve şimdi onun diğer girişindeyim. Onun diğer kadife kenarına sahip olacağım.

"Alabilirsin."

İnliyor, ben dar kışını iterken ağzı açık kalıyor. Başının aşağı düşmesine izin veriyor, gözlerini sıkarak kapatıyor ve sonra yeniden açarak karın kaslarına bakıyor. Elleri tekrar karnımda geziniyor, parmak uçları aletimin üstündeki kılları takip ediyor ve sonra tekrar karın kaslarına dönüyor, tırnakları derime batıyor, ben kaslarımı sıkarken beni tırmalıyor.

Acı. Ateş. Arzu. Saf delilik o. Az önce beni kanattı mı?

Parmak uçları hareket ettiğinde, kırmızı bir iz onu takip ediyor.

Kahretsin, aşık oldum.

"Seni öyle bir sikeceğim ki, durmam için yalvaracaksın ve durduğunda seni biraz daha sert sikeceğim."

Uzun siyah saçlarının arkasından tutup elimle çekiyorum ve o da inliyor. Acıyı seviyor. Sikim daha derine giriyor, dar ağzını geçip yerleşiyor ve yine tatlı, tiz bir inilti mırıldanıyor. Ağzını açıyor, elimi tutuyor ve parmaklarımı ağzına sokuyor, ben içine girip çıkarken onları emiyor.

"Pis...pis kız, *benim* pis kızım."

Sonraki on dakika boyunca, sadece bu. Yatak başlığı duvara çarpıyor ve onun saf coşku çığlıkları beni tekrar tekrar uçurumun kenarına sürüklüyor.

Sonsuza kadar böyle kalabilir miyiz?

"Bütün o güzel küçük deliklerinizden döllerimin akmasını istiyorum."

"Doğum kontrol iğnemi yaptırmadım."

Çekmeceme uzanıp bu gece için boşaltacağım prezervatif kutumu çıkarırken kalbim gülümsüyor. Hepsinde delikler var ama onun bunu bilmesine gerek yok. Onu istiyorum ve onu o kadar çok istiyorum ki şeytanlar bir gün çocuğumu taşıyacağı düşüncesiyle gülümsüyorlar. Hastalıklı planlarımı bilmeden ona bakarken kutuyu bırakıyorum.

"Daegan, siktir. Çok büyüksün." Kalçalarını yukarı aşağı hareket ettiriyor, yavaşça yuvarlıyor, her seferinde bir kısmını alıyor. Tanrım, onu sonsuza dek istiyorum. Bu kadına sonsuza dek saplantılı olacağım. Onu bütün gün ve gece istiyorum. Zamanın sonuna kadar benim olmalı.

Sonunda, klitorisile oynarken inliyor, kıcını tutarken parmağımla daire çiziyor. Hareketlerinde ona yardım etmem için bana erişim izni verirken kalçalarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Hızımı artırıyorum ve o da artırıyor. Karnımı pençelemeye devam ederken saçları öne düşüyor, yüzünü bulanıklaştırıyor.

"Acıtıyor ama iyi hissettiriyor, Daegan." Çığlık atıyor ve bu beni çileden çıkarıyor.

"İşte böyle, bebeğim. Sadece biraz daha. Seni biraz daha kullanmama izin ver. Keşke bana binerken ne kadar güzel görüldüğünü görebilseydin."

Sikimin üzerinde zıplıyor ve zevk çığlıkları beni gülümsetiyor. Alessia Valentin'in adımı haykırdığını bilmek damarlarımda saf bir tatmin duygusu yaratıyor. Yatak başlığı vurmaya devam ediyor ve tüm mahallenin bizi duyup duymaması umurumda bile değil.

Daha hızlı, daha sert pompalıyorum, zevkten titreyene kadar klitorisinin etrafında dönüyorum. Kıcının sikimin üzerinde sıkışma şekli beni sertçe homurdlatıyor. Yukarı ve aşağı gidiyor ve kıcını tokatlıyorum, yumuşak teninden bir avuç alıyorum. Dar kıcında yarağımla bana binerken yanaklarını sıkıyorum ve gelecekteki çürüklerle işaretliyorum.

"Bitireceğim! Kıcıma gir, lütfen." Yalvarıyor.

"Pis kız," diye daha derine sokuyorum ve kalçalarına tekrar şaplak atıyorum. Birbirimize çarpan tenlerimizin sesi odayı dolduruyor. Adımı inliyor, göğsümün üzerine düşüyor ve yatak başlığını kavırıyor. Sikimi sıkıyor ve sıkılı dişlerimin arasından vahşi bir hırıltı çıkmasına neden oluyor. Klitorisinin etrafında daha hızlı ve yumuşak bir şekilde dönüyorum ve sonunda bitiş çizgisine ulaştı. Orgazmını sikimin ve parmaklarımla üzerinde yaşıyor. Bacakları titriyor ve adımı tekrar tekrar haykırıyor.

"Daegan, oh Daegan."

Onu kıcındaki aletimle boşalttım, ama şimdi sıra bende.

"Arkanı dön."

İlk başta anlamıyor ama sonunda fikri anlıyor. Tereddüt ediyor. Göğüslerini bir kez daha emiyorum, her bir gözyaşı damlasını nazikçe ısıyorum. Onun için bir hayvanım, tadına bakması ve nasıl kanadığını görmesi gereken bir canavar.

"Gülüştün kadar güzel kanayıp kanamadığını görmek istiyorum." Sağ göğsünü öpüyorum ve kafamdaki canavarların kontrolü ele geçirmesine izin veriyorum.

Kahverengi meme ucunun hemen altındaki derisini ısırđım ve acı içinde inledi. Onu kırmızıyı çekmek için ısırđım. Dilimin ucuna metalik bir tat doluyor ve hâlâ orgazmın doruklarında, sikime sarılmış bir halde saçlarımı pençeliyor.

Onu benim olarak işaretledim ve bu sadece başlangıç. Bir dahaki sefere dişlerimle kıç yanaklarını işaretleyeceğim.

Onu öpüyorum, dilim ağzının içinde geziniyor.

Üzerimde ters cowgirl oturuyor, içeri ve dışarı yerleşiyor ve aletim her zaman anahtarlara sahip olacağım yeni kalıcı evimmiş gibi ağzına giriyor. Burası da çok dar, lanet olsun.

"Bu konuda bir şey yapmayacaksan bir daha benimle dalga geçme, küçük Valentine." Tehdit ediyorum.

"Öyle mi?" Omzunun üzerinden alay ediyor. Ben onu arkadan becerirken öne doğru eğilip taşaklarıma masaj yapıyor. Yumuşak avuç içleri taşaklarımı kavlıyor, karanlık itişlerimi yumuşatıyor.

Saçlarını tutuyorum, sikimin üzerinde zıplarken sertçe çekiyorum ve tahribatı serbest bırakıyorum. İçeri ve dışarı gidiyorum ve yatak sallanıyor, göğüslerinin ve sert meme uçlarının görüntüsü, ilahi vücuduna verdiğim her zararlı itme ile yukarı ve aşağı zıplıyor.

O çok seksi.

O inliyor, ben de dişlerimi sıkarak tatlı bir nirvana içinde inliyorum.

"Siktir bebeğim, beni her zaman sandalyen olarak kullan." Onu çekmeye devam ediyorum

ve onu bana izin verdiği kadar sert sikiyorum. Öne düşüyor, inciklerimi tutuyor ve belirlediğim hızın kontrolünü ele geçirmeye karar veriyor ve ben de ona izin veriyorum. Kıçını ve kalçalarını kavrarken başımı geriye atıyorum. Kalçaları yuvarlanıyor ve sikim şişiyor, zonkluyor ve serbest kalmak için yalvarıyor. Şu anki gibi sabrı hiç bilmiyordum çünkü ona kötü şeyler yapmak istiyorum.

Bundan hemen sonra onu duvara, masaya, komodine ve duşa karşı becermek istiyorum. Onu bağlamak ve yürüyemez hale gelene kadar bu odadan çıkmasına asla izin vermemek istiyorum. Ne zaman bir adım atsa,

izlerimi hissedecek.

Ama onun hareketleri ve hissettikleri, daha önce yaşadığım ya da bildiğim hiçbir şeye benzemiyor. Hiç kimse ona yaklaşmadı. Hiç kimse onun kadar güzel tatmamış, onun kadar tatlı gülmemiş ve sevmemişti.

Benim küçük sevgilim.

Beni bir büyüünün içine hapsetti ve başımın belada olduğunu biliyorum.

Benim için kanayana kadar uzanıp kışını ısıyorum. Bir inilti çıkardı. "Siktir, Daegan."

Hemen ardından ben de onu takip ediyorum, yasak şehvetli ilişkimizde boğulmama izin veriyorum, taşaklarımı içine boşaltıyorum, vuruşlarım derin, yavaş ve lanet olası hassas. Tüm bu süre boyunca mutluluktan ağzı açık kaldı. Yavaşça aletimden kayıyor, kalçaları bükülüyor ve neredeyse yorgunluktan düşüyor. Boşalmanın kışından düşüşünü izlemek o kadar görkemli bir manzara ki, tekrar görmek istiyorum.

Yatağın üzerine devrilmeden önce kollarından tutuyorum ve dudaklarını usulca öpüyorum, hareket hızım birkaç dakika öncesinin tam tersi.

Dudakları benimkilere yumuşak ve yavaşça değişiyor. Onu sonsuza kadar bu anın tadını çıkarmak istercesine öpüyorum... sanki bu ona dokunmama izin vereceği son an olacaktı gibi.

Yanakları kızarıyor, ter güzel tenini kaplıyor ve yanaklarını tekrar tekrar öpüyorum. Sertçe pantolonunu indiriyor ve beni bırakmamı istemiyormuş gibi boynuma sıkıca sarılıyor ve ben de bırakmayı planlamıyorum... henüz.

Kaburgamdaki dövmeyi avuçluyor, gözleri kapalı ve tamamen bitkin, ama yüzünde hafif bir gülümseme var. Burnu boynuma batıyor ve tenimiz terlemekten nemli.

Onu nazıkçe ters çeviriyorum, böylece şimdi yan yatıyor, dünyayı sarsan seks yüzünden hala ağır nefes alıyor.

Yüzündeki terden dolayı bukleleri ıslanmıştı ve onları fırçalayarak sevimli küçük kulaklarının arkasına sıkıştırdım.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kışına sahip olmama izin verdi ve şimdi onun iyi olduğundan emin olmalıyım. Parmak eklemlerimi yüzüne sürüp saçlarını kulağının arkasına itiyorum.

"Harikayım. Lütfen bunu yakında tekrar yapabilir miyiz?" Melek gibi sesiyle birlikte tek duyduğum sığ nefes alış veriş. Bütün gün onun konuşmasını dinleyebilirim. Şeytanların taraf değiştirmesini sağlayabilecek türden bir sesi var, cennetin sadece öbür dünyada değil, dünyada da olduğuna inandırabilecek türden bir sesi var ve beni aşka yeniden inandırabilecek türden bir sesi var.

Cevabına kıkırdadım. Kızım sert acıyı seviyor, ben de öyle.

Pozisyon değiştirip bacağını benimkinin üzerine koyuyor. Üzerime uzanıp başını yaralı göğsüme yasladığında onu hoş karşılıyorum.

"Daegan. Ne oldu sana?" Parmakları yüzümdeki yaraları buluyor. Parmak uçlarıyla her birini nazikçe teker teker takip ediyor. Ve bu sefer, bu beklenmedik dokunuş karşısında donup kalmıyorum. Hoş karşılıyorum.

Onlara dokunan tek kişi o ve hayatımın sonuna kadar da öyle kalacak.

Sorusunu belirtmesine gerek yok. Ne sorduğunu biliyorum. Genelde konuşmaktan nefret ederim. İşim yüzünden yıllardır kimseyi tanımaya çalışmadım ama o ilk gece Alessia'yı takip ettikten sonra başının belada olanın ben olduğumu anladım. Av olmuştum, eğer onu benim yapmazsam ölümleriyle tanışacak olan bendim.

Ona aşığım. Derinden aşığım, öyle ki tek yapmak istediğim onu mutlu etmek, güldürmek, iyi hissettirmek ve hayatının geri kalanında asla kaçmak istemeyeceği bir unutuşa sürüklemek.

"Üvey kardeşim Dario ve ben birlikte görevlendirilmiştik. Çok heyecanlıydık. Bu benim SEAL Executioners takımına alınmamdan önceydi. Babam yeniden evlendikten sonra üvey annemin iki oğlu oldu. Graves ve Dario. Onlarla her zaman iyi bir ilişkim olduğu için şanslıyım. Her şeyi birlikte yaptık. Ortaokul, lise, futbol takımı ve hatta eğitim kampına bile birlikte gittik. Farklı takımlara yerleştirildik ama şans eseri görevlerimiz çakışınca birlikte göreve çıktık."

Göğsümü öpüyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

"Uzun lafın kısıası, bir el yapımı patlayıcıya bastı ve patlama onu ciddi şekilde yaralayıp bacaklarını alırken beni de bayılttı. Birkaç gece sonra, Cerrah tarafından işkence görerek uyandım."

"Bu konuya girmemize gerek yok, Daegan. Sorduğum için özür dilerim. Sormamalıydım."

"şşş, sorun yok." Hayatımın en kötü günlerinde kendimi kaybetmeye devam ederken onun sırtını okşuyorum. Vantilatöre bakıyorum, onu izliyorum. Kapalı ama yine de üzerimde garip bir etkisi var. Bu hikayeyi kimseye anlatmadım... ama ona anlatıyorum.

"Yüzümü kesti, vücudumun her yerini bıçakladı." Karnımdaki yara izlerine bakıyor. "Bana bilerek işkence ederdi. Bana açtığı yaralardan ölmeyeceğimden emin olmak için. Ona neden cerrah dediklerini bilmemi *istiyordu*. O kadar çok şey almak istedi

benden alabildiği kadar bilgi aldı. Beni kırmak istedi ama asla yapmadı. Doyup yatana kadar saatlerce bunu yapardı. Saatlerce kanlar içinde oturup bir plan yaptım. Geceleri yalnız geçirirdim. Ve bunu kaçmak için kendi avantajıma kullandım."

"Nasıl kaçtın?"

"Kendi elimi kırdım, kemiklerim kelepçelerden kurtulmama yetecek kadar ezildi. O gece gürültülü, kaotik bir fırtına vardı, bu yüzden bir camı kırdığımda doğa sesleri yuttu ve birkaç mil çıplak yürüdükten sonra yardım bulabildim."

Hikaye ilerledikçe gerginleşiyor.

"Artık buradasın," diye hafifçe mırıldanıyor ve dudaklarını yumuşak bir şekilde yaralı gözüme bastırıyor. Bu jest, daha önce hiç hissetmediğim o yabancı duyguyu ortaya çıkarıyor ve ben de bunu memnuniyetle karşılıyorum.

"Alessia,"

"Hm?" Uykulu bir şekilde mırıldanıyor, parmaklarını dövmelemin üzerinde gezdiriyor, kan hücum ediyor ve taşaklarına ve sikime masaj yaptığında tekrar sertleşiyorum.

İyi hissettiriyor. Beni iyi hissettiriyor. "Ben bir yalancıyım."

Donup kalıyor, garip itirafımı ifşa ediyor.

"Ne demek istiyorsun?" Başını yukarı doğru eğiyor ve ben de buklelerini mükemmel yüzünden uzaklaştırıyorum. Alessia'nın geniş gözleri şaşkın bir merakla parlıyor. Sanki az önce ona gökyüzünün düştüğünü ya da köpeklerin kanatları olduğunu söyledim.

Ona dokunmanın cazibesi beni her zaman etkiliyor ve alnına bir öpücük konduruyorum. Elimde olsa onu bütün gün ve gece öperdim.

İçimden derin bir kahkaha kopuyor ve bundan sonra onu tepelere doğru koşturabilirim. Ama umurumda değil. Eğer benden kaçarsa, onu her zaman bulurum. Onu her gün katlandığım cehennem çukurlarına geri sürükleyeceğim.

Sonunda benden nefret edebilir, ama sadece bilmesini istiyorum. Şu anda varlığının bana ne yaptığını bilmesine ihtiyacım var.

"Sana aşık olmayacağıma söz verdim. Ama ben lanet olası bir yalancıyım." Ellerimi yumuşak saçlarında gezdirmeye devam ediyorum ve kahverengi gözleri çözemediğim bir duyguyla parlıyor.

Mutlu mu? Üzgün mü? Şok oldu mu?

"Tanışmamızdan bu yana 152 gün geçti ve kafamın içinde yaşamadığın tek bir gün bile olmadı. 152 sabah ve gece, günlerim

"Aklımdan çıkmayan düşüncelerle başladı ve rüyalarımda seninle bitti." Kaskatı kesiliyor, gözleri sulanıyor. Ama bu benim içimi dökmemi engellemiyor.

"Ben... Daegan," diye duraksıyor ve bakışlarını benden ayırıyor. Gözlerindeki melodi değişirken kalbim parçalanıyor. "Yapamayız... birbirimize aşık olmayacağımıza söz verdik." Göğsüme doğru alçak sesle mırıldanıyor.

"Biliyorum..."

Aramızda tuhaf, davetkâr olmayan ve tatsız bir sessizlik var ve bu beni deli ediyor. Her zaman buraya geldiğimizden emin olmam gerekiyordu... ama bu gerçeklik seviyesinin asla var olmaması gerekiyordu.

"Beni bu ızdıraptan kurtar bebeğim ve her şeyin kafamın içinde olmadığını söyle. Söyle bana, ben de senin miyim? Çünkü sen kesinlikle benimsin. Sana aşığım ve eğer bana aşık değilsen, o zaman bana yalan söyleyerek ruhumu geri ver. Ruhunu geri hissedene kadar bana aşıkmışsın gibi davran çünkü zamanım var. Seni sonsuza dek bekleyeceğim, bu yaşamda ve bir sonraki yaşamda, benim sana aşık olduğum gibi senin de bana aşık olmanı bekleyeceğim."

"Benim için o sensin, Alessia. Benim için başka kimse yok. Bu artık sadece şehvet oyunu değil."

İnançsızlık içinde Daegan'ın yaralı göğsüne uzandım. Onun gibi bir adam benim gibi bir kıza asla bağlanamazdı. Karşılık vermek istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum, gözleri merhamet için yalvarıyor. Açık gri gözleri sarsılmaz bir umutla parlıyor ve bu beni öldürüyor. Bana böyle baktığında saf ısı kanıma karışıyor, her kırık parçayı patlatıyor ve beni yeniden bir araya getiriyor.

"Eğer karşılık veririm, her şey değişir, Daegan. Düştüğümde, sert düşerim. Bu konularda çok safım ve eğer beni incitirsen kendimi toparlayabileceğimi sanmıyorum. Aşık olmaktan ve tekrar incinmekten kaçınmak için bu duvarı bilerek ördüm. Bunu tekrar hissetmek istemiyorum ve seninle hissetmek istemiyorum. *Özellikle de seninle*. Özellikle de bana ölü ve yok olduğunu düşündüğüm şeyleri hissettiren ve yaşatan bir adamla."

Benden uzağa bakıyor.

"Peki... eğer bu üç kelimeyi dürüstçe söylersem. Bana bir söz daha verebilir misin?"

"Herhangi bir şey."

"Artık rol yapmak yok. Dürüstlük istiyorum. Gerçeği istiyorum. Artık sır yok. Artık gizli ilişkiler yok. Kapalı kapılar ardında yaşadığımız bu ilişkinin gün ışığına çıkmasını istiyorum."

Uzun ve sert nefesler alıyor, göğsü yavaşça inip kalkıyor ama aklından neler geçtiğini anlayamıyorum.

Yavaşça başını sallıyor, anlayamıyorum ama içimden bir ses dürüst davranmadığını, bir şeyler sakladığını söylüyor.

"Sana aşığım, Daegan. Lütfen kalbimi kırma. Ben seninim."

Üstüme tırmanıyor ve komodinden bir prezervatif alıyor. Ambalajı dişleriyle yırtarak açtı. Keskin köpek dişleri bir saniyede yırtıp atıyor. Kocaman delikli aletin üzerinde kaydırıyor ve kendini birkaç kez okşuyor.

defalarca, içime girmeden önce ucunu ıslaklığımla kaplıyor. Hareketleri sanki bu gecenin her ayrıntısının tadını çıkarıyormuş gibi yavaş.

DAEGAN benimle seviştikten sonra kendi dünyamdaymışım gibi hissettim. Uyuyamıyordum ama prezervatif takılıyken içime girdikten hemen sonra kulağıma seni seviyorum diye fısıldamaya devam etti ve her fısıldadığında kalbim çarpıyor, nefesim kesiliyordu.

Bu adama o kadar aşığım ki, bu beni korkutuyor.

Tuvalete gitmek için ayağa kalkar kalkmaz, içimden sıvıların döküldüğünü hissediyorum.

Bu çok garip. Gerçekten ıslak olmalıyım...değil mi?

Ama ışıkları açtığımda daha fazlası ortaya çıktı ve paniğe kapıldım. Prezervatif takıyordu. Neden dölleri içimden akıyor?

Kırıldı mı lan?

Kahretsin. Bozulmuş olmalı. Zihnim kontrolden çıkmadan önce şehre inip bir yerlerde B planı bulabilirim. Bir şey olmaz.

Tuvaleti kullandıktan sonra önümdeki kapıya bakıyorum. Her zaman kilitli tuttuğu kapıya. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama içimden bir ses kontrol etmem için bağılıyor. Komodininin yanındaki prezervatif kutusunu hatırlıyorum ve çekmecenin içinde bir anahtar gördüm.

Yatak odasının kapısını iterek açıyorum ve ahşap zeminde yumuşak adımlarla yürümeye dikkat ediyorum. Kapıyı açıp anahtarı alıyorum. Daegan'ın uykusunda kıpırdadığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayılıyor.

Ejderha dövmesini ve sırt kaslarının hareket ettiğini görüyorum, ama sonra hareketsiz kalıyor. Nefesimi tutarak odasından çıkıyorum ve anahtarı elimde sıkıca tutarak neredeyse derimi parçalayacak kadar sıkı bir şekilde sabitlendiğinden emin oluyorum.

Doğru anahtar olması için dua edip kendi kendime dilek tutuyorum ve eksik bir yapboz parçası gibi mükemmel bir şekilde kayar kaymaz küçük bir patlama sesi geliyor. Gizemli bir şeyin kilidini açtığımı biliyorum.

Kapıyı iterek açtım ve kendimi bir korku filmindeymişim gibi hissettim.

Kapının ahşap zemin üzerinde kayarak duvarın diğer tarafına çarpmasına izin verdim. Çarpmadan önce onu yakalayacaktım ama önümdeki manzara kanımı dondurdu.

Her yerde fotoğraflarım var, her duvara asılmış. Chrome Beans'te bir mesaj aldığım ilk güne kadar uzanıyorlar. Elimde kahvem ve kitabımla orada oturuyorum. En sevdiğim kovboy çizmelerimle El Devine'de arkadaşlarımla birlikteyim. *Uyurken* çekilmiş fotoğraflarım, eski erkek arkadaşım Jack ile çekilmiş fotoğraflarım ve annemle çekilmiş fotoğraflarım var. *Her yerde* fotoğraflarım var. Arabama yürürken, spor salonunda, markette.

Daegan mı? O mu? Beni takip eden o muydu?! Bana mesaj atan? Bana siyah boyalı çiçekler mi bırakıyorsun?

Titriyorum, sarsılıyorum, dünya sönen bir yıldız gibi kendi içine çöküyor ve ruhum paramparça oluyor. Bu delilik. Delilik bu. Rüya mı görüyorum?

Bunlar bana ilaç vermesinin yan etkileri mi?

Kendimi çimdikliyorum, kollarımı ovuyorum ve korkunç manzaramın kaybolup kaybolmayacağını görmek için gözlerimi tekrar tekrar kapatıyorum. Ama gözlerimi açtığımda hiçbir şey değişmiyor.

İçimden bir ses ceplerini kontrol etmeye karar verdi. Ceplerini kontrol etmek için odasına geri döndüm ve saçlarımı buldum. Buklelerimi. Bana fotoğrafını gönderdiği bukleler.

Bu o. Beni izleyen oydu.

Hızlıca ama sessizce kıyafetlerimi almaya başlıyorum. Tam ayakkabılarımı giymişken yatak odasının kapısını açıyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve korku varlığımın her zerresine yerleşiyor.

Orada duruyorum, elim kapı kolunda ve kaçmak istiyorum.

Ama bir sebepten dolayı felç oldum. Şok beni yakaladı ve mide bulantısı hareketlerimi bastırdığı için düşüp bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum.

"Alessia." Bana sesleniyor.

"Sensin, beni izliyordun. Bana o çiçekleri gönderen kişi. Saçımdan bir parça kesmiştin."

"Alessia... bunu yapma. *Kaçma.*"

Karnına bir dirsek atıp ciğerlerindeki havayı boşaltıyorum ve ardından acı dolu bir homurtu geliyor.

Bundan yararlanıp kapıyı daha da açıyorum, olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı fırlıyorum ve hayatım için koşmaya başlıyorum.

Sağa sola savruluyorum, sonunda sağduyumu toplayıp onun oturma odasına doğru gidiyorum. Yalınayak koşuyorum ve arabamın, telefonumun ya da cüzdanımın olmadığını hatırlıyorum.

Beni buraya getirmek için ağza alınmayacak şeyler yapmasına rağmen manyetik kimyamız tarafından tüketilmeme izin verdim. Beni büyüsü altına aldı ve onu çok çabuk affettim. Beni becermesine izin verdim. Bu hayalperest adamla sarmalanma hissini de kovaladım.

Ya şimdi?

İnsan kaçakçılarıyla çalışan o mu? Ari ve Grim'i para için mi ihbar etti?

O da bana aynısını mı yapacaktı?

Kalp atışlarım tehlikeli bir şekilde hızlanıyor ve hızlı düşünmek zorunda kalıyorum. Mutfağına koşuyorum ve evinin neredeyse her köşesinde tabancalar gördüğümü hatırlıyorum. Adam ateşli silahlarını seviyor.

Bir yandan mutfak çekmecelerine bakıyor, bir yandan da Daegan'ın koridordan çıkıp beni yakalamasını ya da canımı yakmasını bekliyorum.

Kilerine doğru hamle yaptım ve sürpriz bir şekilde bir Glock 42 buldum. Makarna kutularının arkasına saklanmıştı ama yine de. Koyu yeşil tasarımı göze çarpıyor ve ona uzanıyorum. Dolu olup olmadığını kontrol ediyorum ve haznede bir mermi olduğunu görüyorum.

"Alessia! Lütfen beni dinle." Daegan yalvarıyor, karası çaresizlikle kararan parlak gözlerinin üzerine düşüyor. Mutfak tezgahını kavırıyor ve ben de silahı ona doğrultuyorum.

"Neden saçım cebinde, Daegan?" "Alessia, lütfen silahını indir, bebeğim."

"Neden sende benim resimlerim var, Yaratık?!"

Sözlerim karşısında sanki göğsüne bir kurşun sıkılmışım gibi kaskatı kesildi.

"Bana öyle deme. Bana hiç operatör adıyla seslenmedin, şimdi de başlama!" Hırlıyor. "Beni tanıdığın için bana aşık değilmişsin gibi davranma, Alessia. Buraya seni incitmeye gelmedim!"

"Yine de seni gerçekten tanımıyorum." Parmağını tetiğe yerleştirirken dudaklarını titiriyor. "Beni buraya bilerek mi getirdin? Beni para için yakalamaya çalışan sen misin? Beni insan kaçakçılığına vermek için mi? Ne için? Danny ve Ari için aldığın para yetmedi mi? Bunların hepsi yalan mıydı?!"

"HAYIR!" ok şok edici olduğu için suçlamalarımı algılayamıyormuş gibi inansızca kükrüyor.

"O zaman neden beni takip ediyorsun? Ne zamandır beni izliyorsun?" Ses tonumla aramıza beton duvarlar örererek ona bağırıyorum.

Bana bakıyor ve sıkılmış bir çeneyle yanağından aşağı bir damla yaş süzölüyor. Kendisinin dengesiz bir versiyonu önümde çatlıyor ve açılıyor; bu sefer, kendisinin bu versiyonunu görmeme izin veriyor.

"Artık seni ne kadar sevdiğimi göstermekten korkmuyorum. Beni tükettiğini söylerken yalan söylemiyordum, Alessia Sahara. Herkes bana ucube, sadece ateş etmeyi bilen kör bir robot diyor. Ama seninle tanıştığımdan beri karanlık yanlarımın beni ele geçirmesine izin verdim çünkü affetmeyen bir sistemin olduğu bir dünyaya ait olduğunu hissettiren birini sevmek iyi hissettiriyor." Bana bakıyor ve ben kırmak üzereyim. Açık ve çiğ itiraflıyla titreyen sesini dinlerken silahı indiriyorum. "Ben... Seni toplumun normal kabul ettiği şekilde nasıl seveceğimi bilmiyorum. Ben normal değilim." Derin sesini sarsan kalbi kırık bir gerçekle kabul ediyor. "Neden bizim için normal olmasını isteyeyim ki? Toplumun bana ne dediğini boş ver. Seni tehlikeli bir şekilde istiyorum. Seninle ilgili her şeyi, her zaman. Seni kendi yöntemlerimle sonsuza dek sevmeme izin ver."

"Ama..." Başlıyorum ama bitirmeme izin vermiyor.

"İşimi çok ciddiye alıyorum. Her zaman görevimin ötesine geçerim. Bu yüzden Ravenmore tarafından bana atandığınızda, bu beni çok kızdırdı. Yine de evet dedim çünkü bu ekip, bu iş, nefes almamın nedeni. En azından seni ilk kez görene kadar nefes almamın sebebi buydu. Alessia Valentin'in tam olarak kim olduğunu öğrenmek için seni izledim. Önümüzdeki birkaç ay boyunca kiminle takılıp kalacağımı bilmek istedim... Bilmek zorundaydım. Yani evet, ilgimi çektin. Sana çok aşık oldum ve defalarca kendimi bundan kurtarmaya çalıştım ama başaramadım. Beni suçladığın şekilde seni incitmek için burada değilim."

Ama mesajların anıları geri geliyor ve tekrar saklanmak istememe neden oluyor. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bir sonraki adımımın ne olacağına karar vermek için zamana ihtiyacım var.

adımdır. Her şey çok hızlı ilerliyor. Onu becerdiğim için ilk görev yerime geri gönderildim. Neye inanacağımı bilemeden silahı ona doğru kaldırdım.

Evli olduğu konusunda yalan söyledi. Şimdi de bana yalan söylüyor olabilir!

"Daegan! Sensin o! Bütün bunları yapabilecek olan sensin. Sen bir yalancısın! Bana daha önce de yalan söyledin ve yine söylüyorsun! Herkesin aradığı kişi sensin. Çok mantıklı! Her şey sen İnfazcılar takımında ortaya çıktığında başladı! Başından beri bana bu mesajları gönderen sendin! Irak'taki atış poligonunda çekilmiş fotoğraflarını bile gönderdin! Bunu neden yaptın ki? Sen olduğunu düşünmediğimden emin olmak için mi?"

Kaşları çatılır ve tüm vücudu sertleşir.

"Alessia. Sen Irak'a gittiğinde sana mesaj göndermeyi bıraktım. O ben değildim." İri gövdesi gerildi ve bana doğru yürümeye başladı.

"Herkes beni senin hakkında uyardı, Daegan! Ben de seni defalarca savundum! Bunu takımına nasıl yaparsın? *Bana*? Sakın bana yaklaşma!"

"Alessia, lütfen bebeğim, sana dokunmama izin ver. Tanrım, sana dokunmama izin ver, yoksa öleceğim."

Çevresi boğucu ama bunun iyi mi kötü mü olduğundan henüz emin değilim. Hâlâ her şeyi sindirmeye ve kendimi korumaya çalışıyorum. Yapmakta başarısız olduğum bir şey.

Yaklaşıyor ve ben geri adım atarken beni yakalamak üzere. Eli benimkine uzanıyor ama silahımın ucu göğsüne değdiği için tutamıyor ve her şey ağır çekimdeymiş gibi hissediyorum.

Silahımı tekrar indiriyorum, hareket ederken ağlıyorum ve bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki bu korkutucu.

Ona inanıyor muyum? Onu dinleyecek miyim? Ne yapacağım?

"Sana dokunmama izin ver." Bana tekrar söylüyor, bakışları o kadar ciddi ve talepkâr ki dağılacağımı düşünüyorum. "Kaçma. Güven bana. Kabuslarımı, yaralarımı, kırık ruhumu sevmeyi seçerek yaşamama izin ver." Yalvarıyor. "Yaşadığım onca şeyden sonra kimse bana kararmış kalbimi kabul etmeye istekli olduğunu göstermedi. Lütfen bana bunu sende bulduğumu söyle, Valentine?"

Yaklaşıyor ve her tarafım sıcak ve soğuk.

"Lambaya ihtiyacım yok. Vantilatörün kapalı olmasına ihtiyacım yok. Anlamıyor musun, bebeğim? Bu dünyada hiçbir şeye ihtiyacım yok. *Ama sana ihtiyacım var.*"

Silahımı hafifçe indiriyorum ama sonra büyük bir patlama sesi beni sıçratıyor. Kemiklerim takırdıyor ve kulaklarım çınlıyor, Daegan'ın bedeninin yere düştüğünü ve beni de onunla birlikte yere indirdiğini görüyorum. Gözleri irileşiyor, ben de üşüyor ve kafam karışıyor. Kahretsin, aşırı çalışan kalbimle onu kazara mı vurdum?

Tetiği ben çekmedim! Az önce ne oldu?

Gri mutfak dolaplarının her yerine kan sıçrıyor ve sızıyor. Daegan gevşiyor ve ben çığlık atmadan önce onu inceleme ya da nefes alma şansım bile olmuyor. Küçük bir kıpkırmızı su birikintisinin içinde yatan Daegan'ı tutmaya çalışırken saçlarım çekiliyor ve her geçen saniye daha da büyüyor.

Beni saçlarımdan sürükleyen, elleri kafa derimi kavrayan kişiyi tırmalıyorum ve dizlerim mutfak zeminini sıyrırken çığlık atıyorum.

Sonra sıcak nefeslerin kulağımın dibindeki deriyi ısırdığını hissediyorum. "Şimdi, şu randevuya ne dersin, Alessia?" Zalimce cilveleniyor.

O ses. O kaba, tehditkar ses beni titretiyor.

Gabe.

"BIRAK BENI, GABE!"

Alessia'nın çılgınlıkları beni hayata döndürüyor ve adrenalın damarlarımda pompalanmaya başlıyor. Kendimi yerden itiyorum ve kendi kendime gülüyorum. Vücudumdan akan kana bakıyorum, bulanık görüşüm yavaş yavaş dengeleniyor ve bu beni daha çok güldürüyor.

Bu adamı öldürmek ne eğlenceli olacak.

"Hannibal cansız olana kadar gitmiyorum!" Ona bağılıyor ve yüksek sesle bir tokat atıyor. Kadın onun saldırganlığı karşısında inliyor.

Az önce kız arkadaşına mı vurdu? Kırmızı görüyorum.

"Arkam dönükken beni vurdun. Ne korkakça bir hareket, Gabe." Tezgâhın üzerinden seslendim. "Düşündüğümde de aptalmışsın. Buradan canlı çıkmaya *izin* vereceğimi mi sanıyorsun? Güvenlik sistemimi hackledikten ve kadınımle randevumu böldükten sonra mı?"

Silahının yıkıcı etkisiyle kilerin kapısına çarptığımda kısa bir an için bilincimi kaybettim. Orospu çocuğu kızımı avucunun içine aldı ve ona zarar veriyor.

Frankie'ye yaptıklarım, Gabe'i ele geçirirsem ona yapacaklarımla kıyaslanamaz bile.

Onu *ne zaman* ele geçireceğim.

"Böylece Yaratık *konuşabilir ve maskesini çıkarabilir*. Güzel yüzünü göreyim." Sanki bir haine boyun eğecekmişim gibi benimle alay ediyor.

"Hayır, Daegan, yapma!" Alessia yalvarıyor.

"Kapa şu lanet çeneni!" Ona yine bir şey yapıyor çünkü acıdan feryat ediyor ve ben sabrımı kaybediyorum.

"Hâlâ senden daha iyi görünüyorum, Gabe." Ben de karşılık verdim. "Sen olduğunu bilmeliydim, ama o zaman bir pislige Grim'i alt edebilecek kapasiteye sahip olduğu için çok fazla kredi vermiş olurdum."

"Beni istediğiniz kadar yargılayın. Finansmana yardım etmek için yapmam gerekeni yaptığım için asla özür dilemeyeceğim-"

"Bana acıklı hikâyelerini anlatma." Alay ettim, sözünü bitirmesine izin vermedim. Beni öldürmeye çalışmasının sebebi umurumda bile değil. Suçlularla çalışıp Grim ve Ari'yi neredeyse öldürttüğü için. Dünyada bunun için geçerli olabilecek hiçbir mazeret yok. "Barmen olarak kalmalıydın. Donanmadan atılmana şaşmamalı. Boktan bir nişancılığın var; bu lanet bir kağıt kesiği." Beni iyi vurdu ama büyük organları ıskaladı. Deliği üzerime düşen bir mutfak havlusuyla kapattım. Uzun süre dayanmaz ya da kanamayı durdurmaz ama bana biraz zaman kazandırır.

"Seni öldürdükten sonra onu da yanımda götüreceğim."

"Hayır!" Alessia ona tekrar bağırır. "Herkesin ona neden Yaratık dediğini unuttun mu?" Alessia acı içinde tıslıyor ve ben de tezgâhın arkasında ona ne yaptığını merak ediyorum ama onu kurtaracaksam beklemem gerekiyor. Bu fırsatı değerlendirmeli ve onu istediğim yere götürmek için her şeyi ayarlamalıyım.

"Ona böyle diyorlar çünkü dokuz canı var ve ölmeyi sevmiyor, ama bu geceden sonra şansının tükeneceğinden emin olacağım. Sen de benimle geleceksin. Smiley, dedektifin ve Amiral'in kızı olduğun için bana bir kova para sözü verdi."

"Onunla hiçbir yere gitmiyorsun," diye söz veriyorum ona, Alessia'nın yere düşürdüğü Glock'u alırken. Elimde tutuyorum ve fişek yatağını kontrol ediyorum. Sadece bir mermi var. Güzel. İş halletmek için ihtiyacım olan tek şey bu. Cep telefonumu çıkarıp Graves'e acil durum kodumuzu hızlıca mesaj atıyorum, böylece o da eğlenceye katılabilir ve aynı zamanda polisi davet edebilir.

"Senden hep hoşlanmadım. Ve şimdi seni konuşturan tek şeyi elinden alacağım. Seks arkadaşına elveda de, Yaratık. Gittiği yerde onu bir daha asla göremeyeceksin. Sonra geri gelip seni öldürebilirim." Alessia kollarındayken hareket etmeye başladı. Alessia'nın onun tutuşuna karşı koyduğunu duyabiliyorum ve tezgâha yaslanmış, kâğıt havlunun ıslanışını izlerken ağır ağır nefes alıyorum. Onu çekip çıkarıyorum ve temiz bir kâğıt havluyu tekrar içine sokmadan önce acıdan dişlerimi gıcırdatarak irkiliyorum.

"Bırakın beni! Bırak beni, Gabe, lütfen-" Yüksek bir şaplak sesi duyuldu ve Alessia'nın mücadele sesleri kesildi.

Orospu çocuğu.

Kapıyı açtığını duyuyorum ve bekliyorum. Her şeyi duymazdan geliyorum ve kafamda Paint It Black çalıyor. Gözlerimi kapatırken melodiyi mırıldanıyorum.

Glock'u elimde tutarak yukarı doğru sıçırıyorum ve önümdeki manzarayı kavramak için sadece bir saniyem var, yoksa onu kaybedeceğim. Kollarında gevşemiş, alnına kan damlıyor, sanki onu yakalarsam öleceğini biliyormuş gibi kaotik bir şekilde kapıdan dışarı taşıyor. Onun gevşek bedenini canlı kalkan olarak kullandığını fark ettiğimde akıl sağlığım bozuluyor.

Korkak.

Uçurmak istediğim başını kapatıyor ve beni onunla birlikte hareket ederken onu vurmaya zorluyor. Iskalamadığımdan ve onun yerine hayatımın aşkını vurmadığımdan emin olmalıyım. Bunu hedeflerle birçok kez yaptım. Hareket ediyorlar, koşuyorlar ya da akıl almaz pozisyonlardalar ve yine de kafalarından vuruyorum. Bu sefer, onu başka bir yerinden vurmak zorundayım.

Silahı kaldırıyorum ve Gabe'in gözleri açılıyor. Alessia'yı yüzünü daha fazla kapatması için hareket ettirdi ve ben de bir saniye bile tereddüt etmedim. Çoktan kapıdan çıkıp yağmura karıştı ve bana tek bir şans verdi. Kabul ediyorum.

Ateş ediyorum, mermi kaval kemiğini deliyor, onu kızı düşürmeye zorluyor ve acı içinde bağıyor. Eti kesilip açılıyor, her yere kırmızı saçılıyor ve ben memnuniyetle mırıldanıyorum. En sevdiğim renk. Alessia'nın cesediyle birlikte silahını da düşürdü.

Ona doğru hızla ilerliyorum ve gözleri şişiyor çünkü boku yediğini anlıyor. Ama piç kurusu kim bilir nereden enerji alıyor ve Alessia'dan hızla uzaklaşıp dışarıya doğru topallıyor. Alessia kıpırdanırken onu yakalamayı başarıyorum ama uyanmıyor. Onu evimin içine çekiyorum ve bir araba kapısının çarptığını ve ardından lastiklerin gıcırdadığını duyuyorum.

Gabe bir kaçış arabasına atladı ve ben kapıyı kapatırken nefesimin altındaki tüm küfürleri savuruyorum. Kapıyı kilitliyorum ve duvara yaslanıp yanağını okşarken onu göğsüme doğru çekiyorum. Nabzını kontrol ediyorum ve yavaşça geri atıyor. Hâlâ hayatta. Gabe onu bayıltmış. Lanet piç kaçtı.

Uzaktan siren sesleri duyuluyor ve telefonum çalmaya devam ediyor ama Alessia'yı uyandırmaya çalışırken dikkatim o kadar dağınık ki ne fark edebiliyorum ne de cevap verebiliyorum. Uyanacak ve uyandığında tekrar düzgün düşünebileceğim. Şu anda kırmızı görüyorum ve tek yapmak istediğim Gabe'i ölene kadar avlamak. Çünkü bu Smiley denen kişi her kimse durmayacak. Gabe beni öldürebileceğini ve Alessia'yı da yanında götürebileceğini düşündü ve şimdi hâlâ hayatta olduğuna göre, tutuklanana ve bu insan tacirleri alaşağı edilene kadar sürekli bir tehdit olacak.

Ama yanlış adama kazık attilar çünkü Graves çok güçlü. İnsan kaçakçılığı halkalarından sorumlu olanları bulacak ve hepsini yerle bir edecek. Hiç şüphem yok.

Üşüdüğümü hissedebiliyorum, kollarımda Alessia ile oturuyorum ve tek gördüğüm annem. Sessizim ve uykumun geldiğini hissediyorum. Kağıt havlu tekrar ıslanıyor ve kendi isteğiyle yaramdan çıkıp yere düşüyor. Kan benden bir şelale gibi dökülmeye başlıyor. Vücudumdan aşağı akmasını izliyorum. Bayılmak üzereyim. Çok kan kaybediyorum, tıpkı Irak'ta sırtımdan bıçaklandığım o günkü gibi.

Artık her şey mantıklı geliyor. Gabe eskiden donanmadaydı ve pek çok şeye erişimi vardı. Atış poligonunda ona mesaj atıp suçu benim üzerime atmaya çalışan oydu. Her şeyin arkasında benim olduğuma dair dedikoduları başlatan oydu. Ari'nin evindeki güvenlik sisteminin kurulmasına yardım eden oydu. Kan yanımdan akmaya devam ediyor.

Hay sikeyim. Her şeyi yanlış mı anladım? Bu orospu çocuğu önemli bir organı mı vurdu?

Bu sahne çok tanıdık ve önümüzdeki birkaç dakika içinde hastaneye gitmezsem ne olacağını biliyorum. Öleceğim ama en azından bunu kollarımda küçük sevgilimle yapacağım.

Alessia'ya baktım. Alnından akan kan pıhtılaşmış ve kurumuş. İçinde bulunduğumuz durum hiç de kolay olmamasına rağmen o kadar cennet gibi ve huzurlu görünüyor ki. Kalp atışlarım yavaşlarken, bir zamanlar vücudumu dolduran adrenalin azalırken ve Gabe'in kurşun yarasının ardından yan tarafımda kan donduran bir acı hissederken onun uykulu dudaklarını öpüyorum.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken dudaklarımı daha yumuşak bir şekilde onunkilere bastırıyorum.

"Seni seviyorum, Alessia. Hiçbir şeyi seni sevdiğim kadar önemsemedim ve sevmedim. Sert düştüğüm için üzgün değilim ama sınırlarını ihlal ettiğim için üzgünüm. Aşk böyle bir şey değil mi Valentine? Çıldıрма noktasına gelmediysen aşk mıdır? Uğruna ölmeye hazır değilsen aşk bu mudur?" Fısıldıyorum, sesim düşük kan basıncıyla soluyor. Yanaklarını okşuyorum, parmak eklemim yanağına değiyor ve artık bedenimin kontrolü bende değil. Alessia başını kucağıma yaslarırken ellerim yanıma düşüyor. Siren sesleri yükseliyor ve ben yapamadığımda onunla ilgilenebilecekleri için minnettarım.

Karanlık, sessiz ve yalnız. Annemin oturma odamızda piyano çaldığı, bana en sevdiği melodilerden birini çalmayı öğrettiği bir anı geri geliyor ve karanlığın içine düşüyorum.

Alessia bana cevap vermiyor. Hâlâ bilinci yerinde değil ve siyah gölgeler görüşümü engelliyor. Onu ne kadar sevdiğimi son bir kez daha bilmesini istiyordum... bunu doğru şekilde yapmamış olsam bile. Kollarım yana düşüyor ve yüzümde küçük bir gülümsemeyle son bir cümle fısıldarken başımı arkaya yatırıyorum.

"Eğer rol yapma oyunumuz aynı şekilde sonuçlansaydı, yine yapardım küçük sevgilim," diye sırtıyorum gözlerimi son kez kapatırken.

Uyandığımda ilk gördüğüm kişi annem oluyor. Dağınık sarı saçları ve çenesine kadar uzanan battaniyesiyle kanepede uyuyor. Başı rahatsız görüldüğü bir pozisyonda eğik ve kalkıp onu hareket ettirmek istiyorum ama bunun o kadar kolay bir iş olmadığını fark ediyorum. Hareket etmeye çalışıyorum ama kaslarım jöle gibi.

Ne zamandır uyuyorum?

İnliyorum, sert ve sabit bir şekilde göz kırpiyorum. Bir ambulansın siren sesleri dikkatimi çekerken başımı çeviriyorum. Odanın köşesinde kırmızı ve mavi ışıklar hızla yanıp sönüyor. Gece geç bir saat. Pencereden anlayabiliyorum. Perdeler bir kalkan gibi pencerenin üzerinde ama panjurlar açık. Uzaktaki soluk şehir ışıkları küçük küreler gibi. Lenslerime ihtiyacım var, iyi göremiyorum.

Bipleyen monitörüm düzenli olarak atıyor ve beni buraya neyin getirdiğini hatırlamaya çalışıyorum. Beni buraya neyin getirdiğine odaklanmaya çalışırken başımı arkaya yaslıyorum. Tavandaki kapalı hastane ışıklarına bakıyorum. Hemşireler ve doktorlar önümde bir ileri bir geri koşturuyor. Soluma dönüyorum ve kalın bir sızı sırtıma vuruyor.

Lanet olsun.

O zaman her şeyi tetikler.

Daegan beni zorla evine götürdü. Beni başka bir unutuşun içine soktu. Eşyalarımın dolu o odayı bulmak. Bana takıntılı olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Ve sonra Gabe onu vurdu ve beni kaçırmaya çalışırken beni rehin aldı.

Bana sarılırken söylediği her şeyi duyuyordum ama gözlerimi kırpmıyor ya da açamıyordum. Kafam karışmış olsa da sadece ona sarılmak istediğimde cevap veremiyordum.

Bu bir rüya mıydı? Tüm bunlar korkunç bir kabus muydu? O iyi mi?

O...

Öldü mü?

Yutkunuyorum; boğazım kurudu ve kalkmak istiyorum. Cevaplara ihtiyacım var. Ve onlara hemen şimdi ihtiyacım var.

Odanın kapısı kayarak açılıyor ve minyon bir hemşire içeri giriyor. Uzun siyah saçları, kalp şeklinde güzel bir yüzü ve her şeyin yolunda olduğunu hissettiren bir gülümsemesi var.

İsim etiketine baktım.

Ari Rider

"Bayan Valentin, nasıl hissediyorsunuz?" Sempatî ile cıvıldıyor. Elimi birkaç saniye tuttuktan sonra, notları girmek için doğruca köşedeki dizüstü bilgisayara gidiyor. Serum torbası yanında boş duruyor. Bileğimdeki damarda bir port var ama ona bağlı değilim.

"Ben iyiyim. Düşünüyorum da. Ben neden buradayım? Daegan nerede?" İlerken soruyorum. Yatakta doğruldum ve umutsuzca ona bakarak cevap aradım.

Bana endişeyle bakıyor ve klavyeye basıyor.

"Deniz üssü acil servistesiniz. Sana sıvı verdik. Bayılmışsınız ve başınızdan travma geçirmişsiniz. Neyse ki çok ciddi bir şey değildi ama birkaç saat baygın kalmanıza yetti. İyileşeceksiniz Bayan Valentin." Elimi sıktı.

"Peki ya Daegan?"

"Kim?" Kaşlarını kaldırıyor ve açık kahverengi gözleri kesin bir merakla parlıyor.

"Daegan Hannibal," diye tekrarlıyorum.

"Ah, o mu?" Ari kaşlarını çatıyor ve yatağa oturuyor. Sanki bana hayatımın en kötü haberini verecekmiş gibi tekrar elimi tutuyor. Hastane yatağının parmaklıklarına tutunuyor ve derin bir nefes alıyor.

"Lütfen söyleme," diye yalvarıyorum. "O-"

"*Mija...* Uyanmışsın!" Annem Ari'nin sözünü keserek haykırıyor. Gözlerim açılıyor ve yatağın içinde büzülüyorum. "*İyileşeceksin, mija.* Yarın sabaha kadar taburcu bile olacaksın. Artık Gabe olduğunu bildiğimize göre, bu pislikleri yakalayıp hapse atmaya çok daha yakınız." Beni kucakladı. Soğuk kolları beni sımsıkı tutuyor, ben de ona olabildiğince sıkı sarılıyorum, ki bu çok fazla bir şey değil çünkü kaslarım zayıf bir şekilde titriyor.

"Yani onu yakalayamadınız mı?!" Kuru ses tonuma sinmiş panikle sertçe nefes alıyorum.

"Hayır, üzgünüm, *mija*. O kaçtı. Ama onu yakalayacağımıza eminim. Yaptığımız araştırmaya göre Gabe yaralanmış ve bir hastanede tedavi görmesi gerekecek. Onu bulacağız, söz veriyorum."

"Peki ya Daegan?"

"Üzgünüm, Alessia. Başaramayabilir." Annem omzumu tutup sıkarak benimle aynı duyguları paylaşıyor.

"Anne, bana bunu söyleme, lütfen bana bunu söyleme!" Kalbim paramparça olurken ve bir sefalet birikintisine dönüşürken bağıriyorum. Görüşümün bulanıklaştığını, sıcaklığın sızdığını hissedebiliyorum. Dudaklarıma kadar iniyor ve ben onu siliyorum.

Ari hızla ayağa kalkıp bir kutu mendil alıyor ve kendi bulanık görüşüyle bana uzatıyor.

"Ameliyata alındı. Sağlık görevlilerine göre, arkadaşı Graves onu nabızsız ve ölü bulmuş, ancak üzerinde yoğun bir şekilde çalışmış ve kalbinin yeniden atmasını sağlamış. Durumu kritik. Şu anda durum belirsiz, ama bir güncelleme ile geri geleceğim. Eğer size bilgi vermek için ameliyathanenin kapısına kendim vurmam gerekiyorsa, bunu yaparım." Ari devreye giriyor.

Şiddetle başımı salladım, elini sıktım.

"Kocamla çoktan konuştum. Sana 60 günlük izin vermek için evrak işlerini hallediyor. Biraz dinlen. Yakında hastaneden taburcu olacaksın ve-"

"Daegan olmadan hiçbir yere gitmiyorum." Annemin sözünü kesiyorum, gözyaşlarımı daha fazla kırıştırıyorum. Göğsüm çaresizlikle sıkışıyor.

Başarmak zorunda.

"Bunu yapsa iyi olur, böylece ona bağırabilirim. Ve ona deli olduğunu söyleyeyim! Tüm yalanları ve aldatmacaları için ona kızgın olduğumu söyleyebileyim." Ari'ye ve anneme sanki başıma gelen her şeyin sorumlusu onlarmış gibi bağıriyorum. Ari'nin neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yok ama umarım içimden taştan öfkeyi yatıştırmak için beni sakinleştirmez.

Annem sessizleşiyor ve Ari beni can kulağıyla dinliyor. Annem ayağa kalkıyor ve başımın arkasını okşuyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve derin bir nefes çekiyorum. "Ona onu sevdiğimi söylemem gerekiyor. Buraya nasıl geldiğimizin kusurlarına rağmen onu seviyorum. Yolculuğumuzun garip tümseklerle dolu olması umurumda değil. Onu seviyorum."

ERTESİ GÜN. Daegan'ın ameliyatı beklenenden daha uzun sürüyor. Ari beni bilgilendirmede ve ben çıldırmak üzereyim. Bu hastaneden onsuz ayrılmayı reddediyorum. Annem duş almak için evden çıktı ve birazdan beni evine götürmek için dönecek. Beni yalnız bırakmak istemiyor.

Biri kapıyı çaldığında Jack Skellington battaniyemi katlıyordum. Soluma döndüm ve Kane'i gördüm.

Gülümsüyorum ve boğazımda kalın bir taş oluşuyor. Daegan'ın takımdaki en yakın arkadaşını gördüğümde gözlerim dolmaya başlıyor. Kendine özgü siyah deri ceketini ve beresini giymiş. Koyu mavi kot pantolon giyiyor ve koyu renk saçları vatansever beresinin köşesinde dalgalanıyor. Kapıyı hızla açıyor ve ben de kollarına atılıyorum. Beni sıcak, dostça bir kucaklamayla karşılamakta tereddüt etmiyor. Bana sıkıca, masumca sarılıyor.

"Alessia... nasılsın?" Başımın tepesine doğru mırıldanıyor. Birbirimize sarıldıkça ileri geri sallanıyoruz. Yarama iyice bakabilmek için beni öne doğru çekiyor. Alnımdaki beyaz bandajı görünce başını sallıyor.

"Ben iyiyim! Beni boş ver! Daegan için endişeleniyorum!" Göğsüne doğru burnumu çekiyorum. Kane her zaman iyi hissettirir, iyi kokar, iyi görünür. O her zaman sadece... iyi, mümkün olan en dostane şekilde.

"Yaratık hâlâ ameliyatta, ha? Grim herkesi hastaneye çağırdı. Karısı burada çalışıyor ve hemen onu arayıp bilgi verdi. Hepimiz buradayız ama seni görmem gerekiyordu." Kane beni bırakmadan önce bir kez daha sıkıca sarılıyor.

"Evet. Hiçbir şey duymadım. Beni taburcu ediyorlar. Yakında gideceğim ama gitmek istemiyorum. Eğer sorun olmazsa, sizinle lobide beklerim."

"Elbette, sorun yok. Her şeyin arkasında Gabe'in olduğuna inanamıyorum. Onu çoğunlukla severdim. Açıkçası onu çok iyi tanı mıyordum."

"Onu vuran Gabe'di. Güvenlik sistemine girip beni kaçırmaya ve bu sırada onu öldürmeye çalıştı."

"Pislik herif! Hâlâ dışarıda olduğunu biliyorum ama onu yakalayacağımıza eminim.
Merak etme, Alessia."

"Affedersiniz." Biri boğazını temizliyor. Daha yaşlı ve kadınsı bir ses kucaklaşmamızı böldü ve Kane ile ben yavaşça ayrıldık. "Merhaba, daha önce hiç tanışmadık ama sanırım kendimi tanıtmalıyım." İkimiz de kapıya dönüyoruz ve siyah yüksek topuklu ayakkabıları, parlak kırmızı ruju ve parlak yeşil gözleriyle uzun boylu bir kadın sanki bir görevdeymiş gibi içeri giriyor.

Gözyaşlarımı siliyorum ve Kane bana yer açarak kollarımın düşmesine izin veriyor.

Kadın önümüzde yürüyor ve hayati göstergeler monitörünün yanında duruyor.

Mükemmel bakımlı elini sıkmam için önüme koyuyor. Elini tutuyorum ve kaşlarımı çatıyorum, bu garip davetsiz misafir karşısında şaşkınım. Beni nereden tanıyor?

"Ben Stella Hannibal. Ve sen de Alessia'sın, değil mi? Kocamın kız arkadaşı?"

KALBİM YERİNDEN ÇIKACAK GIBİ OLUYOR. Utanç damarlarımı besliyor ve yanaklarım rahatsız edici bir sıcaklıkla kızarıyor.

"*Ben lobide olacağım.* Bir şeye ihtiyacınız olursa bana mesaj atın." Kane sakalını taradı ve dışarı çıktı. Sürgülü kapıyı arkasından kapatıyor ve ben onu durdurmak için ağzımı açıyorum.

"Beni burada onunla bırakma!" Kelimeleri ağzıma alırken onu azarlıyorum, sesimi sessiz tutuyorum ve daralan ciğerlerime sıkıştırıyorum.

"Özür dilerim!" Ağzıyla bana karşılık veriyor, omuz silkerek başını öne eğiyor ve ben de ellerimi kalçalarımaya koyarak burun deliklerimi genişletiyorum.

Konuşacağız.

Ona ihtiyacım olduğunda yine çekip gidiyor. İlk seferinde Daegan beni omuzlarına atmıştı. İhanet iki kere!

"Dinle, bunu hızlıca yapacağım." Ayağımın üzerinde yavaşça dönüyorum, pazılarımı dikkatle ovuyorum.

Sanki onu dinlememi istermiş gibi sandalyeyi işaret ediyor. Kendimi kötü hissetmediğimi söyleyemem çünkü hissediyorum. Teknik olarak evliler, ama Daegan'ın söylediği doğruysa, ayrılmışlar ve son mahkeme tarihlerine kadar çıkmalarına izin var. Aldatmıyor. Hiç aldatmadı.

"Dinle, evli olduğumu bilmiyordum."

"Detayları anlatma tatlım. Gerçekten umurumda değil. Onu aldattım ve iş arkadaşlarımdan biri için terk ettim. İki hafta sonra boşanmak için son duruşmamıza çıkacağız. Bunca zamandır diğer adamla birlikteydim ve onun umurunda değil. Daegan hayatına devam etti. Ona ihtiyacı olduğu şekilde yardım edemediğim için bunu yaptığına memnunum ve bunun için tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Oh, Tanrıya şükür. Benimle dövüşmek için burada değil. "I-uh. Tamam..."

"Sürekli görevler ve sürekli konuşlanmalarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Yalnızdım ve dürüst olmak gerekirse ona iyi bir eş olamadım. Sadece birkaç ay birlikte olduk ve sonra evlendik. Ben iyi bir eş değilim.

Ona ihanet etme kararımı haklı çıkarmak ya da geçmişte işkence gördükten sonra onu gördüğümde ona korkunç şeyler söylemek."

Yani Daegan doğruyu söylüyordu.

"Neden buradasın?" Dudaklarımı ısırarak soruyorum.

"Sadece sana bir şey sormak istiyorum." Çenesini öne doğru uzatarak ve uzun kirpiklerini kendinden emin bir şekilde kırıştırarak söylüyor.

Dudaklarını ısırıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. Üzerinde bembeyaz bir tulum, boynunda pahalı mücevherler ve iki oda öteden kokusu gelen bir parfüm var.

Başımı kibarca sallıyorum. "Her neyse, seninle Daegan hakkında konuşurken kendimi rahat hissetmiyorum. Özellikle de o uyanık değilken ve-

"Senden onu terk etmeni istiyorum." Kalbim sıkışıyor.

"Ne?" Nefes alıyorum.

"Onu terk ettiğim için pişmanım. Ölebilir ve bu bana belki de bu askeri yaşam tarzına katlanabileceğimi fark ettiriyor... ya da belki onu ekiplerden ayrılmaya ve sivil olmaya ikna edebilirim. Eski erkek arkadaşım beni terk etti. Tekrar bekarım. Mahkeme tarihimiz yaklaşıyor ve birbirimizi terk ettiğimizden beri ilk kez mahkemeye itiraz etmek istiyorum."

Küçümseyici sözleri karşısında ağzım bir karış açık kalıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımdaki gerginliği zar zor atıyorum. "Hanımefendi. I..."

Ben kimim ki ona hayır diyeyim? Ben kimim ki ona siktirip gitmesini söyleyeyim? Bunu yapamam. Birinin karısına kocasından vazgeçmesini söyleyen o kadın olmayacağım.

Bir zamanlar kibar olan gülümsemesi ölümcül bir iğrenme yüz ifadesine dönüştü. Bana karşı olan gerçek hislerini açığa çıkarıyor. "Sadece bir düşün. Uyandığında burada olacağım çünkü uyanacağından hiç şüphem yok. Onunla ilgileneceğim. Gitmenizi öneririm Bayan Valentin."

Omzunu omzuma dayayarak yanımdan geçip gidiyor ve ben de onun bu kaba hareketini anlayışla karşılıyorum. Orada öylece duruyorum, ona ve kendime karşı mahcubum.

Pencereden dışarı bakıyorum, odamın karşısından trafiğin akışını ve insanların diğer hastane binalarından birine girip çıkışını izliyorum.

Ben ne yapacağım?

"Bayan Valentin! Başaracak! Hâlâ uyuyor ama yaşıyor. Ameliyatı atlattı." Arkamı döndüğümde parlak bir Ari görüyorum. Bütün gece uyumamış gibi görünüyordu. Alnında ter, yanakları kızarmış.

maraton koşuyor, pembe haç kolyesi arkamdaki güneş ışınlarına karşı parlıyor ve hala ameliyat kepi takıyor.

Kendime sarılırken gözyaşlarına boğuluyorum. Beni böyle görmesini umursamadan hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Bir rahatlama dalgası bana sertçe çarpıyor, onun iyi olduğunu biliyorum. O yaşıyor. O iyi olacak. Ari bana doğru koşuyor ve vücudunu benimkine çarpıyor. Bana sıkıca sarılıyor, sırtımı daireler çizerek ovuyor.

"Bay Hannibal erkek arkadaşınız mı?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemem. Ne olduğumuzu bilmiyorum. Hiç gerçekten bilmedim.

"Bir şey söylemene gerek yok. Ben de bir SEAL ile evliyim. Danny Rider benim kocam ve onun takım lideri. Yakında işine geri dönecek ve Hannibal'ın sorumlu olduğu adamlardan biri olduğunu biliyorum."

Gitmesine izin verdim. Gözyaşlarım şişmiş yanaklarımdan aşağı dökülmeye devam ederken gülümsüyorum. İleri geri sallamaya başlamak üzere olduğum beyaz bayrak beni rahatsız ediyor. Doğru şeyi yapmalıyım. Yapmalıyım.

"Ari, kağıt kalemin var mı?"

Kaşlarını birbirine sıkıştırıyor.

"Not defterim ve kalemim var." Tek kaşını kaldırıyor, önlüğünün cebinden küçük pembe bir not defteri çıkarıyor ve Donanma Hastanesi markalı kalemiyle birlikte bana uzatıyor.

Titreyen ellerimle kâğıdı ve kalemi alıyorum. "Mükemmel."

Dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissediyorum. Bu dudakları tanıyorum. Onlara ilk dokunduğumdan beri lanet olası kırık ruhuma kazındılar. Her kıvrımını ve etlerimiz çarpıştığında nasıl hareket ettiğini biliyorum. Bu dudakları çok iyi tanıyorum. Bastırışlarını, hareketlerini ve şekillerini. Alt dudağının üst dudağından biraz daha dolgun olduğunu biliyorum. Ve tadını. Çok tanıdık ve her zaman isteyerek onun içinde kaybolacağım.

Ama hareket edemiyorum. Onu öpemiyorum. Konuşamıyorum. Ona devam etmesini söyleyemiyorum.

Alessia, lütfen beni öpmeye devam et.

Çünkü onun bana isteyerek dokunuşunda boğulmak istiyorum.

Kan hücum ediyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve hareketsiz.

Felç oldum. Rüya mı görüyorum?

Sonra, bu hak edilmemiş nimet geldiği gibi hızla yok oldu. Neden hareket edemiyorum?!

Hayal kırıklığına uğramış ve çaresiz, tekrar siyah gölgelerin içinde kayboluyorum. Karanlık beni bütünüyle yutuyor, ama işkence gördüğüm zaman, ölen annem, Dario, kan ve kanla ilgili kabuslar görmek yerine. Alessia'yı hayal ediyorum.

Hacimli göğüsleri, tanrıça vücudu, bir melek, bir hediye, benim küçük sevgilim. Onu ve beni çatıdaki yerimde hayal ediyorum. Gece gökyüzünde parıldayan yıldızları izlerken, C17'lerde ve askeri uçaklarda dilek tutarken.

KASLARIM, sesim ve zihnim canlanıyor. İçinde bulunduğum rüya yavaş yavaş çözülüyor ve ben inliyorum. Hastane battaniyelerinin yumuşak ama bir o kadar da sert kumaşını altımda hissediyorum. Çağrı cihazları çalışıyor, hemşireler diğer hastalar hakkında konuşuyor ve birlikte çalıştığım pisliklerin tanıdık sesleri geliyor.

"Hey, Yaratık yaşıyor!" Kane kutluyor. Bir ayağıyla duvara yaslanıyor. Siyah botu duvarı itiyor ve onun yerine yanımdaki sandalyeye oturuyor.

"Lanet olsun, Yaratık. Sen hiç ölmez misin?" Grim ayağa kalkıyor, kollarını kavuşturuyor ve odanın bir tarafında bir aşağı bir yukarı yürüyor, sanki kod vermediğimden emin olmak istermiş gibi hayati göstergelerimi kontrol ediyor. "Babalık iznim bitti ve ben şimdiden uzatmak istiyorum. Neye yetişmeye çalışıyorum ben? Kimi kızdırdın sen?" Diye soruyor ve ben inliyorum. Kendimi yeniden konumlandırıyorum ve acı içinde tıslıyorum.

Lanet olsun, bu acıtıyor.

"Annen." Ben karşılık verince Grim volta atmayı bıraktı. Bana "Gerçekten mi?" der gibi bir ifade verdi ve başını salladı.

"Hayatını kurtardığım için bana teşekkür edecek misin?"

Eğlenen, kayıtsız Graves'e dönüyorum. Üvey kardeşim sandalyede oturuyor, benimle göz teması kurma zahmetine girmiyor ve ben de umursamıyorum. İkimiz de böyleyiz.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Siktir et bu acıyı." İnliyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Bok gibi görünüyorsun." Graves işaret ediyor.

"Siktir git." Ben de karşılık verdim. Dakikalar gibi gelen bir sürenin ardından nihayet gözlerimi açıyorum, oysa sadece saniyeler geçmiş.

"Hayır, teşekkür ederim. Teklifiniz için minnettarım ama bir hanımım var. Aslında birkaç tane." Graves kibarca kitabının bir sayfasını çeviriyor. "Ama sikilmekten bahsetmişken, cehennemdesin dostum. Eski sevgilin burada."

Midem kıvrılıyor ve midemin çukurunda öfke mayalanmaya başlıyor. "Stella'yı görmek istemiyorum. Valentine nasıl?" diye soruyorum.

"*La hija del patron?*" Lopez bir kahkaha attı. Dişlerinin arasında bir kürdan dönüyor ve benimle gurur duyuyormuş gibi kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "*Cesurca*, amigo. *Çok cesurca*. İşte bu yüzden takımdaki favorim sensin. Ben bile sınırlarımı biliyorum ama *Ravenmores'un kızı?*" Lopez yüksek sesle ıslık çalmaya başlıyor, beni teşvik ediyor. O bana tezahürat yapmaya devam ederken ben de uzandığım yastığı kapıp ona doğru fırlatıyorum. Yüzüne çarpmadan önce tam

zamanında yakalıyor ve kıkırdıyor.

"Üvey kız, sikik. Yüzündeki o gülümsemeyi sil, Teksas, ben kesmeden önce." Tehdit ediyorum. Lopez ellerini kaldırıp teslim oluyor ve ben tekrar gözlerimi kapatıyorum.

"Hannibal! Uyanmışsın! Bir şeye ihtiyacın var mı? Ağrın var mı?" Bir hemşire içeri girdi ve onu tanıdım. Kısa boylu, açık kahverengi gözlü, uzun siyah saçlı. Grim'in karısı. Sanki birbirlerini tanımıyorlarmış gibi Grim'in yanından geçip yanıma geliyor ve monitörümü kontrol ediyor.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim. Yine de buradan çıkmayı gerçekten çok istiyorum." Tüm vücudum sertleşirken kabul ediyorum. Vurulduğum yerde bir bıçaklanma hissi titreşiyor ve irkiliyorum.

"Harika... önümüzdeki birkaç gün hastanede kalacaksınız. Doğru yolda olduğundan emin olmalıyız ve sonra seni eve gönderebiliriz." Gülümsüyor ve Grim takıntılıymış gibi onu izliyor. Ben de kızıma aynı şekilde bakıyorum. "Birazdan daha fazla ağrı kesici ilaç vermek için geri geleceğim. Diğer hastalarımı kontrol etmem gerek ama uyandığına çok sevindim."

Başımı sallıyorum, elimi kaldırıyorum ve selam vererek teşekkür ediyorum. Masumca sırtıyor, memnun ve kapıya doğru ilerliyor. Grim onu takip ediyor ve tam şeffaf sürgülü kapıların dışına çıktığında onu elinden yakalayıp bir öpücük için içeri çekiyor.

"Sanırım hastayım, Bayan Rider. Muayeneye ihtiyacım var, hem de hemen bebeğim." Bunu alçak bir ses tonuyla söylüyor ama yeterince alçak değil çünkü tüm oda onu duyuyor ve herkes Ari'yi nereye "götürdüğünün" umurunda olmadığını biliyor.

Hepimiz şişkin gözlerle arkamızı dönüp onlara yer açıyoruz. Onların sevgi gösterilerini görmek gerçekten umurumda değil.

Kızarır ve onu göğsünden iter.

"Lanet olsun, Grim, bunu bir daha yapmaya sakın cüret etme." Rooker babacan güneyli aksanıyla onu azarlar. Gözlerini devirir, başını sallar ve onlara sırtını döner.

Ari ona son bir veda öpücüğü verir ve uzaklaşır. Grim odaya geri döner ve sigarasını çıkarır. "Şimdi gidiyorum. Çocuklarıma yanına dönmem gerekiyor. Ari'nin annesindeler." Sigarayı cebine geri koydu. Sonra parmağıyla beni işaret etti. "Tamamen iyileş, Yaratık. Tüm ordudaki en iyi keskin nişancının ekibimde olmasına ihtiyacım var. Gabe'i ve hepimizin peşindeki diğer suçluları bulacağımıza eminim." Bana otoriter bir ses tonuyla emrediyor.

"Pekala bulunacaklar. Bundan hiç şüphem yok." Graves muzip bir gülümsemeyle karanlık bir şekilde fısıldıyor. Muhtemelen onları çoktan ele geçirmiştir ama bana bilgi verilmedi. Pek çok konuda bilgilendirilmedim ve küçük Valentine'ımın nerede olduğunu bilmem gerekiyor ve bunu hemen şimdi öğrenmem gerekiyor.

"Peki ya sen?" Grim ona sorar.

"Sadece duvardaki başka bir hayalet. Kim olduğum konusunda endişelenme." Graves ona hınzır bir sırıtışla söyler.

Grim şaşkın şaşkın bakıp dışarı çıkıyor, Rooker da onu takip ediyor ve birbirimizle kardeşçe tokalaşıyoruz. Tekrar yutkunuyorum, boğazım kuru ve vücudum ağrıyor. Lanet olsun, yaralanmaktan nefret ediyorum. Ölmek istiyorum, buna hiç şüphe yok. Şimdiye kadar iki kez Azrail'den kaçtım.

Kane bana içmem için açılmamış bir su verdi. Kocaman bir yudum alıyorum. "Biri bana Alessia'nın nerede olduğunu söyleyecek mi?"

"O gitti."

Eski sevgilim bana cevap verdiğinde hayal kırıklığına uğruyorum.

Lopez, Graves ve Kane birbirlerine bakarak, bunu tek başıma halledebilmem için dışarı çıkacaklarını işaret ediyorlar. O neden burada? Irak'tayken acil durum bağlantımı Graves olarak değiştirdiğimi sanıyordum. Değiştirdiğimi biliyorum.

"Ben dışarı çıkıp sana hastane yemeği yerine öğle yemeği alacağım." Graves defterini kapatıyor ama çıkmak yerine bana bir not uzatıyor. "Alessia tamamen iyileşti. Sadece kafasında bir çürük ve kesik var ama durumu iyi. Taburcu edildi ve Bayan Ravenmore'la birlikte. Bunu almanı istedi. Taburcu olduğunuzda okumanızın önemli olduğunu söyledi. Şimdi değil."

Katlanmış küçük bir kâğıt parçası alıp sıkıca tutuyorum. Bu sırada eski sevgilim acı dolu gözlerle bana bakıyor.

"NE İSTİYORSUN? Gittiğini nereden biliyorsun? Ona bir şey mi söyledin?" Soru üstüne soru soruyorum. "Neden onunla konuşuyorsun? Cevap istiyorsan benimle konuşmalısın."

"Daegan. Beni neredeyse bir yıldır görmedin. İzin ver seninle ilgileneyim."

"Stella. Neden buradasın? Sadede gelelim. Zaten cehennemdeyim ve kademe atlamama gerek yok."

"Daegan." Tıslıyor. "Ben... Ben buraya geldim çünkü bu senin ikinci kez yaralanışın. Seni özledim. Senin için endişeleniyorum."

"Neden şimdi?"

"Her zaman önemsedim."

"Bu yüzden mi beni aldattın ve iş arkadaşınla hayatına devam ettin? Bu yüzden mi eve döndüğümde yüzüm yüzünden bana canavar dedin?"

"Ben değiştim. Her şey değişti." Elimi tutuyor, sanki bana ve kendine bir şey kanıtlamaya çalışıyor.

Elimi yavaşça geri çekiyorum ve gülümsemesi bozuluyor.

"Benim için piyano çalmanı özledim. Buna geri dönebiliriz, biliyor musun?"

"Stella. Ben hayatıma devam ettim. *Sen de* hayatına devam *ettin*. Konuşmamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçti ve sen şimdi aramızın düzelip düzelmeyeceğini görmek istiyorsun. Neden? Boşanmamızın sonuçlanmasına günler kala?" Sabırla, bir şekilde bedenime hakim olarak söylüyorum.

Sakin ve derli topluyum, sesimi yükseltmeye zahmet etmiyorum. Buna değmez. Stella paradan geliyor. Onun sahip olduklarına kıyasla benim hiç yok. Erkek arkadaşı dünya çapında tanınmış bir inşaat şirketinin CEO'su. Ona istediği tasarımcı eşyalarını alamadığım zaman bana hep kızardı.

"Yaralarımı, işimi ve pek de etkileyici olmayan maaşımı yüzüme vurduğuna ve bu yüzden beni terk ettiğine inanıyorum. Bir liste yapmama gerek var mı?"

boşanmamızın tüm nedenlerini anlatmak için mi? Gerçek canavarın tasarımcı kıyafetleri içindeki sen olduğunu hatırlatmak için mi?"

"Daegan! Her şeyden önce yeniden bekârim. Bu bana düşünmek ve neleri değiştirmem gerektiğini anlamak için zaman verdi. Lütfen bize bir şans daha ver."

Onu yanağından öpüyorum ve o da bir umut ışığıyla gülümsüyor.

"Yeni, değişmiş kişiliğini al ve onu seven birini bul." Parlak yeşil gözleri karanlığa gömülür. Binaları yerle bir edebilecek bir yüz ifadesiyle sandalyesinden kalkıyor. Bir ileri bir geri adım atarken somurtuyor.

"Beni sevmiyorsun Stella. Ve bu sorun değil. Yalnızsın ve ben bu durumdayken buraya gelirsene beni zayıf düşüreceğini ve seni geri alacağımı mı sanıyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, parlak, pigmentli kırmızı dudaklarını bulaşana kadar birbirine sürüyor.

"Tamam. Hayır. Seni sevmiyorum. Haklısın. Ama hissettiklerini özledim."

"Stella." Hırladım. Neyi kastettiğini biliyorum, birlikte yaptığımız seksi.

Suratını astı ve sonra kıkırdadı, sonunda gerçek duygularını açığa vurdu. Gerçekten istediği şeyin bu olmadığını biliyordum. Birini bulmuş olabileceğimi öğrendikten sonra buraya geldi ve beni terk ettiği adam artık onu istemediği için bunu mahvetmek istedi. Stella her zaman durumları kendi lehine manipüle etmeyi sevmiştir. Ayrıldığımda, bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim.

"İyi, iyi, iyi. Ben gidiyorum. Birkaç gün içinde boşanmayı sonuçlandırmak için mahkemede görüşürüz." Sürgülü kapıya doğru yürüyor, ama eli kapıya ulaştığında arkasını dönüyor ve işte o zaman Dario'yu tekerlekli sandalyesinde, küçük kız kardeşimi, ağabeyimi ve Graves'i ellerinde yiyecek torbalarıyla beni beklerken buluyorum. Bana el sallıyorlar ve Stella arkasını dönüp bana bakarken Dario 'yikes' pozu veriyor.

"İşini riske attın. Birini işinin önüne koydun - benim için asla yapamayacağın bir şey."

Hastanede on iki gün kaldıktan sonra taburcu oldum. Vücudumda başka bir yara izi, başka bir hikaye, kolay kolay pes etmeyeceğimi hatırlatan bir şey. Bana neden bu kadar çok şans verdiğini sadece Tanrı bilir ama eğer hayatta bir şansım daha varsa, bunu tek bir kadınla geçirmek istiyorum ve eğer artık beni istemiyorsa... bunu kabul edeceğim. Ama asla başka birini sevmeyeceğim. Benim için o olduğunu söylediğinde ona yalan söylemiyordum. Sanırım işimle evli olmaya geri döndüm. Berbat ettim. Yaptığımı biliyorum, ama umarım beni affedebilir, kendi huzuru için, benim için değil.

Alessia'nın keşfettiği odadaki her şeyi yıkmak için eve gidiyorum. Beni istemiyor. Beni istememesi gerektiğini biliyorum ve bu yüzden bana bu mektubu yazdı. Graves beni eve götürürken elimde tutuyorum. Land Rover'ının yolcu koltuğundayım. Camlar açıldı ve sigaramı bitiriyordum.

"Doktor sigara içemeyeceğini söyledi."

Bir nefes daha çekiyorum, acı tadını içime çekiyorum ve ciğerlerime işliyor. Dumanı pencereden dışarı üflüyorum.

"Biliyorum."

Sonunda, müzikle yüzleşme zamanının geldiğine karar verdim. Onun isteklerine saygı gösterdim ve mektubu açmak için taburcu olana kadar bekledim. Buruşuk, buruşuk mektubu açtım ve okudum.

Daegan,

Sana yazıyorum çünkü yüz yüze veda edemiyorum.

Gözlerinin içine bakamıyorum çünkü kurtulmayı istemediğim bir kar fırtınası gibi içine batacağım. Sen benim dayanağımsın,

Daegan. Grinin içinden parlayan ışıksın,

Beni yok etmeye gelen tehlikeli bulutlar. Tüm yıl boyunca karanlığın üzerime çöktüğü o günlerde yanımda durdun ve iyi, güvende ve korunmuş olduğumdan emin olmak için her şeyin ötesine geçtin... her zaman. Bu yıl bana şu konularda çok şey öğrettin

kendim. Umarım karşılığında sana bir şeyler öğretmişimdir. Ahlaki değerlerimin pek çok çizgisini bulanıklaştıran bir şey yapmayı kabul etmiş olsak da, sana aşık olduğum için pişman değilim. Beni kollarına aldığında, Gabe seni vurduğunda bana söylediğin her şeyi duydum ve hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmek istiyorum. Bunu açıklamaya yetecek hiçbir minnettarlık sözcüğü yok. Bu mektubun asıl amacı sana şunu söylemek. Zaman

Bir hediye olabilir, iyileştirebilir ya da istemediğimiz bir yola girmemize neden olabilir. Ve şu anda, zamana ihtiyacım var. Senin zamana ihtiyacın var. Bu yüzden lütfen... iyi adam şeyini yap ve gitmeme izin ver. Ben kötü adam olayını yapacağım ve gideceğim.

~ Alessia

Mektubu tekrar katlayıp pantolonumun içine koydum.

Lanet olsun, Valentine.

Zaten bir kez vuruldum. İkinci kez vurulmama gerek yok.

MEZARLAR

Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Üvey kardeşimle ortak bir noktamız vardı. Stella ve annesi onu terk ettikten sonra, Daegan aşka inanmayı bıraktı. Karısı ona canavar dedikten ve onu aldattıktan sonra bir duvar ördü.

Kendimi bir süreliğine birine adadığım o konuma yaklaşacak kadar bile ciddi olduğumu sanmıyorum.

İşimi seviyorum. Parayı seviyorum. Arabalarımı seviyorum.

Malikanemi seviyorum. Seviyorum

seks.

Sevmiyorum.

Dylan Hannibal bu akşam yemeğe gelmemizi istedi.

Daegan yıllardır. Daegan, Dario'nun ordudan terhis edildikten sonra kalıcı bir tekerlekli sandalyeye mahkum olmasına neden olan yaralanmasından beri onu görmemişti. Düzeltiyorum, Dario'nun annesini görmedi. Benim annemi. Ailelerimiz hep birliktedir.

Annemi seviyorum ama onun hayatını yaşama biçimi ile benim hayatımı yaşama biçimim onun değerleri ve inancıyla hiçbir zaman örtüşmedi. Hayata bakışımız çok farklı. Daegan ve ben bu açıdan birbirimize benziyoruz. Anne ve babamızın kilisede yaşamalarına ve hayatlarını kiliseye adamalarına rağmen, dinimiz hakkında kendi görüşlerimiz var.

Daegan, Alessia onu terk ettiğinden beri konuşmak istemiyordu. Annesi o oturma odasında iken kendini öldürdükten sonra da uzun süre kimseyle konuşmak istemedi. Bize açılmasını sağlamak Dario ve benim yıllarımı aldı. Sonra lise yılları geldi ve birbirimizden ayrılamaz olduk. Daegan'ın ağabeyi, Dario, Daegan ve ben her zaman iyi şeyler yapardık. Hepimiz kollarımıza aynı baş melek dövmelemlerini yaptırarak.

Sonra Stella geldi. Ondan hiç hoşlanmadım ama bir süre için ona kendini iyi hissettirdi. Yapabildiği için onu manipüle etmekten ve kontrol etmekten hoşlandığını ortaya çıkardı. Asla onun karısı olmak istemedi. Onunla evlenmesi ani bir karardı.

Ailemiz onu severdi. Her pazar kiliseye gelirdi. Babası kova kova para bağışladı ve Daegan'ın babası onunla evlenmesi için onu zorladı.

Çünkü o Katolikti. Annem de onu severdi.

Dario onunla birlikte donanmaya katıldığından beri annem Daegan'a sırtını döndü. Bu Dylan'la aralarının açılmasına neden oldu. Daegan'ın Dario üzerinde kötü bir etkisi olduğunu düşünüyordu çünkü Dylan gibi bir Rahip olmak yerine savaşa gitmek istiyordu.

Dario yaralandığında, bu onun Daegan'a olan nefretini daha da körükledi.

Daegan, Alessia'nın mektubunu okuduğundan beri hiçbir şey söylemedi. Onu istiyor. Onu ve Gabe'i bulmaya çalışıyor. El Devine'in yeni bir yönetimi var ve sanki onun kapıdan içeri girmesini umuyormuş gibi her hafta sonu oraya gidiyor. Sanırım ona daha yakın hissetmesine yardımcı oluyor.

Depresyondaydı ve bir gece onu neredeyse ölecek kadar içerken yakaladım. Telefonlarıma cevap vermeyince onun için endişelendim. Kane ve Danny'ye onu görüp görmediklerini ya da ondan haber alıp almadıklarını sordum ama almamışlardı.

Evine girdim ve onu elinde bir silah ve boş bir şişe burbonla buldum. Yatağına yayılmıştı, tamamen giyinikti ve zorlukla nefes alıyordu.

Onu bulamıyor. Ve
bu onu öldürüyor.

Tıbbi yardım almasını sağladım, ayılttım, alkolü vücudundan temizledim ve ona daha fazla zaman tanıdım.

İşe geri döndü ve şansına SEAL İnfaz Timi henüz herhangi bir görev için çağırılmadı. Her şey için gönüllü oluyor, kendisine ihtiyaç duyulmadığında bile işe gidiyor ama Amiral onu geri çeviriyor.

Adam mahvoldu.

Görevlendirilecekse, kafasının rahat olması gerek. Bu şekilde çalışamaz.

Büyük bir masada oturuyoruz. Daegan'ın küçük kız kardeşi en uçta, babasının önünde oturuyor. Sırtını dik tutuyor, babasına duyduğu saygı onu mükemmel olmaya itmiş. Ellerini kucağındaki peçetenin üzerine koymuş. Açık kahverengi saçları mükemmel bir şekilde atkuyruğu yapılmış. Saçlarının böyle olmasını her zaman sevmiştir ve bu can sıkıcıdır.

Dylan oğlunu tekrar gördüğüne çok sevinmiş görünüyor. Bu gece tüm ailenin bir araya geleceğini duyunca biftek ve hamburger pişirmiş. Öte yandan annem Daegan'ı sormayı umursamıyor. Daegan'ı istemedi.

Yurtdışında yaralandığını ve burada, Amerika'da hastaneye kaldırıldığını önemsiyor... Dario'ya olanlar yüzünden ona kızıyor.

Beşinci kadeh şarabını içiyor ve konuşmadan duramıyor.

"Evet, oğlum. İyileştiğini gördüğüme sevindim." Dylan bifteğinden bir ısırık aldıktan sonra Daegan'a söylüyor. Gri saçları kısa ve jöleli. Beyaz bir kazak ve pantolon giyiyor.

Daegan başını sallıyor ve bifteğini bıçakla kesmeye devam ediyor. Annem acıyla alay ediyor ve ben de çenemi sıkıyorum.

"Daegan, Stella ne halt istedi?" Dario ona salatayı uzattıktan sonra sorar. Dario da Stella'dan hoşlanmıyor. Biz kardeşlerin hepsi sevmez. Ona olanları Daegan'a karşı kullanmıyor. Asla yapmadı ve yapmayacak. Ama ona bakan ve en başta orduya katılmasına içerleyen kişi annesiydi.

Daegan tabağı ondan alır ve sıtır. Omuz silkiyor ve sessizliğinin yeterli olacağını umuyor. Bu konuda konuşmak istemiyor.

Tüm oda sessizleşiyor ve ben her beş dakikada bir saatime bakıyorum çünkü bu yemeğin garipliği iştahımı kaçırıyor.

"Oh, hepimiz dua etmeyi unuttuk. Herkes ellerini birleştirsin." Annem boğazını temizliyor ve Dario ile Dylan'a doğru uzanıyor.

Sertleşiyorum ve Daegan'a bakıyorum. Gri gözleri kararıyor ve çiğnemeyi bırakıyor.

"Annem öldükten sonra dua etmeyi bıraktım."

Annemin yüzü kızarıyor. Hava yoğunlaşıyor. Kızgın ve çoğunlukla sarhoş olduğunu biliyorum. Dario sertleşiyor. Küçük kız kardeşi Daegan'ın elini tutuyor ve usulca sıkıyor. O sıkıyor, Daegan da onun elini sıkıyor. O zaman gidelim.

Annem parlak kırmızı dudaklarına en geniş şeytani gülümsemesini yerleştiriyor. "Bence dua etmeye devam etmelisin çünkü senin düşünce tarzın neredeyse en küçük oğlumun benden alınmasına neden oluyordu! Oğlum bir daha yürüyemeyecek. Ama sen? Siz yürüebilirsiniz! Hepinizi Tanrı'nın adamları olarak yetiştirdik. Ve şimdi bir hata yüzünden Tanrı'nın kadını olan karınızı boşamak mı istiyorsunuz? Onu o kız için boşamak istiyorsunuz, değil mi? Patronunuzun kızı için mi? O fahişe için mi?"

Daegan yumruğunu masaya vuruyor, çatal bıçak takımları ve tabaklar karmakarışık ve gürültülü bir şekilde çınıyor. Ayağa kalkıyor, sandalyeyi geri çekerken çenesi sıkılıyor ve sandalye gümbürtüyle duvara çarpıyor. Elleri yumruklara dönüşürken annem

şaşkın bir kahkaha patlatır. Kıkırdamaları azalırken ağzını peçeteyle siler. Gülümsemesi azalırken sandalyesine çöküyor.

"Kylie! Bu kadar yeter. Daegan benim oğlum." Bay Hannibal annemi azarlıyor, ben de sırtıyorum.

Ne güzel bir aile toplantısı.

Daegan orada durmuş, ağır ağır nefes alıyor, göğsü kontrolsüzce kabarıyor. Alessia onun için hassas bir konu. Burun delikleri şişiyor ve bir boğa gibi burnundan ağır bir nefes verip uzaklaşıyor. Yemek odasından çıkıyor ve kapıya doğru yürüyor. Dylan peçetesini bitmemiş tabağının üzerine atıyor ve Daegan'ın peşinden koşuyor.

"Senin derdin ne anne? Hayatına devam etmelisin. Ben hayattayım ve önemli olan da bu." Dario annesinin omzunu tutuyor ve başını sallıyor. Kadın kaşlarını çatıyor ve sessizleşiyor, kendi karmaşası içinde kaynıyor.

"Anne. Şarabı fazla kaçırma, olur mu?" Gülümsüyorum, tüm bu etkileşim beni eğlendiriyor. Bana bakıyor ama sonra hızla sandalyesinden kalkıp gidiyor. Bakışlarımı tutamayacak kadar utanıyor.

Takım elbisemin ceketini tekrar giydim, herkesin yanından geçtim ve kapıdan çıktım.

Daegan arabada beni bekliyor. Babası kalması için yalvarırken o tamamen siyah Challenger'ının içinde. Daegan hiçbir şey söylemiyor.

Yolcu kapısına bindim ve kapattım. Babamın Daegan'a bir şey verişini izliyorum. Ama gecenin karanlığından ne olduğunu anlayamıyorum. Onu eline alıyor ve cebine koyuyor.

"Seni seviyorum oğlum. İnanman için bunu kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum." Dylan arabanın kaputuna iki kez vuruyor ve uzaklaşıyor. Omuzları çöküyor ve mavi gözleri sürekli sulanıyor.

Daegan arabasını vitesse takar ve hızla mahalleden çıkar.

Onun için bir sigara yakıyorum ve o da içiyor. Hoparlörlerinden Coldplay çalarken sessizlik içinde sürmeye devam ediyor. Bir başka sessiz sürüş ve gelecek sessiz haftalara hazırlanıyorum.

Ama sonra müziğin sesini kısar. Dumanı üflüyor ve direksiyonu çeviriyor.

"Alessia beni terk etti. Tıpkı annemin yaptığı gibi."

Kız arkadaşşıma aldığım nişan yüzüğüne bakıyorum. Doğal bir pırlanta, oval kesim, kuyumcu ışıkları altında güzelce parlıyor.

Sırıtıyorum ve mağaza görevlisine geri verirken kalbim sızlıyor. Ne olduğu hakkında bir fikri varmış gibi bana acı dolu bir gülümseme veriyor. Eminim bu çok sık oluyordur.

Eve çiçeklerle ve cebimde duran alyans kutusuyla döndüğüm an aklıma geliyor.

Kız arkadaşşımanın ön kapısına doğru yürüyorum, oğlum gibi davrandığım küçük adamını görmek için sabırsızlanıyorum. Diğer elimde en sevdiği süper kahraman oyuncağını tutuyorum. Ben gitmeden önce Batman'i çok seviyordu, ben de gelmeden önce ona bunu almıştım. Parmak eklemim kapı çerçevesine değer değmez ileri doğru itiliyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Tuhaf.

Onu çağırarak üzereyim.

Olaylar değışti. Bir ay kadar daha eve dönmemem gerekiyordu, bu yüzden ona sürpriz yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm. Ayrılacağımı ona haber vermedim. Sadece Alessia'yı bırakıp Irak'a döneceğim ve ekibimle birlikte olacağım için buradayım.

Kız arkadaşşıım henüz ekipten kimseyi tanımıyor, bu yüzden beklenmedik görünüşüm kilitlendi ve gitmeye hazırıldı.

Evlenme teklif etmek için mükemmel bir an.

İşte o andı. Bu, genç bir çocukken bile düşündüğüm andı. Başka bir ruha, onu asla incitmeyeceğime dair söz verecektim. Ona asla ihanet etmeyeceğime. Asla bencil olmayacaktım.

Ona değer vereceğime ve onun ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koyacağıma söz verecektim. Bir yıl önce başka biriyle yapmak istediğim bir şey.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bana ait olmayan birini severek kendimi mahvettikten sonra bana bir şeyler hissettiren kıza evlenme teklif edecektim.

Kapı kayarak açılıyor ve kalbimin ritmi atmaya başlıyor.

Önümdeki manzara mide bulandırıcı.

Kız arkadaşım çocuğunun babasını yemek masasında öpüyor. Onlar öpüşürken adamın elleri kızın kışında. Dilleri ağızlarına girip çıkıyor. Ama arkamdan parlayan güneş, hayatım olan dehşete tutulmuş bir spot ışığı gibi üzerlerinde.

Bunun bizim anımız olması gerekiyordu.

Kırmızı gülleri ve oyuncağı düşürüyorum ve yere düşüyorlar. Göğsüme çarpan ve kalbimi paramparça eden yakıcı ihaneti gizlediğini umarak çenemi sıkıyorum. Cebimdeki kutu aniden normalden daha ağır geliyor.

"Kane! Ne... Ne yapıyorsun geri döndün?" Kadın onu öpmeyi bırakır ve eski kocası boğazını temizleyerek kapıya doğru döner. Pişmanlık dolu görünüyor... neredeyse.

Alay ediyorum ve gülümsüyorum. Boktan durumlarda da aynı gülümsemeyi takınıyorum çünkü o an ne kadar boktan olursa olsun her zaman pozitif kalmaya çalışıyorum.

Ona cevap vermiyorum. Ben iyi bir adamım. Yaptığım hatalar için kendimi affetmek için her gün çok çalıştım ve beni sadece aşağı çeken durumlardan uzaklaşacak kadar güçlü olduğumu biliyorum.

En çok acı veren şey, lanet yüzükten, benim için olduğunu düşündüğüm kızdan daha fazla... onun oğlu. Artık küçük adamın hayatının bir parçası olmayacağım. Buna izin vermeyeceğini biliyorum.

Ön kapıyı onlar için kapatırken ona "Hoşça kal Rose," diyorum, bu sefer doğru bir şekilde.

Anna, mağaza görevlisi, anıyı yarıda keser.

"Ne oldu?" Yüzüğü benden aldı. Parmaklarının arasında tutuyor, hayran hayran bakıyor.

Ona omuz silkiyorum. "Fazla bir şey değil. Yanlış kıza gidecekti... hepsi bu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, sevgilim." Titrek sesi boğazının kurumasından dolayı hafifçe çatlıyor. Elim tutuyor ve rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor.

Gülümsüyorum. Son zamanlarda aşk konusunda şansım yaver gitmese de, Ari Alvarez'in kalbimde bıraktığı boşluğu dolduracak kişiyi bulacağıma dair hâlâ umudum var. "Üzülmeyin hanımefendi. Bir gün sevgilimi bulacağımı biliyorum."

Normalde böyle bir durumda Rider'ı çağırırdım, hatta Alvarez'i bile. Ama Paul gitti. Danny de öyle, bir bakıma. Örnek aldığım en yakın iki adamı kaybettim. Paul'u savaşta kaybettim. Ve Rider'ı... kardeşimi kaybettim çünkü aynı kadına aşık olduk.

Rider takımda ve hatta hayatta bir liderdir. İnsanları sınırlarına kadar zorlar. Ve ulaştıklarında, yeni bir tane olduğunu fark etmelerini sağlar... sadece ihtiyaç duydukları şekilde zorlanmamışlardır.

İşte evde, büyürken kardeşimle paylaştığım eski odamdayım. Annem odayı hâlâ bazı eşyalarımızla dolu tutuyor. Yatak odasının benim tarafımdaki Red Hot Chili Peppers posterinin bulunduğu siyah duvara bakıyorum. Navy SEAL olduğum mezuniyet günümün çerçeveli bir fotoğrafı var. Etrafım ailemle çevrili, ben ise ortada üç çatallı mızrağımla duruyorum. Çok fazla erkek ve kız kardeşim var.

Donanmadan ayrılmam gerekiyordu. Ama Ari beni reddedince kalmaya karar verdim. Yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi.

Sonra gözlerim köşedeki futbol topuna takılıyor. Ari bana futbol topunu Noel hediyesi olarak vermişti... Çılgılık'ı birlikte izledikten sonra bütün gece ağlamaktan göğsümde uyuyakalmadan hemen önce. Üzerine küçük, sevimli bir not bırakmıştı, sarhoşken karalamıştı.

Gülümsedim ve askeri baloda onu öptüğüm geceyi hatırladım. O da beni öpmüştü. Bir saniyeliğine de olsa öpmüştü. O bir saniyede tüm dünyam durdu.

Bu yanılttı. Çok fazla insanı incittim. Bu boku bir daha asla yapmayacağım.

Kan dolaşımı kesilene ve karıncalanma hissi dalgalanana kadar yumruklarımı o kadar sert sıktığımı fark etmiyorum. Bırakıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Hatırası acı verici. Lanet olsun.

Ona aşık olduğum gibi başka birini sevebilecek miyim?

Birden telefonum çaldı. Bir kısa mesaj. Cebimden çıkardım ve isme bakıp sııttım.

Alessia.

Ona daha önce bir mesaj gönderdim, onu ve ruh sağlığını kontrol ettim. Bana hemen hemen her Şeyi anlattı. Bana spesifik detaylar vermedi, sadece ayrıldığını ve nerede olduğunu söyledi. Kimseye sylememem için bana söz verdirdi.

-Özellikle de Daegan.

Çok fazla kadın arkadaşım yok ama Alessia ile bu arkadaşlığı baŐlatmak uzun zamandır yaşadığım en iç açıcı Şey oldu. Ona çok değer veriyorum. Eğlenceli bir kiŐiliėi olan güzel bir kız ve birbirimize arkadaş diyebildiğimiz için mutluyum. Kişisel güvenlik görevimi tamamlamıŐ olmama rağmen iletiŐimimiz hiç kopmadı.

"Oğlum!" Annem aŐaėıdan bana sesleniyor.

"Evet, anne?"

"Akşam yemeği hazır!"

Telefonumu cebime geri koydum ve aşağıya indim. Annem beni sevgisiyle boğmayı ve eve geldiğimde hareket edemeyecek hale gelene kadar karnımı yemekle doldurmayı seviyor. O dört erkek ocuk annesi. Elinde değil. İkiisi denizci.

"Yola ıkıyorum!" Bağırıyorum.

STELLA VE BEN RESMİ OLARAK BOŞANDIK. Tamamen iyileştim ve işe dönmeye hazırım. Her şey normale döndü. Yakında baş keskin nişancı olarak göreve çıkacağım ve ekibimle birlikte görevlere geri döneceğim. Bu sefer hepimiz birlikte geri dönüyoruz. Grim, Cobra, Texas ve Bane.

Her şey yerli yerine oturuyor... kan kaybından ölürken onu kollarımda tuttuğumdan beri Alessia'yı görmemiş olmam dışında. Evine ve annesine gittim ve hatta Ravenmore'un nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum. Ama kimse bana söylemedi. Beni onun hayatında istemiyorlar.

Onu bulamıyorum. Telefonuna cevap vermiyor, sosyal medyada da yok. Ben de Graves'ten bana yardım etmesini istedim.

Beni terk ettiğinden beri, annemin vefatından beri ertelediğim bir şeyi yapmak istiyordum. İnancım hayatım boyunca defalarca sınandı. Ama o bende yeniden dua etme isteği uyandırdı.

Misafir odamın kapısını kapatıyorum. Her şey boşaltılmıştı. Bana ilk atandığında ona baktığım zamanki tüm fotoğraflar gitmiş. Yine de saçının bir parçasını cebimde taşıyorum.

Telefonum cebimde titriyor, kalbim çarpıyor ve göğsüm sıkışıyor. Telefonum beni her uyardığında, Alessia'nın adını görmeyi umarak çılgına dönüyorum. Zamana ihtiyacı var, bunu anlıyorum. Ona zaman vereceğim ama iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerek.

Alessia'nın son fotoğrafını çekmeceme koyduktan sonra duruyorum. Çıkartıyorum ve Grave'in adı geri yansıyor. Hayal kırıklığıyla iç geçiriyorum ve yeşil düğmeye basıyorum.

"Ne oldu?"

"Gabe elimde ve kanarya gibi ötüyor."

Graves karanlık bir şekilde kıkırdarken arka planda Gabe'in acı dolu çığlıklarını duyabiliyorum.

"Sessiz olur musun? Öldürmeyi başaramadığın kişiyle telefodayım." Graves uzaktan bağırıyor. Üvey kardeşim ve ben aynı

Mizah.

Omuzlarımdan büyük bir yük kalkıyor. Omuzlarımı döndürüyorum ve kemiklerim patlayana kadar boynumu sağa sola sallıyorum. Orosu çocuğu şimdi hapiste çürüyecek. Yine de sessizim ve sessizliğim üvey kardeşime her zaman çok şey anlatıyor.

"Onu polise teslim etmeden önce ondan bir parça ister misin?"

Tereddüt ediyorum.

Gabe'i ele geçirme düşüncesi heyecan ve intikam dolu ama nefrete daha fazla zaman tanımak istemiyorum. Her şeyi saklıyorum. Alessia'yı tekrar görene kadar tüm enerjimi saklıyorum.

"Hayır."

Telefonu kapatmak üzereydim, neredeyse kulağımdan düş e c e k t i , ama sonra bağırarak tüm dikkatimi tekrar üzerine topladı.

"Daegan, kapatma... Alessia'yı da buldum."

Sahilde güzel bir yaz gecesi. Hafif dalgalar ayak parmaklarımı kuma gömüyor ve ıslatıyor. Babam eşi ve küçük kız kardeşimle birlikte lise mezuniyeti için Orlando'ya gitti. Kutlamayı Universal'da yapmak istediler ve ben de onu suçlamıyorum. Eğlenceli gezintiler ve atıştırmalıklar her zaman iyi bir zaman gibi geliyor.

Hafta sonu için beni yalnız bıraktılar. İznim sona eriyor ve son birkaç günü yalnız geçirmeme izin verdikleri için minnettarım. Saldırıya uğradığımdan beri hiç yalnız kalmamıştım. Ailemdeki herkes hayatımdan endişe ediyor. Gabe'in ortaya çıkıp işi bitirmesinden korkuyorlar... Ona meydan okuyorum. Kendimi savunmak için silahlarla uyuyorum ve kendimi ya da ailemi korumak için tereddüt etmeyeceğim.

Dışarısı karanlık. Okyanus dalgaları çoğunlukla siyah ve bir esinti beni tekrar yumuşak bir şekilde vuruyor. Losyonlanmış tenimde coşku hissediyorum ve dilimin ucunda tuzun tadını alabiliyorum.

Keşke sonsuza kadar burada kalabilsem. Sahil ve çevresinin bana her şeyi unutturan bir yanı var. Yakında işe dönmek zorundayım ve Bloomings'ten uzakta geçirdiğim bu zaman bana iyi geldi. İnsanların beni kaçırmaya ya da öldürmeye çalışmasından endişe etmek zorunda kalmadan olan her şeyi düşünmek ve işlemek için bana zaman veriyor. O kötü insanların beni bulmasının daha kolay olduğu bir yerden uzaklaşmak.

Üzerimde yazlık bir elbise var, gece yarısı yüzmeye gitmek istiyorum. Akıntı bu gece mükemmel. Bu yazla ilgili her şey mükemmeldi, kalbimde kalan delik dışında. Bir boşluk olarak kaldı ve kapanacağını hiç sanmıyorum... ama belki biraz daha zaman geçerse kapanır.

Ravenmore ile birçok kez konuştum. Görev yerimi İtalya'ya aldirmek için görüşüyoruz. Hep gitmek istemişimdir. Bloomings'ten birkaç yıl uzak kalmanın herkes ve benim güvenliğim için daha kolay olacağını düşünüyorum.

Kumda otururken telefonum çaldı. Açıyorum ve annem olduğunu görüyorum. Beni hiç bu kadar geç aramazdı. Önemli bir şey olmalı.

"Mija, onları yakaladık. Bloomings'teki tüm insan kaçakçılığı sorunu çözüldü. Gabe, tüm liderler ve bu işin bir parçası olan diğer servis üyeleri tutuklandı. Artık endişelenmene gerek yok."

"Aman Tanrım, anne, bu harika." "*Gracias a Dios.*"

"Nasıl...?" Daegan demek istiyorum ama onun yerine dilimi ısıırıyorum. "Henry nasıl?"

"O harika biri. Şu anda denizaşırı ülkelerde işler gerçekten çok yoğun. SEAL Takımı infazcılar şu anda gerçekten tehlikeli bir göreve gitmek üzere yola çıkıyorlar... bunu benden duymadınız."

Vedalaşıyoruz ve telefonu kapatıyorum, telefonumu sahildeki bir havlunun üzerine bırakıyorum.

Su çok huzurlu görünüyor ve okyanusu kıskanıyorum. Onunla bütünleşene kadar içine batmak istiyorum. Belki bana yardım eder.

Su belime kadar gelene kadar ona doğru yürümeye başladım.

Solumdan bir şey hareket ettiğinde daha derine gitmek istedim ve bir insan silüetine benziyordu. Hemen bir komşu olduğunu düşündüm. Ama o ejderha dövmesi. O karanlık dalgalar. Ay onları öperken parlıyormuş gibi görünen o parlak gri gözler, onları parılatıyor ve kalbim çılgın bir dans yapıyor.

Beni nasıl buldu?

O da benimle birlikte suda. Tişörtünü çıkarmış, yara izleri, dövmeleri ve her şeyiyle bana doğru yaklaşıyor. Yakışıklı ve gizemli Daegan tamamen iyileşmiş ve beni avlamaya hazırmış gibi aradaki mesafeyi kapatıyor. Yavaşça geri yürüyorum ama onun hızı çok fazla.

İki ay oldu. Annemin sözlerine bakılırsa, konuşlanmaya hazırlanıyor sanıyordum. Suyu avuçluyorum, kollarımı yüzeyin üstünde tutuyorum.

"Sana iyi adam şeyini yapmanı söylemiştim, Daegan!" Kararsız kalbim ve dalgalar arasında bağıriyorum. Ona yazdığım mektuptan bahsediyorum. Burada olmamalıydı. Bloomings'de olmalıydı.

"Bunu düşündüm, ama sonra fark ettim ki iyi adam gibi şeyler yapmak istediğim tek zaman seninle olduğum zamanlar." O da bana bağıriyor ve ben de arkamı dönüp babamın sahil evine koşmak istiyorum.

Adaçayı yeşili, iki katlı, merdivenli sahil evine dalgın dalgın bakıyorum.

"Artık kaçmayacaksın. Sana izin vermeyeceğim."

Tam önümde olduğunu fark ettiğimde beni bu düşüncelerden koparıyor. Ona dönüyorum ve elimi tutarak dikkatimi başka bir yere çekiyor. Tuzlu su göğsünden aşağı, karın kaslarına ve aşağıya doğru damlıyor... Tanrım, onu özlüyorum.

"Daegan. Bir görev için hazırlanman gerektiğini sanıyordum. Burada olmaman gerekiyordu."

Sırıtırıyor, şeytanca gülümsediğinde yara izleri kırışıyor. Beni kaldırıyor ve üzerine oturmaya zorluyor. Beni almasına izin veriyorum, tenim sert kaslarına karşı eriyor ve amım hemen onun için çığlık atıyor.

"Nereden biliyorsun? Şimdi, bak sapık kimmiş." İğneleyici yorumu gözlerimi devirmeme ve kaşlarımı çatmama neden oluyor. Dudaklarımı bükme isteyen gülümsemeyi gizleyebilmek için kendimi kaşlarımı çatmaya zorluyorum. "Haklısın. Burada olmamalıyım. Bana ne kadar hatalı olduğumu göster." Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan hemen önce benimle alay ediyor ve ben de onu sert, hızlı ve dağınık bir şekilde öpüyorum. Dillerimiz sanki bir bütün olmuşuz gibi hareket ediyor. Sert çıkıntısı tam kalçama dayanıyor ve kendimi ona sürtmek istiyorum.

Öpüşmeyi kesiyor ve dudaklarıma doğru fısıldıyor. Kocaman, sert avuçlarıyla yüzümü okşuyor ve kendimi ona boğmamak için elimden geleni yapıyorum. Ellerim sırtındaki dövmeyle daha sıkı tutuyor.

"Daegan. Birlikte olamayız." Öpmeyi çok özlediğim ağzına bakarken mırıldanıyorum. Sakalları kısalmış, keskin çene çizgisini sarıyor. İtirafım karşısında acı çekiyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Sen benimsin, küçük sevgilim. Karşı koymayı bırak."

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. İkimizin de zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm." Kabul ediyorum ve o da başını sallıyor.

"Şüphelerini yok etmek zorunda mıyım? Kime ait olduğunu hatırlaman için seni işaretlemem mi gerekiyor? Seni tekrar tekrar bebeklerimle doldurmam mı gerekiyor? Künyeni her taktığında benim soyadımı taşıyasın diye seninle evlenmek zorunda mıyım? Başkasının değil de benim karım olduğunu bilmen için en parlak yüzüğü almam mı gerekiyor?" Çenemi kavırıyor, ağzımı açıyor ve sonra diliyle beni yutuyor. Birbirimizi sertçe öpüyoruz ve onun sahipleniciliği karşısında her yerim sırlıslık oluyorum.

"Bunların hepsini ve daha fazlasını istiyorum." Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve sert bir dalga bedenlerimize çarpıyor. Soğuk deniz tenimizi ısıtırıyor, ama

Daegan hala bana tutunuyor, hareket etmeme izin vermiyor... sanki tekrar çekip gideceğimden korkuyor.

"Güzel. Şimdi, beni bu ıstıraptan kurtar bebeğim. Acımadığım tek zaman senin içinde olduğum zaman."

DAEGAN beni babamın tatil evine geri götürürken öptü. Sanki tam olarak nereye gideceğimi ve odamın nerede olduğunu biliyordu. Bu noktada, onun içinde çoktan kaybolmuştum; bencilliğimin beni ele geçirmesine ve ruhumun çaresizce ihtiyaç duyduğu mutluluğu bir anlığına hissetmeme izin verdim.

"Kahretsin, seni özledim. Seni o kadar çok özledim ki kendimi öldürmek istedim. Beni istemediğine inandırdım kendimi. Ama şu haline bak. Benim seninle olduğum gibi senin de benimle nasıl tükendiğine bak."

"Daegan." Dudaklarına karşı nefes alıyorum ama başka bir şey söylememe izin vermiyor. Daha zararlı öpücüklerle nefesimi kesmeye devam ediyor ve ben buna bayılıyorum.

"Bana bunu yapıyorsun. Beni bir daha asla terk etme, yoksa seni bağlayıp kışını çiğ olana kadar tokatlayacağımdan emin olabilirsin." Beni öperken saçlarımı çekiyor, kendini bana doğru daha sert itiyor. Hâlâ sarı elbisemin içindeyim. Beni küçük duş alanına itiyor ve cam kapıyı arkamızdan kapatıyor. Elbisemin yakasından tutuyor ve yırtarak açıyor. Göğüslerim küçük zıplamalarla dışarı düşüyor ve elbiseyi fırlatırken meme ucumun altındaki deriyi ısırtıyor ve elbise yüksek bir sesle fayans zemine çarpıyor.

Açıktaki, çıplak ve onun tadına açım.

"Dizlerinin üzerine çök ve em." Daegan homurdanıyor ve ben onun delikli aletine bakıyorum. Ondan şimdiden meniler akıyor. O kadar sert ve benim için hazır ki, bir saniye içinde dizlerimin üzerine çöküyorum, onu elimden gelen her şekilde almaya hevesliyim.

Duş başlığı sırtından aşağı akıyor ve ben de tereddüt etmeden buna uyuyorum. Hareketlerimiz hızlı, vahşi ve yumuşaktan başka bir şey değildi. Zaten sert ve kalın olan sikini kavradım ve sertçe emdim.

Ben onu dillerken aleti daha da kalınlaşıyor. Onu hissetmek istiyorum. Ben de acı çekmeyi bırakmak ve soruları sonra sormak istiyorum.

"Benim pis kızım bu gece ne istiyor? Aşağılanmak mı? Ne kadar muhtaç bir sürtük olduğunun ya da ne kadar iyi bir küçük kız olduğunun söylenmesini mi? Bayılana kadar sikimi kışına ve amına alırken boğulmak mı istiyorsun?"

"Evet, bebeğim. Hepsini, lütfen." Mırıldanıyor, dudaklarını yalıyor ve başının arkasını çekiyorum ve iyice açılıyor. Yalvardığında sikim seğiriyor. Sikimi onun yumuşak, sıcak, mükemmel ağzına sokuyorum, sanki sadece onun vücudunda olmak için yapılmış gibi. Boğazını sikmeme izin veriyor, sert ve kaba, pis ve hızlı, tam da sevdiği gibi. Tıkanıyor, emiyor ve tek bir ritmi bile kaçırmadan sikimi boğazından aşağı alıyor. Elleriyle taşaklarına masaj yapıyor ve ben inleyerek onun beni emmesini izliyorum.

Emme ve öğürme sesleri kulaklarımı güzel bir melodi gibi dolduruyor. Beni içine alırken gülümsüyor. Klitorisini parmaklıyor ve ben hırlıyorum. Amı dişlerimin arasında olmalı ve ben onun cennet gibi tadı için açlıktan ölüyorum.

Sikimi ağzından çıkarıyorum ve dudaklarının şişmiş, kırmızı ve kabarık olduğunu görünce memnun bir şekilde sırtıyıyorum. Sersemlemiş görünüyor, sanki arzuladığı bir şeyi elinden almışım gibi. Dizlerinin üzerinde bana bakıyor, geniş gözlü ve şehvetli.

"Daegan, boğazımdan aşağı boşalmanı istiyorum."

Lanet olsun.

"Duş başlığına tutun," diyorum ve onu yerden kaldırıp vücudunu duş duvarına yaslıyorum. Bu alan benim için çok küçük ama müstakbel karımı sikmek için yeterince büyük. Ben dizlerimin üzerinde onun tatlı amını yalarken o duş başlığına tutunuyor. İnliyor ve bir eliyle saçlarını yumrukluyor, kendini duvara dayarken dilime binmeye çalışıyor.

Bacakları omuzlarımda ve önümdeki tanrıçaya gizlice bir bakış atıyorum. Duş başlığından gelen su göğüslerinin arasından karnına doğru akıyor. Çıplak kahverengi meme uçları mükemmel bir şekilde sivrilmiş ve

emilecek. Ağzımla amını geri almaya devam ederken göğsünü tutuyorum.

"Daegan, siktir, Daegan, siktir!" İlahi bir zevkle haykırıyor.

Gözlerini sımsıkı kapattığını gördüğümde amına doğru sırtıyorum ve klitorisini nazikçe ısırdığımda çığlık atmaya başlıyor. İnanılmaz bir kız. Yumuşak, muhtaç ve sadece benim için kirli.

Kurtarıcımış gibi ona tapıyorum.

"Daegan, bitireceğim! Boşalacağım!"

Orgazm olduğunda sırtını dikleştiriyor ve inliyor. Vücudu titriyor ve mutluluk bulutunun içinden çıkarken saçlarımı daha sert çekiyor. Ama ben devam ediyorum. Onu yutmaya devam ediyorum, onu doyurana kadar durmuyorum. Orgazm olmuş olsa da, bu işimin bittiği anlamına gelmiyor.

"Daegan, aman Tanrım! Aman Tanrım!" Hassas klitorisini yalayıp yutmaya devam ettiğimde ağlarken başını arkaya yatırıyor ve kaşlarını çatıyor. Bana kırılacakmış gibi bakmaya devam ederken zor nefes alıyor.

"Her zaman uğruna çığlık attığın kişi ben olacağım." Kıçına şaplak atıp avuçluyorum, parmaklarımı tenine batırıyorum ve gevşeyene kadar onu yemeye devam ediyorum.

Duşu kapattım ve yorgun bedenini banyodan dışarı taşıdım. Saçları, vücudu ve amı sırlıklam olmuştu. Onu yatağına götürdüğümde beni yorgunca öpüyor, ıslak ve iyi dilli becerdin.

"Bebeğim, bu gece için daha yeni başlıyoruz... lanet hayatımızın geri kalanı için," ahlaksız bir gülümseme ve onu boşaltmak için sınırsız şehvet dolu niyetler taşıyan gözlerle sırtıyorum. "Eğil."

Çabucak ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor. Kıçı havada, amından sular damlıyor. Önümüzdeki yıllar boyunca yaşadığımız sürece tekrar tekrar mahvedeceğim iki güzel deliğine hayranlıkla bakarken sikimi daha hızlı okşuyorum.

"Daegan, sik beni, lütfen. Hemen sik beni, sikini içimde istiyorum." Yalvarıyor. Kendi göğüslerini tutuyor ve kendimi okşamamı izliyor.

"Bu bedenin bebeklerimi taşımasını istiyorum. Seni doldurmak istiyorum."

Ben onun girişiyle aynı hizaya geldiğimde dudağını ısıyor ve kızarıyor.

"Hızlı mı yoksa yavaş mı gitmemi istersin? Tatlı ve sert mi yoksa pişmanlık duymadan mı?"

"Evet, lütfen, evet." Omzunun üzerinden bağıyor.

"Kendini kullanılırken izlemek istiyorsun, değil mi?"

Dudağını ısıyor ve sikim seğiriyor. İçine doğru itiyorum ve ne kadar sıkı ve ilahi hissettirdiğine homurdanıyorum.

"Siktir bebeğim, çok sıkıydın."

Ona sertçe vurmaya başladım. Yatak sallanıyor ve her hamlede yatak başlığı duvara çarpıyor. Amcığı sikimi mükemmel bir şekilde, sıkıca, tekrar tekrar sarıyor ve ben aklımı kaçıyorum. Her santimi cennetin nasıl bir şey olduğunu hissettiriyor ve ben zaten sınıra yakınım.

Çok ıslak. Çok güzel. O görkemli ve sadece benim için.

"Beni terk ettiğinden beri burada sana dokunan oldu mu?" Vücudunun üzerinde gezinmeden önce kıkına sertçe şaplak atıyorum. Sırtı göğsüme dönüktü ve onu sikmeye devam ederken bana karşılık vermesi için başını saç diplerinden tutup kaldırdım. Boynunu yanağına kadar yalıyorum ve mırıldanıyorum.

Beni terk ettiğinde hissettiğim öfke beni tekrar tüketiyor ve onun acımı hissetmesini istiyorum. Benden uzaklaştığında hissettiklerimi hissetmesini istiyorum.

"Hayır." Sertçe nefes alıyor.

Ona tekrar şaplak atıyorum.

"Kusura bakma, beynini sikerken seni duyamadım."

Tokat.

"Dedim ki-" diye başladı ama devam etmesine izin vermedim.

Tokat.

"Daha
yüksek
sesle."

Battaniyeleri yumrukluyor, onu ne kadar sert deldiğim için çarşafı pençeliyor. Sırtından kalkıyorum ve ellerim beline giriyor. Kalçalarını sıkıyorum, derinlere inmeye devam ederken onu işaretliyorum. Ben onu sikerken göğüsleri ve saçları zıplıyordu.

"Hayır!" Bağırıyor.

Tokat. Avucum kıkına tekrar vuruyor ve ırkılıyor ama kendini yeniden konumlandırıyor.

"Hayır, ne küçük sevgilisi?"

"Kimse bana dokunmadı! Sadece sen vardın. Hep sen olacaksın!" Tenimizin tokatlanması üzerine ilan etti.

Memnun bir şekilde gülümsüyorum ve yüzünü yastığa bastırıyorum. Tekrar tekrar içine giriyorum. Sonra orgazm olduğunu hissediyorum. Amı sıkılaşıyor, sikimin başını sıkıyor ve ben gidiyorum.

"Aç." Sıkılmış çenemle hırlıyorum. Yüzü bana dönük olana kadar onu ters çeviriyorum. Sikimi okşadım ve yüzünde bitirdim. Damlalar fişkırdı

onun açık ağzında ve dilinde. Nirvana'nın zirvesindeyim ve bundan asla kaçmak istemiyorum.

O hepsini içine alırken ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz ve o bunu memnuniyetle karşılarken onu çenesinden tutuyorum. Sıvılarımı yutmasını izliyorum ve sikimin başını yanağındaki ve çenesinden damlayan meninin üzerinde hareket ettiriyorum. Aletimle ağzına geri itiyorum ve her damlamı aldığından emin olduğumda gülümsüyor.

Üç kez daha boşalmasını sağladıktan sonra okyanusun sesiyle uykuya daldık. Yeni bir başlangıç gibi hissettiriyor. Hiç bitmeyeceğini düşündüğüm korkunç bir yolculuktan sonra yeni bir başlangıç gibi geliyor. Hayatımın geri kalanında ona yanımda ihtiyacım var. Her eğitimden, görevden ya da konuşlanmadan sonra eve, onun yanına dönebilirim? Bu, mücadeleyi çok daha önemli kılıyor.

Rüyasız bir uykudan sonra uyanıyorum. Yakalandığımdan beri böyle bir şey yaşamamıştım ama yatakta yanımda olmadığını fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Doğrulup battaniyeleri üzerimden atıyorum ve karnıma bakarak eskiden orada olan elini arıyorum.

Onu hemen buldum. Bebek mavisi ipeksi bornozu açık, geniş pencerenin yanında duruyordu. Sırtını duvara yasladığında dolgun göğüsleri, çıplak kıvrımları ve amı sergileniyor. Bornozu sıkı kıcının altına kadar inmiyor ve güzel bukleleri dağınık. Kendi dünyasındaymış gibi elinde bir kahve fincanı tutuyor. Deniz kadar özgür ve büyüleyici.

Alessia Sahara Valentin beni mahvedecek.

Hâlâ uyandığımın farkında değil. Kolumdaki saate bakıyorum ve saatin sabahın beşi olduğunu ve güneşin suyun üzerinde doğmak üzere olduğunu görüyorum. Hava hâlâ oldukça karanlık ama pembe, mor, sarı ve altın rengi ışınlar belirmeye başlıyor.

Yavaş nefes alışını izliyorum. Bu anı bölmek istemiyorum. Onun benim olduğunu bildiğim için biraz daha içime çekmem gerekiyor. Çenemi

ne kadar huzurlu olduğunu düşünürken avucumun içinde kayboluyor. Bir okyanus esintisi yanından geçip gidiyor, buklelerini ve bornozunu uçuşturuyor ve içim acıyor.

"Bebeğim, yatağa geri dön. Benim olanı görürlerse birinin gözlerini oymak zorunda kalmak istemiyorum."

Bana döndü. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve zaten sertleşmiş olan sikime bakıyor. Artık elimde değil.

O benim.

Hepsi benim. Her zaman.

Tanrım, bu adam çok güzel. Dağınık siyah saçlarıyla onu izliyorum. Yavaş ve sabit nefesler alırken kraken dövmesi hareket ediyor. Pozisyon değiştirip yatağa otururken karın kasları sıkılıp gevşiyor.

Daegan, takıntı haline getirdiğim o seksi ve derin sesiyle, "Vücuduna her zaman dinimmiş gibi tapacağım," diyor.

Taze yapılmış, içinde fındık kreması olan kahveden bir yudum alıyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve öne çıkması için onu kışkırtıyorum. Bornozun ayağıma düşmesine izin veriyorum ve o kaskatı kesiliyor.

"Gel benimle güneşin doğuşunu izle. Eğer kimsenin beni çıplak görmesini istemiyorsan, gel bana sarıl." Sıcak kahveyi yutuyorum ve yanaklarıma sıcaklık yayılırken yüzümün yarısını fincanla gizliyorum.

Sırıttıyor ve yataktan kalkıyor. Arkamda duruyor, ellerini karnımın üzerinde dolaştırıyor ve göğüslerimi avuçlarken sırtımı ona doğru itiyor. Omzumu öpüyor ve okyanus suyunun üzerinde güneşin doğuşunu sonsuz bir büyüyle izliyoruz.

"On tane güzellik işaretin var." "Ne?"

"Vücudunuzun bazı bölgelerinde bu sevimli küçük kahverengi noktalar var."

"Var mı?" Birkaç tane olduğunu biliyordum ama tam olarak on tane olduğunu fark etmemiştim.

"Mhm." Alnımı öpüyor ve yüzümü tutuyor. Alt dudağımın altında bir tane olduğunu bildiğim derimi öpüyor.

"Burada bir tane var." Yanağıma doğru fısıldıyor. Sonra göğsümdeki bir noktayı öpüyor. "İşte."

Boynuma, belime, bileklerime ve ayak bileğime doğru ilerliyor, uyluklarımın arasına girip sağ bacağımdaki son noktayı öpene kadar her noktayı öpüyor. Beni her öpüşünde erimemek için elimden geleni yapıyorum ve onunla birlikte yatağa geri tırmanıyorum. Beni öperken sakalının kalçalarımın içini gıdıkladığını hissetmek istiyorum.

"Stella hastaneden ayrılmamı istedi. I-"

"Sana ne söylediğini biliyorum, ama Stella Stella'dır ve resmi olarak benim eski karım olmasının bir nedeni var."

Susturuldum. Yine de beni takip ettiği gerçeğini değiştirmiyor.

"Sınırlarımı istiyorum, Daegan. Artık sır yok. Ciddiyim."

"Artık sır yok." Devam etmeden önce kabul etti. "Seni hak ettiğinden daha az sevmeyeceğime söz veremem."

Başımın yan tarafı omzuna dayanana kadar başımı geriye yatırıyor ve dili dudaklarımın arasından geçerken beni boğazımdan tutuyor.

Boğulmak beni neden bu kadar heyecanlandırıyor?

"Beni takip ettiğin için seni affedebileceğimden emin değilim." Gün doğumu yüzlerimizi aydınlatmaya başladığında öpüşmeyi kesiyorum.

"Ve bu sorun değil. Bununla yaşayabilirim. Ama sensiz yaşayamam. Siyah çiçeklerle dolu bir buket içinde sana neden tek bir renkli çiçek verdiğimi biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, ona bakmayı reddediyorum. Bu, Jack'i Bailey ile yakalamaktan daha garip geliyor. Bunun tabusu üzerime asit gibi yapıyor, katman katman yakıyor ve o kadar hayran olduğum gözlere bakmaya dayanamıyorum.

"Bana bak. Bunu bir kez söyleyeceğim ama artık pişmanlıklarla yaşamayı reddediyorum."

Ona bakıyorum ve gözleri saf bir yoğunlukla kararıyor.

"Sen benim siyah-beyaz dünyamdaki renksin. Sen onlarla dolu bir tarladaki tek gülsün. Sen onlarla dolu bir gökyüzündeki tek meşhur yıldırınsın. Sen onlarla dolu bir dünyada aradığım tek ruhsun. Sen değerini göremesen bile, ben görüyorum. Benim ve çevrenizdeki herkes üzerindeki etkinizi göremeseniz de ben bunu hissediyorum. Ve sana ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatacağım. Uyandığım sürece, her gün ne kadar eşsiz güzellikte olduğunu ve sana olan sevgimin ne kadar derin olduğunu bileceksin. Sınırsız, sonsuz ve kırılmaz."

Kollarının arasında erirken sözlerini içime çekiyorum. Karşılık vermek için ağzımı açmak istiyorum ama Daegan'ın saati çalışıyor. Bileğindeki küçük ekranda Grim'in adı bir kısa mesajla birlikte görünene kadar saati yukarı kaldırıyor. Ona mesajı okuması için gereken mahremiyeti veriyorum. Vücudu sertleşiyor, benimki de öyle. Gözlerimi kaçırıyorum ve boş bir kumsalda açık kahverengi kumlara çarpan dalgalara bakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, o bana bir şey söylemeden önce sesin ve teselli anının tadını çıkarıyorum.

Onun gibi bir adamla birlikte olmak böyle bir şey işte. Sürekli nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyorum. Özel bir operatörle birlikte olmak, boğulmak ve sonra hava almak için geri çıkmak gibi bir şey. Her an gelip gidiyorlar ve buna alışıp alışamayacağımdan emin değilim. Tek bildiğim onunla olmak istediğim.

"Dinle, bebeğim. Bir görev için ayrılıyorum. Yarın gece Kuzey Carolina'ya dönüp uçağa binmem gerekiyor.

"Nerede?"

"Bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Arkamı dönüp ona sarılıyorum. Göğüslerim göğsüne sürtünüyor. "Ne zaman döneceksin?"

Endişe damarlarımda dolaşmaya başlıyor ve ona sanki sarılmazsam yok olacaktım gibi sarılıyorum. O da bana sarılıyor ve korkunç cevabı almak için ona bakıyorum.

O sessiz. Çenesini sıkıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Kupayı küçük bir masanın üzerine koyuyorum ve kaşlarım kasvetli bir şekilde birbirine çarpıyor. Yara izlerine dokunmak için elimi kaldırıyorum. Elimini yanıma bırakmadan önce birkaç saniye gözlerini takip ettiğimde gözlerini kapatıyor.

Bana cevap vermiyor. Gözlerini açıyor ve bakışları soğuk ve mesafeli, sanki çoktan ilişkisini kesmek ve çalışma moduna geçmek istiyor gibi. Kot pantolonuna doğru yürüyor ve bir paket sigara çıkarıyor. Pantolonunu giyiyor ve balkona doğru yürürken bir tane yakıyor.

Yanımdan geçip gidiyor ve örmeyi sevdiği duvar yine tamamen aşağıya iniyor. Kollarını korkuluklara dayarken kafasından milyonlarca düşünce geçiyor. Hırıltılı dişlere sahip ejderha sırtı dövmesine bakıyorum ve stresle sigara içmesini izlerken alt dudakımı ısırıyorum.

"Bana hiçbir şey söyleyemez misin?" Başını sallıyor.

"Bütün çocuklar gidiyor. Zor olacak. Tehlikeli olacak. Cehennem gibi bir görev olacak."

"Hepsi tehlikeli ve kötü." Kollarımı göğsümde kavuştururken arkasından işaret ediyorum.

"Sanırım haklısın." Arkasını dönüyor ve bana acı dolu bir gülümseme veriyor. Keskin köpek dişlerinin parıltısı kısa süreliğine varlığını hissettiriyor ve sigarasını söndürüp beni izliyor.

"Bütün bunların benimle rol yapmanı istediğimde başladığına inanamıyorum." Beni elimden tutup çekiyor ve göğsüne çarpına kadar sendeleyerek ilerliyorum. "Baban nerede?"

Saçımın bir parçasını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.
Merakla kaşlarımı çatıyorum. Biyolojik babamla daha önce hiç tanışmamış.

"Neden?"

Gülümsüyor ve güzel gri gözleri mutlulukla parlıyor.

"Çünkü küçük sevgilimle evlenmek için onun onayını almak istiyorum."

DAEGAN BENİ SIKICA TUTUYOR. Maskesini takmıştı. Ağzında aynı ürkütücü, keskin dişlerle imzalanmış gülümseme var. Maskesini ağzının hemen üstünden yukarı çekip bir öpücük daha kondurmadan önce başımın üstünü defalarca öpüyor.

"Sizi seviyorum, Bayan Hannibal."

"Henüz evli değiliz, Daegan." Yanağını öpmek için parmak uçlarıma basarken burnumu meydan okurcasına sıkıyorum. Ekipman dolu çantasını alıp omuzlarına atıyor.

Bu şey yüz ya da daha fazla kilo olmalı.

"Sen zaten *benim için Bayan Hannibal*'sın. Bunu söylemek için bir kağıt parçasına ihtiyacım yok. Ayrıca, eminim orada zaten küçük bir Hannibal pişiyordur." Karnımı işaret ediyor.

"Şüpheli. Kendini fazla kaptırma." Onu azarladım.

Görevden döndükten sonra eve ilk geldiğimde doğum kontrol hapımı almayı bıraktım. Haklı olabilir ama bu çok hızlı olur ve bir bebeğin büyüdüğünden şüpheliyim. Gabe tarafından saldırıya uğradıktan sonra iki kez adet gördüm. Bir sonraki adetimin yirmi gün içinde olmasını bekliyorum.

Göğsünü şakacı bir şekilde itiyorum ama savaş botları yere yapışmış. Arkasında bir hava kuvvetleri uçağı kükrüyor, onları ihtiyaç duydukları yere götürmeye hazır. Grim ve Rooker siyah maskeleriyle yanımızdan geçerken, Lopez ve Kane benim ve Daegan'ın arkasına düşüyor.

"Seni seviyorum, Daegan. Lütfen dikkatli ol." "Her zaman öyleyim. Ben de seni seviyorum."

"Yaratık! Gidelim!" Grim bağılıyor. Nişanlımın omzunun üzerinden bakıyorum ve en başarılı Navy SEAL'ı görüyorum. Ağzının olduğu yerde kocaman bir tırpan var ama o mavi gözler maskesine rağmen parlıyor.

"Döndüğümde evleneceğiz ve annem Margaret ile tanışacaksın." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken bana söylüyor.

Kalbim sıcaktan çarparken nefesimi içime çekiyorum.

Daegan gitmek için dönüyor. Uçağa doğru yürürken mermisini döndürüyor ve uçağa olan mesafeyi kapatırken en sevdiği bıçağının kemerinde hareket edişini izliyorum.

Kane yanımdan geçiyor ve gözlerimiz bir saniyeliğine birbirine kilitleniyor. Siyah maskesi elinde, sıkıca kavlıyor. Onu durduruyorum, omzunu tutuyorum ve sarılmak için kendime çekiyorum.

Kane'i çok önemsiyorum ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Bu karşılıklı bir dostluk ilişkisi. Onun nezaketi ve anlayışı her zaman eşsiz olacak. O benim en yakın arkadaşım oldu.

"Bana nereye gittiğinizi söylemiyor."

Bana daha sıkı sarılıyor ve sonra aynı hızla bırakıyor.

"Sahip olduğun yetki türüyle yakında öğreneceğinden eminim." Askeri eldivenli eliyle başımı okşuyor.

"Bana bu yeni kadınla nasıl tanıştığını anlatmalısın!"

Kane güneş ışığıyla dolu gülümsüyor. Bana bir selam veriyor ve geriye doğru yürümeye başlıyor. Koyu mavi gözlerinin kırışıklıkları, o kendine özgü mutlu gülümsemenin işaretini veriyor.

"Evet, o konuda..." sesi tedirginlikle kesiliyor.

"Tanrım, ne?" Arkasından bağıriyorum. Beni böyle bir uçurumun kenarında bırakamaz. İçimdeki *chismosa* onun sırlarını öğrenmek istiyor.

"Uzun hikâye ama yakında sana anlatırım. Yaratık sana sarıldığım için canıma okumadan önce ben gidiyorum. Görüşürüz, ufaklık!"

"Her neyse!" Arkasından bağıriyorum.

"Kane! Veda etmeden mi gidecektin?" Hastanede geçirdiğim zamanlardan tanıdığım bir ses kulaklarımızda çınlıyor. Kane duruyor ve kendini toparlaması bir saniye sürüyor. Arkasını dönüp Ari Rider'la yüzleşmesini izliyorum. Güzel, kırmızı bir yazlık elbise giymişti.

Kaskatı kesiliyor ama sonra rahatlıyor. Havacı güneş gözlükleri hâlâ takılı ve saf güneş ışığıyla sırtıyor.

Yanakları biraz kızarıyor ve Ari'nin durduğu yere doğru yürüyor.

Attığı her adım daha da hızlanıyor ve Ari dostça bir tavırla kollarını uzatıyor.

Sonunda kucaklaşırlar ve adam ona sarılırken kadın parmak uçlarına basar. Onun sırtını üç kez sıvazlıyor ve gülümsüyor.

"Lütfen güvende ol. Kocamı bana geri getir." Birbirlerini bırakırlarken yalvarıyor. Kahverengi gözleri onların güvenliği için duyduğu gerçek endişeyle parıldıyor.

Vedalaşmalarını izlememeliydim ama birkaç metre ötemde gerçekleşiyor ve tüm erkekleri uğurlamak istedim.

"Her zaman öyleyiz. Ve elbette olacağım." Ellerini kendi ellerinde tutarken ona güven veriyor.

"Seni önemsemekten asla vazgeçmedim, Kane. Benim için çok şey ifade ediyorsun.

Sadece... dikkatli ol? Bana bunun uzun bir görev olacağını söylemişti." Elini bırakıyor ve çenesini sıkıyor.

"Uzun sürecek."

Geriye doğru yürümeye başlarken cevap verir.

"Beni önemsemekten vazgeçmedin... ama ben seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Hiç bırakacağımı da sanmıyorum." Gülümsemesi gitmiş, sesi derin ve duygu dolu. Alay ediyor. Yürürken botlarına bakıyor.

Kaskatı kesiliyor ve göğsüme bir acı saplanıyor.

Kane her zaman iyidir. Her zaman mutludur. Başkasına ait olan birini seven iyi bir adam. Sanırım hayat bazen böyle. Herkes ruh eşine sahip olamıyor.

"Güle güle Ari Alvarez! İkimizin de eve dönmesini sağlayacağım, merak etme."

Biraz rahatlar ve gülümser. Arkasını döner.

Grim uçaktan uzaktan izler ve Ari ona el sallar. Dudaklarını öper ve elini havaya kaldırır.

Kane'in Lopez'le tekrar bir araya gelmesini izliyorum. Lopez bir kürdan çeviriyor. Maskesiz ve hepsini izlediğimi fark ediyor. Hepsinin yüzünde kamuflaj boyası var, sanki bir yere atlayıp savaşmaya hazır gibiler.

Bana göz kırpmıyor, "*Adios bonita!*"

Gözlerimi devirip dudaklarımı bürzerken kaşlarımı birbirine kenetliyorum.

Her zaman çapkındır.

Park yerine geri dönüş yolculuğuma teslim olmadan önce onların uçağı binişini izliyorum. Arabamda oturmuş müzik dinlerken bir yandan da uçağın gökyüzüne yükselişini izliyorum. Uçağın ışıkları titriyor ve kalkışından dolayı tüm havaalanı titriyor. Bu beni yıldızlara baktığımız ve askeri uçakların yıldız kayması gibi davrandığı geceye geri götürüyor.

Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzölüyor çünkü göğsümden bir sızı var. Kalbimde onu tekrar görene kadar kalacak bir boşluk olduğunu biliyorum. Sürekli giden birini sevmenin korkusu, her "*yakında görüşürüz*" dediğimizde canımızın yanmasıdır. Zamanla daha iyiye gitmez çünkü her zaman

hiç beklemediğiniz bir anda hızla bir vedaya dönüşebileceği o korkunç gerçek.

Alnımı direksiyona dayıyorum ve bedenim fiziksel olarak daha fazla dayanamayana kadar ağlıyorum. Irak'tayken gördüğüm onca şeyden sonra, yaptıkları işin acımasız gerçekliğiyle yüzleşmemek çok zor. Gelen tüm istihbarat ve bilgilerle birlikte artık konuşlandırmalara ve görevlere daha farklı bakıyorum. Yaralı İnfazcılara farklı bakıyorum.

Bu adamlar inanılmaz ve onlara hayranım.

"BU NE?"

Yakalandığımdan beri beklediğim görev için hazırlanırken Kane bana soruyor.

Cerrah'ı bulduk. Bölge çok sıcak, ama Donanma onu yakalamak için en iyi SEAL Timlerini göndermek istedi... ölü ya da diri.

Sevgilimden gelen kapalı, kalın bir kutuyu çeviriyorum. İki eldivenli elimle tutuyorum ve içimden sallamak geliyor. Müstakbel gelin adayım beni düşünüyor. Onu tekrar gördüğümde bu konuda ona takılacağım.

Birkaç gündür onunla konuşmadım. Birkaç gün önce bir göreve gideceğimi ve yakında konuşacağımızı bildirmek için ona mesaj attım. Cevap vermedi ama programlarımız nedeniyle artık buna alıştım. Aramızda ciddi bir zaman farkı var. Burada gündüz olduğunda, o uyuyor. O uyanırken ya telefonum olmuyor ya da çok meşgul oluyorum. Dengesiz bir durum ama bu beklenen bir şeydi.

Daha iyi görebilsin diye yukarı kaldırıyorum. "Bir kutu," diye cevap veriyorum.

Alay ediyor.

"Belli ki göt herif," diye sırıtarak tükürür. Kane bıçağını bıçağına sokar

Kit

"Bilmiyorum. Dün geldi. Henüz açmadım."

Omuz silkiyorum. Dolabıma geri koyuyorum. Döndüğümde açmak istiyorum.

FOB'a. Bu daha çok savaşmak için bir motivasyon. Eve döndüğümde Alessia'nın bana gönderdiği gizemli bir hediyeyle karşılaştım.

"Keşke evimde bana bir şeyler gönderecek yaşlı bir kadın olsaydı," diye mırıldanıyor Lopez dişlerinin arasında kürdanı çevirirken.

"Belki sikini her hafta farklı bir kadına sokmayı bırakırsan bir tane bulabilirsin." Kane tabancasını tutmuş, nişangâhından aşağı bakarken konuşuyor. Silahı yere doğrultmuş ve gözlerini kısarak bakıyor.

"Biliyorsun..." Lopez yanıma oturdu. "Düşündüğüm biri var. Kendimi hep bir yuva kurarken hayal ettiğim biri. Ev, köpek, birkaç çocuk, hatta evlilik. Teksas'ta bir çiftlikte."

"Zavallı kız kim?" diye sordum. Kıkırdıyor.

"Ben ona mi mariposa diyorum. Onun adı-"

"Kilitle şunu. Gitmemiz gerek." Grim sert ve derin bir sesle onun sözünü keser. Grim'in devasa figürü ortaya çıkar. Mavi gözleri boyalı yüzünde parlıyor ve o artık Danny Rider değil. O Grim, tıpkı Azrail gibi. Önce bana, sonra Kane'e, sonra da Lopez'e baktı. Rooker arkadan yaklaşıyor ve onunla yan yana duruyor.

Hepimiz kıkırdamadan, gözlerimizi dört açarak ve kulaklarımızı açarak dinliyoruz.

Dolabıma son bir kez bakıyorum. Lanet olası bir görev tamamlandıktan sonra onu açmak için sabırsızlanıyorum. Çalışma moduna geçmeden önce Alessia ve dikkatimi dağıtan diğer her türlü düşüncüyü son kez aklımın bir köşesine kilitliyorum.

Tamamdır.

Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı gevşetiyorum.

Bu konuda içimde korkunç bir his var... ve bundan kurtulamıyorum.

Herkesin yüzünde kamuflaj boyası var; siyah, yeşil ve kahverengi tonları bizi gizliyor.

Saf, yoğun sessizlik odayı kaplıyor ve gerilim dolu.

Sanki herkes Azrail'in yakın olduğunu biliyor ve zaten mühürlenmiş olan geleceğimiz hakkında hiçbir şey yapamıyoruz.

"Planın üzerinden yüzlerce kez geçtik zaten. Biz hallederiz." Grim bize söylüyor.

"Hooyah." Hepimiz senkronize deriz.

Amiral Ravenmore odaya giriyor ve atmosfer değişiyor. Üvey kızıyla birlikte olduğumu herkes biliyor. Ofisinde benden Alessia'dan uzak duracağıma söz vermemi istediği o günden bu yana birkaç ay geçti.

Bu konuda çok üzgün ve o zamandan beri benimle eskisi gibi konuşmuyor.

Haklı olarak. Evli olduğumu biliyordu. Alessia'ya karşı dürüst olmadığım için beni canlı canlı yiyecek bir şey bu. Ama ben hiç aldatmadım.

Grim gergin görünüyor. Hepimizin üzerinde zırh plakaları, eldivenler, kitler var ve bellerimiz silahlarla dolu. Savaşmaya hazırız. Kazanmaya hazırız.

Bölgeye ^{yüzerek} giriyoruz. HVT'ler bir adada saklanıyor ve biz de okyanustayız. Güçlü akıntılar arasında acı dolu dakikalar yüzdükten sonra kıyıya ulaşıyoruz. Karadeniz benim bile hafife almamam gerektiğini bildiğim bir unsur, ama hepimiz tüm uzuvlarımız sağlam bir şekilde karaya çıkmayı başardık.

Grim elbette liderliği üstleniyor. Diğer SEAL ekipleri ve Delta operatörleri QRF için beklemede. Ama biz hazırız.

Kum affetmez. Botlarımız batıyor ama uyanık ve kararlıyız. İstihbaratın bize izin verdiği yere yerleştik. Lopez telsizleri hazırladı. Slaughter, Rooker ve Grim yerlerine yerleşti. Ağaçlarla iç içeyiz. Hemen işe koyulma sırası bende. Beklendiği gibi, sahili çevreleyen düşmanlar var. İki tanesi silahlarını doğrudan bize doğrultmuş durumda.

İnisiyatifi ben alıyorum.

Onlar benim hedefimde. İyi geceler.

Grim mikrofondan adımı söylerken parmağım tetikte.

Hepsi aynı anda ateş etmeye başladı ve ben mırıldanmaya başladım. "Yaratık."

"Çoktan hallediyorum," diye yanıtlıyorum hemen.

Gönderiyorum. Tetiği çekiyorum ve geri tepme omzuma geliyor.

Kurşun yüzünü delip geçerken hedef yere düşüyor. Sonra bir sonraki ve bir sonraki düşüyor. Silahımdaki susturucu atışları sessiz hale getirdi.

Dünya sessizleşiyor. Okyanusun sesi bizi çevreliyor. Böcekler ve ağaçları sallayan rüzgâr neredeyse rahatlatıcı. Açık havayı seviyorum, ama şu anda... rüzgar geri tepiyor ve ürkütücü sesler bize bağırıyor.

Yanlış bir şeyler var. Bir şeyler çok yanlış.

Birdenbire uzaktan bağırırlar duyuldu ve bir saniye içinde etrafımız kurşunlarla çevrildi. Düşman ortalığı kasıp kavuruyor ve çok az korunaklı bir noktada sıkışıp kalıyoruz.

Püskürtmeye devam ediyorum, düşmanları sağa sola vuruyorum ama gelmeye devam ediyorlar.

Bu bir ordu.

"Kardeşim, bu ne lan!" Lopez bağılıyor ve destek için bulunduğumuz yeri telsizle bildirmeye başlıyor.

"Bundan hoşlanmadım, Grim! Hiç hoşuma gitmiyor!" Hepimiz ateşe karşılık verirken Rooker haykırıyor. Mermiler karanlığın içinde küçük ateş böcekleri gibi görünüyor, ama hızlı uçuyorlar ve hiçbir şeyi kaçırmıyorlar.

"Kahretsin!" Grim bağıırır.

"Neler oluyor? Konuş benimle, Grim!" Kane mikrofona bağılıyor. O hepimizin ortasında, Grim ise en solda.

"Yanımdan vuruldum." Grim mikrofonu törpülüyor. "Yine de çok iyiyim. Savaşmaya devam et!"

Her yerde atışlar ve daha fazla atış. Bizden ve onlardan geliyorlar.

"Kahretsin, çok acıyor!" Rooker acı içinde bağılıyor. "Vuruldum. Vuruldum!"

"*Pinche mierda!* Ben de vuruldum, kardeşlerim." Lopez en sağdan acı çekiyor. Ama destek için telsizle haberleşmeye devam ediyor ve ateşe karşılık vermeyi bırakmıyor.

Kane'e dönüyorum, biri ona doğru koşuyor. Vurulmayan tek kişi o. İki uzun figürün ona doğru koştuğunu görüyorum. Diğer herkes tehditleri uzak tutmakla meşgul, ama ben altı tanesini yakaladım.

Tüfeğimden iki kurşun çıktı. İlki kafasının sol tarafına, ikincisi de sağ tarafına. Her iki mermi de rüzgarı delip geçiyor ve onu yakalayamadan yere düşüyorlar.

"Siktir, dostum, teşekkür ederim!" Kane minnetle titriyor. Koyu mavi gözleri kocaman ve tetikte.

Tüfeğimi sıkıca kavrarken ona, "Bana daha sonra bir birayla teşekkür et, aşık çocuk," diyorum.

Gülümsüyor, kahkaha atıyor ve ateş etmek için tüfeğini omzuna kaldırıyor. Ama sonra bir kurşunun bacağıma saplandığını hissediyorum ve yere yuvarlanıyorum. Acıdan homurdanıyorum. Kurşun ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Atış beni tüfeğimi düşürmeye zorladı ve en sevdiğim rengin benden damlayışını izlerken gülüyorum.

Sikeyim acısını.

"Grim! Çekil lan!" Kane'in sesi aciliyetle doluydu. Nefesimi toplamaya çalışırken kafamı kaldırıyorum. Kane, Grim'e bağılıyor ve ona doğru atlıyor. Ama artık çok geçti. Grim göğsünün sağ tarafından vuruldu ve yere düştü.

bitti. Kane koluyla onu ittiğinde onun yerini alır ve Kane'in göğsünden iki kez vurulmasına neden olur.

Grim kim bilir nereden enerji toplayıp çantasından bir el bombası çıkarıyor ve ateşin geldiği yerden birkaç metre öteye, önümüze fırlatıyor. Acı dolu inilti duyuldu ve bomba tam isabet etti.

Patlamanın sesi hepimizin kulaklarını çınlatıyor. Tüm dünyam ağır çekimdeymiş gibi hissediyorum. Duman her yerde ama lanet kurşunlar durmuyor.

"Bizi koru, Yaratık! Kane yerde. Yere düştü! Yere düştü! Hemen hava desteği çağır, Tex!"

"Yola çıktılar bile! Yerimizi korumalıyız!" Lopez sesleniyor.

"Okyanusa geri dönmeliyiz!" Rooker önce bacağına sonra da yanına bir kurşun yerken bize emrediyor.

Kahretsin.

Eğilir ve homurdanır. Eldivenli yumruğuyla yere vurur, sinirlenmiştir. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Lanet olsun!" Tüfeğini tekrar kaldırır ve dürbününden bakar.

"Suya nasıl ulaşacağız?! Etrafımız sarıldı!" Lopez, Rooker'ın koluna bir el daha ateş ederken ona bağılıyor. Her yere kan sıçırıyor ve tüfeğimi kaldırıp beş hedefi daha vuruyorum.

Hepimiz kanıyoruz.

Hepimizin başı belada.

Grim Kane'i bana doğru sürüklüyor. Yere bakıyorum ve Kane'in tabağından kalbine doğru vurulduğunu görüyorum.

Kahretsin.

"Slaughter. Nefes almaya devam et, kardeşim." Ona emrediyorum.

İyi olacaksın. Hepimiz iyi

olacağız.

Başını sallar ve göğsünü tutar. Bol miktarda kan sızıyor.

Üstü başı kir, ter ve kan içinde. Hepimiz öyleyiz.

Grim ona yardım etmeye çalışıyor ve ben nefes almak için elimden geleni yapıyorum ki bir kurşun daha beni yanımdan yaralıyor. İçimde bir yanma hissi oluşuyor ve homurdanıyorum.

"Siktir." Kan tükürdüm ve başımı iki kez salladım. Yine vuruldum ama ateş etmeyi bırakmayacağım.

Kane'in sesi bana iki kere çekti.

"Bizim kıza söyle, Paul'e selam söylerim." Konuşmakta zorlanıyor. Kısa nefesler alıyor ve sesi ölmek üzereymiş gibi geliyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

"Sakin bana bunu Ari'ye söyletmeye kalkma! Bunu atlatacağsın, Kane. Bunu ona söyletme bana!" Grim tam bir panik içinde. "Sen benim kardeşimsin! Sakin gitme! Sakin buna cüret etme!" Kane'e hırlıyor. Kane'in sözlerini duymak istiyorum ama asla gelmiyor. Ateş etmeyi bırakıyorum ve bir an duruyorum.

Uyan, Kane. Uyan lan. Ama

uyanmıyor.

Umutlar yok olurken gerçekler de ortaya çıkıyor.

Grim onu hayatta tutmak için çırpınıyor ama Kane çoktan bayılmış. Göğsüne baskı uyguluyor ve Kane donup kalıyor. Grim onu şaşkınlıkla izliyor, sanki déjà vu yaşıyormuş gibi. Kardeşlerinden birinin ölümünü ikinci kez izlemek zorunda kaldığını biliyorum. Ne yazık ki bu benim beşinci ölümüm ama bu an beni daha çok etkiliyor. Grim'in açık mavi gözleri sulanıyor ve kendi göğsünden kan gelmesini izliyorum. Boğazımdan bir şey geçmeye başlıyor ve demir tadı alıyorum. Kanımı yere tükürüyorum ve boğuk boğuk öksürüyorum.

Kane takımda en yakın olduğum kişi.

Alessia ve o çok yakınlar.

Ona ne söyleyeceğim? Eve dönüp ona bir şey söyleyebilecek miyim?

Kane gitmiş. Gözleri kapalı ve üzerimizde parlayan ay kadar solgun.

Kalbim ağrıyor. Ama adrenalin bizi ayakta tutuyor. Hepimizi ayakta tutuyor. Hepimiz cehenneme giden yolda vurulduk ve yaralandık.

"Grim!" Düşüncelerinden sıyrılmasını umarak ona sesleniyorum. Aynı şeyi düşünerek birbirimize bakıyoruz. Boynundaki damar öfkeyle kabarıyor. Lopez ve Rooker silahlarıyla karşılık verirken acıdan inlerken ortak bir anlayışa varıyoruz.

Hepimiz burada öleceğiz.

DEVAM EDECEK

LEXIE AXELSON'DAN SIRADA NE VAR?

Çok yakında...

Ahlaksız Prens
Lexie Axelson'dan Karanlık Gotik Bir Vampir
Romantizmi

TEŞEKKÜRLER

Hikayelerime şans vermeye devam eden herkese teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel. Okuyucularıma sonsuza dek minnettarım. Umarım ruhunuza dokunan karakterler yazmaya devam ederim! Hikayelerimi okumaktan keyif alıyorsanız, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yazarlık yolculuğumda bir yazar olarak büyümeye devam etmeyi umuyorum. Kocama, aileme, arkadaşlarıma, ARC okuyucularına, sokak ekibine ve kitap kankalarımaya teşekkür ederim.

Bunu siz olmadan yapamam çocuklar. <3

YAZAR HAKKINDA

Lexie Axelson Güney Teksaslı Hispanik bir yazar. Asker eşi ve iki erkek çocuk annesidir. Seyahat etmeyi, ailesiyle vakit geçirmeyi ve korku filmleri izlemeyi seven bir gurmedir. Eğer bir kitapçıda kitaplara göz atmıyorsa, kitap okuyor demektir. Okuma ve yazma tutkusu genç yaşıta başladı. Ve kitap raflarınıza daha fazla kitap sevgilisi getirmeyi umuyor!

Güncellemeler için sosyal medya hesaplarımı takip edin!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.